

Giới thiệu Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng

Truyện Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng của tác giả Đan Tử Tịch là câu chuyện ngôn tình hiện đại. Mục Tiểu Tuệ một cô sinh viên trẻ nhìn về thế giới phía trước bằng một màu hồng. Cô không nhìn rằng con đường cô sắp đi gian nan như thế nào.

Tô Dịch, một vị giáo sư với những câu hỏi đặt ra cho cô, cách cô nhìn về phía trước, sau khi cô ra trường sẽ như thế nào. Và rồi Tô Dịch nói: "Chỉ cần gả cho tôi...". Như vậy sẽ ôn hơn hay không khi vị giáo sư nói như vậy. Mục Tiểu Tuệ liệu có đồng ý không và cô sẽ chọn cho mình con đường ra sao.

Mời các bạn cùng đón đọc truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Giới thiệu

Tô Dịch hỏi Mục Tiểu Tuệ: "Sau khi tốt nghiệp, em có dự định gì không?"

Mục Tiểu Tuệ nghĩ xong mở miệng: "Ngân hàng, chứng khoán, bảo hiểm, ưu tiên kiếm được công việc đúng chuyên ngành."

Tô Dịch thờ ơ "Ừ" một tiếng, nói: "Em không cần phải dự tính nhiều như vậy đâu."

"Ý thầy là những công việc khác sao?"

"Không phải, chỉ cần gả cho tôi.... .."

Một câu giới thiệu ngắn gọn: Cho dù là ngôi sao sáng chói nhất, cũng có thể vì yêu, mà băng lòng trở nên bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 1

Editor: Trà Đá.

Thời tiết đầu tháng mười một có chút nóng bức, nhóm bốn người chung một phòng ngủ với Mục Tiểu Tuệ mau chóng đi vào giảng đường, trong giảng đường chỉ mới có lác đác vài người, giáo sư còn chưa tới nữa.

Liễu Bảo trách móc một câu: "Chậc, bà đây phải thấy được trai đẹp bằng bất cứ giá nào!"

Mục Tiểu Tuệ thờ hờn hờn không thừa nhận cũng không được vì đây là may mắn, giáo sư bộ môn kinh tế thống kê có chuyện nên tạm thời đổi một giáo sư trẻ tuổi dạy thay, với lại vị giáo sư mới này nghe đâu chỉ mới 28 tuổi, cô và Liễu Bảo cũng không thể bình tĩnh được, cố gắng kéo Ô Thiên Hàm và Thượng Bình lên giảng đường.

Bởi vì hệ tài chính có hai lớp, một là giáo sư Kim Luyện, một là giáo sư Trương Ba. Bởi vì bọn họ đang học lớp thương mại quốc tế của Trương Ba, nên Liễu Bảo đánh hơi được vị giáo sư này không chừng là Kim Luyện, vì vậy chạy như bay đến đây.

Bạn cùng phòng Ô Thiên Hàm vẫn chung tình với Trương Ba, hiện giờ Trương Ba đang là giáo sư lớp thương mại quốc tế, tương mạo cũng nổi tiếng trong hệ tài chính, sức hấp dẫn ngay cả cách ăn nói cũng như giảng bài.

Giọng nói lúc giảng bài đặc biệt êm ái lại có từ tính, nhìn chỉ hơn hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, Ô Thiên Hàm thường hay gọi thân thiết là **, hoặc là Trương **.

Ô Thiên Hàm tên thật là Văn Tĩnh, nội tâm bên trong cũng là một người phụ nữ đa tình, và lại bạn trai ở vô số xung quanh, cô ta nói ** chính là kiếp của cô ta, cô ta đến đây vì ứng kiếp.

Rất lâu sau đó cô mới thật sự hiểu, ** thật ra mới là kiếp nạn của cô.

Cả lớp tài chính chỉ có mười bảy người, nhưng môn kinh tế thống kê là môn căn bản cho chuyên ngành tài chính, tính luôn cả bốn người bạn cô cũng không đến 100 người trong lớp.

Mục Tiểu Tuệ bất mãn nói lảm nhảm: “Ông giáo sư này cũng chán quá, sinh viên đợi lâu quá thì sẽ ra về hết, phải cần ngàn tiếng hô, vạn tiếng gọi mới chịu ra mặt sao.”

Liễu Bảo khinh thường hừ một tiếng: “Chờ cũng được, chỉ sợ không phải Kim Luyện, mà là ‘cứt’ xuất hiện thì đúng thật là.”

Lời nói còn chưa dứt thì trên bục giảng đã xuất hiện một bóng dáng cao ráo, giọng nói phát ra ngoài thông qua micro: “Đường lớn đang sửa chữa, nên bị kẹt xe đến hai mươi mấy phút, thật là ngại quá, lần đầu tiên đi dạy đã đến lớp trễ.”

Vừa dứt lời thì cảm viên phấn trên bục giảng viết hai chữ lên bảng đen: “Tôi tên là Tô Dịch, Tô cũng không cần giải thích, của cha mẹ nên không đổi được, Dịch là tích lũy ý chí, cũng chính là hi vọng các em sẽ tích lũy thật nhiều kiến thức về sau vượt qua tôi. ....”

Tô Dịch nói rất nhiều, nhưng trong đầu Mục Tiểu Tuệ đã tê dại, ôi trời! Tại sao lại là anh ta?

Liễu Bảo khoa trương chảy nước miếng, đăm đăm nhìn chăm chăm Tô Dịch trên bục giảng: “Hàng này quả thật còn cực phẩm hơn cả Kim Luyện, làm sao mà tớ có thể đụng tới đây?”

Mục Tiểu Tuệ tuyệt vọng lẩm bẩm nói: “Bởi vì cậu may mắn.”

Liễu Bảo sừng sốt không hiểu nhìn cô chăm chăm: “Cậu gặp qua rồi sao?”

Cô vội vàng giơ quyển sách lên che kín mặt, nhỏ giọng nói: “Cậu còn nhớ tớ đã kể cho cậu nghe về lão giáo sư tướng mạo cực phẩm nhưng cận bã không?”

Liễu Bảo nghĩ xong rồi chỉ chỉ trên bục giảng nói: “Đừng nói là người đó chứ?”

Mục Tiểu Tuệ thật lòng không muốn thừa nhận, dù sao cũng đã là chuyện cũ.

Hiện tại Mục Tiểu Tuệ đang học đại học năm ba, lúc học đại học năm nhất, lần đầu tiên đi thi nên lo lắng không yên, chuẩn bị một phần giấy nháp và một phần tài liệu thu nhỏ mang vào phòng thi, trên bản nháp cũng lấy bút hết mực viết viết đồ đồ đáp án.

Với khí thế “tài liệu trong tay, thống trị thiên hạ”, nhưng cô ngốc quên mất là giấy nháp sẽ được phát, cô lấy tài liệu thu nhỏ kẹp ở mặt trong của giấy nháp, rồi mặt mày hớn hờ ngời thẳng lưng chờ giáo sư vào phát đề thi.

Đó là lần đầu tiên cô gặp Tô Dịch, vóc người như người mẫu hoặc diễn viên đóng vai nam chính trong phim truyền hình. Cô ngây ngốc dõi theo anh đang tiến đến gần cô, sau đó đi tới trước bàn cô dùng ngón tay thon dài cầm bản giấy nháp của cô lên nói: “Lát nữa sẽ được phát giấy nháp. ....”

Sau đó đôi mắt cô ngẩn lẹ mờ mịt nhìn bản giấy nháp có chứa tài liệu thu nhỏ đang rời xa mặt bàn, hai phần đó!! Đó là hai phần tài liệu!! Tâm huyết của cô!! Hy vọng của cô!!

Nhưng một giây kế tiếp, tài liệu thu nhỏ kẹp trong bản giấy nháp lại như bông tuyết nhẹ nhàng rơi xuống, cô đỏ mặt tuyệt vọng nhắm mắt lại, xong rồi xong rồi.

Tô Dịch khom lưng nhặt miếng giấy nhỏ dưới mặt đất lên, ý vị sâu xa nhìn chăm chăm hai gò má ửng hồng của cô, sau đó nói rất rõ ràng với cô: “A! Bạn học này không phải là đang làm khó thầy giáo sao? Cuối cùng thì bạn nói thừa là tôi nên thu hay không thu đây?”

Kiến thức về môn thi trường chứng khoán cô không nhớ rõ lắm, nhưng lúc này cũng không thể ngu ngốc đến mức tin lời lão giáo sư này nói, cô nói: “Không. .... Không, em đang chuẩn bị nộp lên.”

Tô Dịch “Ồ” một tiếng như có như không, cố làm ra vẻ buồn rầu nói: “Bạn học, thật ra thì mới vừa nãy tôi định trả lại cho em, nghĩ tới em học năm thứ nhất cũng rất khó khăn. Nhưng nhờ câu nói của em mà khiến cho tôi cũng đỡ áy náy, thân là giáo sư mà lại giúp em gian lận thì cũng không được. Em làm tốt lắm, tôi ủng hộ em, cho nên tiểu tử này để tôi giữ giúp em cho nhé.”

Mục Tiểu Tuệ thấy Tô Dịch nói rất thành khẩn, suy nghĩ một chút về những kiến thức mơ hồ của mình, rồi chỉ chỉ vào tài liệu nhỏ, nói: “Thầy trả cái đó về cho em đi!”

Tô Dịch lập tức cười phá lên, ngón tay thon dài cầm tờ tài liệu thu nhỏ giống như muốn giương cánh bay lên như bướm bướm, sau khi cười xong thì nói: “Bạn học này, những lời tôi nói lúc này em đều tin sao?”

Mục Tiểu Tuệ nghe xong mới biết được mình bị lừa gạt, nhất thời như gặp phải sét đánh, cắn răng nghiêng lợi nắm chặt quả đấm mới có thể nhịn được việc nhào tới đánh anh!

Sau đó cô đưa mắt nhìn bóng lưng của Tô Dịch đang đi đến bục giảng, ngón tay thon dài còn đang kẹp tài liệu thu nhỏ đáng thương của cô.

Cận bã, thật sự cận bã, có thể loại giáo sư cận bã như vậy sao?

Đây là ấn tượng sâu đậm nhất của Mục Tiểu Tuệ đối với Tô Dịch, cuối cùng cũng qua được môn thi trường chứng khoán! Năm thứ hai đại học phải học triết học, môn này quả thật là con ác mộng đối với cô, nửa điểm về triết học cô cũng không nhớ nổi.

Vì vậy in tài liệu thu nhỏ mới là phải đạo, khi cô có lòng tin về cái này không phải là môn chuyên ngành, chắc chắn giáo sư coi thi sẽ không quá khó khăn, nhưng cô đã quên mất Tô Dịch, lúc này thì cô đã nhận ra anh đang đi tới.

Bởi vì cô cảm thấy anh đang nhìn cô mà khóe môi thì vênh lên như có như không.

Cô bắt đầu mò mẫm sờ túi áo mới phát hiện tài liệu thu nhỏ đã không cánh mà bay, trong nháy mắt cô mất bình tĩnh, tìm thật lâu cũng không tìm ra được.

Sau cùng cô vô đầu bút tai đến nửa ngày cũng không nhớ ra được một câu nào, rồi cô giật mình nhớ tới môn triết học nói về sự yêu nước mãnh liệt, vì vậy quả quyết thêm vào ở chính giữa: Trung Quốc muôn năm! Chủ tịch muôn năm!

Phía trước cô là một bạn nữ mặc dù không học cùng lớp, nhưng khi đi học cũng hay gặp mặt, nên cũng coi như là có quen biết, cho nên bạn nữ ngồi trước cô cũng đồng ý để cho cô chép bài.

Cô rướn cổ lên cố gắng muốn nhìn rõ chữ của bài phía trên, nhưng chữ của bạn nữ đó quá nhỏ, cố gắng nhìn thật lâu cũng không thấy rõ.

“A! Thật đáng ghét, sao chữ viết lại nhỏ như vậy chứ, cô tôi cũng đã mỏi lắm rồi.”

Thân thể cô cứng đờ, cái giọng nói này gần hai năm qua không có nghe thấy, tuy nhiên nó khắc sâu vào bản thân cô xưa không đi được!

Rồi sau đó Mục Tiểu Tuệ nghe Tô Dịch nói: “Bạn học, em nói xem lúc này tôi lỏng tiếng giúp em chuẩn không?”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chương 2

Editor: Trà Đá.

Mục Tiểu Tuệ đỏ mặt không dám quay đầu lại, trong nháy mắt cả phòng thi như bị cô thu hút, chưa tới ba giây, đa số bạn học thừa dịp hỗn loạn nhanh chóng nhìn tài liệu hoặc là liếc trộm bài của người khác.

Cô quyết định yên lặng là vàng, quyết định trong sự trầm mặc mở ra một con đường đột phá khác. Sau đó cô phát hiện ra mình đã sai, bởi vì dịch không phải là một giáo sư bình thường!

Tô Dịch tiến lên, đứng ở một bên cúi đầu kiểm tra bài thi của cô, phát hiện từ câu thứ năm trở đi thi trống không, nên anh đi lên trên một bước, nhìn bài thi của nữ sinh bàn trên, rồi sau đó nói: “bbcad.”

Mục Tiểu Tuệ sửng sốt, ngẩng đầu không hiểu: “Hả?”

Giọng nói vô cùng sức quyến rũ vang lên: “Đáp án từ câu năm trở đi.”

Mục Tiểu Tuệ cắn chặt môi dưới, dù sao cô cũng không nhớ rõ, hạ quyết tâm điền đáp án anh vừa đọc vào bài thi.

Tô Dịch cau mày, tròn tròn đôi mắt vô tội xin lỗi: “Làm sao bây giờ, vừa rồi tôi không biết nên nhìn lên phía trước thấy đáp án khác, hay là tôi có bỏ sót câu nào không đây. Bạn học, mắt của giáo sư không tốt lắm. ....”

Cô bóp cây bút bi trong tay kêu khanh khách, cảm giác mỗi tế bào mạch máu trên người cô đang kêu gào. Lần này cô không muốn đánh anh, thật sự không muốn đánh anh, bởi vì..... cô muốn giết anh rồi.

Hít sâu hít sâu hít sâu.....

Cô đè nén sự ức chế, nặng nề đặt cây bút bi lại trên bàn, cầm thẻ sinh viên và những vật dụng cần thiết, sau đó tức giận nộp bài thi.

Nhưng nếu mọi người hỏi lúc này Mục Tiểu Tuệ sùng bái người nào nhất, cô chỉ có thể nói cho mọi người biết, là bản thân cô. Lúc này tư thế của cô quả thật có thể nói là vênh vênh tự đắc, năm trước kìm nén một ngụm khí độc rồi, thật sự là muốn điên cuồng bùng nổ mà!

Nhưng giây kế tiếp, cô cảm thấy cái thế giới này dường như không hài hòa!

“Bạn học, em làm rơi tài liệu thu nhỏ nè.”

Cô mất thăng bằng suýt nữa ngã xuống, cô sợ hãi quay đầu lại, thấy trong tay Tô Dịch là tài liệu thu nhỏ mà cô tìm kiếm điên cuồng trước giờ thi, cứ coi như là làm rớt ở đâu đó chứ cũng không thể nào nằm trong tay Tô Dịch được?

Tô Dịch thân thiện giải thích: “Rớt từ trên chỗ ghế em ngồi.”

Mục Tiểu Tuệ vội vã đặt bài thi trên bục giảng rồi bỏ chạy như sói xám cụp đuôi, sau đó còn nghe được tràng cười của Tô Dịch bên trong phòng thi truyền ra ngoài, rất êm tai, thậm chí có thể được nói là dễ nghe, nhưng lọt vào tai cô thì có nghĩa là châm chọc, hết sức châm chọc.

Sau khi cô trở về thì lập tức luyện phi tiêu cùng Liễu Bảo trên tấm đệm có vẽ hình Tô Dịch, dùng để luyện tập.

~

Cô trở về từ trong hồi ức máu chảy đầm đìa kia, lộ đôi mắt to sáng ngời ra khỏi sách nhìn chăm chăm Tô Dịch oán hận, tay cầm sách cũng run rẩy..... Ông trời ơi! Người đang hành hạ con sao? Nhìn thấy kẻ thù mà không trả thù được.

Liễu Bảo đánh lên đỉnh đầu cô, nói: “Tiểu Tuệ Nhi, chị đây nói cho em biết, mặc kệ em và Tô Dịch là thù mới hay thù cũ, hôm nay hấn được Liễu gia ta chịu, nên không cho phép em ở đây chửi bới sau lưng hấn.”

Mục Tiểu Tuệ vừa định phản bác, trong nháy mắt đã có cảm giác toàn thể giới đều yên lặng, cô mờ mịt ngẩng đầu lên chỉ thấy Tô Dịch đang nhìn cô chăm chăm, cô vội vàng ngồi thẳng lên giả bộ nghe giảng.

“Tổ thứ nhất hàng cuối cùng ở chính giữa, bạn học nữ mặc áo trắng đem sách lên đây làm bài tập.”

Mục Tiểu Tuệ tròn to hai mắt không thể tin chỉ mình, cô còn chưa mở miệng đã nghe thấy Tô Dịch nói: “Đúng, chính là em, mang sách lên đây.”

Cô hoàn toàn bất đắc dĩ, ôm sách ki kèo mè nheo đi tới trước tấm bảng đen, đưa tay cầm phấn rồi mới giật mình phát hiện không biết trang nào bài nào.

Tô Dịch vẫn ung dung khoanh hai tay ở trước ngực, điệu bộ tiêu diệt không thương tiếc.

Cô nghiêng khuôn mặt ứng đồ quay đầu nhìn chăm chăm lớp phó học tập Đường Mẫn ngồi ở ghế đầu nhờ giúp đỡ, Đường Mẫn cũng rất nhiệt tình, chỉ là múa máy tay chân một hồi lâu mà Mục Tiểu Tuệ cũng không hiểu, sau đó Tô Dịch nói không nhanh không chậm: “Bài tập trang 71.”

Mục Tiểu Tuệ trầm ngâm một lát, cảm thấy mặc dù lớp học không đông, nhưng dù sao anh cũng là giáo sư, cũng sẽ không đến nỗi gây khó khăn cho cô, nên cô vội vàng mở sách.

Hừ hừ! Hừ hừ!! Đây là kiểu bài tập gì vậy, phân tích thu nhập tiêu thụ của một đầu người, lập phương án thay đổi, tính toán tần số.

Trong một cái đề có tới ba vấn đề nhỏ. Dù là vấn đề nhỏ cũng mất ít nhất mười phút để làm, hơn nữa cần phải dùng máy tính tính toán hơn nửa ngày.

Đây là ý gì, là ý gì chứ!!

Hiện tại Mục Tiểu Tuệ muốn chạy khỏi đây, nhưng cô phải “nhẫn”, nhịn, cô không thể nọ môn! Cho dù trong lòng tràn đầy lửa giận, nhưng cô vẫn phải giả bộ ngoan ngoãn xoay người lại, cúi đầu nhỏ giọng đối đầu với Tô Dịch: “Giáo sư Tô, em không biết.”

Tô Dịch tựa vào bàn máy tính, trầm mặc không nói lời nào, cô phải cắn nát hai hàm răng mới nghe được anh nói: “Từ lúc tôi vào phòng học bắt đầu giảng bài đến giờ, em đã lập tức bày ra bộ dáng tình cảm sùng bái với tôi, vẫn dùng sách che mặt cười e lệ. Nhưng tôi phát hiện chỉ số thông minh của em cũng không khá, nhưng nhất định không phải cái loại đầu gỗ này, cái này đúng là ngoan cố mà! Đừng nói trong đầu óc em chỉ chứa đá thôi chứ?”

Trong lòng cô sôi sục sự tức giận: Tôi muốn giết người..... Không được cản tôi nữa..... Không được cản tôi..... A a a.....

Nhỏ không nhịn được sẽ hồng mưng lớn, nhịn! Nhịn! Nhịn!

Tô Dịch xoay người nói với cả lớp: “Giáo sư Lưu lớp các em xin nghỉ sinh, cho nên tôi chỉ là người dạy thay môn thống kê, cũng không muốn thành bảo mẫu của các em. Nên các em về nói với những bạn học không có mặt hôm nay, tôi không điểm danh, cho nên các em tới hay không thì cũng không quan hệ gì đến tôi. Tôi chỉ dạy thay, nên tôi cũng không muốn chịu trách nhiệm nhiều, chuyện nhỏ nhặt không đáng kể thì không cần gọi điện thoại cho tôi, có việc gì thì tôi sẽ liên lạc với cán bộ lớp nói lại.”

Mục Tiểu Tuệ đứng một bên giống như cái cọc gỗ, tinh thần gần như sụp đổ, để cho cô về chỗ ngồi trước rồi nói thì anh sẽ chết sao?

Tô Dịch đảm nhận việc dạy thay cũng không có gì quá nghiêm trọng đối với Mục Tiểu Tuệ, ở trong mắt cô, người dạy thay nào thì cũng như nhau. Bởi vì ngoài cán bộ lớp ra thì hầu như những người khác không chạm mặt người dạy thay, hơn nữa sinh viên năm thứ ba đại học thì không điểm danh nhiều nữa.

“Em tên là gì?”

Cô từ cõi mộng mơ quay trở về thực tại chống lại ánh mắt tràn ngập nụ cười của Tô Dịch, cô sững sờ hồi lâu rồi nói: “Mục Tiểu Tuệ.....”

Tô Dịch gật đầu thỏa mãn, nói: “Rất tốt, lần này phản ứng từ mười giây giảm xuống còn năm giây rồi, điều này chứng tỏ thần kinh phản xạ hình cung của ta hạ nhanh còn một nửa. Vì để cho em khôi phục lại bình thường, cho nên cán bộ môn thống kê sẽ là em.”

Chương 4: Chương 3

Editor: Trà Đá.

Sét đánh ngang tai, chắc chắn là sét đánh ngang tai. Mục Tiểu Tuệ khiếp sợ nhìn chằm chằm Tô Dịch đang cười, sau đó thốt lên: “Không phải đã có lớp phó học tập rồi sao?”

Tô Dịch cau mày như suy tư, sau đó nói: “Lớp phó học tập có chuyện của lớp phó học tập, hơn nữa còn bận rộn hơn cả em đó, em nhất định phải đồng ý.....”

“Em không đồng ý.” Sau khi nói xong thì cô nhìn chằm chằm phòng học chỉ lác đác vài sinh viên, mặc dù không làm sao nề mặt anh được, nhưng cứ như vậy thì không phải sẽ quan hệ gì hay sao!

Nụ cười trên mặt Tô Dịch không thay đổi, độ cong trên khóe môi cũng không có bất kỳ biến hóa nào: “Giờ học của tôi cũng không cần thiết phải là cán bộ tài giỏi, mà là cần người nào có nền tảng tiến bộ được. Về phần bạn học muốn chứng minh bản thân có năng lực hay không cũng dễ thôi, giải bài tập này đi rồi thì khỏi cần làm cán bộ học tập.”

Mục Tiểu Tuệ giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, đây quả thực là làm nhục mà! Nhưng nói trắng ra người ta là dao thót, cô là cá thịt, cắn giận bất bình cũng chỉ có thể cắn rặn nuốt vào bụng.

Mục Tiểu Tuệ đột nhiên cúi đầu nhẹ giọng nói: “Giáo sư Tô, em chấp nhận làm cán bộ môn thống kê!” Thật ra cô cũng không thể giải bài tập này ngay đây được.

Tô Dịch thỏa mãn gật gù đầu, đầu ngón tay vân vê phấn viết giống như nghịch một bông hoa trắng: “Vậy là được rồi, sau khi tan lớp ở lại gặp tôi một chút, bàn giao công việc cụ thể cho em, bây giờ không nên làm trễ nãi thời gian của mọi người, về chỗ ngồi trước đi.”

Lúc Mục Tiểu Tuệ rời khỏi bụi giảng đi về chỗ ngồi, cô có cảm giác ngứa tay muốn mài dao, mài dao soèn soẹt về phía Tô Dịch, làm thế nào để làm thịt ngay lập tức!

Sau lần đó Tô Dịch giảng bài như bình thường, hai mắt cô sáng rực theo dõi anh, trong đầu tưởng tượng ra vô số hình ảnh khổ sở. Nhưng ảo tưởng chỉ có thể là ảo tưởng, mà nỗi đau chân thực nhất đó là Tô Dịch dành cho cô!

Trước khi tan học năm phút thì ngón tay thon dài của Tô Dịch dừng bài giảng lại, trên khuôn mặt nở nụ cười lạnh nhạt, mấp máy môi: “Bài tập về nhà ở trang 71, cuối tuần nộp lại. Đi ăn cơm sớm một chút, cẩn thận trứng xào cà chua chỉ còn mỗi cà chua thôi đó.”

Căn tin trường đại học bởi vì được nhà nước tài trợ, cho nên thức ăn vẫn ngon không kém bên ngoài, đại đa số sinh viên đều ăn cơm ở căn tin, đến trễ một chút là đồ ăn ngon đã bị quét sạch rồi.

Mục Tiểu Tuệ dùng tốc độ nhanh nhất để dọn dẹp sách vở chuẩn bị xông ra ngoài, sau lưng truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Tô Dịch: “Bạn học Mục, em phải ở lại đây.”

Bước chân của cô hơi chậm lại, chuyện lúc này đã bị cô vứt lên chín tầng mây rồi.

Liễu Bảo vội vàng đi tới chỗ của Ô Thiên Hàm và Thượng Bình rồi quay đầu lại nói với cô: “Tiểu Tuệ Nhi, trầm đi trước đây, người phải hưởng thụ từng giây từng phút ở chung với Tiểu Dịch Dịch thay trăm nhé!” Nói xong thì cô ta kéo hai người kia chạy đến phòng ăn.

Đội mọi người trong phòng đi hết rồi cô mới kì kèo mè nheo đi đến trước mặt Tô Dịch, vẫn cúi đầu không chịu nhìn anh, cô chỉ sợ nhìn thấy khóe môi kia cười chế giễu cô thì cô sẽ không nhịn được mà lao tới đánh giáo sư, thì coi như uống phí mấy năm cô học trong trường này.

Tô Dịch thu dọn xong giáo án thì nhìn thấy khuôn mặt cô đang ngấm ngấm chịu đựng, anh lập tức buồn cười.

Về mặt Mục Tiểu Tuệ nhìn chằm chằm khuôn mặt anh tuấn của Tô Dịch thông qua tấm cửa kính khó hiểu, Liễu Bảo nói không sai, đáng đáp Tô Dịch quả thật tốt hơn nhiều so với Kim Luyện, nhưng vì sao lại không nghe thấy bất kì tiếng tăm nào Tô Dịch trong trường!

Trong lòng ngực cô đầy ắp oán hận, nhưng lại bị gương mặt của Tô Dịch thu hút. Khi cô quyết định tha thứ cho anh thì lại nghe được tiếng cười: “Bạn học Mục, xem ra em vừa cứng đầu vừa không biết lịch sự luôn đó!”

Mục Tiểu Tuệ quay đầu lại, vẫn muốn làm nhục người khác mà, đừng dễ khuôn mặt tuấn tú đó mè hoặc này, mày quên là người đó đã từng chế nhạo mày ra sao à? Quên sao? Chưa, vẫn còn nhớ rõ lắm, ngay cả nọ cũ hai năm trước cũng đều nhớ rõ ràng.

Cô tránh trả lời anh, trầm giọng hỏi: “Giáo sư Tô có chuyện gì thì cứ nói.”

Tô Dịch nói không khách khí: “Không phải tôi đang nói đây sao!” Dứt lời anh lại tiếp tục nói: “Thật ra thì cũng không có chuyện gì, chỉ là sau tiết học vào ngày cuối tuần thì đến chỗ tôi một chút.”

“Vâng.” Cô gật đầu mạnh trả lời ngắn gọn.

Tô Dịch thấy cô đứng im một chỗ bất động giống như khúc gỗ, anh cau mày: “Em còn chuyện gì nữa sao?”

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh không hiểu, sau đó cứng nhắc lắc đầu một cái: “Không có!”

Anh xách cặp lên rồi đi vòng qua cô nói: “Vậy thì tôi đi ăn cơm trước.”

Mục Tiểu Tuệ sau khi phản ứng thì bỗng nhiên xoay người, nhưng bóng lưng của Tô Dịch đã biến mất trong tầm mắt cô rồi, cô ảo não dậm chân một cái, giữ cô lại đây chỉ nói vậy thôi sao? Lúc trước là trứng xào cà chua thì sợ không còn trứng gà, bây giờ thì sợ ngay cả cà chua cũng không còn.

Trời đất bao la, ăn cơm là việc quan trọng nhất.

Khi cô chạy tới căn tin thì thật sự cũng không còn cái gì hết, chỉ có đi lên lầu hai nhờ người ta xào một chút thức ăn. Lúc cô lấy xong thức ăn thì gặp Tô Dịch đang ngồi ăn cười nói vui vẻ ở vị trí xa phía trước.

Hai mắt cô sáng lên khi phát hiện người ngồi đối diện Tô Dịch là Trương Ba, cô chưa kịp di chuyển ánh mắt thì đã bị Trương Ba nhìn thấy.

Trương Ba đưa tay vẫy vẫy cô, giọng nói như nguồn ánh sáng mặt trời: “Bạn học Mục, đến đây ngồi ăn cơm đi!”

Trương Ba có thể nhớ chính xác khuôn mặt cô cũng đều nhờ Ô Thiên Hàm, mỗi lần đến lớp thương mại quốc tế là Ô Thiên Hàm đều kéo cả phòng ngủ ngồi ở hàng đầu tiên. Sau giờ học còn có thể hỏi chuyện bài học, thỉnh thoảng còn tán gẫu một chút chuyện cười trong phòng ngủ, Trương Ba không muốn nhớ tên cô cũng khó.

Ánh mắt cô di chuyển như có như không rơi trên người Tô Dịch, rồi sau đó chợt lắc đầu nói: “Không quấy rầy giáo sư, giáo sư cứ đi em tự nhiên đi ạ.”

Trương Ba cười tươi như hoa chưa kịp trả lời, thì Tô Dịch cười cười, nhìn chằm chằm đĩa thịt băm ớt xanh ở trên bàn nói: “Thầy cũng đừng làm khó em ấy, trời sinh bản tính đã nhạt gan rồi, thì lá gan nào dám tới ngồi ăn cùng chúng ta.”

Mục Tiểu Tuệ cũng biết khuyết điểm lớn nhất của bản thân là không chịu được sự kích động, nhưng cô cảm thấy mỗi lần bị Tô Dịch khích như vậy thì thật sự không chịu nổi. Cô hạ quyết tâm đi thẳng tới bàn ăn đặt mông ngồi xuống đối diện Tô Dịch, vẫn không quên kèm theo một ánh mắt khinh miệt.

Hừ, người nào sợ anh chứ!

Tô Dịch chỉ chỉ cô rồi nói với Trương Ba: “Đây là cán bộ bộ môn của lớp tôi dạy thay.”

Trương Ba vẫn duy trì vẻ khiêm tốn như trước, dùng giọng nói vừa phải, như một sợi tơ êm ái quét qua màng nhĩ: “Ừ, một sinh viên thích học tập, mỗi lần vào lớp đều ngồi hàng đầu tiên, nghiêm túc nghe giảng ghi chép, cũng hăng hái xung phong trả lời câu hỏi.” Cuối cùng tổng kết lại nói: “Người chăm chỉ siêng năng như em thì làm cán bộ lớp là chính xác rồi.”

Tô Dịch giương mắt nhìn chằm chằm Mục Tiểu Tuệ như có điều suy nghĩ, nhàn nhạt hỏi ngược lại: “Hàng thứ nhất? Thật sao?”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 4

Editor: Trà Đá.

Trương Ba ôn hòa nhìn Tô Dịch, hơi không hiểu nói: “Đúng! Mỗi lần vào lớp đều ngồi ở dãy ghế đầu tiên.”

Ánh mắt sắc bén của Tô Dịch xẹt qua khuôn mặt Mục Tiểu Tuệ, sau đó quay đầu lại nói với Trương Ba: “Em ấy cũng ngồi dãy ghế đầu tiên ở trong tiết học của tôi.” Dãy đầu tiên từ dưới đếm lên.

Mục Tiểu Tuệ hơi lúng túng, cô thật sự là oan uổng! Ô Thiên Hàm mới là người muốn ngồi dãy ghế đầu, rồi chuyện hăng hái xung phong còn oan uổng hơn nữa. Trương Ba muốn sinh viên tự do phát biểu ý kiến, trong lớp chỉ có mười mấy hai mươi người, phân nhóm thì mỗi người đều được phát biểu!

Nhưng chuyện gì xảy ra với Tô Dịch vậy? Cô ngồi dậy thứ nhất lúc nào chứ? Thật là nói láo trắng trợn mà.

Trương Ba hỏi cô: “Em muốn ăn món gì?”

Đôi môi cô ngơ ngẩn còn chưa mở miệng thì đã nghe thấy Tô Dịch nói: “Thầy xem tướng tá của em ấy cũng không phải dạng kén ăn gì, trong khay có một phần trứng xào cà chua, một phần cá nấu cải chua.”

Mục Tiểu Tuệ tròn mắt trừng trừng, cái gì mà nhìn tướng tá cũng biết không kén ăn? Cô còn chưa tới 100 cân, mập chỗ nào? Tô Dịch đứng dậy đi về phía quầy, để cô ở lại đang nổi trận lôi đình trừng trừng không khí, cuối cùng cô nghe Trương Ba nói: “Giáo sư Tô khi dạy học thì như thế nào?”

Cô sững sờ, lúng ta lúng túng trả lời: “Như thế nào là sao ạ?”

Nụ cười bên môi Trương Ba vẫn yếu ớt, anh ta nói: “Em có cảm thấy thầy ấy giống một vị giáo sư hay không?”

Cô lắc đầu mạnh mẽ: “Không giống không giống, tuyệt đối không giống.” Làm gì có giáo sư nào mà miệng mồm khiến người khác chán ghét chứ, nếu không phải tâm lý cô vững vàng, thì có thể đã đến thư viện nhảy lầu rồi.

Người đó chính xác là đóa hoa độc hại của tổ quốc.

“Vậy em làm cán bộ môn thì ráng sức giúp đỡ thầy ấy một chút, nếu không bởi vì thầy thì thầy ấy không đến trường dạy học đâu, hai ngày nữa thầy sẽ mang chương trình học qua, chỗ nào không được, thì em và các bạn giải thích một chút, linh hoạt một chút.”

Cô sợ hãi tròn tròn hai mắt: “A? Giáo sư Tô sẽ dạy môn thương mại quốc tế?”

Trương Ba gật gù đầu nói: “Bắt đầu cuối tuần này thầy xin nghỉ một tháng, muốn giáo sư Tô dạy thay. Bạn đầu thầy ấy chỉ dạy thay môn thương mại quốc tế, nhưng cũng vừa vận giáo sư môn thống kê nghỉ phép, nên thầy ấy nhận dạy thay lớp đó luôn.”

Cô rung mình một cái, lúc này mới đầu tháng mười một mà sao cô lại có cảm giác giá rét lạ thường!

Trương Ba nói tốt cho Tô Dịch: “Hôm nay là lần đầu tiên thầy ấy đứng trên bục giảng, khó tránh khỏi phạm sai lầm, các em cũng cần phải khoan dung nhiều hơn. Mặc dù ngoài miệng thì thầy ấy không bỏ qua cho bất cứ ai, nhưng trong tâm lại rất tốt, tiếp xúc thời gian dài em sẽ thích thầy ấy thôi.”

Thích lão giáo sư đó? Nhảm nhí!

Nhiệt huyết cô sôi trào xấn tay áo chuẩn bị nói ra hình tượng Tô Dịch trong lòng mình ra, sau đó sẽ khóc lóc kể lể nỗi nhọc cô gặp phải, cuối cùng sẽ ôm chân Trương Ba mà hét lớn thầy bị gạt, thật ra thì lão giáo sư kia chỉ là sói đội lốt cừu non thôi.

Nhưng ông trời vĩnh viễn không để cho người ta được toại nguyện, cô còn chưa mở miệng thì đã thấy Tô Dịch ở đằng xa đang đi về phía này!

“Hai người đang trò chuyện gì vậy? Nhìn có vẻ thú vị quá.” Tô Dịch đặt ly nước trước mặt cô, rồi giải thích: “Bên kia không có ống hút, uống tạm vậy đi.”

Đây là Tô Dịch cô biết sao? Được rồi, thật ra thì bọn họ cũng mới biết nhau thôi.

Trương Ba vội vàng tiếp lời: “Bạn học Mục Tiểu Tuệ nói em ấy rất sùng bái thầy!”

“Khụ khụ khụ. ... Khụ khụ. ....” Cô đang uống nước, nhìn chằm chằm Trương Ba không thể tin được, sặc đến nước mắt chảy ròng.

Khóe môi Tô Dịch cười càng sâu, ngón tay thon dài lấy khăn giấy đưa cho cô rồi nói: “Bạn học Mục, mặc dù đây là sự thật, nhưng em không cần dùng ai cũng nói ra, lỡ như thời gian làm em đổi ý thì sao.”

Cô muốn chết quá, gặp phải người tự yêu chính mình như vậy sao? Thật đúng là chưa từng thấy, mà Tô Dịch cũng chẳng phải là siêu sao gì?

Xưa đến giờ cô chưa bao giờ ăn một bữa cơm bị hành hạ đến như vậy, nhưng cô thành công biến bị phần sang thức ăn, quét sạch thức ăn. Cô thỏa mãn sờ bụng một cái rồi ngẩng đầu lên chỉ thấy còn lại một mình Tô Dịch, à, Trương Ba đâu?

Tô Dịch cười khúc khích quan sát cô, giống như đã hiểu ra suy nghĩ của cô: “Em vui đầu vào ăn điên cuồng đến nỗi không biết thầy ấy đã đi rồi sao.”

Cô chùi chùi khóe môi còn dính dầu mỡ, “A” một tiếng rồi kết thúc.

Buổi chiều thứ năm không có tiết học, bởi vì giáo sư đi họp, cho nên cô cũng không gấp gáp, nhưng cô có cảm giác ở chung một chỗ với Tô Dịch phải kìm nén đến sợ, cái loại muốn đánh nhưng không thể đánh được, cực kỳ ngột, giống như con mèo không ngừng dụi dụi ở trong lòng mình.

“Bạn học Mục, thầy vừa phát hiện ra một vấn đề rất nghiêm trọng.”

Cô chờ nửa ngày cũng không thấy đoạn sau, nên đành hỏi: “Chuyện gì ạ?”

“Tôi quên mang ví tiền.”

“Phụt.” Mục Tiểu Tuệ thiếu chút nữa là phun ngụm nước lên mặt anh, sau đó cũng không bình tĩnh, vội hỏi: “Nguyên một bàn này hết bao nhiêu tiền?”

“98.”

Cô sờ sờ cái phiếu ăn trong túi, hỏi: “Thầy có một đồng trong người chứ? Phiếu ăn của em chỉ có 97 đồng.”

Tô Dịch xách cái cặp đứng lên, nở nụ cười nồng đậm: “Em thật đáng yêu, tôi không mang tiền, nhưng mà tôi có mang theo thẻ mà.”

Mục Tiểu Tuệ đi theo phía sau anh xuống lầu, hai tay nắm chặt thành quyền, cô muốn một ngày nào đó cô sẽ in quạ đấm lên trên mặt anh.

Tô Dịch đột nhiên quay lại thấy diện mạo cô dữ tợn, không thêm đề ý nói: “Bạn học Mục, vào tiết học của tôi em phải lên hàng ghế đầu tiên ngồi.”

“Sao?”

Anh giải thích tỉ mỉ: “Bắt đầu từ tiết sau, lúc tôi vào lớp phải thấy em ngồi ở dãy ghế đầu tiên đó.” Anh nói xong xoay người, vung vung ống tay áo, để lại cô ngây ngốc đứng đó.

Mục Tiểu Tuệ bực mình, đây là chuyện gì? Bề ngoài thì sáng sủa mà lại khoe khoang khoeác lác, rồi cô phải mang vạ, tại sao! Tại sao!

Hừ, cứ không ngồi hàng ghế đầu, xem giáo sư cận bã có thể làm gì đây?

Mục Tiểu Tuệ chờ Tô Dịch đi xong mới đột nhiên nhớ lại lời Trương Ba nói lúc nãy: lần đầu đi dạy học?

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 5

Editor: Trà Đá.

Mục Tiểu Tuệ trở lại phòng ngủ có vẻ đêm chiều, thuận tay đóng cửa, xoay người chỉ thấy ba người cùng phòng mang nụ cười tà ác ôm cánh tay cô. Lưng cô dán chặt ở cửa, đầu cô đụng tới băng phi tiêu, phía trên còn dán bức tranh cô vẽ Tô Dịch.

Mục Tiểu Tuệ rướn cổ lên lấy thêm can đảm: “Tránh ra hết, tớ muốn ngủ trưa.”

Liễu Bảo liên tiếp chắc lưỡi hít hà, nâng mười ngón tay ngoắc ngoắc cầm cô, trêu nói: “Lúc nãy nhảy nhanh lên giường che chắn lại có phải là hay rồi không?”

Mục Tiểu Tuệ sợ hãi mở to hai mắt, còn chưa kịp cãi lại đã nghe Ô Thiên Hàm cười gian hai tiếng, vô cùng quỷ mị: “Cậu xem môn thống kê khó như vậy, Tô Dịch vừa nhìn là đã biết không phải dạng vừa rồi, phải có một người hy sinh một chút để cho chị em được qua môn chứ!”

Giọng nói nũng nịu của Thượng Bình vang lên: “Đúng vậy đúng vậy! Cho nên chị em ta phải yêu thương tiểu Tuệ Nhi hơn nữa nhé!”

Lời nói của ba người khiến cô bị tổn thương không nhẹ, lại không thể bảo chữa được, lúc này từ bụng ta suy ra bụng người, rốt cuộc cô cũng hiểu rõ Thượng Bình ban đầu bị ảnh hưởng, nhưng hiểu hay không là một chuyện, kéo cô xuống nước lại là một chuyện khác.

Mục Tiểu Tuệ hắng giọng một cái, làm như thật nói: “Già rồi, lúc nãy tớ đi ra khỏi phòng ăn thì thấy Nghiêm Nghiêm bạn trai của Thượng Bình.”

Phòng ngủ có bốn người, Mục Tiểu Tuệ và Liễu Bảo chỉ là quan hệ bạn bè bình thường, nhưng Ô Thiên Hàm và Thượng Bình lại là hai người bạn bè cực kỳ thân thiết, nhưng phương thức ở chung với nhau lại không giống nhau.

Hai mắt Ô Thiên Hàm sáng loáng, uống éo mông một cái rồi hưng phấn nói: “Có phải đi khom lưng, rồi hai cái mông còn uốn éo uốn éo không?”

Mục Tiểu Tuệ vội phụ họa: “Đúng vậy đúng vậy, chính là cái tướng đi chúng ta hay thấy đó.”

Liễu Bảo xì mũi coi thường, buông hai cánh tay của Mục Tiểu Tuệ ra nói: “Thượng Bình, cậu nên quảng hân đi, từ đầu đã không thể xác định được rồi! Không..... Nói sai rồi, hẳn không phải là đàn ông, là bê đê.”

Thượng Bình giả bộ phản công, một tay nghịch mái tóc dài của Ô Thiên Hàm nói: “Người nào đi bộ mà không uốn éo mông, các cậu đáng ghét thật.....”

Mục Tiểu Tuệ lợi dụng cơ hội ba người họ mất cảnh giác thì vội vàng leo lên giường, lúc đó khuôn mặt Thượng Bình đã đỏ lên tới tận mang tai rồi, cúi

kính kêu gào: “Hai người các cậu đề tiện thật.”

Cô ngồi ở trên giường nhìn ba người đang đứng dưới giường dây dưa, hả hê nói: “Xem kìa, hai cậu làm sao mà thành tiện nhân trong miệng người ta rồi kìa.” Dù sao ngoài miệng Thượng Bình cũng hay có mấy câu cửa miệng, ví dụ như ‘khốn kiếp, cút’, đọi chút, nhưng câu thường thấy nhất chính là ‘đề tiện’, ‘tiện nhân’.

Đầu tiên ba người trong phòng ngủ có chút không quen, dù sao con gái mà cứ đi nói người khác ‘đề tiện’ thật không được, sau đó nghe mãi thành quen, thật ra cũng không ghét.

Diện mạo của Thượng Bình rất giống một cô gái Tần Cương thâm thúy hung ác chỉ chỉ cô và Liễu Bảo, nói: “Hai người các cậu là tiện nhân.”

Mục Tiểu Tuệ cảm giác bản thân vô tội, không làm việc gì cũng bị chĩa mũi dùi, cô không cam lòng hỏi: “Vậy Ô Thiên Hàm thì sao?”

Thượng Bình quay đầu lại trợn mắt nhìn thẳng cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cậu ấy không phải là người.”

Cô lau mồ hôi, lần đầu cảm nhận được ‘tiện nhân’ cũng là một lời khen.

Ô Thiên Hàm hất mái tóc lộ ra cái cổ mịn màng, lẳng lơ vút ra một nụ hôn: “Các cậu là người phạm sao có thể so sánh với tớ, bởi vì tớ là..... thần.”

Thượng Bình có cảm giác bị trả thù, mạnh miệng nói: “Đúng, cậu là súc sinh.”

Ô Thiên Hàm giận đến phát run, bị nghẹn hồi lâu nói không ra lời, Liễu Bảo vỗ vỗ tay bò lên giường, nhìn Mục Tiểu Tuệ bắt đắc dĩ nhún nhún vai: “Chớ cắn nhau với chó, tớ không tham dự.”

~

Thời gian thoáng một cái đã được một tuần, buổi tối thứ tư Mục Tiểu Tuệ nằm lý ở trên giường ghi chép, Ô Thiên Hàm ở giường đối diện nằm chơi điện thoại di động. Mục Tiểu Tuệ thấy khuôn mặt cô ta ngọt ngào, đầu môi không chút do dự hỏi: “Ô Thiên Hàm, cậu đang nhắn tin với ai sao?”

Ô Thiên Hàm liếc cô một cái: “Dĩ nhiên là Trương Ba của tớ.”

Mục Tiểu Tuệ gãi gãi đầu: “Xin lỗi, bạn trai của cậu nhiều quá, tớ không thể biết được đó là ai?”

Thượng Bình đang ôm gối thêu đột nhiên ngẩng đầu lên: “Đừng có ảo tưởng, Trương Ba không có ý kia với cậu đâu.”

Ô Thiên Hàm không thèm để ý nói: “Bây giờ tớ còn là sinh viên của thầy ấy, nhưng nếu hiện tài thầy ấy có tâm tư không đứng đắn với tớ, vậy thì không phải là Trương Ba mà tớ yêu rồi.”

Mục Tiểu Tuệ đột nhiên nhớ lại Trương Ba nói Tô Dịch là lần đầu tiên đứng trên bục giảng giảng bài, lấy tay chống cằm nói: “Nè, nè, lần trước tớ cùng ăn trưa với Trương Ba, thầy ấy nói Tô Dịch là lần đầu tiên đi dạy, cậu nói những lời này có ý gì?”

Ô Thiên Hàm đưa tay, nghiêm túc hỏi: “Đọi chút, cậu ăn cơm trưa với thầy ấy lúc nào?”

“Thứ năm tuần trước.”

Ô Thiên Hàm ở trên giường không ngừng uốn éo, cắn chần nước mắt lưng tròng nhìn cô: “Tiểu Tuệ Nhi, tội mình là bạn bè tốt như vậy mà sao lúc đó cậu không gọi tớ đến!”

Liễu Bảo đang cắn hạt dưa xem phim truyền hình thì quay đầu lại nhìn chằm chằm hai người, bình tĩnh nói: “Đến bây giờ rồi mà cậu vẫn còn thiên cận đến mức đặt Trương Ba lên đầu vậy hả.” Cô ta đột nhiên hưng phấn như mới cắn thuốc xong cao giọng nói: “A a a..... Rốt cuộc phòng ngủ chúng ta cũng đã nở hoa, các cậu có nghe thấy gì không, tiểu Tuệ Nhi đang nói về Tô Dịch đấy.”

Mục Tiểu Tuệ lau mồ hôi nói: “Tớ chỉ là tò mò thôi, cảm giác những lời đó rất kỳ cục, chẳng lẽ các cậu không thấy kỳ sao?”

“Chỗ nào kỳ cục? Tớ không thấy.”

Cô nghiêm túc giải thích: “Thật sự là có cái gì đó không đúng, là giáo sư mà lại lần đầu tiên đứng trên bục giảng giảng bài?”

Liễu Bảo thờ ơ giải thích: “Tiểu Tuệ Nhi, đây là lần đầu tiên cậu nhắc đến đàn ông trong phòng ngủ này đấy.”

Mục Tiểu Tuệ: “.....” Ba cô và em trai cô không phải là đàn ông sao?

“Thật ra thì tớ và Ô Thiên Hàm, Thượng Bình cũng có nói qua, định cho cậu xem một báu vật, cũng sắp tốt nghiệp rồi, ra trường rồi sẽ không có cơ hội nói lời yêu đâu.”

Cô nghĩ nghĩ, nói: “Không phải còn học nghiên cứu sinh được sao?”

Liễu Bảo giật giật khóe miệng: “Nếu cậu không giỏi tiếng anh, cậu nghĩ cậu có thể thu phục được người quý báu như vậy không?”

Cô trầm ngâm chốc lát, yếu ớt trả lời: “Không thể.”

“Không cần quan tâm Tô Dịch có phải là giáo sư hay không, nếu cậu thật sự thâm mến thầy ấy, thì nhất định phải nắm bắt thanh xuân làm một cuộc tình sân trường.”

“Đúng vậy đúng vậy! Ngày mai cũng chỉ có tiết của Tô Dịch, trực tiếp thổ lộ được.”

“.....”

Mục Tiểu Tuệ khổ mà không nói được, cô cũng chỉ là thắc mắc về chuyện Trương Ba nói, thật lòng đâu có muốn nói tình ý gì.

Vội lại cô mà thâm mến Tô Dịch, đùa gì thế? Buổi sáng thứ năm có ba bốn tiết, nhất định là phải chịu đựng sự hành hạ từng giây từng phút rồi. Về phần ngày mai, phải cố gắng chứ sao nữa!

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 6

Editor: Trà Đá.

9:50 mới bắt đầu tiết của Tô Dịch, Mục Tiểu Tuệ run rẩy dậy đi toilet, nhân tiện mở cửa sổ xem thời tiết một chút, gió lạnh tận xương tủy ủa vào quần áo khiến cô rùng mình một hồi lâu. Mây đen ngịt cả bầu trời, gió lớn rít gào thét dữ dội, sinh viên dưới sân trường mặc áo ấm dày cộm.

Mục Tiểu Tuệ ôm hai cánh tay chui vào chăn mới cảm thấy ấm áp, thấy mấy người trong phòng ngủ đã sớm tỉnh dậy nằm trong chăn chơi điện thoại di động, cô lập tức lầm nhảm nói: “Tô Dịch đúng là sao chổi chuyển thế mà, ngày hôm qua thời tiết còn ấm áp dễ chịu, bầu trời còn trong xanh, chớp mắt một cái đã qua mùa đông rồi.”

Ô Thiên Hàm vừa lướt weibo vừa nói: “Tiểu Tuệ Nhi, tớ nói thật nhé, thời tiết và Tô Dịch chẳng có một tí quan hệ nào hết. Đâu phải là lần đầu cậu cảm nhận được thời tiết thay đổi, cậu áp đặt lên Tô Dịch thật là không phải!”

Mục Tiểu Tuệ hừ lạnh hai tiếng không nói chuyện nữa, mỗi lần cô chạm mặt với anh thì chẳng có chuyện gì tốt, đây không phải là sao chổi thì là cái gì?

“Lát nữa các cậu có lên lớp không?”

Liễu Bảo chia cái đầu tóc ngắn xốc xếch ra, dụi đôi mắt đang ngái ngủ nhìn ngoài cửa sổ, quả quyết nói: “Không đi.”

Cô nóng nảy: “Lần trước Tô Dịch muốn tớ làm cán bộ lớp, các cậu không đi thì tớ biết làm sao?”

Ô Thiên Hàm về mặt mập mờ nói: “Bọn tớ không đi thì không phải đã có Tiểu Dịch Dịch ở cùng cậu rồi sao?”

Cô nghe mà muốn ói, trong dạ dày sôi trào một hồi: “Tiểu Dịch Dịch? Bộ lão ấy còn nhỏ lắm sao?”

Cuối cùng cô đeo bám dai dẳng, ba cô nương kia mới chịu mặc áo ấm dày cộm lên lớp, từ nhỏ Mục Tiểu Tuệ đã sợ lạnh, nên cô mặc áo bông, bao người cô thành một con gấu.

Chuông vào lớp vang lên, sau đó Mục Tiểu Tuệ rơi vào trạng thái ngủ gà ngủ gật, bên tai là giọng giảng bài của Tô Dịch, từng phát từng phát không để cho cô ngủ yên ổn, rồi sau đó giọng nói đó im bật. Cô u mê nhìn chăm chăm gương mặt tuần tú của Tô Dịch đang nở nụ cười nhẹ, chỉ là lần này trong ánh mắt của anh mang theo sương lạnh. Mục Tiểu Tuệ thấy chuyện không ổn, cô vội vàng đánh thức Liễu Bảo đang ngủ say ở bên cạnh.

Giọng nói của Tô Dịch vẫn êm ái như lông vũ: “Rốt cuộc bây giờ tôi đã hiểu rõ tâm tư của các giáo sư rồi.”

Mục Tiểu Tuệ: “Hả?” Tự dưng lại nổi hứng văn chương chi vậy?

Tô Dịch thân nhiên cười nói tiếp: “Đã nghe qua rất nhiều giáo sư đi giảng dạy ở đại học Thanh Hoa, đại học Sơn Đông, cho nên có một bài thơ, nhưng có một số người hiểu sai xuyên tạc ý nghĩa của bài thơ, thật ra bài thơ này là viết cho các em.” Tô Dịch dứt lời khẽ vươn tay, giọng đọc thơ truyền cảm: “Đây là một kênh rạch hết hi vọng. ....”

Trên mặt Mục Tiểu Tuệ không có chút biểu tình, nhớ lại Tô Dịch là người chuyên thù dai, còn cố ý mượn gió bẻ măng, sợ là đa số sinh viên còn chưa hiểu, đặc biệt là những người mơ màng tỉnh dậy, khẳng định là rất bối rối.

Tô Dịch còn chưa đọc xong bài thơ, thì chuông tan lớp vang lên, ánh mắt đùa giỡn rơi đúng trên người Mục Tiểu Tuệ, ngón tay thon dài đang ngoác

ngoắc cô ý bảo cô lên bục giảng. Cô không còn cách nào khác, cúi đầu đi lên bục giảng.

Anh bình tĩnh đưa cái laptop cho cô, quay đầu lại nói: “Em gõ tên tất cả những bạn học vắng mặt hôm nay vào laptop.”

Mục Tiểu Tuệ cả kinh, quên luôn cả kính ngữ: “Không phải thầy nói là không điểm danh sao?”

Anh xảo quyết gật đầu: “Đúng! Tôi không có điểm danh, chỉ là muốn nhớ tên sinh viên trong lớp mà thôi.”

“.....” Cái này không phải là điểm danh sao?

Cô thật sự đứng đần khi lời kéo được mấy người cùng phòng lên lớp, nếu không thì điện thoại bay đầy trời rồi, cô vừa mới quay người chuẩn bị gõ tên, thì giọng nói Tô Dịch vang lên: “Gõ tên xong thì đi thu vở bài tập lên đây.”

“Vâng.”

Sinh viên trong lớp lác đác chỉ có hai mươi mấy người, lúc cô đang tra danh sách thì bị Đường Mẫn kéo lại, nhỏ giọng nói: “Cậu gạch tên Tần Hoa ra đi, cậu ấy có việc gấp nên mới không lên lớp, cậu ấy là lớp trưởng, lại vắng mặt thì không tốt lắm.”

Đường Mẫn và Tần Hoa là cặp đôi duy nhất trong lớp, hai người cũng rất có trách nhiệm, vì công việc của lớp mà càng chịu mệt nhọc, cô ngẩng đầu lên thấy Tô Dịch đang cúi đầu chơi điện thoại di động, nên cô lặng lẽ loại trừ tên Tần Hoa ra.

Cô đóng laptop lại, đi xuống thu vở bài tập, lúc quay lại với chồng vở bài tập thì đúng lúc Tô Dịch ngẩng đầu lên, hỏi: “Mục Tiểu Tuệ, em không điền tên ai vào danh sách vắng mặt vậy?”

Tim cô lập tức roi nửa nhịp, hoảng hốt cắn môi dưới chuyển tầm mắt đi chỗ khác, lắp bắp nói: “Không có..... Không thiếu ai hết ạ!”

Ngón tay thon dài của anh chỉ lên cái laptop màu nâu đỏ, lạnh nhạt nói: “Danh sách lớp tổng cộng có 77 sinh viên, hiện tại ở đây chỉ có 25 người, trên danh sách vắng mặt của em chỉ có 26 cái tên.” Tô Dịch dừng một chút rồi nói: “Em muốn tôi tự tay điểm danh hay là em tự làm hết cho xong?”

Rõ ràng là giọng nói của anh nhẹ nhàng nhưng đầy sự uy hiếp, trong phòng học yên lặng nhìn chăm chú vào hai người. Anh đích thân điểm danh thì cũng có thể biết được Tần Hoa vắng mặt, như vậy Đường Mẫn sẽ rất lúng túng, nhưng bây giờ cô không ghi tên Tần Hoa cũng không được. Trong nháy mắt Mục Tiểu Tuệ bị Tô Dịch ép buộc không thể suy nghĩ được gì, cắn răng mở laptop ra gõ cho xong, sau đó xoay người trở lại chỗ ngồi.

Chỉ có trời mới biết cô bị Tô Dịch bức muốn khóc, ai mà muốn làm cán bộ môn vừa phí sức lại chẳng có kết quả tốt, người nào thích làm thì cô nhường cho mà làm.

Anh đọc bản danh sách một lượt, rồi sau đó cao giọng nói: “Người nào tôi đọc tên mà không có mặt ở đây, nên nhớ đây là danh sách Mục Tiểu Tuệ đưa cho tôi. Bài thi cuối kỳ bình thường không được dưới 70 điểm, ba lượt điểm danh đầu không có mặt không bị trừ điểm, lần thứ tư vắng mặt trừ một điểm, lần tiếp theo vắng mặt nữa trừ hai điểm, lần tiếp theo nữa cũng vắng mặt thì trừ bốn điểm, cứ như vậy mà nhân lên; không nộp bài tập một lần bị trừ ba điểm, có thời gian bỏ sung bài tập còn thiếu. Mọi người thông báo cho nhau biết, cuối tuần không giao bài tập thì phải làm thêm, bây giờ bắt đầu học.....”

Mọi người phía dưới đầu còn tâm tư để nghe giảng nữa, trong nháy mắt cả lớp im lặng như tờ, tiếng Tô Dịch lật sách “rào rào” nghe rất rõ ràng. Hai mắt Mục Tiểu Tuệ sưng đỏ nhìn chằm chằm Tô Dịch trên bục giảng, nếu như trước đó cô muốn giết anh, bây giờ mà cô có dao trong tay, thì cô nhất định sẽ giết chết anh.

Liễu Bảo vỗ vỗ vai cô, nhỏ giọng an ủi: “Ngoan, chỉ là chút chuyện nhỏ thôi, tôi dẫn cậu đi ăn Tiramisu.”

Mục Tiểu Tuệ hít mũi một cái, giọng nói vẫn còn run lên một cái: “Nè... Là cậu nói đó nhé.....”

“Rồi rồi rồi, khỏi buổi tối, tan học xong rồi đi luôn.”

Mục Tiểu Tuệ gật đầu, tầm mắt nhìn chằm chằm vào sách, Tô Dịch có thói quen tan lớp trước năm phút để cho sinh viên đi ăn trưa, cô ôm cặp chạy ra ngoài, một khắc cũng không muốn gặp lại anh.

Đường Mẫn chạy tới, áy náy nhìn cô, một lúc sau thì nói: “Xin lỗi cậu.”

Mục Tiểu Tuệ lắc đầu một cái, không thêm đề ý nói sang chuyện khác: “Còn không mau đi ăn cơm, cẩn thận trứng xào cà chua không còn miếng trứng nào bây giờ!” Cô dứt lời thì lời kéo Liễu Bảo xuyên qua đám người chạy thẳng đến phòng ăn.

Sau khi cơm nước xong thì Mục Tiểu Tuệ về phòng phóng phi tiêu, bản vẽ dùng để ném phi tiêu cũng đã tàn tạ đến mức không còn tàn tạ hơn nữa, nhưng cô vẫn cảm thấy chưa hết giận, chỉ muốn chặt Tô Dịch ra làm trăm mảnh.

Liễu Bảo đang cắn hạt dưa quay đầu lại, cảm giác tính mạng của bản thân đang bị đe dọa: “Mọi chuyện cũng xong rồi, tiểu Tuệ Nhi, cậu mau ngủ trưa đi!”

Cô vẫn một lòng ném phi tiêu đâm cái người trên bản vẽ, kiên định nói: “Không đi.”

Thượng Bình cũng lo lắng cho an toàn của mọi người, vội vàng khuyên nhủ: “Đi ngủ đi! Ngủ một giấc là hết, đừng có ra sức ném phi tiêu nữa, nếu lỡ tay một cái, thì không phải là sẽ găm lên đầu Liễu Bảo hoặc đầu tớ à, như vậy đầu có được đúng không?”

Mục Tiểu Tuệ kéo bản vẽ xuống xé tan tành, vứt đầy trên đất, thay áo ngủ rồi bò lên giường ngủ trưa.

Liễu Bảo giờ hai ngón tay cái lên về phía Thượng Bình: “Dù sao quét nhà cũng đỡ hơn là đi bệnh viện.”

~

Tiết học buổi sáng thứ sáu, cho dù cô có chán ghét Tô Dịch đến đâu thì cũng phải lên lớp, cô yên lặng ngồi đọc sách ở một góc, Tô Dịch dừng lại, chỉ vào ppt nói: “Bạn học Mục Tiểu Tuệ, mời phiên dịch đoạn văn này.”

Cô cứng ngắc ngẩng đầu, thấy trên ppt là một đoạn văn bằng tiếng anh khiến da đầu cô lập tức bị tê dại, lại ngại vì anh là giáo sư nên không thể nói thêm cái gì, chậm chạp đứng lên, còn chưa mở sách đã nghe anh nói: “Về sau khi trả lời không cần đứng lên, chúng ta bình đẳng với nhau.”

Cô nghe xong thì đặt mông an vị trên ghế, cái này là anh nói đó nhé.

It is mutually agreed that the lion. .... Cô đọc sách nhanh như gió để tìm đoạn phiên dịch, trong lòng không ngừng lẩm nhẩm câu đầu tiên.

“Bạn học Mục, trong sách không có, mời xem ppt.” Anh dứt lời rồi nói tiếp, “Những cái này đều là tài liệu giáo sư Trương Ba giao lại, bộ môn tài chính là từ anh dịch ra trung, thương mại quốc tế thì từ trung dịch ra anh, có trách thì em phải trách thầy ấy!”

Mục Tiểu Tuệ nuốt nước miếng một cái, ngẩng đầu nhìn chằm chằm đoạn văn tiếng anh, cô thật sự không biết một chữ tiếng anh.

Cô mấp máy đôi môi hơi khô, vừa mới chuẩn bị nói mình không biết, thì cô nghe Đường Mẫn đang giấu đầu trong sách nghiêng đầu nhỏ giọng nói: “Hai bên đồng ý lấy cảng Trung Quốc làm nơi kiểm tra xuất khẩu thương phẩm, người mua có quyền tiến hành kiểm tra tổng số hàng hóa, phí kiểm tra do người mua chi trả.”

Cô dựng lỗ tai một lúc lâu cũng không nghe rõ câu thứ nhất, cô ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tô Dịch: “Em xin phép để Đường Mẫn phiên dịch giúp.”

Tô Dịch gật đầu một cái: “Được.”

Mục Tiểu Tuệ thở dài một hơi, cũng may là không gây phiền toái cho cô.

Liễu Bảo tiến sát lại nói: “Tiểu Tuệ Nhi, về sau cậu nên cẩn thận một chút, tớ nhìn ra Tô Dịch một ngày không thấy cậu có thể sẽ hoảng hốt đó.”

Cô khẽ cắn răng: “Chính xác là một ngày không làm khó dễ tớ thì không chịu được!”

Mùa đông, hầu hết thời gian ngày chủ nhật là nường trên giường, lúc tỉnh lại cũng đã giữa trưa. Mục Tiểu Tuệ bực mình vì bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, một lúc lâu sau mới lục lọi tìm ra được điện thoại di động, liếc mắt thấy số lạ: “Nè, ai vậy?”

Tô Dịch ở đầu bên kia điện thoại cắn răng nghiêng lợi nói: “Mục Tiểu Tuệ, tôi gọi cho em ba cuộc điện thoại rồi đó.”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 7

Editor: Trà Đá.

Mục Tiểu Tuệ giật mình tỉnh ngủ, vội vàng lễ phép nói: “Giáo sư Tô tìm em có việc gì không ạ?” Cảm ơn trời đất, rốt cuộc thì cô cũng không xứng làm cán bộ môn rồi.

“Bốn giờ chiều nay là hết hạn xin học bổng, nếu em không tới điền đơn, thì tôi coi như em tự động rút lui.”

Gi؟؟ Không phải là muốn giáng chức cô sao? Đại nảo Mục Tiểu Tuệ trong nháy mắt bị nắc kệt, vội hỏi ngược lại: “Học bổng? Học bổng gì ạ?”

“Chúc mừng em, nhận được học bổng Tam Đẳng.”

Cô chau mày suy nghĩ chốc lát, cẩn thận thử dò xét: “Thầy đang đùa em hả?”

Giọng nói ở bên kia điện thoại chột giậm xuống: “Đùa em, em nghĩ tôi rảnh rỗi đến mức đi nói đùa em sao? Cho em năm phút, không tới thì tôi trình bản báo cáo lên đây.”

“Ồi chào, a, a, giáo sư Tô.....”

Cô nhanh chóng ngồi dậy trên giường, rồi gọi điện thoại cho giáo sư Lưu Lệ: “Xin chào giáo sư Lưu, em là Mục Tiểu Tuệ, em muốn hỏi một chút là trường chúng ra có phát học bổng a?”

Lưu Lệ ở đầu bên kia điện thoại sừng sốt một lúc lâu mới chậm rãi nói: “Ừ, hình như là học bổng Tam Đăng.” Rồi sau đó nói cho cô biết sau này không nên gọi điện thoại tới, “Bây giờ cô đang nghỉ phép, nếu có chuyện gì thì em cứ trực tiếp đi tìm giáo sư Tô là được rồi.”

Cô hoàn toàn không để ý đến lời nói của Lưu Lệ, vui vẻ nói: “Dạ được!”

Mục Tiểu Tuệ cúp điện thoại xong hô lớn: “Nè, buổi tối mời các chị em ăn cơm.”

Mục Tiểu Tuệ kì kèo mè nheo mặc quần áo tử tế đánh răng rửa mặt, lúc cầm điện thoại di động lên lần nữa thì sợ hết hồn, lại thêm hai cuộc gọi nữa, cô mới cầm điện thoại lên lại nghe điện thoại đổ chuông, cô bấm nút nghe thì đã nghe Tô Dịch nói: “Em đang ở đâu rồi hả? Nếu em không tới thì tôi đi đây.”

Cô vội vàng trả lời lại: “Á, em còn ở trong phòng ngủ.”

Tô Dịch đột nhiên im lặng, một lúc lâu sau mới nói: “Đến chuyện đi nhận tiền học bổng cũng chậm chạp nữa.”

Mục Tiểu Tuệ cúp điện thoại rồi bắt đầu chạy như điên, chạy xuống năm tầng lầu, muốn đến tòa hành chính cũng mất hai phút, rồi lại chạy lên lầu ba nữa, chạy thờ hồng học. Cô gõ cửa rồi chậm rãi đẩy cửa ra, thấy Tô Dịch đang ngồi đọc sách tại vị trí gần cửa sổ, ánh mặt trời tràn qua rèm cửa sổ rơi trên người anh, mang theo một cảm giác ấm áp mà yên tĩnh, ngón tay thon dài nắm chặt trang sách, xương ngón tay rõ ràng mà hơi tái nhợt, hình dáng gò rõ ràng, một chút nụ cười nơi khóe môi, Tô Dịch mà lại để cho cô nhất thời giật mình đứng im tại chỗ.

Anh liếc cô một cái, chỉ chỉ tờ giấy trên bàn nói: “Lo lắng sao, tới đây điền vào tờ giấy đi.”

“Ồ dạ!” Cô ngồi vào cái ghế tựa ở bên cạnh Tô Dịch, cầm bút lên điền thông tin, bởi vì chạy nhanh nên cô thờ hồng học, hít hít nước mũi sắp chảy xuống, tay cầm viết run lẩy bẩy không ngừng, miệng há to tham lam hít thở.

Tô Dịch đặt quyển sách trong tay xuống tiến sát lại gần cô, khuôn mặt của hai người chỉ cách nhau mười centimet, hơi thở ấm áp của anh phả trên mặt cô, giọng nói như sợi tơ êm ái lướt qua màng nhĩ cô: “Xem em thờ hồng hèn kia.”

Tay cầm viết của Mục Tiểu Tuệ run rẩy không ngừng, trong lời nói của Tô Dịch mang theo chút mập mờ giống như một loại thần chú khiến cô không thể động đậy được, tay cô đã cầm bút rất khó khăn rồi, câu nói của anh khiến cô như bị sét đánh.

“Giống như một chú cún con.”

Lúc trước cô còn cho là lời nói của anh có chút mập mờ, nhưng sau khi sâu chuỗi cả hai câu lại thì ra là: “Xem em thờ hồng hèn giống như một chú cún con vậy.”

Nói chuyện có thể ngừng chơi đùa như vậy được không!

Cô bắt buộc mình phải trấn định bản thân, Tô Dịch có nói gì thì cũng là giáo sư, đánh Tô Dịch cũng giống như là đánh cánh sát vậy! Nhịn được nhịn được, nhất định nhịn được! Kích động là ma quỷ!

Cô không thèm để ý đến anh, bình tĩnh thông dong điền thông tin vào giấy. Lúc đó cửa mở ra kêu ‘kèo kẹt’ một tiếng, Kim Luyện mặc đồ tây đi thẳng vào, ánh mắt của Mục Tiểu Tuệ ngay lập tức như kẹo cao su dán chặt trên người Kim Luyện.

Mặc dù dáng vẻ của Kim Luyện không thể so sánh với Tô Dịch, nhưng lại vô cùng biết cách ăn mặc. Tô Dịch bình thường thì cũng hay mặc một hai bộ đồ thể thao, nhưng trên người Kim Luyện lúc nào cũng đồ tây phối hợp hài hòa với trang sức, cô nghe sinh viên học lớp Kim Luyện nói, một tháng ba mươi ngày, quần áo của Kim Luyện tuyệt đối không bao giờ trùng lặp.

Bánh bao là bánh bao, không có người nào là không trang điểm, nhưng nhìn cho đã mắt lại là một chuyện khác, tay trái cô đang rảnh rồi, cô giờ tay về phía Kim Luyện vẫy vẫy, mỉm cười nói: “Em chào giáo sư Kim a?”

Kim Luyện đưa lưng về phía cô, bỗng nhiên quay đầu lại hơi gật đầu, nhìn về phía cô nở nụ cười rục rịch: “Chào em.”

Lần đầu tiên Mục Tiểu Tuệ thấy Kim Luyện là trong tư thế hành quân trong quân đội, lúc ấy Kim Luyện xách theo hành lý đi xuyên qua sân bóng đến thẳng ký túc xá dành cho giáo sư, trong sân trường lập tức ồn ào. Cô men theo tầm mắt của mọi người phát hiện ra Kim Luyện, cũng chính từ lúc đó, Kim Luyện trở thành thần trong mắt các sinh viên nữ.

Cô sững như vớ được vàng, tí nữa về nhất định cô phải kể cho đám con gái cùng phòng nghe mới được.

Tô Dịch thu lại nụ cười, nặng nề đập lên bàn một cái “Rầm”, giọng nói lạnh hơn so với bình thường, thậm chí cảm giác kiên nhẫn cũng đã hết: “Mục Tiểu Tuệ, lần sau ra khỏi cửa nhớ mang theo não, là người thì không nên háo sắc, nhất là háo sắc đến mức chảy cả nước miếng.”

Kim Luyện đã sớm đi ra ngoài ăn cơm, cô tức giận quay đầu, chống lại ánh mắt lạnh lẽo của Tô Dịch, đập bàn một cái tăng cường khí thế: “Giáo sư Tô, em cảm thấy cán bộ môn nên thay thế bạn khác đi!” Những lời này cô đã nín nhịn rất lâu rồi.

Ánh mắt anh dừng trên mặt cô thật lâu, khóe môi hơi cong, chỉ chỉ tờ giấy trên bàn nói: “Bạn học Mục, có chuyện gì thì để điền xong tờ giấy rồi nói!”

Cô nghĩ ngợi chốc lát, cảm thấy lời anh nói có lý, lập tức điền thật nhanh, rồi nghiêng đầu hỏi Tô Dịch: “Bây giờ có thể nói chuyện được chưa!”

Anh cong cong khóe môi, bình tĩnh nói: “Không gì là không thể, nếu em không muốn làm cán bộ môn thì có thể đưa cho ai khác làm cũng được!”

Mục Tiểu Tuệ nghe xong thiếu chút nữa bật khóc, rốt cuộc ông trời cũng có mắt rồi.

Anh dừng một chút rồi nói tiếp: “Chẳng qua con người tôi hay thù dai, em từ chức chẳng khác nào cho tôi một bạt tai, cho nên em phải hiểu rõ, thay vì đắc tội với giáo sư thì em nên im lặng mà làm việc cho tôi, thì tôi sẽ chăm chú cho em, dù sao..... cuối kỳ tôi là người tổng kết sổ mà đúng không?”

Uy hiếp, cường bức!

“Giáo sư Tô, em kính trọng thầy mới kêu một tiếng giáo sư, nhưng hành động và lời của thầy thật khiến cho một sinh viên như em không dám tưởng tượng được thầy là một gương sáng cho người khác được, thầy không nên phá hoại hình tượng ‘giáo sư’ hoàn mỹ trong lòng em như vậy.” Đây là lần đầu tiên Mục Tiểu Tuệ phản kích, một là chịu không nổi sự đàn áp của Tô Dịch rồi; hai là do không có ai ở đây nên cô bộc phát, quyết sống chết.

Lúc trước cô mà im lặng thì chỉ khiến Tô Dịch áp bức cô hơn nữa, anh nghĩ cô là một quả hồng mềm, rồi nhào nặn đủ kiểu. Lần này cô thử bộc phát một phen, nói không chừng sẽ khiến cho Tô Dịch thức tỉnh.

Tô Dịch thỏa mãn gật đầu, hai tay khoanh ở trước ngực, trong ánh mắt phát sáng rạng rỡ, tất cả đều là tán thưởng: “Không tệ, rốt cuộc cũng chịu phản kích.” Rồi sau đó anh không đợi Mục Tiểu Tuệ phản ứng mà lấy một tấm danh thiếp từ trong ngăn kéo bàn ra đưa cho cô: “Vốn dĩ tôi cũng không phải là giáo sư, như vậy thì cũng không ảnh hưởng gì đến hình ảnh tốt đẹp của ‘giáo sư’ trong lòng em”

Cô ngây ngốc nhận lấy tấm danh thiếp của anh, cúi đầu nhìn dòng chữ trên đó: “Chuyên gia phân tích đầu tư tập đoàn MY – Tô Dịch.”

Cô ngẩn ra: “Tập đoàn lớn nhất cả nước? Nè, đừng có hù dọa em, nếu vậy thì đâu có đủ tư cách vào đây làm giáo sư.”

Tô Dịch làm bộ như khổ sở sờ sờ cằm nói: “Nếu như đổi chữ chuyên gia phía trước thành tiến sĩ thì không biết đã đủ tư cách hay chưa?”

Mục Tiểu Tuệ chau hai chân mày lại cũng không thể đoán ra được những lời này là thật hay giả, nghề tài chính quả thật rất hấp dẫn, nhưng đề lên hàng chuyên gia thì trình độ học vấn rất cao, nếu như những lời Tô Dịch nói là thật, vậy thì tiền lương hàng năm thấp nhất cũng hơn trăm vạn, tại sao lại chạy đến trường đại học cướp đoạt chén cơm của các giáo sư khác?

Cô cứng đầu nói: “Đúng thì sao, thầy đi mà xem thị trường chứng khoán rồi loạn thành cái dạng gì rồi, trung ương điều chỉnh rút bớt khoản tiền cho vay làm cho ngân hàng hoang mang, cũng chỉ là lung lay một lần thì đã đánh trên đầu người chơi cổ phiếu rồi, xem còn ai dám mua cổ phiếu nữa.”

Nhắc đến vấn đề chuyên môn, Tô Dịch chỉnh lại tư thế, khóe môi thoáng cười: “Mục Tiểu Tuệ, tôi hy vọng em sẽ chịu trách nhiệm với lời em vừa nói.”

“Em... Em thế nào? Chẳng lẽ ở trước mặt thầy em không có quyền tự do ngôn luận sao?” Mặc dù cô thiếu tự tin, nhưng cũng không thể làm rùa rút cổ mãi được.

Tô Dịch cười nhạt một tiếng, trên khuôn mặt anh lộ vẻ vui mừng: “Tôi còn tưởng rằng em toàn ngủ gà ngủ gật trong tiết của tôi, không ngờ cũng nghe lọt tai được một chút. Em nói sai một chỗ, ngân hàng trung tâm có biện pháp của ngân hàng trung tâm, đó là chuyện của nó, nhưng em không thể lấy điểm này để vu đổ cả năm được, tình hình thị trường chứng khoán trong nước quả thật chưa được, nhưng em không thể phản đối tính chuyên nghiệp của nó được.”

Cô đột nhiên cảm thấy như đưa đám, lẩm bẩm nói: “Học thì có ích lợi gì chứ, ngành tài chính yêu cầu trình độ học vấn cao như vậy, em học xong đại học, chỉ có thể ra ngoài mở tiệm cầm đồ thôi.”

Tô Dịch nhìn chăm chăm cô, môi mỏng khẽ gọi giật giật, ma xui quỷ khiến hỏi: “Em đã từng yêu ai chưa?”

Cô kinh ngạc nhìn anh như nhìn thấy người ngoài hành tinh, đỏ mặt lấp bắp nói: “Không có..... Không có.....”

Anh thấy mặt cô đỏ như trái cà chua, nên nở nụ cười đùa giỡn: “Mục Tiểu Tuệ, em nói cấp hai và cấp ba cũng chưa từng yêu đương, bây giờ lên đến đại học rồi mà vẫn còn yếu kém như vậy sao?”

Kết luận của Tô Dịch khiến cho cô ghen hờn nhìn anh trân trối, không thốt nên lời.

Cô ngượng ngùng rồi sau đó đột nhiên nổi trận lôi đình: “Chuyện em yêu đương chẳng liên quan gì đến chuyện đi học hết?”

Anh trả lời không nhanh không chậm: “Vậy em làm gì ở trường học? Yêu đương cũng không, mà học hành thì càng không nữa! A, tôi biết rồi, nhất định là ngủ!”

Mục Tiểu Tuệ tức giận oán hận trời cao vì sao không bắt Tô Dịch đi, để cho anh ở đây có cơ hội hành hạ cô. Mặc dù cô hận Tô Dịch thấu xương,

nhưng lý trí vẫn còn, đặc biệt là cái bụng đang đói meo, nên cô cũng chỉ có thể ngượng ngạo nói: “Giáo sư còn chuyện gì thì làm tiếp đi, em đi đây.”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Chương 8

Editor: Trà Đá.

Lần này Tô Dịch cũng không gọi cô lại, trên khuôn mặt anh chỉ mang theo nụ cười đưa mắt nhìn cô rời khỏi phòng làm việc. Sau lần đó, Mục Tiểu Tuệ tránh né Tô Dịch, giống như chuột thấy mèo. Nhưng lúc lên lớp vẫn làm đúng trách nhiệm của một cán bộ môn đi thu vở bài tập, chuông tan học vừa vang lên thì cô là người đầu tiên vọt ra khỏi phòng học, cô đoán là Tô Dịch đã quên đề cô ngồi hàng đầu tiên, nếu không với tính tình của Tô Dịch, thì không thể nào dễ dàng buông tha cô như vậy.

Chớp mắt đã đến tháng mười hai, vào một ngày thứ sáu, cô đang đứng trước căn tin xoa xoa bàn tay nhỏ bé lạnh buốt chờ Liễu Bảo đi thư viện trả sách, bên cạnh là bồn hoa mai màu vàng nhạt nở rộ, nhiều đóa đua nhau nở, mang theo hương thơm ngạo ngễ của mùa xuân tiến vào thời tiết lạnh lẽo.

Căn tin số ba gần thư viện, cô thấy Tô Dịch ở đằng xa xách cái cặp đi về phía này, tay chân cô nhanh nhẹn đội cái mũ phía sau áo ấm lên, xoa người về phía bồn hoa, đưa lưng về phía Tô Dịch.

Cô quay lại vài lần để xác định Tô Dịch có phải là vào căn tin hay không, vô tình chạm mặt Tô Dịch, nhất thời lúng túng, miễn cưỡng mỉm cười chào hỏi một cái: “Em chào.... Chào giáo sư Tô.”

Tô Dịch bình tĩnh thông dong, nhếch khóe môi lên nói: “Bạn học Mục, hôm trước nói chuyện rành rọt với tôi lắm mà, sao hôm nay lại lắp bắp rồi!”

Mục Tiểu Tuệ: “.....”

“Tôi cho em một cơ hội để khôi phục lại bình thường, ngày mai là ngày thi tốt nghiệp, đi làm giám thị với tôi!”

“Tại sao? Em không đi!” Cô không muốn từ chối trực tiếp như vậy, nhưng để đối phó với người cặn bã như Tô Dịch, chỉ có thể nói thẳng.

Tầm mắt của Tô Dịch vẫn đang rơi trên mặt cô, anh trầm mặc một lát rồi nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, sau đó mới chậm rãi nói: “Lần này thiếu bốn giám thị, một ngày một trăm đồng, đi hay không thì tùy em.”

Trong phòng ngủ có bốn người, trừ Liễu Bảo ra thì gia cảnh của ba người còn lại cũng bình thường, đặc biệt là Thượng Bình, ba cô ta mất sớm, một mình mẹ cô ta nuôi cô ta và em trai cô ta nữa quả thật không dễ dàng, chủ nhật nào cô ta cũng ra ngoài đi làm thêm, một ngày chỉ kiếm được sáu mươi bảy mươi đồng, bây giờ làm giám thị một ngày được 100 đồng cũng quá hời.

“Đã tìm được bốn người kia chưa ạ?”

Anh hài lòng nhìn gò má Mục Tiểu Tuệ suy nghĩ: “Chưa tìm được ai hết.”

Cô không dám nhìn thẳng Tô Dịch, chỉ nhìn chằm chằm mũi giày rồi hỏi: “Giáo sư Tô, phòng ngủ của em có bốn người, thầy.... Thầy có thể để bốn bọn em làm giám thị được không?” Cô phải vắt vả lắm mới hạ mặt mũi xuống đi cầu xin Tô Dịch, chỉ sợ anh cự tuyệt, dù sao cô và Tô Dịch có kiểu quan hệ thích cũng không được mà ghét cũng không xong.

“Tôi phát hiện em luôn luôn trong tư thế đối địch với tôi, có phải vì hai lần trước tôi bắt tại trận em dùng tài liệu thu nhỏ không?”

Cô đang thấp thỏm chờ đợi Tô Dịch trả lời chắc chắn, không ngờ anh đột nhiên lảng sang chuyện khác, làm cho cô nửa ngày cũng chưa hoàn hồn lại. Rồi sau đó khuôn mặt cô dần dần đỏ ửng, anh quả thật đã tìm được ổ bệnh, nhưng cũng chỉ là một nửa. Cũng không phải cô cố ý đối địch với Tô Dịch, ngược lại là vì hành động của Tô Dịch khiến cô có thành kiến.

Liễu Bảo ở đằng xa thấy khuôn mặt của Mục Tiểu Tuệ đỏ ửng cộng thêm hai tay cô đang xoắn lại với nhau, biểu hiện giống như của một cô gái đi lấy chồng! Người khác khi thấy chuyện như vậy sẽ tránh đi chỗ khác để hai người có không gian riêng tư, nhưng Liễu Bảo lại chạy thẳng đến chỗ hai người họ, rồi chào hỏi Tô Dịch: “Giáo sư Tô.”

Mục Tiểu Tuệ đang lo không biết nên trả lời câu hỏi của Tô Dịch như thế nào, thì Liễu Bảo ở đâu đột nhiên xuất hiện như là một vị cứu tinh, cô âm thầm thờ dài một hơi.

Tô Dịch lịch sự gật đầu với Liễu Bảo một cái, sau đó thân thiện nói: “Các bạn trong phòng ngủ của em ngày mai có thời gian rảnh đi làm giám thị được không?”

Mục Tiểu Tuệ sững sờ, trong nháy mắt tâm tình cô trùng xuống, cô cúi gằm đầu không nói lời nào, tại sao Tô Dịch lại cường chế ra lệnh đối với cô,

nhưng lại đối đãi thân thiện với Liễu Bảo.

Liễu Bảo không hề nghĩ ngợi nhiều, lập tức vỗ ngực trả lời: “Chỉ cần giáo sư yêu cầu, thì em nguyện trèo đèo lội suối vì giáo sư.”

Mục Tiểu Tuệ: “.....”

Vì vậy, chuyện này cứ như vậy mà được quyết định, cô cũng không còn tâm tư nào để mà suy nghĩ về lý do Tô Dịch đồng ý thỉnh cầu của cô.

Ngày hôm đó thời tiết cực kỳ lạnh, cả phòng ngủ Mục Tiểu Tuệ kích động không thôi, tiền lương làm giám thị một ngày có thể đủ tiền sinh hoạt phí trong một tuần, và cũng là lần đầu tiên Mục Tiểu Tuệ làm giám thị nên thần kinh cô cực kỳ phấn khích.

Các cô phải đến thư viện trước hai mươi phút để họp giám thị với Tô Dịch, sau đó thì nhận bài thi bắt đầu vào phòng thi làm việc, khi cô đang phấn khích đi vào phòng thi thì phát hiện Tô Dịch cũng đi theo vào, cô nhất thời ngẩn ra tại chỗ: “Giáo sư Tô cũng cần làm giám thị nữa sao?”

Anh hoàn toàn không phản ứng trước câu hỏi của cô, anh xoay người đi lên bục giảng lấy phần trong hộp phần ra viết, tư thế tự nhiên viết thời gian thi và những yêu cầu cần thiết khác, trên bảng đen xuất hiện mấy chữ viết rồng bay phượng múa.

Tô Dịch khi đi dạy học rất ít viết, toàn bộ đều giảng nội dung thông qua ppt, buồn chán, thỉnh thoảng gặp phải những học sinh không hiểu chữ viết tắt của từ tiếng anh nào, thì anh cũng sẽ gõ thẳng vào ppt.

Lần này, Mục Tiểu Tuệ lần đầu tiên được thấy chữ viết của Tô Dịch, hình tượng xảo diệu của anh trong lòng cô hoàn toàn bất đồng với chữ viết của anh.

Trong thoáng chốc cô nhớ lại cảnh tượng bị Tô Dịch bắt tài liệu hai lần thi trước, cô quét mắt nhìn lướt qua những đàn anh đàn chị khóa trên, yên lặng thì thầm: Các anh chị tự lo cho bản thân nhé.

Hôm nay Tô Dịch mặc một cái áo khoác mỏng màu xanh lá cây, mặc dù Mục Tiểu Tuệ có thành kiến với Tô Dịch, nhưng cô cũng không thể không thừa nhận anh là một báu vật, không phải người đàn ông nào cũng hợp với áo màu xanh lá cây.

Bắt đầu thi, cô và Tô Dịch một đứng trước một đứng sau, đối với Tô Dịch đang rất bình tĩnh thì cô có vẻ không bình tĩnh chút nào, cô nhìn..... nhìn có một bạn học nữ chuẩn bị lấy tài liệu thu nhỏ ra; cô nhìn..... nhìn bạn học nam đang chép bài; cô nhìn..... nhìn bạn học không biết là nam hay nữ đang cắn bút liếc mắt nhìn bài thi.....

Chỉ có làm giám thị rồi mới hiểu, giáo sư có bắt hay không là tùy giáo sư.

Cô cảm thấy Tô Dịch chắc chắn thấy hành động của những sinh viên này, nhưng mắt nhắm mắt mở làm ngơ như không thấy.

Sau bốn mươi phút đã có người lục tục nộp bài, rồi mười phút sau đó chỉ còn lại một bạn học trong phòng thi. Sau đó Tô Dịch đi tới bên cạnh cô, rồi bắt đầu sắp xếp lại bài thi theo số thứ tự.

Tô Dịch rút ra một bài thi đưa cho cô, chỉ chỉ bạn học đang vui đầu đau khổ vào bài thi: “Tôi đi ra ngoài cửa canh chừng.”

Trong giây lát cô hiểu ý anh, vội vàng đưa bài thi tới trước mặt bạn học nam kia, cô còn chưa mở miệng thì đã nghe được bạn học kia gầm lên giận dữ: “Tôi không cần.”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: CHƯƠNG 9

Editor: Trà Đá.

Bạn học nam kia mắt to mày rậm, trong giây lát có thể cảm thấy được không phải dạng dễ dãi, bạn học nam khôi phục lại ánh mắt đờ đẫn nhìn Mục Tiểu Tuệ nói: “Ý tốt của cô tôi xin nhận, nhưng đây là bài thi cuối cùng của đời sinh viên, tôi muốn dựa vào năng lực của bản thân để trải qua việc này, sau khi tốt nghiệp rồi sợ là rất khó mới có cơ hội như thế này.”

Cô “Ồ” một tiếng cứng đờ, hai tay cầm bài thi, không khí lạnh lẽo trong phòng thi không ngừng đánh lên làn da mịn màng đang run rẩy, không phải vì cô lạnh, mà là vì tức giận. Bởi vì khi cô quay người lại thì bất gặp ánh mắt của Tô Dịch đang nhìn chăm chú vào cô kèm theo cái nụ cười nửa có nửa không.

Cô thật lòng hối hận bản thân vì đã tin vào lời nói của Tô Dịch nhiều lần như vậy, quả thật muốn đập đầu vào cây cột điện chết thôi. Mục Tiểu Tuệ ơi Mục Tiểu Tuệ, chẳng lẽ mày không biết Tô Dịch là hạng người gì sao? Sao lại dễ dàng đi tin lời lão giáo sư đó, đúng là gặp phải quỷ sống mà.

Tô Dịch thoải mái dựa vào khung cửa thưởng thức từng biến hóa trên khuôn mặt cô, khi thấy cô trầm mặc trả bài thi vào lại trong xấp bài thi trên bục

giảng, anh nhất thời không còn vui vì trò đùa đó nữa.

Bài thi của bạn học nam kia rõ ràng rất chính tề, ngay cả luận điểm phân tích đề thi cũng vừa đúng vừa đầy đủ, nhìn một cái đã biết ngay đó là học sinh ngoan rồi. Cô đương nhiên là hoàn toàn không biết, lại còn linh hoạt lợi dụng phòng thi không còn ai thì giúp sinh viên kia, đương nhiên cũng rất lạnh lẽo.

Anh dự đoán được toàn bộ mọi chuyện, lại không ngờ Mục Tiểu Tuệ hoàn toàn không suy nghĩ gì đã làm theo ý của anh, nên nói cô ngốc, hay là thật thà đây?

Suy cho cùng thì vẫn là ngốc!

Anh chủ động đến gần Mục Tiểu Tuệ, giả bộ dọn dẹp bài thi vào trong túi, nghiêng đầu nhìn chằm chằm Mục Tiểu Tuệ đang nhìn ra ngoài cửa sổ. Ngoài cửa sổ sương mù dày đặc bị mặt trời lên cao xua tan, ánh nắng ấm áp chiếu thẳng vào phòng học, tầm mắt của cô rơi vào những tán lá của cây ngô đồng, nhánh cây khô màu nâu nhạt đang phơi mình trong trời đông giá rét, cũng còn vài cái lá ngoan cường giắt đầu cành, gió thổi tới lao đảo như muốn rơi rụng.

Nửa bên mặt cô đón ánh dương chói lọi, lông mi dài kết hợp với khuôn mặt trắng nõn lạnh lùng, bóng dáng này giống hệt bóng dáng hôm trước lúc cô chất vấn thị trường chứng khoán với anh, có thể nói là không một chút nguy hiểm.

“Bạn học Mục, tôi để cho phòng ngủ các em thuê những chỗ trống trong buổi thi hôm nay, em định cảm ơn tôi thế nào đây?”

Mục Tiểu Tuệ quay đầu lại, hoang mang nhìn Tô Dịch: “Mối quan hệ của em và thầy chỉ là người thuê và người được thuê, nói chính xác trong tài chính là ‘Trao đổi’, thầy thuê em làm việc thì phải trả lương cho em, mắc gì em phải cảm ơn thầy.” Huống chi chuyện lúc này khiến cho lòng tự ái của cô bị tổn thương.

Anh đặt xấp bài thi trong tay xuống, vẫn cười hời hợt như trước: “Đúng vậy, em nói hoàn toàn chính xác.”

“.....” Cô cẩn thận quan sát từng động tác của anh, đột nhiên có dự cảm chẳng lành, dựa vào kinh nghiệm đau thương của cô, Tô Dịch càng đồng tình thì sự việc càng theo chiều hướng xấu, tuyệt đối sẽ có đoạn sau.

“Em là người quản lý dưới quyền tôi, tôi giao việc cho em, em giúp tôi tìm người, nhưng mà tôi phải trả tiền lương cho em thì em mới đưa tiền được cho các bạn kia đúng không? Nếu tôi khát nợ tiền lương, nè..... đến lúc đó chẳng phải em cũng khó nhìn mặt các bạn cùng phòng sao!”

Mục Tiểu Tuệ khóc không ra nước mắt, còn tưởng trời sắp - chuyện tốt, bây giờ mới biết rõ ràng Tô Dịch đảo hồ dối cô tự nguyện nhảy vào, hơn nữa cô cũng tương đối vui vẻ tình nguyện nhảy vào hố.

Cô bất đắc dĩ nói: “Em phải làm sao thì thầy mới trả tiền công cho em?”

Khóe môi của anh cong lên lần nữa, giả bộ ngây thơ nói: “Rất đơn giản, đi dạo phố rồi mời tôi ăn bữa cơm là được rồi.”

“.....”

Mục Tiểu Tuệ cúi đầu tính toán, một hồi sau mới chần chừ hỏi: “Em nói trước, chi phí không được vượt quá 300.” Nếu nhiều hơn 300, thì không bằng cô trực tiếp móc tiền túi ra đưa cho đám Liễu Bảo.

“Không thành vấn đề, cứ quyết định vui vẻ như vậy đi!”

Vui vẻ sao? Vui vẻ sao? Thật sự vui vẻ sao? Cô không cảm thấy!

Đang lúc bọn họ quyết định ‘vui vẻ’, thì sinh viên cuối cùng cũng lên nộp bài thi, lúc đi đến gần thì tràn ngập áy náy gật đầu với Mục Tiểu Tuệ, điều này khiến khuôn mặt lạnh lùng của cô giãn ra đôi chút.

Tô Dịch che bài thi đưa đến phòng giám thị, cô ngồi ở dưới lầu chờ anh. Trong chốc lát đã thấy thần thái anh sáng láng đi từ hành lang ra, nhìn Mục Tiểu Tuệ đang ngược nhìn anh với một loại sùng kính ưu thương đứng ở một góc bốn mươi lăm độ nói: “Người hầu nhỏ, mau đi theo chủ nhân!”

Cô bất đắc dĩ đứng lên, nhìn bóng lưng của Tô Dịch một hồi lâu rồi làm động tác như tát vào mặt anh, có gan tưởng tượng nhưng không có gan làm, chỉ có thể đứng sau lưng đánh không khí cho hạ giận.

Người hầu nhỏ? Ai là người hầu nhỏ chứ! Hừ ~ Áo tưởng.....

Vừa dứt lời cô giận đùng đùng bước nhanh vượt qua mặt Tô Dịch đi về phía ga tàu điện ngầm, hoàn toàn không để ý tới anh ở sau lưng. Có hai chuyến tàu điện ngầm phía trái và phải, tàu phía bên trái chạy đến khu bán đồ si lẻ giá vừa phải, tàu phía bên phải chạy đến quảng trường là nơi tụ tập nhiều cửa hàng xa xỉ, cô không cần nghĩ cũng biết Tô Dịch sẽ đi hướng nào.

Sau khi cô phi phò quẹt thẻ nhảy lên tàu điện ngầm rồi mới giật mình phát hiện ra cô không chỉ nhầm hướng, mà cũng không thấy Tô Dịch đi phía sau luôn.

Tàu điện ngầm lung lay chạy đến trạm tiếp theo, trong đầu cô ong ong, thôi xong rồi! Để Tô Dịch đi ở phía sau, lát nữa không biết anh sẽ dùng ngôn từ si nhục cô tới mức nào nữa, ngu ngốc, chắc chắn không phải từ này, bởi vì từ này là từ ngữ nhẹ nhất anh dùng trên người cô rồi.

Trong buồng tàu lớn thì chuông điện thoại di động reo lên cũng yếu ớt, cô sợ hãi nhìn chằm chằm số điện thoại xa lạ trên màn hình, cô lập tức nghĩ đến Tô Dịch, do dự không biết nên nhận hay không.

Chỉ sợ vừa nhận cú điện thoại này, thì lòng tự ái của cô sẽ bị Tô Dịch mài đến tan xương nát thịt.

Nhưng nếu như không nhận, cô cảm thấy khả năng này cũng sẽ xảy ra thôi.

“Nè, ai vậy?” Giọng nói yếu ớt thiếu tự tin.

Giọng điệu của Tô Dịch gần như có thể tiêu diệt tất cả buồng tàu: “Mục Tiểu Tuệ, bây giờ em đang ở đâu?”

Xem kia xem kia! Tô Dịch tức giận rồi, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Cô vội vàng nín nọt nói: “Em không có ý mà, thật sự không có ý đâu.”

“Em đang ở đâu?” Anh không kiên nhẫn lặp lại một lần nữa.

Cô cắn cắn móng tay trái, có thể không nói được không? Đương nhiên là không thể nào: “Em .... Đi chuyển tàu bên trái, à không phải. .... Đi về quảng trường phía Đông.”

Đề bảo tập tới mãnh liệt hơn chút nữa!

“Xuống ở trạm tiếp theo cho tôi, đứng ở cửa ga đợi tôi. ... Tôi lập tức tới ngay.”

Cái gì? Mãng trong điện thoại còn chưa đủ hay sao mà muốn gặp mặt mặt nữa đây? Hung ác, thật là quá độc ác! Cô bị Tô Dịch hành hạ đến nỗi muốn quỳ lạy hát Chinh phục và Anh thật nham hiểm để cầu xin anh buông tha cô.

Tàu điện ngầm vừa đến trạm, cô đứng ở trong buồng tàu mất thăng bằng suýt ngã xuống: “A.....” Cô cũng không quên nghe lời anh xuống tàu.

“Em làm sao vậy? Sao hét thê thảm vậy.”

Đối với sự quan tâm của Tô Dịch, cô cảm giác không được tự nhiên: “Không sao... Không sao hết, do em đứng không vững.”

Đầu điện thoại bên kia trầm mặc một hồi lâu: “Đáng đời.....”

Sau khi nói xong cũng cúp luôn điện thoại, cô cầm điện thoại di động ngồi chờ Tô Dịch, làm gì có chuyện Tô Dịch quan tâm cô, thật đúng là đầu óc bị nước vào mới nghĩ đến chuyện như vậy. Nếu anh thật sự quan tâm cô, cũng sợ là thiếu đi một người để anh hành hạ.

Chưa tới ba phút đã thấy Tô Dịch như một vị thần huy hoàng đứng ở trước cửa, sau đó sẽ dùng loại ngôn ngữ của ác ma để công kích cuộc sống cô: “Mục Tiểu Tuệ, có phải em nghĩ tôi dễ dãi với em thì em nổi dậy tạo phản đúng không? Nè ít nhất cũng phải kéo theo được một đồng minh chứ, nếu không thì quá coi thường tôi rồi, tôi còn chưa lấy xe mà em đã đi đâu hả?”

Cô vận vẹo hai bàn tay lại với nhau, chuyện này cũng không thể trách Tô Dịch được: “Cái đó..... Em không biết là thầy có xe.....” Giọng nói cô yếu ớt đến nỗi chính cô cũng không nghe rõ.

Chân mày anh chau lại: “Em đang xem thường tôi đúng không?”

Cô vội vàng khua tay: “Không đúng không đúng.....” Cô lập tức vuốt mông ngựa nói: “Nhìn giáo sư còn trẻ như vậy, cho nên em nghĩ thầy vẫn còn đang trong giai đoạn phấn đấu.”

Tô Dịch giơ tay lên lau mồ hôi trên trán, cười ảm áp chói lọi: “Cảm ơn, tôi rất thích nghe người khác khen tôi, nhưng rất xin lỗi, học đại học năm đầu tiên là tôi đã đủ tiền mua được xe rồi.”

Sau đó anh nói tiếp: “Tôi thích em khen tôi, về sau nhớ khen nhiều nhiều chút.”

Mục Tiểu Tuệ: “.....”

Đầu tiên nếu không phải trong lớp bàn tán xôn xao Tô Dịch mới hai mươi tám tuổi, thì cô đúng là không thể tin được, trong trường đại học sinh viên cũng cùng một dạng, lúc anh không mở miệng cũng mang theo phong độ trí thức hơn người, so với những bạn học chưa già đã yếu thì anh cường tráng hơn nhiều.

Anh đi được hai bước thì quay đầu lại, bắt mắt nhử mày: “Ngoan, đi theo mau.....”

“A à.....” Cô hoàn hồn chạy theo sau anh lên tàu điện ngầm, cũng hay trạm này vừa lúc có thể đổi tuyến, lại gặp ngày chủ nhật, từ trên xuống dưới người người chen nhau, cô bị chen chặt cứng, thiếu chút nữa là biến dạng, vất vả lắm cô mới đứng vững để nghĩ về một vấn đề nghiêm túc.

“Lát nữa thầy ra ngoài như thế nào?” Cô không nghĩ là anh có vé tàu điện ngầm.

Anh liếc cô một cái: “Ban đầu tôi đã mua vé một chiều đến quảng trường phía đông, lát nữa trực tiếp đi ra ngoài là được rồi.” Rồi sau đó trong mắt anh lóe sáng, quan sát cô: “Chẳng lẽ em cho là tôi không mua vé chạy đến đây sao?”

Giương mặt cô đỏ lên: “Không có..... Không có, em chỉ là muốn hỏi một chút.... Hỏi một chút thôi mà.”

Anh không ép hỏi cô nữa, đột nhiên mỉm cười, đáp án kia không phải đã viết rõ ràng trên mặt cô rồi sao, cho dù ăn ở hai lòng đi nữa, thì anh đều có thể nhìn thấy được đáp án chính xác.

Anh đã tiếp xúc với rất nhiều loại người, hiểu được chung chung như thế nào là đúng mực, nếu hợp nhau lại càng dễ sinh sống. Mục Tiểu Tuệ không phải là người đầu tiên anh tiếp xúc, cũng không phải là người cuối cùng, nhưng anh tin tất cả mọi người ở Trung Quốc, đều dễ dàng bị nhìn thấu.

Ngay cả sự bất mãn đối với anh cũng đều được viết rõ ràng ở trên mặt.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phái Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Chương 10

Editor: Trà Đá.

Đứng trên tàu điện ngầm mất mười phút, lúc xuống tàu Tô Dịch còn đi trước mở đường cho Mục Tiểu Tuệ, vì cô không muốn bị chen lấn gắt gao khi đi xuống nên nắm chặt góc áo của anh, anh quay đầu lại nhìn cô. Cô giương mắt chống lại ánh mắt thâm thúy của anh, sau đó lại buông áo anh ra giống như bị điện giật, góc áo của anh bị cô nắm lấy nhần nhúm, cô xấu hổ cười khúc khích thật lâu.

Anh cũng không biết bản thân bị làm sao, vậy mà khi thấy cô cười cũng cười ngây ngô theo, trong lòng anh lẩm nhẩm: “Tô Dịch ơi Tô Dịch, mi có bị bệnh không vậy?”

Mục Tiểu Tuệ đứng là người hầu của anh, vừa đi theo anh vừa kỳ kèo mè nheo. Anh lựa chọn quần áo xong cũng bảo nhân viên bán hàng gói về địa chỉ nhà anh, không kéo dài. Lần này Mục Tiểu Tuệ có cái nhìn khác với anh, mấy lần trước đều thấy anh mặc quần áo thoải mái, lần này mới phát hiện anh mua âu phục nhiều hơn, thời trang hơn, nhưng lại không mua những trang phục thoải mái.

Tô Dịch xoay người nhanh chóng đến một cửa hàng, cô kéo kéo góc áo của anh, chỉ chỉ lên bảng hiệu nói: “Đây là cửa hàng bán quần áo nữ mà.”

Anh vội vàng kéo cô vào, vung tay về phía hai nhân viên bán hàng ra lệnh, rất có tướng tá của đại tướng: “Chọn hai bộ quần áo cho cô gái này.”

Mục Tiểu Tuệ còn chưa đứng vững xoay người kinh ngạc nhìn anh, nhìn nhân viên bán hàng lắc đầu: “Không cần không cần, tôi không mua quần áo đâu, chỉ là đùa thôi mà.” Dứt lời cô nhỏ giọng nói với anh: “Xin thầy, chúng ta đi nhanh đi!”

Anh nhú nhú hai hàng lông mày: “Chúng ta đến đây để mua sắm quần áo, nếu không thì đến đây làm gì.”

Cô tròn mắt nhìn anh không thể tưởng tượng nổi: “Lúc này không phải thầy đã mua quần áo rồi sao?”

“Nhưng em vẫn chưa mua được gì mà?”

Mục Tiểu Tuệ bối rối, hai má đỏ ửng nhón chân lên đứng phải lỗ tai anh, nhỏ giọng nói: “Nhưng mà..... Em không mang nhiều tiền.” Cô định lấy tiền công làm giám thị, nên trong người cũng không có tới 300 tệ.

Anh khẽ cau mày, đưa tay đẩy cô đến trước mặt nhân viên bán hàng: “Thử quần áo.”

Cô tức giận đi vào phòng thử quần áo, cảm giác Tô Dịch không tôn trọng cô, cô nghĩ vô cùng đơn giản, dù sao cô cũng không có đủ tiền để trả, đến lúc đó thì cả hai cũng mất mặt.

Cô chỉ thử hai bộ quần áo, còn lại đều là Tô Dịch chỉ định, mặt cô nhỏ, mái tóc đen tùy ý buộc đuôi ngựa, bình thường cô chỉ mặc đồ thể thao, nên có vẻ trông giống con nít. Áo khoác lông màu trắng kiểu công chúa, tay áo dài bảy phân, có bốn nút cài áo hình hoa. Quả nhiên người đẹp vì lụa, cô mặc như vậy thì có cảm giác một cô gái đang thẹn thùng.

Trong lúc cô đang gật gù thì Tô Dịch lại thở dài: “Thôi, lấy hai cái này đi, mặc dù ngựa đẹp vì yên ngựa tốt, nhưng mà con ngựa này không được, có mặc yên tốt mấy cũng không được.”

Cô tức giận vội xoay người đi vào phòng thay đồ, sau đó đi ra đưa quần áo cho nhân viên bán hàng rồi chạy ra khỏi cửa hàng. Cô khổ sở hít mũi một cái, cũng không rơi nước mắt, phần lớn con gái đều thích nghe người khác khen, nhưng anh chưa bao giờ khích lệ cô, lại còn hạ nhục cô nữa.

Bây giờ cô đã có cảm giác cô sai rồi, nếu còn chung đụng với anh nữa, sớm muộn gì cũng tức chết.

Một lúc sau Tô Dịch cũng đã bắt kịp đi song song bên cạnh cô, anh giờ hai túi hàng trong tay lên, đưa cho cô nói: “Mục Tiểu Tuệ, em nợ tôi 5700 tệ.”

Cô rút tay lại không nhận quà, hoang mang hỏi: “Em nợ tiền thầy khi nào? Rõ ràng là thầy còn đang nợ em 400 tệ.”

Anh giờ giờ cái túi trên tay lên, cười rục rịch: “Hai bộ quần áo này hết 6100 tệ, trừ đi 400 tệ tôi nợ em, cho nên em nợ tôi 5700 tệ!”

Cô thiếu chút nữa là bốc hỏa, vội vàng hỏi anh: “Bộ không thể trả lại sao? Thầy chỉ vừa mới mua thôi, quay lại trả quần áo cũng chưa muộn đâu.” Từ đó là bằng sinh hoạt phí một kỳ của cô rồi!

Anh làm bộ móc móc túi tiền, mặt vô tội: “Tôi không lấy hóa đơn.”

Mục Tiểu Tuệ: “.....” Rốt cuộc cô không nhịn được, “Tô Dịch, thầy chính là khắc tinh của em mà, em đã nói là không muốn mua quần áo rồi!” Cô cố gắng nhịn để không rơi nước mắt, nhưng khuôn mặt điển trai của Tô Dịch dần dần mờ hồ trước mắt cô, nước mắt chảy xuống gương mặt cô.

Dù sao cũng đã mất mặt rồi, cô lập tức ngồi chồm hồm xuống đường khóc rống lên, khiến người qua đường quay lại nhìn, cô nói không ngừng nghỉ: “Tô Dịch, thầy chính là sao chổi mà, mỗi lần gặp thầy là không có chuyện gì tốt cả..... Hu hu hu.....”

Anh không ngờ cô khóc, tay chân anh lập tức luống cuống, anh ngồi chồm hồm trên đường không ngừng ân cần đưa khăn giấy cho cô, cô đưa tay nhận lấy khăn giấy anh đưa rồi vút qua một bên.

“Cái này có gì mà phải khóc, không phải lúc này còn vui vẻ sao, tôi dẫn em đến đây là mua quần áo cho em mà.....” Anh lập tức ngừng nói, lấy khăn giấy ra rồi giữ chặt cằm cô cưỡng chế lau nước mắt cho cô, sau đó đứng lên trầm giọng nói: “Mục Tiểu Tuệ, em đứng dậy cho tôi.”

Cô sờ sờ cái cằm bị anh bóp đau, không cảm được nức nở nói: “Thầy bắt em... Bắt em đứng dậy thì em phải đứng dậy sao, như vậy thì em còn mặt mũi nào nữa chứ?” Thật ra thì chính cô cũng không biết tại sao lại khóc, chỉ cảm thấy rất ưất ức khi bị anh ức hiếp như vậy.

Tô Dịch đứng ngược sáng, cho nên cô cũng không thấy rõ thái độ của anh, chỉ biết là giọng nói của anh chột nhỏ đi, sau đó anh xoay người đi về phía quảng trường. Cô vội vàng lau nước mắt bước đi theo, mặc dù cảm giác bản thân không có chí khí, nhưng lại mơ hồ cảm thấy anh đang giận.

Anh ngồi ở trên bậc thang ở quảng trường, cô yên lặng ngồi ở một bên, nắng chiều màu phấn hồng càng đậm, khiến bầu trời màu xanh bị nhuộm một mảng màu đỏ.

Lúc hoàng hôn bao quanh bốn phía thì anh mới đứng dậy phui phui quần nói với cô: “Đi thôi, đến lúc phải về rồi.”

Cô chậm rãi đi đến bên cạnh anh, kéo cái túi quần áo trong tay anh, rồi nhìn anh cười cười nói: “Quần áo này em nhận, còn về chuyện tiền bạc, thầy cho em một chút thời gian.”

Từ quảng trường phía đông về tới phía sau trường đại học là dãy phố ẩm thực, trên đường đi Mục Tiểu Tuệ trầm tư suy nghĩ cách kiếm tiền, nhà cô ở nông thôn, một chút tiền ấy cũng có thể đẻ chết người nghèo. Trước kia ba Mục là hiệu trưởng một trường tiểu học, văn hay chữ tốt, sau này đất nước coi trọng việc giáo dục, ba Mục cảm thấy không còn hợp với việc cái cách nữa nên từ chức. Sau này vì mưu sinh, nhận thầu công việc làm công 100 mẫu ruộng lúa nước, thu nhập một năm cũng được mấy trăm ngàn, trước kia mẹ Mục bán đồ ăn ở trong trường học, sau này làm bà chủ rồi thì ở nhà quản lý kinh tế của gia đình.

Cô mở miệng đòi tiền như thế nào đây?

Tầm mắt của Tô Dịch rơi vào trên người Mục Tiểu Tuệ đang cúi đầu trầm tư, cô còn không hiểu là ai đang tức giận sao? Ngược lại còn đi an ủi anh?

“Mục Tiểu Tuệ, em còn chưa mời tôi ăn cơm đấy.”

Bước chân của cô chậm lại, xoay người nhìn chằm chằm dãy phố đầy hàng quán, lúng túng sờ bụng một cái: “Ha ha, em quên, thầy muốn ăn cái gì?”

“Em rành ở đây hơn tôi, em thấy món gì là ngon nhất?”

Cô nâng cằm lên suy nghĩ một chút, nuốt nước miếng: “Đậu hũ ở đây là ngon nhất, còn có cháo Quế Lâm nữa.”

Ánh đèn của cửa hàng bên cạnh chiếu lên khuôn mặt Tô Dịch, khoe môi anh khẽ nhếch lên: “Vậy thì ăn hai thứ này.”

“Được, lâu lắm rồi em không có tới đây, chỗ này hơi xa ký túc xá một chút, nên em toàn ăn tùy tiện cái gì đó.”

Cô cảm thấy ít nhất bữa tiệc này còn thoải mái được một chút, cô húp húp cháo, nháy mắt nhìn Tô Dịch ở đối diện, cô nghĩ anh thật ra cũng là người tốt, chỉ hơi độc miệng một chút.

Sau khi cơm nước xong, Tô Dịch lấy tiền từ trong ví ra đưa cho cô: “Đây là tiền công làm giám thị.”

Cô ngẩng đầu nghi ngờ: “Không phải em còn đang nợ tiền thầy sao?”

Anh khẽ nhếch khóe môi: “Dù sao em thiếu tôi nhiều tiền như vậy, thiếu thêm 400 nữa thì cũng có làm sao đâu.”

Cô hoài nghi nhận lấy tiền, bất thành linh không hiểu rõ ý của Tô Dịch, nếu anh cho, thì cô thoải mái nhận chứ sao. Sau đó cô hỏi yếu ớt: “Em trả góp được không?”

“Hà?”

“Thì em nợ tiền thầy, em trả góp được không? Lãi suất tính theo ngân hàng.”

Đôi môi mỏng của anh nhẹ nhàng cười một tiếng: “Gạt em thôi, quần áo này là tôi mua cho em vì đã chịu đi dạo phố với tôi.”

Cô đặt túi quần áo lên bàn rồi đẩy tới phía anh: “Thứ quý giá như vậy, em không nhận được.” Đây cũng không phải là kiểu tình tiết trong phim truyền hình, cô mà nhận quà của anh thì coi như cô đã nợ ân tình của anh rồi. Trước kia trong lòng cô có ấn tượng không tốt về Tô Dịch, hiện tại khẽ đổi cách nhìn một chút, nhận cái này, về sau nếu có đổi đầu anh cũng không được.

Nụ cười trên khóe môi anh lập tức vụt tắt, anh đứng dậy xoay người nói: “Vậy em còn thiếu tôi 6100 tệ, nhớ phải trả đủ đó.”

Cô phản ứng nhanh cầm cái túi chạy theo anh, Tô Dịch đã sớm đi hơn mười thước rồi, cây nhãn lồng ở hai bên đường kéo bóng dáng anh dài thật dài, ánh đèn chiếu xuống khiến bóng dáng anh cực kỳ cô độc.

Anh bỗng nhiên quay đầu, giọng nói nặng nề: “Mục Tiểu Tuệ, cảm ơn em đã dự sinh nhật của tôi.” Nói xong quay người đi về phía bãi đậu xe.

Mục Tiểu Tuệ sững sờ đứng im tại chỗ thật lâu mới lấy lại được tinh thần, rồi sau đó hét lớn về phía anh: “Tô Dịch, sinh nhật vui về.....”

Anh không quay đầu lại, vẫn giữ vững tốc độ đi về phía trước, ánh sáng đèn đường xuyên qua cây nhãn lồng rơi rải loang lổ trên mặt anh, có thể thấy rõ khóe miệng anh đang nhếch lên, tâm tình chắc chắn đang rất tốt.

Mục Tiểu Tuệ nhìn chằm chằm cái logo Chanel thiết to trên túi, nhất thời luống cuống, vứt cái túi giấy rồi đến cửa hàng tiện lợi mua cái túi ni lông bỏ quần áo vào đó, lúc này mới an tâm đi lên lầu.

Cô trở về phòng ngủ rồi dùng tốc độ ánh sáng giấu túi quần áo vào trong ngăn tủ, rồi lấy tiền lương ra đưa cho mọi người, Liễu Bảo cầm 100 tệ trong tay hôn tới tấp, cao giọng hô hào: “Ha ha ha, tiểu Tuệ Nhi, đây là tiền lương đầu tiên trong đời sinh viên của chị đó.....”

Cô cúi đầu nhìn tờ 100 tệ trong tay mình, đây cũng là tiền lương đầu tiên cô có được, nhưng tại sao lại không vui vẻ như tưởng tượng? Bởi vì cô vất vả mới kiếm được 100 tệ, lại bị Tô Dịch lừa gạt 6100 tệ, thật sự là không đáng mà!

Lúc này cô đột nhiên nhớ ra hôm nay là sinh nhật của Tô Dịch, là hai mươi tám hay hai mươi chín tuổi đây?

Cả ngày cô ở một chỗ với anh, cũng không thấy có bất kỳ người nào gọi điện thoại chúc mừng anh, cô lẩm bẩm nhắc đi nhắc lại nói: “Nhân phẩm đúng là kém quá thể.....”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chương 11

Editor: Trà Đá.

Bản tính của con người có thể lộ ra từ việc nhỏ, ví dụ như..... giành phòng tắm.

Mục Tiểu Tuệ và Liễu Bảo chính là người tranh giành đến bể đầu chảy máu, Thượng Bình là người chủ động nhường, còn Ô Thiên Hàm là người tranh thủ lúc hai người tranh giành thì nhanh chóng lên vào trước.

Đội Ô Thiên Hàm ra ngoài rồi, Mục Tiểu Tuệ lợi dụng ưu thế ngồi gần phòng tắm nhất chạy nhanh vào chiếm lĩnh, Liễu Bảo tức giận đập cửa một hồi rồi cũng quay trở lại ghế ngồi chơi điện thoại chờ cô ra ngoài.

Phòng chat của lớp đột nhiên lóe sáng, là của một bạn học nữ a từ đầu khóa đến giờ chưa lên lớp: “Nè, nghe nói lớp mình có một giáo sư trẻ tuổi mà còn đẹp trai nữa dạy thay hả?”

Bạn nữ b lập tức trả lời: “Đúng vậy đúng vậy! Đáng đáp thật sự rất đẹp trai, tiếc là cậu không lên lớp.”

Nữ a: “So với Trương Ba thì ai đẹp trai hơn?”

Nữ b: “Đương nhiên là..... Tô Dịch rồi!”

Nữ a lập tức gọi biểu tượng nét mặt j0j, hỏi sát sao: “Bao nhiêu tuổi?”

Cô vừa định trả lời thì tiếng đập cửa vang lên, Liễu Bảo khỏ sở nói: “Tiểu Tuệ Nhi, tớ sắp chịu hết nổi rồi.”

Cô đáp lại: “Ừ ừ, tớ ra liền, chờ tớ một chút nữa thôi.”

Cô nhìn màn hình điện thoại thì đã thấy nữ b trả lời: “Không biết, nhìn rất trẻ tuổi, chắc là cũng không lớn hơn bọn mình bao nhiêu đâu.”

Mục Tiểu Tuệ lướt ngón tay trên bàn phím thật nhanh: “Đùa gì thế, người ta đã hơn bốn mươi rồi đó.”

Nữ b: “A..... Thật sự là nhìn không ra.....”

Cô hà hê đáp lại một câu: “Không biết sao, trên mặt động chạm dao kéo da không biết bao nhiêu lần mới được như vậy đó, cậu xem thầy ấy còn không thể cười, đương nhiên là do di chứng của phẫu thuật thẩm mỹ rồi.....”

Rồi sau đó còn đùa giỡn: “Chú Tô.”

Sau đó cô hải lòng đứng dậy mở cửa, Liễu Bảo ai oán nhìn cô chằm chằm, sau một lúc run run rẩy rẩy nói: “Bây giờ tớ chỉ muốn hát một bài.”

“Sao?” Mới vừa rồi không phải nói muốn đi vệ sinh sao?

Liễu Bảo lảng lảng đi vào phòng tắm, giọng nói truyền đến rõ ràng: “Hoa cúc tàn, rơi đầy trên đất.....”

Cô rửa tay xong bò lên giường, mở phòng chat ra sợ hết hồn, trong phòng chat hiện lên ba chữ do Tô Dịch gọi, khiến cô có cảm giác bị áp bức vô hình: “Mục Tiểu Tuệ!”

Tay cô run rẩy suýt nữa làm rớt điện thoại di động, cô ngồi ở trên giường cắn cắn ngón tay đến nửa ngày, cuối cùng biết rõ cô chính là người miệng cợt gan thả rồi, vội vàng trả lời: “Đùa với các cậu thôi, giáo sư Tô sao ngoài bốn mươi được chứ, thầy ấy trông còn trẻ vậy mà. Anh Tô, ờ gọi vậy đi ~ à mà không đúng, là ----- em trai mới đúng..... Em trai Tô.”

Sau đó cô nằm ở trên giường thỉnh thoảng vào phòng chat, mọi thứ im ắng không còn gọn sóng, cô choáng váng, đoán chừng đã đắc tội với Tô Dịch rồi, anh được thêm vào phòng chat của lớp khi nào vậy chứ?

Chuông điện thoại di động vang lên, cô chợt dạ bẩm nghe: “Mẹ, có chuyện gì sao?”

“Không có chuyện gì thì không được gọi điện thoại cho con sao?”

“Dĩ nhiên là được ạ.”

“Thật ra thì cũng không có chuyện gì, hôm nay không thấy con gọi điện thoại về nhà, nên mẹ gọi cho con đây, chưa ngủ sao?”

Cô bỗng nhiên cảm thấy lúng túng, bị Tô Dịch quấy nhiễu đến nỗi quên mất phải gọi điện thoại về nhà tối thứ sáu, vội nói: “Dạ chưa, con mới tắm xong.”

“Ừ, hôm nay em trai con ở nhà, có muốn nói chuyện với nó không?”

“Dạ được!”

Em trai Mục Tiểu Tuệ là Mục Vũ, tám tuổi, lúc Mục Vũ chưa ra đời thì cô cũng đã lớn một chút rồi, chờ Mục Vũ có thể chơi đùa với cô thì lúc đó cô đã phải chuyển vào ký túc xá trong trường đại học rồi, hai chị em ít tiếp xúc nên khá lạnh nhạt. Cô chỉ nghe mẹ Mục tán gẫu, phía đông người ta làm gì, phía tây người ta thế nào.....

Sau khi cô cúp điện thoại thì phát hiện ra Ô Thiên Hàm đang nhìn cô với ánh mắt hâm mộ: “A, hâm mộ mối quan hệ của cậu và mẹ cậu quá, tớ ghét mẹ tớ lắm.”

“.....” Cô vốn định để cho chuyện này trầm mặc kết thúc, nhưng cô thật sự không nghĩ ra lý do tại sao Ô Thiên Hàm lại ghét mẹ cậu ấy như vậy, chẳng lẽ: “Là mẹ kè?”

Ô Thiên Hàm lắc đầu một cái, không giống như ngày thường: “Không phải, mẹ ruột. Bà ấy giống như con nít vậy đó, tớ cảm thấy tớ còn trưởng thành hơn bà ấy, có cái gì tốt đều chỉ nghĩ đến bản thân bà ấy trước tiên, nói trắng ra là ích kỷ.”

Cô mím môi một cái, cảm thấy loại chuyện như vậy nên nói lời tốt một chút: “Đã là mẹ thì chắc chắn phải yêu con mình sinh ra, không thì cậu nên hàn huyên với mẹ cậu một tí?”

Ô Thiên Hàm cười yếu ớt một tiếng: “Không cần thiết, tiểu Tuệ Nhi, nếu như xảy ra động đất thì cậu nghĩ mẹ cậu sẽ cứu cậu trước hay chạy thoát thân trước?”

Cô tự tin trả lời: “Nhất định là cứu tớ trước.”

“Mẹ tớ chạy thoát thân trước đó.” Cô ta trầm mặc một lúc mới nói tiếp: “Nhà tớ sau này mới dọn tới Thâm Quyển, còn trước đó vẫn ở Tứ Xuyên. Tám năm trước ở đó có một trận động đất, tớ học ngoại trú, nên buổi trưa hay về nhà ngủ trưa. Lúc xảy ra động đất..... Mẹ tớ chạy trước, chỉ có..... Ba tớ ở lại bế tớ chạy ra ngoài.”

Mục Tiểu Tuệ không biết nên an ủi Ô Thiển Hàm như thế nào, có thể lúc đó hỗn loạn, mẹ Ô mới quên Ô Thiển Hàm đang ngủ, sau khi ra ngoài chắc chắn mẹ Ô rất khổ sở cũng rất hối hận.

Thượng Bình thở dài một hơi: “Tớ cũng quên cảm giác khi còn ba rồi.”

Tầm mắt Mục Tiểu Tuệ đờ đẫn nhìn chăm chăm trần nhà, không khí thoáng chốc rơi vào trầm mặc, cô chợt cảm thấy bản thân rất may mắn khi có một gia đình hoàn chỉnh ấm áp, hơn nữa còn trợ giúp lẫn nhau, điện thoại di động trong tay đổ chuông, cô trượt màn hình nghe máy không chút do dự, kêu một tiếng: “Mẹ.....”

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một hồi lâu, Mục Tiểu Tuệ sững sờ, nói tiếp: “Tại sao không nói chuyện?” Chẳng lẽ trong nhà còn có chuyện gì quên nói sao, hay còn muốn tán gẫu tiếp?

Tô Dịch mặc một bộ trang phục màu trắng, tay phải cầm một cái ly cao cổ nhẹ nhàng đựng đưa, chất lỏng màu đỏ đánh vào thành ly thủy tinh trong suốt như có như không, mang theo một không khí khác thường, tay trái anh cầm điện thoại di động, khóe miệng chứa đựng một nụ cười không thể che giấu được.

“Có muốn lấy lòng tôi thì cũng không cần phải khí thế đến vậy! Đầu tiên là chú Tô, sau đó là anh Tô, rồi còn em trai nữa chứ..... Rồi bây giờ cho tôi lên chúc mẹ luôn.”

Cô lập tức đóng băng, hai mắt tròn to nhìn chăm chăm trần nhà, sau đó hốt hoảng chui rúc vào trong chăn, hạ thấp giọng nhỏ nhẹ nói: “Không phải không phải, giáo sư Tô hiểu lầm rồi, mẹ em thật sự có gọi cho em mà.”

“Ồ, thật sao?” Anh đương nhiên không tin.

Cô im lặng không nói gì, đây coi như là tự mình làm bậy đi. Trong đầu lóe lên nói: “Giáo sư Tô, chúng ta thương lượng, em làm việc cho thầy để trừ nợ, thầy thấy sao?”

“Chưa hình dung ra được.”

“Em dọn dẹp nhà cửa giúp thầy.....”

“Có bên công ty quét dọn lo rồi.”

“Em giặt quần áo giúp thầy.....”

“Em nghĩ em giặt sạch hơn tiệm giặt ủi sao?”

Được rồi! Vậy là không được, cô vui đầu ở trong chăn ra sức nện cái chăn: “Tô Dịch, em đã nói với thầy rồi, nếu thầy không để em làm gì hết thì em lấy đầu ra tiền trả cho thầy chứ.”

Tô Dịch nhìn ra ngoài cánh đồng phù hoa ngoài cửa sổ sát đất, nhấp một miếng rượu đỏ, nói: “Mục Tiểu Tuệ, sắp hết ngày sinh nhật hai mươi tám của tôi rồi, em phải chúc tôi 28 lần sinh nhật vui vẻ nữa, thì tôi bỏ qua cho em”

Cô ở trong chăn buồn bực nghĩ ngợi lời nói của Tô Dịch là thật hay giả, nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng trực tiếp hỏi: “Thật hay giả?”

“Thật.”

Cô khế cắn răng, dù sao thì nói sinh nhật vui vẻ cũng không chết ai: “Buổi tối em đã nói một lần rồi, còn lại 27 lần nữa, không cho phép thầy giờ trò.”

“Ừ.” Anh nhẹ nhàng đáp lại.

Mục Tiểu Tuệ giơ tay kia lên bắt đầu đếm: “Sinh nhật vui vẻ, sinh nhật vui vẻ, sinh nhật vui vẻ.....” Nói được một lúc thì khoang miệng cô cũng đã sớm cứng ngắt rồi, cũng không biết mình nói gì, chỉ lần lượt lặp lại như một cái máy.

Giọng nói Tô Dịch dịu dàng: “Tốt lắm, em nói ba mươi mấy lần rồi đó.” Như vậy những lần sinh nhật sau này, anh tin chắc là cô sẽ ở bên cạnh anh.

Cô bóp bóp cái cằm đã sớm cứng ngắt: “Vậy là em hết nợ tiền thầy rồi.”

“Tôi nói em nợ tiền tôi khi nào?”

“.....” Tại sao cô làm gì cũng có cảm giác như bị Tô Dịch đùa giỡn vậy?

Tô Dịch vừa mới chuẩn bị hỏi, thì thấy có cuộc gọi khác điện đến, anh vội nói với Mục Tiểu Tuệ: “Tôi có việc bận, cúp trước.”

Mục Tiểu Tuệ cau mày, cô không thể giải thích nổi về cú điện thoại của Tô Dịch. Quả thật không còn nợ nần cũng nhẹ thân, hiện tại cả người cô có chút nhẹ nhõm, từ từ chui từ trong chăn ra, vừa lúc thấy có ba cái đầu người ở bên giường, thiếu chút nữa là cô bị dọa đến hồn bay phách tán rồi.

Trong lòng cô vẫn còn hết hồn, cô vỗ ngực một cái: “Khuya rồi không ngủ đi còn làm gì vậy?”

Liễu Bảo xoay người đối mặt với Ô Thiển Hàm, khuôn mặt đưa tình nói: “Tiểu Dịch Dịch yêu quý, để em dọn dẹp nhà cửa cho anh đi ~”

Ô Thiển Hàm gật đầu, nói: “Được!”

“Tiểu Dịch Dịch yêu quý, để em nấu cơm giặt quần áo cho anh đi. ....”

“Được.....”

“Tiểu Dịch Dịch yêu quý, để em... Sinh cho anh một đứa con đi!”

“Đến đây, chúng ta cùng nhau cố gắng!”

Mục Tiểu Tuệ bị hai người trên đùa đến ói ra máu, bởi vì cô trốn trong chăn nghe điện thoại, nên càng khó giải thích: “Chuyện này không phải như các cậu nghĩ đâu.”

“Cậu không cần phải giải thích, bọn tớ hiểu mà.”

Cô khóc không ra nước mắt, nhìn khuôn mặt ba người lúc này cũng biết là bọn họ đã hiểu lầm rồi: “Hôm nay tớ và giáo sư Tô đi ra ngoài mua đồ, tớ không cẩn thận nên quên mang theo tiền, thầy ấy giúp tớ trả tiền nhưng tớ lại không có đủ tiền trả lại cho thầy ấy, nên tớ muốn làm việc trừ nợ!”

Thượng Bình nháy mắt nũng nịu: “A..... Làm việc trừ nợ, lỡ như phải lấy thân trả nợ thì sao?”

“Tớ.....”

Cô còn chưa mở miệng nói hết thì đã bị Liễu Bảo cắt ngang: “Ban đầu không biết giải thích thì che dấu, che dấu không được thì bịa lý do, mà bịa lý do là gạt bọn tớ, mà gạt bọn tớ thì cậu tới số rồi ~ à mà hai người có làm chuyện gì thì cũng nên có biện pháp, đừng đến lúc đó về khóc với bọn tớ!”

Mục Tiểu Tuệ không còn hơi sức để đòi co nữa, cô nhìn chăm chăm ba người cùng phòng đi về giường, rốt cuộc hiểu rõ bạn xấu là như thế nào, cay độc đến trình độ nhất định. Nhớ năm đó cô vẫn là một tờ giấy trắng vào ký túc xá, bây giờ đi ra ngoài, cô đã biến thành tờ giấy vàng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chương 12

Editor: Trà Đá.

Mối quan hệ của cô và Tô Dịch đã được ba người bạn cùng phòng chắc chắn như đinh đóng cột rồi, bởi vì cô có giải thích đến khô miệng đắng lưỡi cũng đều vô dụng, cuối cùng cô mặc kệ. Mục Tiểu Tuệ nằm trên giường lăn qua lăn lại ngủ không được, đèn đường ngoài cửa sổ rọi lè tè vào trong phòng, cô yên lặng nhớ ngày mùng tám tháng mười hai là sinh nhật của Tô Dịch.

Thời gian một tuần sau hầu như tất cả sinh viên đều sống trong thư viện, buổi tối cũng muốn tiết kiệm cơm tối, nên trong phòng ngủ cô chỉ mua hai phần cơm, cố gắng phần đầu chính vì... Môn tiếng anh cấp bốn!

Đối với môn tiếng anh, phải dùng từ “cặn bã” để hình dung ba người trong phòng ngủ, trừ Thượng Bình, cô ta tốt nghiệp trường cao đẳng Anh ngữ, cho nên những gì liên quan đến tiếng anh đều do Thượng Bình đảm nhận, thuyết trình tiếng anh, thi biện luận tiếng anh và ngay cả bài luận tiếng anh cuối kỳ cũng đều do Thượng Bình chỉnh sửa giúp.

Còn lại ba người, trình độ như nhau, nếu vừa mới tốt nghiệp cấp ba xong rồi thi tiếng anh cấp bốn thì sẽ không có gì khó, nhưng bây giờ đã bỏ bê ba năm rồi, đến khi thi mới động vào thì đương nhiên sẽ rất chật vật.

Thời gian thoáng một cái đã đến thứ bảy, bốn người trong phòng ngủ vẫn cố gắng học cho đến khi vào phòng thi, cô cầm giấy báo thi và thẻ sinh viên đi vào phòng thi, chân trước mới vừa bước vào phòng thi, ngay lập tức chạm mặt Tô Dịch.

Anh là giám thị thi lần này, trời ơi! Tại sao cô lại có một loại dự cảm chẳng lành.

Trước khi bắt đầu thi, Tô Dịch đi đến từng bàn thi để kiểm tra đối chiếu thông tin trên thẻ sinh viên, cô ngồi ở bàn cuối cùng gần hành lang, tầm mắt cô vẫn rơi trên người Tô Dịch, đưa mắt nhìn anh di chuyển từ bàn đầu tiên mãi cho đến bàn cuối cùng của cô thì cô đưa tay che hình trên thẻ sinh viên.

Trên mỗi thẻ sinh viên thi đều có ảnh chụp, nói ngắn gọn thi không phải máu thì cũng là nước mắt.

Tâm tình của anh rõ ràng là tốt nên cũng không phản đối, trực tiếp đi lướt qua cô kiểm tra người khác, đợi cô phát hiện ra là bản thân chưa ký vào trong tờ giấy danh sách thi, hèn gì anh đi lẹ như vậy, hừ, một bụng xấu xa.

Mục Tiểu Tuệ cẩn thận điều chỉnh âm lượng của tai nghe, cảm thấy không có vấn đề gì mới hạ tai nghe xuống, lúc đó Tô Dịch cũng cầm bảng danh sách đi tới trước bàn cô, quơ quơ tờ giấy trên tay: “Cái này do em quyết định, có cho tôi xem thẻ sinh viên hay không đây?”

Cô bừa bãi đẩy thẻ sinh viên và giấy báo thi tới bên cạnh bàn, ý bảo anh kiểm tra. Tô Dịch đưa bảng danh sách cho cô, ngón tay thon dài chỉ chỗ cho cô ký, tầm mắt anh nhìn qua nhìn về đối chiếu, cuối cùng anh phì cười một tiếng.

“Sao trong hình nhìn em ngây thơ quá vậy?”

Mục Tiểu Tuệ ký vội vàng vào bảng danh sách rồi đoạt lại thẻ sinh viên, vẫn không quên kèm theo một cái liếc xéo anh, cô không tin hình của anh trong thẻ chứng minh nhân dân lại có thể đẹp hơn người khác.

Bắt đầu thi, Tô Dịch đứng ở sau lưng cô cách đó không xa, khoảng cách cỡ một cánh tay, lúc đầu cô còn cảm thấy không được tự nhiên, về sau thì cô cũng mặc kệ anh, thi viết xong rồi đến thi nghe. Trước đó cô đã kiểm tra điều chỉnh tai nghe, nhưng nghe một lúc lâu cũng không nghe được, có chút hốt hoảng, cô lại quét mắt qua những người khác, thì thấy ai ai cũng cúi đầu làm bài thi.

Ở đây trước có một bạn học nữ giờ tay, Tô Dịch vừa mới bước lên trước thi bị Mục Tiểu Tuệ kéo áo, một đôi mắt thanh thuần tội nghiệp đang nhìn anh, đôi lông mày xinh đẹp đang cau lại, làm bầm lấu bầu nói: “Em không nghe được gì hết, làm sao đây?”

Ngón tay thon dài của anh cầm tai nghe lên nghe thử, rồi lại thử điều chỉnh âm lượng, chỉnh một lúc lâu vẫn không nghe được, bạn học nữ ở đằng trước thấy Tô Dịch vẫn đứng ở đằng sau không lên giúp, nên bạn học nữ lớn tiếng nói: “Giáo sư, phiền thầy lên kiểm tra tai nghe giúp em.”

Tô Dịch cũng không có ý định bước lên, vẫn cầm cúi loay hoay sửa tai nghe, một giáo sư khác cùng làm giám thị mới tiến lên giúp điều chỉnh thử.

“Tai nghe của em bị hư.” Đây là kết luận của Tô Dịch.

Trong đầu Mục Tiểu Tuệ ong ong, cúi đầu giận dữ nhìn chăm chăm tai nghe, ra quân chưa đánh đã bại trận, xem ra sang năm phải thi lại một lần nữa.

Tô Dịch lấy điện thoại di động từ trong túi ra, điều chỉnh điện thoại di động một lát rồi để trên bàn của cô, cái loa từ điện thoại anh phát ra đoạn văn tiếng anh rất to và rõ ràng, không hề có tạp âm.

“Tôi mở phần thi nghe từ điện thoại di động, nếu các bạn học cảm thấy tai nghe không được tốt, thì có thể nghe từ điện thoại của tôi.” Anh xoay người lại nói với cả phòng thi, giọng nói không cao không thấp, nhưng cô lại nghe thấy giọng nói anh ấm áp khác thường, cô cúi đầu nhìn bài thi, được rồi! Lại một lần nữa chứng minh Tô Dịch thật ra là người tốt.

Có rất nhiều sinh viên trong phòng thi lấy tai nghe xuống, hoàn toàn dựa vào âm thanh phát ra từ bàn Mục Tiểu Tuệ.

Giám thị mập mạp lùn lùn lo lắng nói: “Giáo sư Tô, như vậy không hợp quy định, đến lúc đó mà bị cấp trên biết thì.....”

“Chuyện hôm nay một mình Tô Dịch tôi chịu hoàn toàn trách nhiệm, giáo sư Lý cứ thoải mái.”

Mục Tiểu Tuệ từ đề phòng cho đến cảm kích rồi chuyển sang sùng bái, trước sau chỉ tốn mười phút mà cô đã hoàn toàn thay đổi cách nhìn về anh, cô không suy nghĩ lờ lợm nữa mà tập trung vào bài thi. Sau lần đó Tô Dịch vẫn đứng sau lưng cô không gần không xa như trước, lúc này cô không còn cảm thấy thiếu tự nhiên như trước nữa, ngược lại cảm thấy rất an tâm.

Sau khi thi xong, cô dọn dẹp đồ đạc rồi đứng chờ Tô Dịch sắp xếp kiểm tra bài thi, cuối cùng cùng nhau song song đi xuống lầu, cô không ngừng suy nghĩ phải nói một tiếng ‘cảm ơn’ với anh, lúc cô nghiêng đầu nhìn Tô Dịch thì anh đã mở miệng trước cô: “Mặc dù lần thi này điểm không cao, nhưng chắc chắn qua, yên tâm về đánh một giấc đi!”

“Hả? Làm sao thầy biết?”

“Tôi đâu có bị mù.”

Anh nói xong rồi ưỡn lưng đi về phòng giáo vụ cùng giáo sư Lý, cô đứng ở sân trường nhìn chăm chú vào bóng lưng của Tô Dịch càng ngày càng xa, cuối cùng câu ‘cảm ơn’ cũng không nói ra được.

Mấy người trong phòng ngủ cũng làm bài rất tốt, đặc biệt bài thi lần này dễ như trở bàn tay đối với Thượng Bình, Mục Tiểu Tuệ vốn không chắc chắn, nhưng một câu nói của Tô Dịch chắc như đinh đóng cột.

Kèm theo việc Trương Ba quay về, Ô Thiển Hàm tất nhiên vui vô cùng, thậm chí vì Trương Ba mà chia tay tất cả bạn trai, cả trái tim chỉ hướng về Trương Ba, thật sự quyết tâm.

Liều Bảo nói Trương Ba rất thích hợp để kết hôn, nhưng nếu thật sự có ý với người ta, thì nên rõ ràng, không nên mập mờ.

Ô Thiển Hàm giơ hai ngón tay lên thề với trời: “Đây là người đàn ông tớ yêu nhất, tớ thề sẽ không đối xử như với những người bạn trai khác.”

~

Ngày 17 trước lễ giáng sinh, đêm giáng sinh vào thứ ba, buổi trưa xong tiết học thì trời đổ mưa, họ đã sớm chuẩn bị, che dù đi về phố phía sau để ăn mừng, bọn họ đột nhiên thấy ở bên ngoài hàng rào phía trước có hai người mặc áo khoác đồ thoải mái và quần jean, trên đầu hai người cũng đội mũ.

Ô Thiển Hàm kích động lôi tay cô, run rẩy chỉ chỉ vào hai người trước mặt rồi nói: “Có phải. .... Là Trương Ba không!”

Liều Bảo nhìn theo hướng tay Ô Thiển Hàm chỉ thật lâu cũng không nhận ra là ai, cảm giác đàn ông trên toàn thế giới đều mặc quần áo giống nhau, chỉ đành thờ dãi nói: “Ô Thiển Hàm lụy tình quá rồi, tớ không thể nhận ra là ai mà cậu chỉ mới nhìn đã biết là Trương Ba sao.”

Mục Tiểu Tuệ nghe xong suy nghĩ nửa cũng bị sắc nước miếng, cô lơ mơ đoán được bóng lưng và tư thế của người đàn ông đi bên trái là Tô Dịch, nhưng hoàn toàn không nhận ra Trương Ba.

Lụy tình? Phải sửa lại, là hận thù mới đúng.

Ô Thiển Hàm dùng vẻ mặt nghiêm túc nói với cô: “Tiểu Tuệ Nhi, cậu đồng ý che chung một dù với tớ không, tớ muốn đến đưa cây dù này cho Trương Ba.” Cô ta chưa nói xong đã kéo Mục Tiểu Tuệ chạy như bay đến, cô bị động phải đứng giữa, khoảng cách giữa bọn họ càng lúc càng gần, bởi vì hai cô chạy nhanh nên nước bắn lên tung tóe làm ướt cả một mảng quần jean.

Vừa đến nơi thì Ô Thiển Hàm lập tức ném cô qua một bên, rồi ngọt giọng nói: “Giáo sư Trương. ....”

Tô Dịch và Trương Ba cùng nhau quay đầu lại, hai bên gò má của Ô Thiển Hàm lập tức đỏ lên, cô ta không ngờ còn có Tô Dịch ở đây nữa, nhất thời gật mình đứng nguyên tại chỗ không nói, nước mưa rơi lộp độp trên cây dù màu xanh có điểm hoa nhỏ, rồi theo dòng nước rơi xuống mặt đất lẫn vào nước đục.

“Bạn học Ô có chuyện gì không?” Trương Ba phá vỡ không khí trầm mặc.

Ô Thiển Hàm cúi đầu cầm cái ô trong tay đưa về phía trước: “Em và Tiểu Tuệ dùng chung một cái dù là được rồi, thầy lấy cái dù này che đi!”

Mục Tiểu Tuệ thấy nửa người Ô Thiển Hàm bị ướt mưa, nên cô vội vàng đi lên trước che dù cho cô ta, cô ngẩng đầu chống lại ánh mắt của Tô Dịch đang nhìn chăm chăm vào cô, trong ánh mắt của anh mang theo nụ cười như có như không, cô bối rối một hồi rồi mới thấp giọng nói: “Cảm ơn giáo sư Tô chuyện lần trước.”

“Em có cảm thấy là đã muộn rồi không?”

Khuôn mặt trắng nõn của cô lập tức đỏ lên đến mang tai vì câu nói của Tô Dịch, cũng không biết nên nói tiếp như thế nào, nhưng dù sao cũng hơn là không nói!

Tô Dịch quay đầu lại nói với Trương Ba: “Lấy cây dù này, coi như là lời cảm ơn của em ấy.”

Ô Thiển Hàm tròn tròn hai mắt nhìn chăm chăm Tô Dịch: “.....” Là cô đang lấy lòng Trương Ba mà?

Mục Tiểu Tuệ: “.....” Cái này có quan hệ gì đến cô sao?

Trương Ba nhận lấy cái dù của Ô Thiển Hàm, lộ nụ cười dịu dàng: “Cảm ơn em, thứ sáu tôi sẽ trả lại cho em.”

Ô Thiển Hàm cũng không cự tuyệt, liên tục gật đầu không ngừng, mặt mày trở nên ngây thơ. Một người thông minh khôn khéo, gặp phải người đẹp thì đều luống cuống! Ô Thiển Hàm xinh đẹp tiêu diệt vô số nam sinh, mỗi lần yêu đều rất thông minh, còn lần này nhìn vào cũng biết là cô ta thật lòng yêu Trương Ba.

Tô Dịch hỏi: “Chiều nay các em không có lớp đúng không?”

Ánh mắt như hạnh đen của cô di chuyển: “Đúng vậy, sao vậy ạ?”

“Bốn giờ đến văn phòng một chuyến.”

Từng tế bào trên người cô kêu gào: cự tuyệt đi cự tuyệt đi! Ngày mai mới thứ tư, không phải thời gian làm việc. Nhưng cô vẫn ngại vì anh đã từng giúp cô, cho nên cô bắt đầu dĩ gật đầu một cái: “Được.”

Nụ cười trên môi Tô Dịch vẫn như cũ, nhưng giọng nói thì không có nhiệt độ: “Lần sau có miễn cưỡng, cũng không nên viết rõ trên mặt, tôi nhìn thấy em không tình nguyện như vậy, thì lại càng khiến em miễn cưỡng thêm đó.”

Đợi đến khi cô kịp phản ứng lại những lời này của Tô Dịch, thì hai người họ đã sớm đi xa rồi, Ô Thiển Hàm vẫn còn say giấc ở trong mộng chưa tỉnh lại,

Liễu Bảo và Thượng Bình ở phía sau chạy tới, nói với hai người: “Hai cậu đừng có mơ tưởng đến bọn họ, thấy không, ở trong trường mà hai người họ mặc đồ đôi đi với nhau trắng trợn vậy đây.”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 13

Editor: Trà Đá

Mục Tiểu Tuệ: “.....” Cho dù hai người bọn họ là Gay đi nữa thì cũng chẳng liên quan gì đến cô.

Mục Tiểu Tuệ thì mặc kệ, nhưng Ô Thiên Hàm đã quyết tâm rồi, cứng cổ giải thích: “Các cậu không biết là đàn ông cũng có loại tình bạn tri kỷ sao? Giống như cậu và tiểu Tuệ Nhi cũng thường mua quần áo giống nhau đó.”

Liễu Bảo liếc Ô Thiên Hàm một cái: “Cậu cũng không phải không biết là tiểu Tuệ Nhi ngoài mua quần áo thể thao thì còn có thể mua gì được nữa, vì để tiết kiệm thời gian và tiền bạc nên đương nhiên phải đi cùng tớ để thay đổi phong cách.”

Ô Thiên Hàm đỏ mặt tía tai, nóng nảy vùng tay lên: “Vây..... Vây..... Trương Ba cũng giống vậy, không biết mua quần áo..... Không phải không phải, là Tô Dịch không biết mua quần áo nên mới đi theo Trương Ba mua giống nhau.”

Thượng Bình vỗ vỗ hai vai Ô Thiên Hàm bày tỏ an ủi, rồi sau đó thương tiếc nói y hệt: “Bây giờ vẫn chưa muộn, sớm muộn gì cũng trở nên ngu ngốc thôi.”

Ô Thiên Hàm dùng khuỷu tay thúc Thượng Bình một cái, trong nháy mắt như bị mù quáng: “Mấy đứa là một đám ngu ngốc, chưa từng yêu qua thì dễ gì chị đây nói mấy đứa biết, lần này chị rất nghiêm túc, chưa từng có một người đàn ông nào có thể khiến chị mất hồn như Trương Ba. Mỗi lúc nhìn thấy thầy ấy thì trái tim chị rung động khác thường, chị muốn kết hôn với Trương Ba, làm vợ của thầy ấy, sau đó sinh ra làm người của Trương Ba, chết làm ma của Trương Ba, không cho phép mấy đứa trêu chọc chị đây.”

Mục Tiểu Tuệ kéo vạt áo của Ô Thiên Hàm, lựa lời nói: “Ô Thiên Hàm, mới vừa rồi..... Có giáo sư chủ nhiệm khoa đi ngang qua, tiện thể..... Nghe được những lời nói tỏ tình động lòng người..... Rất rõ ràng.”

Trong nháy mắt, Ô Thiên Hàm hoàn hồn: “Các cậu đi chết đi, sao lại không nhắc tớ, a a..... Tớ không sống nổi nữa.”

Thượng Bình tốt bụng nhắc nhở: “Không tìm đường chết sẽ không chết được đâu.”

~

Ngày giáng sinh hôm đó bão tuyết bay là tả suốt một ngày, thứ tư cũng không có bài học nhiều, sau khi kết thúc giờ học buổi sáng lại không có lớp, nên bốn người trong phòng ngủ vẫn ngủ thẳng giấc đến hai giờ chiều. Mục Tiểu Tuệ dậy sớm, nằm trong chăn lẩn qua lẩn lại không muốn rời, sau đó nghiệm ra được chui trong chăn là phần mộ của thanh xuân.

Gần tới bốn giờ, cô bắt đầu đi bò dậy, nhớ lại câu nói của Tô Dịch: “Lần sau miễn cưỡng cũng không nên viết thẳng ra mặt, nếu tôi thấy em không tình nguyện như vậy, thì lại càng muốn miễn cưỡng em thêm nữa đó.”

Cô dùng sức xoa xoa nắn nắn khuôn mặt: “Rõ ràng như vậy sao?”

“Thôi rồi thôi rồi, tiểu Tuệ Nhi làm sao đây? Mới sáng sớm đã đứng giữa phòng lằm bằm rồi.”

Lúc Mục Tiểu Tuệ đánh răng xong cũng là lúc Liễu Bảo đã sớm ăn mặc chỉnh tề rồi, cô sùng sốt: “Đi chơi đâu sao?”

Về mặt Liễu Bảo hơi vội vàng, làm bộ mắt diếc tai ngơ không trả lời câu hỏi của cô, rồi tiện tay ôm túi xách chạy ra bên ngoài, cô mơ hồ thấy hai mắt của Liễu Bảo ửng đỏ.

Cô gãi gãi đầu, có thể là cô nhìn nhầm!

Sau khi lớn lên thì dường như ai cũng mất đi vẻ ngây thơ chất phác, khi còn bé nếu thấy tuyết rơi đầy, thì ở ngoài trời đã sớm đầy ắp người, người thì làm người tuyết, người thì chơi ném tuyết.....

Giày đi tuyết lưu lại những dấu chân to trên lớp tuyết dày, sân trường to như vậy mà không thấy được mấy người, bông tuyết rơi đọng lại trên những nhánh cây khô. Bón hoa mai mang theo những bông hoa mai nở rộ rực rỡ được tuyết bao bọc, cực kỳ giống kẹo đường hồ lô, cô khẽ ngâm nga một bài ca vừa bước đi trên tuyết, tuyết rơi nhiều là có diêm bệch thu.

Cô nghĩ năm sau vụ mùa nhà cô nhất định sẽ bội thu.

Trong phòng làm việc cũng chỉ có một mình Tô Dịch, cô dậm dậm giày đi tuyết để tuyết rơi khỏi giày rồi mới bước vào phòng làm việc.

“Không tệ không tệ, rất đúng giờ, tôi chờ em đã nửa tiếng rồi đó.” Ánh mắt Tô Dịch lóe sáng nhìn chăm chăm cô.

Cô cúi đầu nhìn mũi giày, cái này cũng không thể trách cô được, cô nổi tiếng lè mề nhất phòng ngủ, không bao giờ là người dậy sớm nhất, cuối cùng cũng ra khỏi cửa phòng ngủ, hơn nữa bão tuyết làm cô đi đứng rất khó khăn.

Anh thấy cô không lên tiếng, đưa tay lấy bài thi ở trên bàn đưa cho cô: “Đây là phạm vi đề thi lần này, cầm đi photocopy mấy phần, có hai đề thi, ngày mai tôi không lên lớp.”

Cô càng đọc càng thấy hưng phấn, đây chính là đề thi, nhưng mà lại chỉ có một đề: “Có hai đề thi là sao ạ?”

“Trong trường có hai đề thi A B, trước giờ thi mười phút sẽ rút thăm.”

“Ồ, cảm ơn giáo sư, vậy em đi trước.” Cô cầm bài thi xoay người muốn đi.

Nụ cười ở trên môi Tô dịch biến mất, chỉnh lại vẻ mặt nói: “Mục Tiểu Tuệ, em không hỏi mai tôi đi đâu sao?”

Cô giờ bài thi lên quay đầu lại, vẻ mặt khó hiểu: “À? Đúng rồi, ngày mai giáo sư đi đâu?” Anh đưa đề thi trong phạm vi ra thi nhất định là có việc bận rộn!

Trong sâu con mắt anh như đang có một vòng xoáy khổng lồ, nhìn xoáy vào cô: “Cuối năm công ty có chút bận, tôi phải về giải quyết.”

Cô nhìn chăm chăm vào ánh mắt của anh như đang điều tra, cuối cùng không chịu được lại nhìn khuôn mặt anh, nhỏ giọng nói: “Vậy cũng tốt, dù sao ở trường cũng không có chuyện gì quan trọng.”

“Em không muốn giữ tôi lại sao? Có thể học kỳ sau tôi cũng không còn ở trường để dạy thay được nữa rồi.”

Trong ánh mắt cô ngẩn chút lè, cô không trả lời lại câu hỏi của Tô Dịch, mà kích động xoay người chạy ra khỏi văn phòng, chạy một mạch ra khỏi phòng hành chính, vui mừng quơ quơ đề thi trong tay: “Ày da ày da....”

Mục Tiểu Tuệ thật lòng vui mừng, rốt cuộc không bị Tô Dịch lấn áp nữa rồi, thời gian tươi đẹp của cô sắp quay trở lại sau khi thoát khỏi cái tên ‘Tô Dịch’.

Ngay chỗ góc của khu vực tòa nhà hành chính có một vệt bóng dáng hòa cùng với bầu trời đầy tuyết, cô gái ở đằng xa đang múa tay múa chân, đôi mắt ẩn nhẫn dõi theo cô khẽ khép lại.

Trương Ba nhẹ nhàng xuất hiện từ phía sau, vỗ vỗ vai của anh nói: “Dục tốc bất đạt.”

Tô Dịch cười thần nhiên: “Điểm này tôi rõ hơn anh.”

~

Mục Tiểu Tuệ chạy xuyên qua bốn tòa nhà dạy học thì thấy một bóng dáng quen thuộc đang quỳ gối ở trong đồng tuyết, cả người run rẩy như đang chịu đựng những cơn gió bắc thổi qua, hai tay lún sâu vào trong đám tuyết mịn màng, hai hàng nước mắt trong suốt chảy xuống gò má.

“Liễu Bảo?” Cô kinh ngạc hét lên, nhanh chóng nhét đề thi vào trong túi, tiến lên đỡ Liễu Bảo dậy trong đồng tuyết.

“Sao vậy? Té đâu sao?”

Liễu Bảo nhìn thẳng vào hai mắt Mục Tiểu Tuệ với hai hàng nước mắt, thân thể càng thêm run rẩy, hai mắt sung đỏ, nước mắt chảy thành từng dòng, chùi cách mấy cũng không hết: “Không..... Không có ở đây.....”

Chỉ nói một câu này, rồi sau đó lập tức hôn mê bất tỉnh.

Khu vực Hoa Nam chưa bao giờ có trận bão tuyết kéo dài mấy ngày như vậy, mãi cho đến ngày nghỉ. Hôm đó cô công Liễu Bảo đến bệnh viện gần nhất, sau đó ba người trong phòng ngủ thay phiên nhau chăm sóc Liễu Bảo, Liễu Bảo hôn mê mấy ngày sau mới tỉnh, sau khi tỉnh lại thì nhìn chăm chăm lên trần nhà không nói lời nào, cũng không thêm đề ý đến đôi môi khô nứt chảy máu, ở bệnh viện một tuần, sau đó quay lại phòng ngủ, trừ việc nằm trên giường ngẩn ra không có bất kỳ biểu cảm nào, thì khi Mục Tiểu Tuệ mua thức ăn về cũng chỉ nhân nhặt ăn một tí, cũng không đi thi.

Môn thi cuối cùng là môn thống kê, khi cô cầm được đề thi trên tay thì lập tức trợn tròn mắt, hoàn toàn không phải là đề thi Tô Dịch đưa cô, cô tìm nguyên một đề cũng không thể chứng minh được đây là tập đề thi A hay B, một chút cũng không giống, hoàn toàn làm bài thi trong mơ hồ, năm mươi phút sau đó hoàn toàn không động bút.

Sau khi thi xong thì trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ duy nhất: Cô muốn giết Tô Dịch.

Thượng Bình và Ô Thiên Hàm mua thức ăn về đến phòng ngủ thì sợ hết hồn, trước cửa phòng ngủ có một bảo vệ to con đang đứng canh ở đó, bọn họ được bảo vệ xác nhận rồi mới thấp thòm vào phòng ngủ, thấy Liễu Bảo đang úp mặt ăn như hổ đói trên bàn lại càng thêm bối rối, đây mà là Liễu Bảo ốm yếu chán đời của mấy ngày trước sao?

Dáng dấp người đàn ông trung niên rất có khí thế, ông ta nhìn thấy bọn họ thì gật đầu nói: “Cám ơn các cháu đã chăm sóc cho Bảo nhi trong thời gian qua.”

Thượng Bình vội vàng lễ phép nói: “Không có gì ạ, là việc bọn cháu nên làm”

Mục Tiểu Tuệ không thích ứng được với tình huống hiện tại, đưa hộp cơm cho Liễu Bảo rồi cũng nhanh chóng chạy đến bàn mình vui đầu ăn cơm.

Cô nghe được ba Liễu Bảo nói: “Trời lạnh như thế này mà trong phòng cũng không ấm nổi, đợi lát nữa ba kêu người tới lắp máy điều hòa không khí.”

Mục Tiểu Tuệ sắc đến nổi ho khí thế, thật đúng là đại gia mà!

Liễu Bảo bất mãn nói: “Ngày mai các bạn trong phòng cũng sẽ về nhà, ba lắp máy điều hòa không khí cho ai dùng! Hơn nữa, nếu bọn con hưởng thụ đãi ngộ như vậy thì sẽ bị người ta ghét bỏ mất.”

Cô còn chưa kịp hỏi chuyện gì xảy ra trước đó thì Liễu Bảo đã đi về rồi, hôm sau bảo tuyết cũng giảm bớt, bỏ qua những lo lắng, cô nặng nề kéo rương hành lý đến chỗ chờ xe buýt.

Từ đằng xa có một chiếc BMW màu xanh ngọc đang chạy đến gần cô, lúc cô đang đứng vững vàng chỗ đợi xe buýt thì chiếc xe BMW dừng lại ngay trước mắt cô, cửa bên ghế phụ tự động mở ra, không khí ấm áp bên trong xe gấp phải không khí lạnh lẽo ngoài xe trong nháy mắt ngưng tụ thành một mảng sương mờ.

Tô Dịch xuống xe bỏ valy của cô vào trong cốp xe sau, một tay kéo cô đang ngỡ ngàng vào chỗ ngồi kế tài xế: “Đi đâu?”

Một lúc sau cô mới nói chuyện được rõ ràng: “Đến bến xe miền Đông.”

Đôi tay Tô Dịch đánh một vòng tay lái chạy xe đi, anh nhìn qua kính chiếu hậu quan sát khuôn mặt tươi cười của cô, suy nghĩ hồi lâu mới chậm rãi nói: “Bởi vì em đưa đề cho nhiều bạn học biết quá, nên tối hôm qua đã bị đổi đề thi khác rồi.”

Trong lòng cô hơi hơi hộp một chút: “Là sao ạ?”

“Vi phạm quy định.” Cuộc thi trong trường đại học có hai tập đề thi A và B, một đề được lấy ra thi, còn một đề được lưu lại để dùng khi thi lại. Cũng không biết là ai đã ăn danh tô cáo, báo cáo là anh lộ đề thi, trước khi thi mười phút thì đề thi hoàn toàn bị đổi sang đề C, và lại anh cũng không có tư cách gì để được xem qua đề thi.

Mục Tiểu Tuệ trong cơn giận dữ, cuối cùng cũng không nhịn được, rung rung hai con ngươi nhìn chăm chăm Tô Dịch đang lái xe: “Có phải thầy muốn thấy cảnh em chạt vật đúng không? Thầy biết sau khi thi xong em bị bạn cùng lớp nói như thế nào không? Tô Dịch, em chỉ là một sinh viên, muốn lấy được cái bằng tốt nghiệp, không thể dây dưa với thầy được, em không rõ một chuyên gia tài chính làm việc ở công ty lớn như thầy, tại sao lại chạy đến trường em làm giáo sư chứ?”

Cô cũng không phải sợ vì phải nợ môn, mà chính là cảm thấy sống gần 21 năm cuộc đời chưa từng bị người nào lấn áp và đùa bỡn như vậy. Cô giống như Tôn Ngộ Không vậy, ngay cả khi có bản lĩnh ngất trời cũng không chạy thoát được bàn tay của Phật Tổ Như Lai, mà Tô Dịch chính là Phật Tổ.

Trên đường lớn không nhiều xe lăm, con đường hoàn toàn thông suốt, tin tức về Tô Dịch không phải là cô không biết. Chuyên gia phân tích đầu tư tập đoàn MY, trong giới doanh nhân kháo nhau có một ngôi sao sáng mới xuất hiện, không biết có bạn bè không, có ai hiểu không?

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Chương 14

Editor: Trà Đá.

Tô Dịch bất đắc dĩ nhìn hai mắt ngấn lệ của Mục Tiểu Tuệ, nhất thời im lặng, trầm mặc một lúc lâu sau mới chậm rãi mở miệng: “Cho dù có muốn phản tội từ hình thì cũng phải nghe tôi giải thích một chút đã chứ?”

Mục Tiểu Tuệ hít hít mũi, cô thật sự không muốn nghe anh giải thích, cảm thấy hai người ở chung một chỗ rất dày vò. Nhưng nếu Tô Dịch muốn nói, thì cô sẽ bịt lỗ tai rồi hét to: “Em không muốn nghe không muốn nghe không muốn nghe.....” Như vậy thì có bị coi là quá cầu huyết kiều Quỳnh Dao không?

Cô hít sâu một hơi, bắt buộc bản thân tỉnh táo, trầm giọng nói: “Thầy nói đi.”

“Lúc tôi mới đưa đề thi cho em, chưa kịp nói lời nào thì em đã nhanh chân bỏ chạy rồi, nhưng nếu phải chịu trách nhiệm, thì trách nhiệm của em lớn hơn tôi.”

Cô kinh ngạc tròn to hai mắt, ngón tay run run chỉ vào mặt anh rồi nói cà lăm “Thầy thầy thầy..... Thầy ngậm máu phun người, em..... Em sai chỗ nào?”

Đôi mắt sáng của Tô Dịch nhìn chăm chăm về đường xá phía trước, khóe môi lên qua một tia giả hoạt: “Ngày đó tôi muốn nói cho em biết, những việc này các bạn cùng phòng em biết cũng được, nhưng không nên truyền ra ngoài. Nhưng theo thông tin tôi biết, thì em phân phát đề này cho rất nhiều khoa, khoa kinh tế, tài vụ, cả kế toán và ngay cả khoa thông tin cũng biết. Sau đó không biết vị giáo sư nào đó biết được nên tố giác tôi, thứ nhất nói tôi đến trễ về sớm, trường đại học xử lý tôi bằng cách trừ tiền thưởng cuối năm của tôi; thứ hai nói tôi tiết lộ đề thi cuối kỳ, cho nên gần thi trước mười phút lập tức đổi sang đề thi C, tôi cũng không có tư cách chấm bài thi mà phải chuyển lên cho chủ nhiệm khoa chấm, đây chính là điều tôi phải nói rõ với em, bây giờ em thấy tôi có phải chịu toàn bộ trách nhiệm cho chuyện này không?”

Mục Tiểu Tuệ cắn môi dưới đến mức bị đỏ lên, chẳng lẽ cô lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử? Cô thở dài một hơi, yếu ớt phản bác cho bản thân: “Giờ, đâu phải là em cố ý truyền đề thi ra ngoài đâu, bạn học đến tìm em, em cũng phải ngượng ngừng từ chối..... Cái đó.....” Cô muốn nói một tiếng xin lỗi với anh, nhưng chân chừ hồi lâu vẫn không có nói ra.

Anh an tâm lái xe, tâm tình thoải mái, anh rất muốn nghiên cứu kết cấu não bộ của Mục Tiểu Tuệ một chút, đoán chừng não người khác còn khúc khuỷu quanh co hơn cô, đừng nói trong đầu cô toàn bộ đều là một đường thẳng chứ? Anh mới nói vài ba lời đã có thể đảo ngược tình hình, vậy sau này nếu có gây gổ, nói hai ba câu đã có thể giải quyết được cô.

Anh hài lòng nhìn bảng hiệu bến xe miền Tây to lớn ở phía trước, yên lặng chờ phản ứng của cô.

Mục Tiểu Tuệ cúi đầu nghịch ngón tay hết nửa ngày mới đỏ chuyện tiền thưởng cuối năm của Tô Dịch bị trừ lên đầu Thượng Bình, ai bảo cô ta nói không tìm đường chết sẽ không chết, rồi sau đó cô thoải mái cân nhắc mối quan hệ của hai người, cuối cùng cho ra kết luận chính là mệnh của hai người quá xung khắc, cũng may là học kỳ sau anh cũng không còn trong trường học rồi.

Cô vui vẻ mở cửa xe đi vòng ra sau lấy hành lý, ngẩng đầu nhìn ngắm dòng người chen chúc trong bến xe miền Tây, rồi sau đó đứng bất động như bị sét đánh.

Cô thề, cô sẽ giết Tô Dịch.

“A.... Em muốn đến bến xe miền Đông, không phải bến xe miền Tây...” Dưới chân là tuyết bị gãy của những người qua lại dẫm đạp, trong nháy mắt đã hòa tan thành nước rồi.

Anh không chút hoang mang hạ cửa kính xe xuống, dùng vẻ mặt vô tội nói: “Hả? Như vậy sao, xin lỗi em, mới vừa rồi tôi nghe không rõ, nếu không... Thì tôi đưa em đến bến xe miền Đông được không?”

Cô lật tay trái xem đồng hồ, giờ Bắc Kinh là chín giờ rưỡi, vé xe là mười giờ rưỡi, từ Tây đến Đông lái nhanh một chút thì vẫn chưa đến một tiếng đồng hồ, cô dậm chân một cái đưa ra quyết định: “Được, đến bến xe miền Đông.”

Mục Tiểu Tuệ dựa vào cửa sổ tuyệt vọng nhìn ra ngoài, vẻ mặt vô cùng lo lắng, thật đúng là lo sợ điều gì sẽ gặp điều đó.

Tô Dịch khẽ nhếch khóe miệng lên hỏi: “Hay tôi mua vé ở bến xe miền Tây coi như đền tội, em cảm thấy thế nào?”

Lúc này Mục Tiểu Tuệ mới lưu luyến rời khỏi cửa sổ xe, cô khóc không ra nước mắt nói: “Bến xe miền Tây chỉ bán vé xe đến huyện thành, như vậy em còn phải chuyển thêm một chuyến xe nữa, chỉ có bến xe miền Đông mới đi thẳng về nhà em.”

Anh gật đầu một cái: “Ồ, hóa ra là như vậy!”

Cô quay đầu lại tròn mắt hung ác nhìn anh một cái, có cảm giác như anh không phải là giáo sư nữa, lá gan cũng dần lớn hơn rồi, không khỏi oán giận nói: “Đều là tại thầy sao chối, mỗi lần gặp thầy là y như rằng không có chuyện gì tốt.”

Anh không giận, nụ cười ở trên mặt không giảm: “Tôi là sao chối Halley, vậy còn em là gì?”

Cô liếc anh một cái: “Còn phải hỏi sao, em đương nhiên là người!”

“Tôi cảm thấy so với sao chổi Halley thì xui xẻo nhất nên kể đến Địa Cầu.”

Cô khó hiểu: “Tại sao?”

“Sao chổi Halley đụng Địa Cầu.”

Vốn đang là mùa đông, nên những câu chuyện cười như thế này lại khiến cho mùa đông thêm tiêu điều, kết hợp với tình cảnh thê lương lúc này của Mục Tiểu Tuệ, bài hát Cái trắng là thích hợp nhất.

Giao thông đột nhiên ách tắc tiến về phía trước như ốc sên, xem lại đồng hồ cũng đã trễ chuyển xe, cô nhìn chăm chăm phong cảnh ngoài cửa sổ, phía trên những tán cây được giăng đầy những dây đèn điện đầy màu sắc như đang giam giữ linh hồn của cây. Cô cũng cảm giác có cái gì đó như đang quấn quanh cô, càng gần càng bị thắt chặt, rồi lại không cảm thấy khó chịu nữa.

Tô Dịch thấy cô cúi đầu ủ rũ, lập tức nói: “Đội lát nữa đến trạm xe hỏi hôm nay còn xe nào về hay không.”

Trong nháy mắt Mục Tiểu Tuệ lại tràn đầy sức sống, tinh thần sáng khoái ngồi ngay ngắn trở lại, coi như đi chuyển xe lúc mười hai giờ, thì về nhà cũng mất năm tiếng, mặt trời chưa lặn đã có thể về đến nhà là được rồi.

Sau khi Tô Dịch đậu xe xong thì kéo hành lý của cô vào trạm xe, các trường học vừa mới nghỉ, mà trong đại sảnh của trạm xe đã đầy sinh viên về quê. Ở phía chỗ bán vé tạo thành một dãy rồng rắn, Mục Tiểu Tuệ vừa thấy đã đau đầu.

Tô Dịch hài lòng với phản ứng của cô, nếu không phải cô chủ quan và thiếu kiên nhẫn, thì anh đã không thể tận dụng được cơ hội, anh vội mỉm cười nói: “Em ở đây chờ tôi, tôi đi mua vé giúp em.”

Mục Tiểu Tuệ cũng không khách khí, ngồi ở trong đại sảnh với túi hành lý nhìn Tô Dịch đang đứng xếp hàng chung với nhiều người, thật sự có cảm giác là lạc đứng trong bầy gà. Anh mặc một cái áo khoác màu đen ở bên ngoài, phía trong mặc áo len dệt kim, bên dưới hàng lông mày đen rậm rạp là một đôi mắt dài hẹp, mỗi lần nhìn thấy đều có cảm giác anh mang theo ba phần ý cười, đường nét vừa sắc bén vừa nhu hòa. Tô Dịch đưa lưng về phía cô, cô chỉ có thể thấy bóng lưng anh, cho dù anh có mặc quần áo bình thường như thế nào đi chăng nữa thì cô liếc mắt cũng có thể nhận ra anh.

Trong lúc cô đang tham lam miêu tả khuôn mặt của Tô Dịch thì anh đã sớm đi tới trước mặt cô, sắc mặt anh không đổi, nhưng trong tay anh cũng trống rỗng.

“Vé ban ngày đã bán hết rồi, chỉ có vé chuyển sáu giờ chiều.”

Trong đầu cô ong ong, cô hít sâu một hơi mới bình tĩnh đứng lên kéo rương hành lý đi về phía khác: “Thôi, mua vé xe về đến huyện được rồi, em sẽ nói ba em đến đón!”

Tô Dịch chậm chậm nói: “Vé xe về huyện G cũng đã bán hết rồi.”

“Cái gì?” Đây mới gọi là tuyệt vọng!

Anh lập tức khoác tay: “Chuyện này cũng không liên can gì đến tôi.”

Ban đầu bước chân của Mục Tiểu Tuệ lao đảo, nhưng bây giờ hai chân cô trở nên run run, cô bất lực phát tay một cái: “Em quay lại ký túc xá, ngày mai bắt xe về cũng được!”

Tô Dịch xoa xoa hai tay, rồi xung phong nhận việc nói: “Tôi đưa em về nhà em được không?”

Cô nghiêng đầu nhìn anh: “Bằng cách nào?”

“Ngốc, đương nhiên là lái xe rồi!”

~

Khi chiếc xe BMW màu xanh chạy như bay trên đường cao tốc thì Mục Tiểu Tuệ mới nhận ra sai lầm của mình, lại vô cùng sai.

Trước mắt Mục Tiểu Tuệ tối sầm: “Thầy nói đưa em về mà thầy lái xe cũng không giỏi là sao?”

“Cuộc sống phải có trải nghiệm lần đầu tiên, trước lạ sau quen, lần sau chắc chắn sẽ nhàn nhuỷ.”

“.....” Lần sau? Không cần đâu, cô không thể chịu nổi!

Cô do dự một chút rồi cẩn thận hỏi: “Tô Dịch, thầy đậu bằng lái lúc nào vậy?” Đừng nói chưa tới nhà mà cô đã phôi thầy ngoài đường rồi chứ.

Anh làm bộ nghiêm túc nghĩ ngợi rồi mới trả lời: “Tôi nghĩ là... Là ngày hôm trước? À không phải, là ngày hôm qua!”

Thiếu chút nữa thì Mục Tiểu Tuệ ngắt xiu rồi, cô lăm bầm nói: “Là ông trời muốn diệt con sao!”

Đang lúc cô cảm thấy thương cho bản thân cô, thì cô chợt nhớ lại Tô Dịch nói là anh đã lái xe lúc còn học đại học rồi, cô phát hiện ra mình bị anh lừa, cắn răng nghiến lợi nói: “Tô Dịch, thầy thật là quá đáng.”

Giọng nói của anh không kiêu ngạo cũng không tự ti: “Mục Tiểu Tuệ, là do em không nhớ lời tôi nói, vậy em cảm thấy tôi sai hay lỗi tại em?”

Cô nghiêng đầu nghĩ ngợi, tại sao cô càng nghĩ lại càng thấy lời anh nói rất hợp lý? Nhưng sao cô lại có cảm giác có gì đó không đúng?

Anh liếc thấy phản ứng của cô, cảm thấy thật sự quá thuận lợi.

Cô dựa lưng vào ghế nhìn lúa mạch non mới nhú lên ở bên đường cao tốc, xanh xanh, sau đó là một dãy ruộng lúa mạch hiện ra ở hai bên, sau đó cũng chưa có sau đó.

Tô Dịch đánh tay lái quay đầu lại ngắm nhìn khuôn mặt có chút đăm chiêu của Mục Tiểu Tuệ, rốt cuộc anh thả lái có mưu đồ gì đây? Một tháng sau có người hỏi anh cùng một vấn đề, anh đã sớm biết rõ ràng, hơn nữa lại còn đối đáp trôi chảy.

Thật ra mưu đồ của anh chính là Mục Tiểu Tuệ.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Chương 15

Editor: Trà Đá.

Khi Tô Dịch đang bối rối không biết dùng cách gì để đánh thức Mục Tiểu Tuệ đang ngủ say ở bên cạnh thì cô đột nhiên trở mình, cô duỗi cái lưng mệt mỏi một cái, đôi tay nắm thành quyền xoa xoa đôi mắt ngái ngủ, mơ hồ hỏi: “Giáo sư Tô, chúng ta đến đâu rồi?”

Anh bỗng nhiên tròn to đôi mắt dài hẹp lên, nhìn cô chằm chằm không thể tin: “Em mở mắt ra mà xem.”

Xe đã sớm dừng sát ở bên đường, mùa đông cây ngô đồng chỉ còn là cái cây khô màu nâu xám, mặt trời đã về phía tây, cô hạ cửa kính xe xuống ngắm nhìn bốn phía, xung quanh có rất nhiều cửa hàng ghi rõ địa chỉ ở huyện G, vấn đề là cô không biết cụ thể là chỗ nào!

Cô lùi đầu về nâng cửa sổ xe lên, tóc cô bị gió Bắc thổi qua làmбет lại trên trán, cô quay đầu lại cười ngây ngốc với anh, sau đó nói một câu khiến anh giật mình: “Em cũng không biết về bằng cách nào nữa.”

Trong đầu anh chợt thoáng qua một câu nói: Em cười một tiếng, anh như rớt vào hầm băng.

Tô Dịch dựa vào ghế, tay xoa xoa huyết thái dương: “Em đi xuống xem cảnh vật xung quanh một chút, các huyện nhỏ thường có chút thay đổi trong nửa năm qua, nhìn qua vài vòng là có thể nhận ra được gì đó.” Tới hôm qua anh làm thêm giờ, đến rạng sáng lại chạy đến chờ cô về nhà, lái xe hơn ba tiếng đã mệt mỏi không chịu nổi, anh phải nghỉ ngơi dưỡng sức, không thể lái xe lúc mệt mỏi được.

Mục Tiểu Tuệ cắn chặt môi dưới đỏ mọng rồi nhìn Tô Dịch với ánh mắt tội nghiệp, cô còn chưa mở miệng thì đã nghe anh lớn tiếng quát: “Mau đi xuống tìm đường, nếu không thì hôm nay cũng chưa về được đến nhà đâu đó.”

Thật ra thì cô muốn nói là đã gần ba năm qua cô chưa về huyện, mỗi lần về đều đi nhờ xe, đâu cần phải đi qua huyện, mỗi lần đi qua huyện đều rất phiền phức.

Nhưng mắt thấy mặt trời xuống gần hết, dù sao cô cũng chẳng có quan hệ gì với Tô Dịch, cô đành bất đắc dĩ đẩy cửa xe đi ra ngoài, rồi nhìn dọc theo con đường rộng rãi tìm bóng dáng ngôi trường cấp hai.

Nói cho cùng thì Tô Dịch vẫn đánh giá cao Mục Tiểu Tuệ, cô đi ra ngoài làm một vòng suýt nữa thì không tìm ra vị trí xe của anh, cô chui vào trong xe rồi xoa xoa hai bàn tay lạnh lại với nhau, run rẩy nói: “Em không thể biết được đây là đâu nữa.”

Anh nâng trán: “Em có chắc là em đi học ở trường trung học trong huyện này không?”

Cô gật đầu chắc chắn: “Chắc chắn!” Sau đó cô thấy sắc mặt anh rất khó coi nên cúi đầu rơi vào trầm tư, chẳng lẽ cô không học trường trung học ở trong huyện này sao? Chẳng lẽ là cô nhớ nhầm rồi?

Anh nhắm mắt một chút để lấy lại tinh thần, bản đồ hướng dẫn rất mơ hồ, nơi này hoàn toàn xa lạ đối với anh, chỉ có thể dựa vào sự hướng dẫn mơ hồ của Mục Tiểu Tuệ ngốc nghếch này rồi.

“Em suy nghĩ cẩn thận lại một chút, xung quanh đây có kiến trúc nào đặc trưng...”

Anh còn chưa nói xong, thì cô đột nhiên tiến sát lại gần anh, thân thể cô lướt qua người anh, rồi trực tiếp bám hạ cửa sổ xe bên anh xuống, nhìn về phía xa. Anh bỗng nhiên bị khóa, mùi thơm trên người cô trực tiếp xộc vào mũi anh, mái tóc buộc đuôi ngựa của cô cọ cọ trên chóp mũi anh khiến anh ngứa ngáy.

“Mục Tiểu Tuệ, em....” Có thể đi xuống được hay không.

Hai bàn tay mềm mại của cô đặt ở trên hai vai anh lắc không ngừng, cao giọng hô to: “Em biết đường đi về rồi....”

Tô Dịch chỉ cảm thấy đại não của anh vừa trải qua một trận khủng hoảng, anh âm thầm thở nhẹ một hơi, đặt cô trở lại ghế ngồi ngay ngắn rồi mới hỏi:

“Em đã thấy gì?”

Anh vừa dứt lời thì cô lại nhảy đến bên cạnh cổ anh rồi chỉ vào cái tháp ở đằng xa, định thần lại nhìn rồi mới phát hiện ra một tháp đồng hồ mô phỏng theo đồng hồ Big Ben của Anh Quốc, chỉ là độ cao không giống nhau, kích cỡ không giống nhau, màu sắc cũng không giống.

“Thấy không, cái đó là tháp chuông của trường trung học em học lúc trước, thầy chỉ cần lái xe đến đó là em biết đường về.”

Anh nghiêng đầu nhìn chằm chằm gương mặt của cô bởi vì hưng phấn mà đỏ lên, cái này thật đúng là thông minh thì không đủ, mà thị lực cũng không rõ luôn.

Chiếc xe BMW màu xanh chạy xuyên qua các con đường lớn nhỏ trong huyện, rốt cuộc cũng lái xe đến trước trường học, sau đó cô móc giấy bút ra vùi đầu vào vẽ đại khái con đường đi, chờ Mục Tiểu Tuệ về bản đồ xong thì Tô Dịch thiếu chút nữa xỉu vì tức.

“Mục Tiểu Tuệ, nhà em ở tỉnh bên cạnh mà sao em không nói sớm? Đi dọc theo con đường lúc này đậu xe cỡ một tiếng, rồi quẹo cua thêm nửa tiếng nữa là đến rồi.”

Cô oan ức nín chặt góc áo, cô tự biết bản thân đuối lý nên yếu ớt phản bác: “Cái đó..... Thầy cũng đâu có hỏi em đâu.....”

Tô Dịch: “.....” Chuyện này là lỗi do anh.

Trước kia anh chỉ biết đầu óc cô cũng không đến nỗi nào, bây giờ anh hoàn toàn có nhận thức mới đối với cô, đó chính là..... lý sự cùn.

Xuyên qua kính chiếu hậu anh thấy ghế phía sau xe là vài người phụ nữ và con nít, đều là do Mục Tiểu Tuệ tiếp nhận khi đang đi được nửa đường, từ đoạn đối thoại anh cũng biết được là hàng xóm Mục Tiểu Tuệ.

Mục Tiểu Tuệ xoay người quỳ gối trên ghế treu chọc đứa bé đang được một bà mẹ ôm vào lòng: “Tuệ Tuệ, ừ a....., gọi dì mau.....” Cuối cùng dứt khoát nói: “Chị Lệ, phía sau nhiều người ngồi, cũng chen lấn khó chịu nữa, để em ôm Tuệ Tuệ được không?”

Hàng ghế phía sau có bốn người ngồi, chen lấn sao mà được nữa.

“Được, vậy làm phiền em.”

“Không có gì đâu chị.”

Tô Dịch lạnh nhạt nhìn cô nhận lấy đứa bé từ bà mẹ rồi ngồi ngay ngắn lại, lần này còn chủ động thắt dây an toàn, đoán chừng là vì đứa bé.

Cô đang ôm một đứa bé chừng mười tháng tuổi, cô cúi đầu treu chọc đứa bé, trong miệng còn lẩm bẩm, mái tóc đuôi ngựa rũ xuống như một luồng chỉ đen rơi vào nơi cổ, càng làm nổi bật da thịt trắng như tuyết..... Gọi cảm.

Gọi cảm?

Anh lập tức thu hồi lại ánh mắt, anh có cảm giác như giây thần kinh của mình có gì đó sai sai. Đúng vậy, chính là rối loạn thần kinh, thần kinh anh bình thường thì làm sao mà nhìn trúng Mục Tiểu Tuệ được đây?

Chỗ ngồi phía sau có một phụ nữ trung niên ngoài bốn mươi tuổi cất giọng hỏi: “Tiểu Tuệ, một mình cháu thuê xe về hả?”

Cô trả lời nhưng mí mắt cũng không nâng lên: “Không phải, cháu làm gì có nhiều tiền như vậy, đây là..... là..... bạn học của cháu, chưa từng tới những vùng quê nhỏ, nên tranh thủ ba ngày tết muốn về quê thăm thú, vừa đúng lúc cháu có thể đi nhờ xe.” Mồ hôi lạnh túa ra toàn thân cô, cũng may cô thắng lại kịp thời, nếu cô nói Tô Dịch là giáo sư dạy cô, thì sẽ có cảm giác không đúng đắn. Cô vừa nghĩ đến thì hai má đỏ lên.

Di Lý cười hi hi, hai mắt như phát sáng: “Di thấy người bạn học này không bình thường chút nào.....”

Triệu Thắm cũng vội vàng phụ họa nói: “Đúng vậy, các chị xem Tiểu Linh đỏ mặt hết cả lên rồi kia kìa.”

May mắn là Tô Dịch cũng không tồi, nếu không thì lời nói dối này xem như không đúng. Nhưng Di Lý và Triệu Thắm người tung kẻ hứng càng làm cho cô thêm xấu hổ, ngượng ngùng.

Anh nghiêng đầu nhìn cô mỉm cười chỉ ra điểm đáng ngờ: “Tiểu Linh?”

Triệu Thắm bừng hiểu ra, nhiệt tình giải thích: “Trước kia Tiểu Tuệ mang họ mẹ, gọi là Cơ Linh, sau này lên tiểu học thì chính sách nhà nước thay đổi, hiệu trưởng Mục nghỉ hưu sớm về nghiên cứu lúa nước, nên đổi sang gọi là Tiểu Tuệ, hy vọng trong thôn lúc nào cũng thu hoạch bội thu.”

Anh luôn luôn tự cao là bản thân nhận nhìn rất tốt, nhưng vẫn không nhận được phì cười một tiếng: “Cơ Linh?”

Cô nghe ra trong lời nói của anh có mang theo ý cười, cho dù tay cô đỡ dành đứa bé nhưng cũng không quên quay đầu hưng hăng trừng anh một cái. Sau đó thấy anh một tay lái xe, một tay bấm điện thoại rất nhanh, trong giây lát điện thoại di động của cô vang lên. Cô nghi ngờ lấy điện thoại di động ra, trên màn hình điện thoại có tin nhắn của anh.

“Ba em chắc chắn là phát hiện ra em không lanh lợi thông minh cho nên mới đổi tên cho em! Đúng, chắc chắn là như vậy.”

Cô hét về phía anh: “Là bởi vì trong gia đình đã ghi là Mục Tiểu Tuệ nên mới không đổi được.”

Một dãy người ngồi ở ghế phía sau cũng ngu si nhìn chăm chăm Mục Tiểu Tuệ không hiểu, một dòng điện nóng ran chạy khắp toàn thân cô, cuối cùng tụ lại trên khuôn mặt cô, chỉ cảm thấy lỗ tai đỏ ửng khác thường, nên cô giả bộ cúi đầu trêu chọc Tuệ Tuệ để che giấu đi sự khó chịu.

Vừa đến tỉnh thì cảnh vật đột nhiên thay đổi 90 độ thành những rừng trúc tươi tốt, rồi sau đó đập vào mắt mọi người đều là cỏ dại mọc thành bụi trong ruộng lúa.

Mục Tiểu Tuệ biết khoảng ruộng này là của nhà cô, cô ồ lên một tiếng: “Sao không có ai thu hoạch trong ruộng lúa hết vậy?”

Triệu Thâm nói: “Mùa đông quá lạnh, chỉ có thể bỏ mùa vụ lúa mì mùa đông, nhưng mùa vụ sau phải đến tháng năm năm sau mới có thể thu hoạch được, như vậy thì bỏ lỡ thời gian gieo hạt lúa sớm rồi, ba cháu rõ ràng là công toi rồi.”

Cô nhìn căn nhà đơn sơ thấp bé ở bên cạnh ruộng lúa, đó là chỗ ở tạm thời khi ruộng lúa cần bơm nước cả đêm, nhiều lúc mùa hè ba Mục phải đến đó ngủ lại mà không có điều hòa. Cô hoang vắng ủa đập vào mắt cô, ánh mắt cô bỗng nhiên trầm xuống, cô... Có phải đã quá ích kỷ hưởng thụ sự ấm áp của gia đình mà lại quên đi sự thật không?

Hơn hai mươi phút sau con đường trở nên rộng rãi hơn, từng dãy nhà nằm san sát nhau hiện ra, sau đó là một mảng rừng trúc xuất hiện, Mục Tiểu Tuệ chỉ vào con đường xi - măng trước mắt nói: “Quẹo bên trái rồi chạy đến khi thấy một ngôi nhà mái ngói màu xanh dương đậm rồi dừng lại là được.”

Tô Dịch làm theo lời cô nói, dừng chính xác ở trước cửa, mọi người ở ghế sau lục tục đi xuống xe, Triệu Thâm hài lòng vỗ vỗ vai Tô Dịch: “Chàng trai, cảm ơn cháu.”

Anh nở nụ cười rồi trả lời lễ phép: “Không có gì đâu ạ.”

Đuôi mắt Tô Dịch phát hiện nhà của Mục Tiểu Tuệ là hộ đầu tiên, sau đó theo thứ tự là nhà di Lý, nhà chị Lệ rồi đến nhà Triệu Thâm, còn một người nữa đi thật xa cũng không biết cụ thể là nhà nào.

Anh xuống xe giúp Mục Tiểu Tuệ xách hành lý, cô vội vàng tiến lên giành lại hành lý, rồi thúc giục Tô Dịch đi về nhanh một chút, chỉ sợ ba mẹ Mục ra ngoài bất gặp thấy Tô Dịch thì cô lại phải tiếp tục nói dối nữa.

Anh nhíu lông mày: “Mục Tiểu Tuệ, em định qua sông rút ván sao? Em nói để tôi ở lại đây chơi ba ngày mà?”

“.....” Một lúc lâu sau cô mới tìm lại được giọng nói của mình: “Thầy tưởng là thật sao?” Cô chỉ bịa chuyện vậy thôi.

Nhà họ Mục có ba tầng lầu, trái phải đều có nhà để xe và phòng bếp, ống khói trong phòng bếp đang bốc khói trắng ra ngoài, ở phía trước nhà có hai cây cột to màu đỏ chống đỡ mái nhà duỗi cong.

“Tôi đương nhiên tưởng là thật, nếu không thì chuyến đi này tôi lỗ quá rồi, tôi cũng cần phải nghỉ ngơi một chút chứ.”

Cô nói bóng nói gió: “Ừa, ngày mai thị trường chứng khoán cũng đâu có nghỉ ngơi!”

Mặc dù Bà nội Mục đã ngoài bảy mươi tuổi nhưng mắt vẫn tỏ tai vẫn thính, cơ thể khỏe mạnh, bà nghe được giọng của Mục Tiểu Tuệ ở trước cửa nhà, vui vẻ nói: “Tiểu Tuệ về rồi đó à, vừa đúng lúc ăn cơm.”

Mục Tiểu Tuệ lên tiếng: “Dạ, bà nội vào trước đi, con vào ngay đây.”

Mục Tiểu Tuệ vội vàng muốn nhét Tô Dịch vào lại trong xe, rồi chấp tay trước ngực cầu xin anh: “Giáo sư Tô, đại gia Tô, có chuyện gì thì liên lạc qua điện thoại được không, thầy đi về trước đừng em đi mà!”

Ba Mục cũng nghe tiếng nên đi tới, đúng lúc thấy cô đang lúi lúi kéo kéo Tô Dịch, nhất thời có chút kinh ngạc: “Tiểu Tuệ, người này là?”

Cô giống như bị điện giật, lập tức buông tay ra: “Bạn học, người này là... Bạn học với con.” Trong nháy mắt lệ rơi đầy mặt, nói dối thì mũi sẽ mọc dài ra mất, hơn nữa đây là một lời nói dối không ổn chút nào!

Tô Dịch vội vàng đứng dậy khề gật đầu: “Chú Mục khỏe không ạ...”

Mục Tiểu Tuệ bất mãn bĩu môi, cô vừa nói là bạn học thì anh lập tức giả bộ nai tơ rồi, ba Mục hơn anh đến mười bốn tuổi.

“Cháu đưa Tiểu Tuệ về đây sao?” Ba Mục nhảy bén quét mắt qua bảng số xe BMW, hỏi.

Tô Dịch còn chưa mở miệng thì Mục Tiểu Tuệ đã nhanh chóng giành đáp: “Vừa lúc cậu ấy đến đây có việc, nên cũng tiện đường đưa con về, ha ha..... là tiện đường..... tiện đường.....”

Ba Mục trầm ngâm chốc lát: “Vừa đúng lúc đến giờ cơm, vào cơm nước xong xuôi rồi đi!”

Chương 17: Chương 16

Editor: Trà Đá.

Mục Tiểu Tuệ cảm thấy máu huyết toàn thân đang dồn hết lên đầu, cô vội vàng nói: “Con nghĩ cậu ấy còn có việc bận.”

Ba Mục khẽ nhếch khóe môi: “Ba nghĩ cậu ấy chắc đói bụng lắm rồi.”

Tô Dịch gật đầu tỏ vẻ đồng ý: “Chú đoán đúng quá.”

Mục Tiểu Tuệ: “....” Chưa gì đã muốn giờ trò rồi sao?

Tô Dịch chủ động kéo hành lý của cô đi vào nhà, bà nội cẩn thận lấy một đôi dép mới cho anh, anh quan sát bố cục gian phòng, bình thường thì nhà nông hay trang hoàng rất đơn giản, nhưng khắp nơi lại tỏa ra không khí rất ấm áp.

Mục Tiểu Tuệ kéo kéo ống tay áo của anh, nhỏ giọng nhắc nhở: “Đừng có để lộ đó!”

“Người có chỉ số thông minh thấp như em mới phải cẩn thận, không cần nhắc tôi đâu.”

“.....”

Mẹ Mục vừa nhìn thấy Tô Dịch thì mừng rỡ, xoay người đi vào phòng bếp làm thêm vài món ăn.

“Tiểu Tuệ, đi lấy chai Phi Thiên Mao Đài ra đây cho ba.”

Cô lết quẹt đi lấy rượu, rồi sau đó mặc kệ ba Mục và Tô Dịch trò chuyện rôm rả, còn cô ngồi nhìn chén com.

Mẹ Mục bung lên thêm món thịt kho tàu rồi cũng ngồi xuống, lập tức đi thẳng vào vấn đề: “Cháu tên là gì?”

Ba Mục giành đáp: “Thằng bé tên là Tô Dịch.”

Cô liếc mắt xem thường anh, thằng bé? Làm ơn đi, anh ta hai mươi tám rồi ba à.

“Ồ, Tô Dịch, cháu thích ăn gì thì cứ tự nhiên nhé, ở nông thôn không có chuẩn bị kỹ càng, cháu không để ý chứ?”

“Cháu đâu dám ạ, di nấu ăn ngon thật đấy, trước kia di là đầu bếp sao?”

Lời nói này khiến mẹ Mục như được mở cờ trong bụng, thật ra lời Tô Dịch nói cũng không sai, mẹ Mục chuyên tâm chăm sóc gia đình mấy chục năm nay, tài nấu nướng cũng đâu thua kém đầu bếp khách sạn năm sao.

Mẹ Mục ân cần gấp thức ăn cho Tô Dịch, liếc mắt thấy Mục Tiểu Tuệ đang vui đầu vào chén com, vui vẻ gật đầu nói: “Đây là lần đầu tiên Tiểu Tuệ chủ động đưa bạn trai về nhà đấy.”

“Khụ khụ. .... Khụ khụ. .... Nước. ....” Đôi mắt đầm nước mắt của cô nhận lấy ly nước ấm bà nội đưa cho rồi uống vài hớp, nước mắt cô ào ào rơi xuống, sao mẹ lại lòi cái đề tài này ra nói trước mặt Tô Dịch, vừa xấu hổ lại vừa khó chịu.

Hai người ngồi đối diện nhau, đôi mắt anh chứa đựng nụ cười nhìn chăm chăm cô, không có gì là đang tức giận: “Chủ động?” Trước kia cô toàn bị động để bạn trai khác đưa về sao?

Mẹ Mục nói: “Lúc con bé học cấp hai có một người bạn thân tên là Ôn Đại hay đến nhà chơi, vừa đúng lúc có một cậu bạn cùng lớp thích Ôn Đại, nên cũng hay chạy qua bên này chơi cùng.”

Khuôn mặt cô đỏ ửng muốn ngăn mẹ dừng cái đề tài này lại, nhưng cuối cùng thần kinh phản ứng lại quá chậm so với tốc độ nói. Chỉ là cái này chỉ là ý kiến riêng của Mục Tiểu Tuệ, đối lại là Tô Dịch, đoán chừng kết quả sẽ không giống nhau.

Anh búng tỉnh hiểu ra, chột cười: “Thì ra là vậy.”

Cô vui mặt vào trong chén com, trên đầu là quả tim đang rỉ máu, cô thật lòng muốn lên án ba Mục mẹ Mục: Con có phải là con ruột của hai người không vậy?

Lúc đó điện thoại di động của Tô Dịch vang lên, nếu là ngày thường thì anh đã xin phép đi ra ngoài nghe điện thoại rồi, nhưng lúc anh giương mắt lên thì thấy bốn người nhà họ Mộc đang tha thiết nhìn anh, anh bỗng cảm thấy tránh ra ngoài chính là khách khí, nhất thời tiến thoái lưỡng nan.

Đôi mắt anh nhìn mọi người, nhưng cũng không hề bối rối bấm nút nghe điện thoại: “Chuyện gì?”

Giọng nói của thư ký Mễ Khả sốt ruột: “Tổng giám đốc, tập đoàn Đông Uyển không chịu nhận phương án thiết kế đầu tư, muốn gặp tận ngài đàm phán mới đồng ý.”

Anh cười nhạt một tiếng: “Rồi sao?”

“Tổng giám đốc của Đông Uyển muốn hủy hợp đồng rồi ạ, nếu ngài muốn thì tôi sẽ sắp xếp sang bên đó giữ chân người ta?”

“Cô tìm Trương Ba đi, anh ta có thể giải quyết bất cứ vấn đề gì. Tôi ở bên này đang bận, không có chuyện gì thì đừng làm phiền tôi.”

“Vâng.”

Anh nở nụ cười với người nhà họ Mộc, sau đó giờ ly rượu lên nói: “Chúc chú sức khỏe dồi dào.”

Mộc Tiểu Tuệ vừa nhai rau xà lách vừa nhìn anh, cô có thể cảm nhận được anh đã thay đổi trong nháy mắt, tâm tình lạnh lẽo, nhưng đôi mắt hẹp dài kia thì không lộ ra bất cứ sự lạnh lẽo nào.

Sau khi ăn xong thì mẹ Mộc và bà nội rửa chén quét nhà, Tô Dịch thì ngồi nói chuyện phiếm với ba Mộc, Mộc Tiểu Tuệ chán nản ngồi nhìn đôi dép nhưng thờ bỏn của cô, cúi gằm đầu buồn ngủ.

Ánh hoàng hôn vàng vọt đã bị màn đêm bao phủ, Tô Dịch đứng dậy nói: “Trời cũng đã tối rồi, cháu xin phép đi trước, hôm nay đã quấy rầy gia đình nhiều rồi, cháu cũng cảm ơn dì và bà đã nấu rất nhiều món ngon, nếu lần sau có thời gian thì cháu sẽ quay lại thị trấn thăm gia đình.”

Bà nội vội vàng đi từ trong phòng ra, nhìn Tô Dịch cười nói: “Không phải lúc ăn cơm đã nói là ở lại đây chơi ba ngày luôn sao? Nếu chưa được hưởng không khí miền quê thì đâu có được, nếu cháu không chê thì tối nay ngủ ở phòng Tiểu Vũ.”

Mộc Tiểu Tuệ không biết ở đâu chạy ra, cười ha ha nói: “Bà nội, người thành phố không quen ở nơi chật hẹp đâu. Người ta đã xin phép về thì mình cũng nên ép nội ạ.”

Đi nhanh đi đi nhanh đi!

Một giọng nói quen thuộc vang lên phía sau lưng cô: “Không có, cháu rất vui bà ạ.”

Mộc Tiểu Tuệ giống như nghe được tiếng gì đó đổ vỡ thành cặn bã ở đâu đây thì phải? Mà cái đổ vỡ được gọi là ‘Hy vọng’.

Để cho tiện nên phòng ngủ của bà nội ở lầu một, lầu hai là phòng ngủ của ba mẹ, lầu ba là phòng ngủ của cô và Mộc Vũ, bố cục trên tầng ba là hai phòng ngủ, một phòng khách nhỏ, một phòng vệ sinh và một cái ban công.

Gia đình ở phương nam rất ít khi dùng lò sưởi, trong nhà cũng chỉ có ít nhất một cái điều hòa không khí, Mộc Tiểu Tuệ tắm rửa xong thật sớm rồi chui vào chăn, cách bức tường là một gian phòng khác, đó vốn là phòng ngủ của Mộc Vũ, chỉ là bây giờ nó thuộc về Tô Dịch.

Cơ thể Mộc Tiểu Tuệ vốn rất lạnh, một người ngủ hơn nửa đêm mà cơ thể cũng không nóng lên chút nào, đợi đến hơn mười giờ, xác định ba mẹ ngủ say rồi thì cô mới ôm chăn lén lút mở cửa phòng thò đầu ra, lại thấy bên cửa sổ phòng khách có một bóng dáng người cao ráo đang đứng đưa lưng về phía cô, cô cẩn thận đứng im lặng nghe anh nói chuyện điện thoại.

“Ừ, được, buổi tối ngày mốt tôi tranh thủ chạy về, chuyện Đông Uyển phiền cậu xử lý giúp tôi trước.” Sau một lúc lâu rồi nói một câu, “Cảm ơn.”

Cô lầm bầm: “A, thì ra cũng biết nói câu cảm ơn đấy.”

Anh bỗng nhiên xoay người lại, đôi mắt sắc bén kia nhanh chóng truy đuổi trong bóng tối, trầm giọng nói: “Đã nói dối còn có tật nghe lén, Mộc Tiểu Tuệ, em càng ngày càng có tố chất làm đặc vụ đấy!”

May mắn là cô không bật đèn, nếu không thì anh sẽ thấy khuôn mặt đỏ ửng của cô mất, cô thấp giọng phản bác: “Em không có nghe lén, vừa mở cửa thì đã thấy thầy đứng ở đó nói chuyện điện thoại rồi.”

Anh nhẹ nhàng “Ồ” một tiếng, rồi nói tiếp: “Tôi vẫn nghĩ em nên đi thi đặc vụ đi, chắc chắn đậu đó.”

“Thầy..... Thầy..... Thầy..... Miệng chó không mọc ngà voi mà.....” Mộc Tiểu Tuệ bị anh chọc đến mức nổi trận lôi đình, chỉ đành ôm chân chạy trốn.

Anh đứng trong bóng tối đưa mắt nhìn cô biến mất ở khúc quanh cầu thang, đợi cô đi xa rồi thì khéo môi anh càng cong lên, xoay người trở về phòng.

Cô rón rén vòng qua lầu hai rồi chạy thẳng đến lầu một, mở cửa chạy thẳng đến giường bà nội: “Bà nội, con đến rồi đây.”

Bà nội Mục cũng chưa ngủ, xê dịch vào trong nhường chỗ: “Nội biết ngay con sẽ tới phòng nội mà, sáng mai dậy sớm rồi về phòng ngủ lại đi, không thôi mẹ con thấy thì bị mắng đấy.”

Cô cười hắc hắc một tiếng rồi chui vào chăn, Mục Tiểu Tuệ là do một tay bà nội nuôi lớn, sau này mẹ Mục chỉ ở nhà, nên mọi thứ lập tức bị thay đổi hoàn toàn. Bà nội hay hút thuốc, thỉnh thoảng ho khan, nên không cho cô ngủ chung với bà nội.

Bà nội vẫn thường kẹp chân cô ở giữa hai chân bà để sưởi ấm cho cô, đôi bàn tay đầy nếp nhăn của bà bọc quanh bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của cô, rồi sau đó hỏi: “Con nói thật cho nội biết đi, thằng bé Tô Dịch bao nhiêu tuổi rồi.”

Cô vừa mới tìm được tư thế ngủ thoải mái chuẩn bị ngủ, nghe bà nội hỏi lập tức trợn to hai mắt: “Bà nội có ý gì vậy ạ?”

“Một người có tướng mạo không có nghĩa là không có tuổi tác, tích cách và sự từng trải cũng không thể nào ngụy trang được. Tô Dịch nhìn qua quả thật không lớn lắm, nhưng chỉ một cái phất tay thôi cũng có thể biểu hiện rõ sự thông minh lanh lợi, sự từng trải và hòa khí cũng không phải dạng vừa, ở cái tuổi của cháu không thể có người nào như vậy hết.”

Mục Tiểu Tuệ thấy sự việc có nguy cơ bị lộ, cũng chỉ thẳng thắn mới được khoan hồng: “Tô Dịch hai mươi tám tuổi, là... Là giáo sư dạy cháu.” Câu giải thích này rất thẳng thắn vô tư, nhưng lại đột nhiên mang theo cảm giác rất kì quái, vì sao cô lại có một loại cảm giác vụng trộm như vậy nhỉ?

Cô nín thở trong bóng tối chờ đợi bà nội trả lời lại, lại chỉ nghe được một câu: “Lớn hơn con cũng không ít!”

Tô Dịch lớn hơn cô bao nhiêu không phải là cô không để ý, nhưng lại nghe bà nội nói như vậy, cô mới giật mình phát hiện thật sự là như vậy, khoảng cách giữa hai người họ có thể không bao giờ vượt qua được.

“Mẹ con muốn con cưới người xấp xỉ tuổi con, tốt nhất là không lớn hơn quá ba tuổi, mà nội lại không đồng ý, nội hy vọng con tìm được một người đàn ông giống như Tô Dịch vậy. Nếu như bằng tuổi nhau, hai người cũng còn trẻ rất dễ kích động, gây gổ cãi nhau là khó tránh khỏi, đến lúc đó ai cũng không chịu nhường ai thì sẽ không tốt. Tuổi tác lớn thì trải đời cũng nhiều, sẽ càng dễ dàng thông cảm và hiểu con hơn, sẽ không vì chuyện nhỏ mà xáo xáo. Còn nữa, ở cái tuổi đó người ta cũng đã có được thành tựu nhỏ rồi, có thể nói thẳng ra là biết tính toán, sau khi kết hôn không thể nói trước được có ngồi mát ăn bát vàng hay không, nhưng khẳng định là sẽ chịu được áp lực hơn những người nhỏ tuổi. Nhưng mà chuyện tình cảm còn phải dựa vào con nữa, nội và ba mẹ con cũng không trông mong con làm ông này bà nọ, chỉ hy vọng con có thể ở gần chúng ta hơn một chút, cả đời tầm thường sống thuận theo tự nhiên, không có chí tiến thủ thì làm sao, không đối không rét lại con đàn cháu đống mới là có phúc.”

Mục Tiểu Tuệ thật sự muốn ngắt đi, bà nội đoán trúng tuổi đời của Tô Dịch nhưng lại không đoán trúng mối quan hệ của hai người họ, sau khi nghe xong cô bắt đầu dĩ giải thích: “Ai da, suy nghĩ nhiều như vậy làm gì! Tô Dịch đơn giản chỉ là giáo sư dạy con ở trường đại học thôi, con đang trên đường đợi xe về quê còn thấy ấy thì lại rảnh, nên tiện đường chở con về, chuyện này chỉ đơn giản vậy thôi nội ơi.”

Bà nội Mục không trả lời, nhưng trong lòng bà biết rõ tâm tư của Tô Dịch, chỉ có ai đó còn đang ương bướng không chịu thừa nhận thôi.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chương 17

Editor: Trà Đá.

Mục Tiểu Tuệ trợn tròn mắt nhìn chằm chằm trần nhà, dù sao cũng không ngủ được, trong đầu cứ lộn xộn lời bà nội nói, sau đó đầu óc nóng lên rồi bắt chột nói: “Bà nội, con tốt nghiệp rồi cũng về lại huyện thành thôi.”

Bà nội vẫn còn nhớ chuyện cô và Tô Dịch: “Vậy con và Tô Dịch phải làm sao?”

Thở ba lít máu!!!

Bà nội thấy cô trầm mặc không nói, cho là xấu hổ, vội vàng nói: “Lúc nội được gả cho ông nội con cũng chỉ mới mười lăm tuổi, cho dù lúc mẹ con lấy ba con cũng chỉ mới có mười chín tuổi, hai tháng nữa con cũng tới cái tuổi 21 rồi, cũng trưởng thành lắm rồi.”

Bà nội sinh sáu người con, nhưng bây giờ chỉ còn lại năm người con, chỉ có duy nhất cô của Mục Tiểu Tuệ tự tử lúc mười ba tuổi.

Bà nội nói là tính khí cô của Mục Tiểu Tuệ rất kỳ quái, rất thích trêu chọc đứa bé nhà bên cạnh, hơn nữa mỗi lần như vậy lại làm cho đứa bé khóc thét lên, ông nội Mục tức giận tát cô một cái, trong lòng cô tự ái nên uống thuốc trừ sâu tự sát, trên đường đưa tới bệnh viện thì tắt thở.

Lúc đó cũng là lúc ông nội nghiện thuốc lá, ông nội nói khó chịu nên hút một điếu để giảm bớt nỗi lòng, ông dẫn vật bản thân vì cái chết của cô, không lâu sau đó ông đổ bệnh nặng, rồi vĩnh biệt cõi đời. Năm đó lúc mẹ Mục vừa mới được gả cho ba Mục, rồi sau đó có Mục Tiểu Tuệ.

Mục Tiểu Tuệ sững sờ, kim nén đỏ mặt nói: “Bây giờ thời đại khác nhau rồi, hiếm có ai kết hôn sớm lắm.”

“Thời đại có thay đổi đến đâu thì con cũng đủ tuổi kết hôn rồi.”

“.....” “Bà nội, con ngủ trước đây.”

Sáng sớm hôm sau thời tiết ẩm áp dễ chịu, bầu trời trong xanh, Mục Tiểu Tuệ đánh răng rửa mặt xong đi ra cửa, lại thấy xe thu hoạch lúa mạch đứng trước sân, ba Mục đang đứng nói chuyện với tài xế lái xe, đợi cô định thần lại nhìn kỹ, trời ơi! Tài xế kia không phải là Tô Dịch sao?

Cô há hốc mồm, tầm mắt dõi theo Tô Dịch đang lái chiếc xe gặt lúa vào gara đậu xe, sao đó nhảy từ trên xe xuống, đứng trước mặt cô chào hỏi: “Chào buổi sáng!”

Cô lúng ta lúng túng trả lời lại: “Chào buổi sáng!”

Ba Mục chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thì thầm nói: “Con gái ngốc.”

Cô cau mày bất mãn phản bác: “Con ngốc hỏi nào.”

“Trước kia ba dạy con lái xe gặt lúa đi thu hoạch bao nhiêu lần cũng không học được, Tô Dịch vừa mới nhìn một cái đã biết làm, vậy con xem con có ngốc không?”

“Con.... Con..... Con biết lái xe hàng....”

Ba Mục gật đầu một cái: “Đúng, chỉ là học mấy tháng thì cũng cho xe hàng vào tiệm sửa chữa mấy lần luôn.”

Cô không tự chủ được nhìn về phía Tô Dịch, thấy trong ánh mắt anh chứa đựng nụ cười nhìn chăm chăm cô, trong nháy mắt cô cảm thấy mắt hết mặt mũi: “Tại vì con không làm ruộng, cho nên không biết cũng là chuyện bình thường thôi!”

“Thế sao con không học hỏi Tô Dịch, người ta lái xe BMW, mà còn lái được cả xe gặt lúa.”

Cô cảm thấy uất ức, sao lại có cảm giác cô không phải là con ruột của ba mẹ nhỉ: “Nếu ba đã nói vậy, thì ba nhận người ta làm con trai ba luôn đi.” Dứt lời rồi giận dùm dùm đi vào nhà.

Tục ngữ nói không sai mà, con rể là nửa con trai. Hơn nữa nhiều năm sau Mục Tiểu Tuệ nhớ lại cảnh tượng hôm nay, rốt cuộc cũng hiểu ra được đó là lời tiên tri.

Bữa ăn sáng cũng đối lập rõ ràng, ba Mục mẹ Mục thì vui vẻ chăm sóc cho Tô Dịch, còn ở bên này chỉ có Mục Tiểu Tuệ và bà nội cô đơn. Trong bữa ăn mẹ Mục trừng mắt nhìn cô nói một câu: “Tiểu Tuệ, mau gấp thức ăn cho bạn học đi, mẹ không biết cậu ấy thích ăn gì.”

Cô không còn hơi sức hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ con bắt buộc phải biết người ta thích ăn gì sao?” Cô chỉ mới ăn cơm chung hai lần với Tô Dịch, một lần ở trường học, một lần chính là tối hôm qua.

Mẹ Mục oán giận nói nhỏ: “Cái con bé này.....”

Cô hít hít mũi, rốt cuộc hai người này có phải là cha mẹ ruột của cô hay không đây.

Sau khi ăn xong, thì ba Mục và Tô Dịch thay sang đôi ủng chống thấm nước rồi ra ruộng đào củ năng, Mục Tiểu Tuệ đi theo phía sau hái rau Tiểu Từ Lam. Mùa đông nắng ấm yên tĩnh chiếu vào đồng ruộng, cô đứng ở bờ ruộng nhìn Tô Dịch đang ở trong ruộng, rõ ràng là cảm thấy một hạt bụi ở ruộng lúa có dính vào người anh thì cũng chỉ khiến anh đẹp hơn.

Đôi lông mày rậm đen như mực, đôi mắt chưa từng nét cười đào hoa, sống mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng thon dài, mỗi một nét trên khuôn mặt anh rất tinh xảo. À, Mục Tiểu Tuệ vốn rất hận loại người vừa thông minh lại vừa đẹp nữa, bởi vì bọn họ từ nhỏ đã sáng rực như một ngôi sao, mà cô lại thấp bé như bụi rậm.

“Đứng ngây ra đó làm gì, đưa rổ cho tôi nhổ rễ cây Mã Thầy.”

“Ồ dạ....” Cô sững sờ đưa rổ cho anh, rồi sau đó hoang mang nói: “Ba em đâu?”

Anh đứng thẳng người rồi rồi dùng ống tay áo lau mồ hôi trên trán: “Có người tìm ba em đi vận chuyển thóc rồi, ba em đi vội lắm.”

“À.....” Hai mắt cô cũng đã ngừng lại trên hai tay dính đầy bùn đất của Tô Dịch, cô mấp máy đôi môi khô: “Đề em làm cho!” Cô ngại anh bị bẩn, càng ngại để anh trong hoàn cảnh như vậy càng khiến cho lòng tự ái của cô bị sỉ nhục.

Anh quay đầu cười rục rờ với cô: “Chân tay em vụng về thì giúp tôi sao được? Ngoan ngoan lên bờ ruộng chờ đi.”

Cô yên lặng leo lên bờ ruộng chờ anh, không còn khoảng cách thầy trò nữa, không còn khoảng cách hơn nhau bảy tuổi nữa..... Không có bất kỳ tạp chất nào, chỉ có tình khiết chân thật.

Cô bị loại ý nghĩ này làm cho sợ hết hồn, lúc nhìn lại Tô Dịch thì cảm thấy cực kỳ lúng túng. Thế nhưng anh lại không biết một chút nào, tiếp tục đỏ mặt

hồi dưới đồng ruộng, lao động chân tay càng vui vẻ hơn so với lao động trí óc trong thị trường chứng khoán.

Một là thực vật, một là hư cấu; một là thu hoạch, một là nhiệm vụ.

Chưa tới một tiếng mà trong rổ đã đầy rễ cây Mã Thầy, Mục Tiểu Tuệ co ro bỗng nhúc nhích đôi chân tê dại của mình, đưa tay ra tiếp nhận cái rổ Tô Dịch đưa tới, gió bắc như một nhát dao thổi qua mu bàn tay, khiến cô rung mình một cái.

Tô Dịch không để ý đứng rửa tay đầy bùn đất phía bên hồ, cô nhìn mà kinh hồn bạt vía, dưới chân anh đều là bùn, đi bộ cũng có thể trượt té, cô vội vàng lên tiếng nhắc nhở: “Thầy cẩn thận một chút, thầy mà té xuống nước thì em cũng mặc kệ đấy.” Cô không quan tâm anh, lại nhanh chân bỏ chạy trước.

Anh đang lạnh thấu xương vì rửa tay trong nước lạnh cho sạch bùn đất, sau đó nhận lại cái rổ từ trong tay cô, cười khề một tiếng: “Cái này là phạm tội đó biết không? Về sau có đạt điểm cao trong môn luật pháp thông thường, thì cũng đừng nên giúp người khác kiếm tiền.”

Cô không quan tâm, nhét hai tay lạnh ngắt vào trong túi áo đi về phía trước, dưới bầu trời trong suốt là bóng dáng hai người không gần không xa đi trên bờ ruộng.

Cô quay đầu lại muốn xem thử Tô Dịch có đi theo kịp cô không, dù sao chỗ này cũng hoang tàn vắng vẻ và anh cũng chưa quen cuộc sống nơi đây. Cô xoay người không cẩn thận, trượt chân té vào trong ruộng lúa, bùn nhão lạnh thấu xương chui vào trong giày cô, cô rút chân ra khỏi bùn đất leo lên bờ. Cô cúi đầu nhìn đôi giày trắng đầy bùn đất, cả chân cũng đang rất lạnh lẽo, đi thử hai bước đều có cảm giác lạnh thấu xương.

Tô Dịch cười khề một tiếng: “Con đường lớn vậy mà cũng té xuống ruộng, đúng là giỏi thật!”

Cô còn chưa kịp phản bác thì Tô Dịch đã khéo léo vòng qua đứng trước mặt cô, giọng nói trong suốt: “Để tôi công em về.”

Cô lập tức lùi lại một bước kéo dài khoảng cách giữa hai người: “Thôi đi, chỉ là bẩn giày chứ đâu phải gãy chân.”

Đôi mắt nhỏ hẹp giảo hoạt bùng sáng, tay trái tay phải cầm đủ Mã Thầy và Tiểu Lam Từ, anh chậm rãi đứng thẳng người, giọng nói trầm thấp mà mềm mại: “À! Em đừng có tưởng bở, tôi chỉ nói vậy thôi, tôi biết em không dám để tôi công đâu.”

Mục Tiểu Tuệ nhìn chằm chằm bóng lưng cao lớn của Tô Dịch, nhất thời nổi đóa, lùi về phía sau hai bước lấy đà rồi chột xông về phía trước, lập tức giống như bạch tuộc giắt trên cổ anh, dừ dừ nói: “Ai không dám để cho thầy công, thầy không dám công em thì có!”

Anh đã sớm chuẩn bị, lần lượt đưa rổ Mã Thầy và Tiểu Từ Lam cho cô, sau đó cô vững vàng nằm ở trên lưng anh. Tay phải cô giữ rổ Mã Thầy trên vai của mình, tay trái vòng qua cổ anh rồi giữ rổ Tiểu Lam Từ ở giữa ngực cô và lưng anh, rổ Mã Thầy mang theo nước bùn vấy hết lên quần áo của anh.

Trong giây lát đó cô cảm thấy bọn họ có phải đã bị ngu muội rồi không? Rõ ràng mọi chuyện rất đơn giản lại hóa phức tạp lên, không phải chân cô đã bị dính bùn đất rồi sao? Chuyện này chỉ nhỏ như hạt đậu.

Càng đến gần thôn xóm thì cô càng khản trương, cô nằm ở trên lưng anh không nhúc nhích, chỉ sợ có người nhận ra cô, mặc dù dân ở đây rất còi mớ, nhưng tin đồn thì lại truyền đi rất nhanh, chỉ sợ không để ý một chút thì bản thân đã được làm nhân vật chính trong tin đồn rồi.

Xuống thôi! Không được không được, nếu cô nói vấn đề này ra thì nhất định sẽ bị anh xem thường.

Nếu cứ để Tô Dịch tiếp tục công cô thì đến lúc người trong thôn thấy, cô sẽ nói thế nào đây?

Không được không được, cô phải tìm lý do để cho cô có thể xuống thuận lợi!

Cô cười ha ha vài tiếng: “Thầy có mệt không?”

“Không mệt lắm!”

“.....” Kế hoạch thất bại.

Cô cắn môi nghĩ nghĩ: “Em thấy thầy cũng đã mệt lắm rồi đó.”

Anh chau mày: “Em xem thường tôi sao.”

“.....” Thảm bại!

Cuối cùng cô đành bất đắc dĩ kéo mũ áo lên đầu, vùi mặt vào trong lưng ấm áp của anh, chỉ có như vậy thì không ai nhận ra cô! Đi qua khu rừng trúc thì đều là người quen biết, Mục Tiểu Tuệ không dám ngẩng đầu lên. Nhưng vấn đề xuất hiện ở đây là Tô Dịch không phải dân sống ở đây, hơn nữa gương mặt lại tuần tú.

Dọc theo đường trong thôn đều đụng phải người dân đang có một cục tò mò nhìn chằm chằm, lúc đi ngang qua nhà Triệu Thắm thì nghe được một giọng nói lớn: “Ông già, người thanh niên này rất tuần tú, không giống người trong thôn!”

Một giọng nói trung niên vang lên: “Không nghe con gái nói qua sao, tướng tá cao thì không đẹp trai, mà đẹp trai thì đáng đáp không được cao, người gì mà vừa cao vừa đẹp trai thì chính là bê đê. Bà xem đầu cậu ta chắc chắn là có vấn đề rồi.”

Mục Tiểu Tuệ úp mặt trong lưng Tô Dịch cười đến mức run rẩy, trong giọng nói cũng run rẩy theo: “Nè, vừa cao lớn vừa đẹp trai là bị bê đê hả!”

Anh chẳng những không quan tâm mà còn cười, dễ dàng hù dọa cô: “Nếu tôi gọi lớn tên em, thì em đoán kết quả sẽ thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương 18

Editor: Trà Đá.

Mục Tiểu Tuệ vội vàng thỏa hiệp: “Ôi chào, ôi chào, đàn ông gì mà hẹp hòi như vậy chứ, em mới cười giỡn một chút thôi mà thầy đã như vậy rồi sao?”

“Tôi cũng đang đùa với em thôi!”

Mục Tiểu Tuệ sắp bị Tô Dịch chọc tức muốn xỉu rồi, cô cũng lười phản ứng lại, chỉ ngoan ngoãn nằm sấp trên lưng anh cầu nguyện không bị ai nhận ra.

Nhưng đáng tiếc lời cầu nguyện này còn chưa lắm nhắm hết thì đã nghe được giọng của Triệu Thắm oang oang: “Đây không phải là bạn học của Tiểu Linh sao?”

Tô Dịch bình tĩnh ung dung chào hỏi: “Triệu Thắm khỏe ạ. ...”

“Cháu cống Tiểu Linh hả!”

Anh tốt bụng đính chính lại: “Là Tiểu Tuệ.”

“Tôi đã quen gọi con bé như vậy từ khi nó còn nhỏ rồi, nhiều năm như vậy vẫn không bỏ thói quen, trí nhớ tôi cũng kém.”

Nếu lúc này mà cô rảnh tay, thì điều cô muốn làm nhất là hung hăng bám anh một cái, ai khiến anh nhiều chuyện như vậy, giả bộ ngu ngơ không được sao? Cái khôn khéo khi đối phó với cô đâu mất rồi? Có biết nói lung tung sẽ khiến người khác lật bàn không hả!

Triệu Thắm thấy Mục Tiểu Tuệ không có động tĩnh, nghi ngờ nói: “Tiểu Tuệ bị cảm sao?”

“Không có việc gì, cô ấy ngủ rồi ạ.”

Cô cắn răng nghiêng lợi giả vờ ngủ say: Thầy mới là người ngủ đó, cả nhà thầy đều ngủ hết rồi!

“Đứa nhỏ này cũng rất dễ thương, tôi và di Lí còn định đi qua nhà thầy thuốc Tiền ở thôn bên cạnh làm mai thắp con trai nhà đó cho Tiểu Tuệ, xem ra chúng ta thật sự xen vào chuyện của người khác rồi.”

Tô Dịch cười phá lên, lễ phép mà thành khẩn trả lời: “Không có, cảm ơn mọi người đã quan tâm đến Tiểu Tuệ như vậy.” Nghiêm nhiên thay mặt cô trả lời luôn.

Trong ánh mắt hẹp dài của anh càng phát ra ý cười nồng đậm, lần này xem ra không uổng công anh bỏ việc công ty chạy đến đây.

Đến trước cửa nhà họ Mục, Mục Tiểu Tuệ như không còn sức lực trượt xuống khỏi lưng anh, rũ đôi mắt đau thương nói: “Xong rồi xong rồi, hy vọng của em tan tành rồi.”

Tô Dịch không hiểu, nhìn cô vô cùng lo lắng: “Sao?”

“Thầy thuốc Tiền ở thôn bên cạnh có một người con trai chính là Ôn Đại anh trai của Ôn Hâm, Ôn Đại nói với tính khí của em thì chắc chắn không tìm được bạn trai, đến lúc không ai thèm lấy thì sẽ gả cho anh ấy. Giờ thì hay rồi, nếu không ai thèm lấy em thì em sẽ đồ thừa cho thầy đấy!”

Anh khẽ cười một tiếng, xem ra ánh mắt anh cũng độc đáo nhìn trúng người không có đối thủ, anh có thể trực tiếp bỏ vào túi mặc sức giữ. Mặc kệ người ta nhìn cô ra sao, nhưng cô vẫn là viên ngọc thô chưa được mài dũa độc nhất vô nhị ở trong lòng anh.

Mặt mày anh đột nhiên trở nên nghiêm túc: “Tôi cưới em.”

Tay cô run lên suýt chút nữa thì làm rớt rổ Mã Thầy, kinh ngạc ngẩng đầu tiêu hóa lời nói của anh, rồi sau đó khẽ hừ một tiếng: “Ai thèm lấy thầy chứ! Đến lúc em 28, 29 tuổi không ai thèm lấy, thì thầy cũng đã đến tuổi trung niên rồi, già như vậy em mới không cần.”

Sau khi dứt lời cô lập tức bỏ chạy, rẽ cây Mã Thầy tràn ra khỏi chậu nước cũng không biết, cô chỉ nhìn chằm chằm gương mặt đỏ bừng của mình trong

chậu nước, cô đặt tay lên lồng ngực vẫn cảm nhận được nhịp tim dồn dập. Nhưng ngay lúc Tô Dịch nói cười cô, thì trong tai cô không nghe được nhịp tim, thế giới bị bất động bởi lời anh nói.

Năm sau anh sẽ không còn giảng dạy trong trường nữa, hai người cũng sẽ không còn liên quan gì đến nhau. Hơn nữa, anh sáng chói như vậy, làm gì có chuyện để ý đến loại bụi rậm như cô đây? Có thể lời nói của anh chỉ là đùa giỡn mà thôi.

Cô rửa sạch hết bùn đất bám trên rễ cây Mã Thầy rồi bung vào nhà, còn Tô Dịch không biết đã đi nơi nào rồi, thời tiết vốn tinh khiết sáng sủa nhưng tại sao cô lại có một cảm giác mất mát, mà rốt cuộc cũng không hiểu vì cái gì.

Cô khò sở vì Tô Dịch quá xa xôi hay vì bản thân quá hèn mọn? Có lẽ có cả hai thứ!

Rễ cây Mã Thầy lộ ra da thịt trắng nõn sau khi Mục Tiểu Tuệ cạo đi lớp vỏ bên ngoài, sau đó cô nhét vào trong miệng nhai lấy nhai để, cho đến khi nước từ rễ cây Mã Thầy tràn ra ngọt ngào chiếm lấy trái tim cô, thì cô mới cảm thấy được cuộc sống vẫn tốt đẹp như thế nào.

“Mục Tiểu Tuệ.”

Cô giương mắt lên nhìn, Tô Dịch đã sớm thay một bộ quần áo sạch sẽ hơn đang đứng trước mặt cô, đôi mắt hẹp dài vẫn chứa nụ cười yếu ớt, trong miệng cô đầy rễ cây Mã Thầy, hàm hồ hỏi: “Gì?”

“Không biết rễ cây Mã Thầy có chứa ký sinh trùng sao?”

“Phụt... Khụ khụ..... Ai nói?” Trong đầu cô tưởng tượng ra mấy con ký sinh trùng ngoa nguẩy, da đầu cô lập tức tê dại.

“Chắc lúc học cấp ba cũng không học giỏi môn sinh vật đâu nhỉ!”

Cô đứng dậy chạy thẳng vào phòng vệ sinh phun hết tất cả rễ cây Mã Thầy trong miệng ra, trong đầu đều tưởng tượng ra ‘Ký sinh trùng..... Ký sinh trùng..... Ký sinh trùng.....’

Tô Dịch tựa trên khung cửa, khóe môi nở nụ cười: “Kích động như vậy làm gì, tôi còn chưa nói xong mà. Bởi vì trùng trùng có thể bám ở bên ngoài rễ cây, nên sau khi rửa sạch phải cạo đi lớp vỏ bên ngoài thì có thể ăn vô tư.”

Mục Tiểu Tuệ ngây người như phỗng nhìn chằm chằm gương mặt đỏ chót của mình trong gương, hiểu rõ cô bị anh chơi xỏ, trong cơn giận dữ nghiêng răng ken két. Tô Dịch chính là ma quỷ của cuộc đời cô! Đụng phải anh thì không có chuyện gì tốt xảy ra hết.

“Muốn cắn tôi sao?”

Cô gật đầu không ngừng, từ lần đầu tiên gặp Tô Dịch thì cô đã có ý nghĩ này rồi, từng té bào trong cơ thể cô gào thét: “Cắn chết hắn, cắn chết hắn, cắn chết hắn.....”

Hai tai anh nhảy bén phát hiện ra có người đang đi đến gần, anh vén tay áo không nhanh không chậm làm lộ ra da thịt trắng nõn, chột cười: “Tôi cắn tôi đi! Không dám sao? Tôi đương nhiên biết em không dám.....”

Cô vọt tới kéo cánh tay Tô Dịch đưa vào miệng cắn một cái cho hả giận, đây là do anh gây sự trước, không có liên quan gì đến cô. Răng môi lần đầu tiên tiếp xúc với da thịt ấm áp của anh, con chưa dùng sức đã nghe tiếng mẹ Mục la lớn: “A..... Con đang làm gì vậy Tiểu Tuệ?”

Cô lập tức thu hồi miệng lại rồi nhìn mẹ Mục mỉm cười, cũng không thể giết hại một người khách đến nhà được.

Đến khi cô định thần lại mới thấy được vị trí của hai người, ánh mắt cô lập tức tối sầm lại. Cô cắn tay anh không sai, điều này hoàn toàn không sai, cũng không biết là cô rơi vào trong ngực anh lúc nào, cánh tay phải của cô kề sát lồng ngực của anh, nhìn vào thấy hai người có bao nhiêu là thân mật.

Mẹ Mục dỗi mắt kỳ vọng, sau lưng mẹ Mục không biết Triệu Thắm, di Lý và chị Lệ đã đứng từ lúc nào, trên mặt họ đều mỉm cười mang theo bao nhiêu là ám muội.

Cô khóc không ra nước mắt, vội vàng nhảy ra khỏi lồng ngực của Tô Dịch, nhưng lại không may đập trúng chậu nước rửa rễ cây Mã Thầy lúc này, trượt chân hoa mắt lại rơi vào trong ngực anh một lần nữa.

“Đi đứng như vậy đó hả? Em không sao chứ?”

Giọng nói dịu dàng che chở của anh như đánh vào trong lòng cô, làm cô càng thêm luống cuống lo lắng, sau khi đứng vững thật lâu sau mới nói: “Không có..... Không sao hết.....”

Di Lý nói: “Vợ chồng son còn nhiều thời gian, chuyện yêu đương sau này hãy nói, bọn đi đến đây tìm Tô Dịch chơi mạt chược.” Dứt lời rồi lôi kéo Tô Dịch đi vào nhà.

Anh đi được ba bước thì quay đầu lại, giọng nói vẫn lưu luyến dịu dàng: “Nhanh đi thay quần áo đi, coi chừng cảm lạnh.”

Chị Lệ bế Tuệ Tuệ lại gần mẹ Mục, nhỏ giọng nói: “Ánh mắt nhìn người của Tuệ Tuệ giỏi thật, đáng đáp tuần tú lại còn dịu dàng....”

Cô phải tựa vào khung cửa mới không bị ngã đi, rồi nghĩ ngợi: Xong rồi, bây giờ không chỉ trong phòng ngủ ở ký túc xá nghĩ cô lém phếng với Tô Dịch, mà người trong thôn cũng đều cho là như vậy rồi.

Cô lẩm bẩm nói: “Mình muốn đi nhảy sông Trường Giang. ....”

Cô cũng có cảm giác như nghe được giọng nói vang vọng ở trong đầu: “Cô có nhảy sông Hoàng Hà cũng không thể rửa sạch, không thể rửa sạch, không thể rửa sạch. ....”

Cô thay quần áo xong xuôi thì đã thấy đám người Tô Dịch ở phòng khách lầu hai chơi đánh mạt chược, cô vén bức rèm đi vào phòng khách.

“Mau tới đây, em mà không tới là tôi bị thua dưới tay mẹ em đó.”

Trong đầu cô căng lên, hai mắt tròn trừng. Đến lúc đó anh phui mông chạy lấy người không mang theo một cái gì, còn cô thì phải ở lại với hậu quả nặng nề.

Mẹ Mục tiếp lời nói: “Tô Dịch gọi con kìa, cậu ấy không biết chơi, nhanh tới chỉ cậu ấy cách chơi đi.”

“Không phải có năm người ở đó sao, chị Lệ có thể giải thích cách chơi được mà!” Dứt lời thì lập tức đi về phía phòng ngủ.

Tô Dịch mỉm cười đứng dậy, sắc mặt anh biến đổi thành bộ dạng trung thành chỉ trong tích tắc, cường chế kéo cô vòng qua ngực anh, ăn nói khép nép: “Vừa nãy là tôi sai, về sau em nói gì thì tôi sẽ nghe cái đó, em đừng giận tôi nữa.”

Cả người cô như bị mụ mị đi, cực kỳ hoài nghi vừa rồi có phải cô nghe lầm không.

Đội cô tỉnh táo lại thì cô đã ngồi trên bàn mạt chược rồi, Tô Dịch an vị ở sau lưng cô, lưng cô dán sát vào lồng ngực anh, cả người cô bị Tô Dịch vây quanh, hơi thở ấm áp của anh phun đều đều lên cổ cô khiến cô tê tê dại dại, đông cứng tại chỗ không dám nhúc nhích, sự ngưng ngưng như dây leo đang không ngừng sinh sôi quấn quanh người cô, cho đến khi hai gò má cô đỏ bừng như lửa.

Từ giữa trưa cho đến khi mặt trời lặn, cô vẫn đang chìm trong trạng thái thất thần suy nghĩ về chuyện mấy ngày qua, cho nên khi những ký ức về Tô Dịch tràn tới như thủy triều, mãnh liệt lại nhanh chóng, nhiều đến mức cô không thể tiêu hóa được nữa.

Mà Tô Dịch lại còn có tâm tình mượn sức mỗi một người đang có mặt ở đó, thua tiền là điều không thể tránh khỏi. Cho nên sau khi đã chơi xong ván cuối cùng rồi mà Mục Tiểu Tuệ vẫn chưa hoàn hồn lại được, những người còn lại thì rất thỏa mãn và vui vẻ tươi cười.

Tinh thần mẹ Mục vui vẻ xuống lầu nấu cơm, chờ mọi người tản đi rồi, tầm mắt dò dẫm của cô lại rơi trên khuôn mặt tỉnh xảo của Tô Dịch một lần nữa, sau đó cô quay người đi lầu trở về phòng ngủ, ôm hai chân nhìn mặt trời lặn từ từ về phía tây, cô cũng không thể hiểu nổi bản thân, cô đang mong chờ cái gì, lại mất mát cái gì?

Sau khi đã ổn định tinh thần thì cô xuống lầu ăn cơm, nhìn thấy trong nhà đầy người, đột nhiên cô cảm thấy choáng váng, chuyện này. .... Chuyện này. .... Là sao đây?

“Bác hai, cậu hai, cô, dì, dượng. .... Sao mọi người lại tới đây hết vậy?”

Cậu hai nở nụ cười tươi rồi nói: “Mẹ con nói con dẫn bạn trai về ra mắt, thân là cậu hai của con cũng phải giúp con chứ, con còn trẻ không có nhiều kinh nghiệm, không thể nhìn người chính xác được. ....” Dứt lời rồi chuyển đề tài, “Nhưng mà cậu hai rất ưng thẳng thóc Tô Dịch này. ....”

Dì cô nói: “Đúng vậy đúng vậy! Dì cũng rất hài lòng. ....”

“.....”

Một trận ầm ĩ làm cô rối trí đến nỗi nhéo bản thân một cái, đau đến há miệng, rồi sau đó sợ hãi ngẩng đầu, tại sao mới chỉ có một ngày mà Tô Dịch từ bạn học đã biến thành bạn trai của cô rồi.

Hai tay cô nắm thành quyền, hít sâu vài hơi, rồi sau đó lấy dũng khí nói với những người đang có mặt ở đó: “Con xin lỗi, chuyện này không phải như mọi người nghĩ đâu ạ. ....”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 19

Editor: Trà Đá.

Cô muốn nói sự thật Tô Dịch là giáo sư dạy cô, không phải bạn trai. Bởi vì mỗi một người ngồi đây đều là người thân trong cuộc đời cô, cô không muốn lừa dối bọn họ.

Thật xin lỗi, thật lòng xin lỗi!

Cô ấp úng thật lâu vẫn chưa mở miệng ra nói được, cô mấp máy đôi môi khô, vừa mới chuẩn bị thẳng thắn nói ra thì bị bà nội cướp lời: “Nội đã nói cho mọi người biết rồi.”

Cô giương mắt nhìn chăm chăm mọi người, nhất thời lúng túng không thôi: “Đều đã. .... Đều đã. .... Nói rồi!”

“Đúng vậy! Nội nói Tô Dịch là giáo sư dạy con chứ không phải là bạn học, năm nay đã hai mươi tám tuổi. Con đừng lo, ba mẹ con đều đồng ý chuyện hai đứa rồi.”

Cô bị sốc đến mức trợn mắt há miệng, chỉ tồn một phút ngẩn ngui.

Nè nè nè. .... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Mẹ Mực dọn món ăn lên bàn tròn lớn, quay đầu trách cứ: “Ba mẹ cũng đâu có tư tưởng bảo thủ, con yên tâm, ba mẹ đã chấp nhận rồi.”

“.....”

Tô Dịch từ phòng bếp chui ra, khoe môi vẫn tràn đầy nụ cười, vẫy vẫy tay về phía cô: “Sao vậy? Vui đến mức ngây ra rồi sao?”

Cô liếc xéo anh một cái, đây rõ ràng là một cái bẫy mà còn cười được à?

Bữa cơm này đúng là không ngon, sau khi ăn cơm xong thì mọi người về hết, Tô Dịch bị ba mẹ Mực kéo vào phòng nói chuyện rất lâu, cô không biết có phải ngày hôm nay quá mệt mỏi hay không, mà cô mới vừa đặt lưng lên giường đã ngủ say như chết rồi. Trong lúc ngủ mơ mơ màng màng, cô cảm thấy Tô Dịch đang ngồi ở mép giường cô, mang theo sự dịu dàng lưu luyến và đặc biệt là bàn tay ấm áp của anh đang nhẹ nhàng nâng đỡ gò má của cô.

Gà trống gáy, mặt trời lên, chim nhò ra khỏi tổ.

Cô ôm chăn vui mặt vào trong chăn, chuyện hôm qua rõ ràng không phải là mơ!

Sau khi đánh răng rửa mặt xong thì Mực Tiểu Tuệ nhìn chăm chăm căn phòng Mực Vũ đang đóng chặt cửa, nhất thời hơi nóng bao phủ quanh cô, cô đứng ở trước cửa tập thể dục buổi sáng rất lâu cũng không thấy Tô Dịch đi ra, cô bĩu môi, ở nhà người khác mà dậy trễ thì rất bất lịch sự biết không?

Cơm sáng cũng đã được nấu xong.

Cô nhìn qua nhìn lại, cắn đũa hỏi: “Tô Dịch đâu ạ? Còn chưa rời giường nữa sao?”

Mẹ Mực gấp cho cô miếng thịt nạc: “Hình như công ty có việc gấp, tối hôm qua có một cuộc điện thoại thúc giục trở về, nên đã lái xe về đêm hôm qua rồi.”

Sắc mặt cô bỗng nhiên tái nhợt đi, “Ồ” một tiếng rồi cúi đầu ăn cơm, có một chút khó chịu tràn qua tim, trước khi đi cũng không chịu chào hỏi tiếng nào!

Ăn của cô uống của cô, đến lúc đi cũng không chào lấy một tiếng, thật không biết phép tắc mà!

Sau khi Tô Dịch đi thì cô cũng ngồi chơi máy vi tính cả ngày, không có việc gì làm thì nhìn hình Tô Dịch chụp chung với cả lớp. Mấy ngày sau Mực Vũ về nhà chiếm cứ máy vi tính, cô cũng chỉ biết ngồi. Kỳ nghỉ đông của Mực Tiểu Tuệ trôi qua rất tiêu điều, chỉ có một điều khác trong kỳ nghỉ đông là mỗi lần cô mở tủ đều thấy bộ quần áo Tô Dịch thay ra chưa kịp mang đi.

Thậm chí cô còn biết trên bộ quần áo có mấy nút cài áo, nút áo in hình vẽ gì, nút ở ống tay áo có hoa văn gì.

Cảm xúc cứ như vậy trầm xuống kéo dài cho đến ngày tựu trường, cô kéo đồng hành lý còng kênh lên phòng ngủ, thì cũng đã thấy những người khác đến đông đủ rồi.

Liễu Bảo chạy đến giúp cô kéo hành lý, trong miệng lầm nhảm: “Nghe nói đây chính là kỳ nghỉ đông cuối cùng của chúng ta, kỳ nghỉ đông năm sau chúng ta phải đi thực tập, về nhà có chuyện gì vui không, có nhớ tớ không?”

Cô thờ hờn hên cùng Liễu Bảo kéo túi hành lý đến phòng ngủ, mở va ly ra tìm đặc sản rồi đặt lên trên bàn của từng người: “Đây là quà mẹ tớ muốn tớ mang đến tặng các cậu, chính tay mẹ tớ làm, hy vọng các cậu đừng chê.” Đặc sản ở bên ngoài không còn ai làm dẹp lê bằng sợi len, phía trên điểm một bông hoa xinh đẹp nữa.

Cô không có ý trả lời câu hỏi kia của Liễu Bảo, bởi vì kỳ nghỉ đông của cô vừa vui vừa không vui, toàn bộ cái không vui kia đều là do Tô Dịch đi mà không chào cô.

Liễu Bảo thấy ánh mắt né tránh của Mực Tiểu Tuệ, ngời ra được có điều gì đó không bình thường, va ly của Mực Tiểu Tuệ chưa đóng lại, cô ngừng đầu lên bắt gặp thấy ánh mắt sáng như đuốc của Liễu Bảo đang nhìn chăm chăm vào bộ quần áo của Tô Dịch, cô lập tức tiến lên đóng va ly, lại bị Liễu Bảo

nhanh chân chạy lên trước lấy ra.

Liễu Bảo cười gian một tiếng, vung tay lên: “Ô Thiên Hàm, Thượng Bình qua đây mà xem nè, nhanh lên nhanh lên. ....”

Rồi sau đó kinh ngạc nói: “Quần áo của đàn ông, Tiểu Tuệ, đây là quần áo có họa tiết ở quê cậu phải không?”

Cô chỉ thấy gương mặt mình hơi nóng một chút, nhất thời lúng túng, muốn đoạt lại bộ quần áo trong tay Liễu Bảo thì bị Ô Thiên Hàm và Thượng Bình ngăn lại.

“Thăng thần thì được khoan hồng, nếu hôm nay cậu không khai thì đừng hòng lấy lại được bộ quần áo, ha ha. .... Xem bọn tớ hành hạ cậu thế nào nhé.”

Cô cắn cắn môi dưới, nói cực kỳ thân thiện: “Đây là quần áo giáo sư Tô khi ở lại nhà tớ, tớ chỉ mang đến trả lại cho thầy ấy thôi.”

Cô còn cho rằng sau khi nói ra thì sẽ bị ba người kia truy cứu đến cùng. Nhưng ba người kia lại im lặng nhìn cô chằm chằm, sau đó nhìn nhau rồi im lặng trả lại quần áo cho cô, sau đó không đành lòng nói: “Tiểu Tuệ, cậu biết tin gì chưa?”

Cô còn cho là Liễu Bảo nói chuyện cô bị nợ môn Thống kê, cô thận trọng xếp quần áo chỉnh tề vào trong ngăn kéo, rồi sau đó nở nụ cười: “Tớ biết rồi, tớ coi bảng điểm rồi, tớ phải thi lại môn Thống kê.”

Ô Thiên Hàm lắc đầu: “Giáo sư Lưu Lệ nghỉ phép xong rồi, vậy thì giáo sư Tô sẽ không dạy chúng ta kỳ này đâu.”

Mục Tiểu Tuệ quay lưng vui mặt vào trong tủ quần áo, trong nháy mắt khuôn mặt cô trắng bệch, rõ ràng đã biết chuyện này rồi, nhưng đến khi người khác nói ra thì cô lại thấy rầu rĩ, cô cố gắng cười tươi để che giấu: “Vây càng tốt, lão giáo sư độc miệng khiến cho người ta chịu không nổi, bây giờ chuyện trả quần áo lại cho thầy ấy lại phiền phức hơn rồi đây.”

Đi học nửa tháng cô vẫn giữ thái độ và tiết tấu như trước kia, chỉ là mỗi ngày đều suy nghĩ có nên gọi điện thoại cho Tô Dịch đến lấy quần áo hay không, nửa tháng sau đó cô hoàn toàn không nghĩ đến nữa, người có tiền thì làm gì có quan tâm đến quần áo rẻ tiền này đây?

~

May mắn lại đi cùng bất hạnh, bài thi lại diễn ra vào hai giờ chiều ngày thứ sáu, cũng là ngày sinh nhật tuổi hai mươi mốt của cô, sống yên ổn không xong còn đụng phải một cửa ải chưa từng đụng, đó là bị giáo sư kiểm tra vệ sinh, thật sự là đau đầu mà.

Ô Thiên Hàm và Liễu Bảo muốn cho cô mượn quần áo, lục tung tủ quần áo, cuối cùng cô cũng tìm được cái áo khoác màu trắng lẫn trước Tô Dịch mua cho cô.

“Đồ đẹp vậy mà chưa thấy cậu mặc bao giờ. .... A, còn là đồ hiệu Chanel. ....”

Ô Thiên Hàm bắt đầu trêu chọc cô, cô hốt hoảng đến tê dại da đầu một hồi, chỉ có thể ngượng ngùng nói: “À, cái này đụng hàng nhiều lắm, tớ thấy mặc kì kì nên không mặc.”

Liễu Bảo chắc lưỡi hít hà tiếp lời: “Đụng thì đụng, mặc vào có làm sao? Nếu có đụng hàng thì cũng chỉ là đụng khí chất, hổng chỉ cái áo này dễ gì mà đụng hàng.” Sau khi nói một hồi rồi lại cảm khái: “Hôm nay cậu mặc bộ này, đẹp như Ô Thiên Hàm vậy, bây giờ cũng cuối tháng ba rồi, không mặc mặc gì thì phải sáu tháng sau mới được mặc.”

Cô chưa kịp phản đối, thì đã mặc xong quần áo rồi, một lúc sau thì Liễu Bảo trả lại cho cô bộ trang sức.

Mục Tiểu Tuệ giơ tay lên nhìn đồng hồ: “Không được không được rồi, giáo sư kiểm sắp tới kiểm tra vệ sinh rồi, dọn dẹp mau lên.”

Liễu Bảo cười hắc hắc đâm lưng cô một cái, nịnh nọt nói: “Tiểu Tuệ Nhi, tớ yêu Tiểu Tuệ Nhi nhất, tớ nói thật đấy.”

Thượng Bình hừ lạnh một tiếng: “Hôm nay là sinh nhật của Tiểu Tuệ Nhi, cậu còn muốn bóc lột cậu ấy sao?”

“Đây không phải là bóc lột, là thói quen thôi, không phải mỗi lần kiểm tra vệ sinh là Tiểu Tuệ Nhi đều phải dọn dẹp cho tớ đâu.”

Mục Tiểu Tuệ bĩu môi: “Cậu siêng năng một chút đi, nếu không thì cậu có thể thuê lao công dọn dẹp cho cậu.” Dứt lời cô đi thẳng về phía bàn của Liễu Bảo, dọn dẹp từ trên xuống dưới.

Liễu Bảo hôn cô một cái, ôm cô nhảy tung tung: “Tiểu Tuệ Nhi vạn tuế, khi nào tớ cưới chồng tớ sẽ mang theo Tiểu Tuệ Nhi đi cùng.”

Cô gắt Liễu Bảo một tiếng: “Tớ còn lâu mới thêm đi theo cậu nhé.”

Liễu Bảo chống cằm ra vẻ trầm ngâm: “Không được không được, tớ thích đàn ông cao lớn vạm vỡ, còn Tiểu Tuệ Nhi thì thích mặt trắng nhỏ. Thôi như vậy đi, về sau chúng ta cũng nhau được gả cho đàn ông cao lớn vạm vỡ.”

Cô bĩu môi: “Không cần, tớ thích mặt trắng nhỏ hơn.”

“Mặt trắng nhỏ thì có gì tốt.”

Thượng Bình trách móc nói: “Có gì mà không tốt chứ.”

Mục Tiểu Tuệ chán nản nói: “Tớ cảm thấy là đen thui giống như chưa được giặt sạch sẽ vậy.”

Thượng Bình lập tức nổi trận lôi đình: “Tiểu Tuệ Nhi, cậu nói ai chưa được giặt sạch đó?”

Cô vội vàng nịnh nọt: “Cậu rất trắng, cậu rất trắng, cậu sinh ra đã trắng rồi.”

Thượng Bình sờ sờ đầu cô nói: “Ngoan, cậu có thể nói ‘cậu sinh ra đã đẹp rồi’ cũng được.”

Ô Thiên Hàm đang dọn dẹp giường đệm thì nhảy xuống, khinh bỉ nói: “Cô nương Tân Cương nên soi gương lại đi.”

Thượng Bình và Ô Thiên Hàm vẫn đang cãi và như cũ, Liễu Bảo đột nhiên hét lên: “Không thấy ví tiền đâu hết.”

Não bộ Mục Tiểu Tuệ còn chưa định thần lại thì giáo sư Lư Lệ đã đi vào phòng với cả đám cán bộ, trong nháy mắt sắc mặt trầm xuống, trầm giọng hỏi: “Chuyện gì vừa xảy ra?”

Liễu Bảo kinh ngạc quay đầu lại, sau đó thái độ trở nên cung kính: “Chào giáo sư Lư ạ. ....”

Lư Lệ hỏi: “Lần cuối cùng em thấy ví tiền của mình là lúc nào?”

“Sáng nay ạ!”

Ánh mắt Lư Lệ lạnh lùng quét qua ba người còn lại trong phòng ngủ, giọng nói lạnh ngắt: “Sáng nay ai là người đã động vào bàn của Liễu Bảo?”

Mục Tiểu Tuệ giờ tay: “Em. ....”

“Em động vào làm gì?”

Trong nháy mắt Mục Tiểu Tuệ buồn bã, cô hiểu cô đang bị tình nghi.

Liễu Bảo tiến lên ngăn trước mặt cô nói: “Là em nhờ Tiểu Tuệ giúp em dọn dẹp giường đệm, lúc cậu ấy dọn dẹp thì em cũng có mặt ở đây.”

Trong lòng cô cảm thấy ấm áp, hiểu Liễu Bảo đang minh oan cho cô, bởi vì lúc cô dọn dẹp giường đệm thì Liễu Bảo đang ở cạnh cô.

Lư Lệ thật sự không muốn làm lớn chuyện này, với lại cô cũng không muốn tốn sức vào việc này, kiểm tra phòng ngủ xong thì kéo đám cán bộ đi.

Mục Tiểu Tuệ muốn nói rồi lại thôi, vừa mới mấp máy miệng thì bị Liễu Bảo chặn lại: “Đừng nói gì hết, bọn tớ tin tưởng cậu.” Dứt lời thì thay đổi chủ đề: “Nghe đồn có giáo sư phân tích đầu tư mới đến trường mình đó, không biết là một ông già hay là một người đẹp trai đây.”

Cô buồn buồn nói: “Chắc là một ông già đó.”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Chương 20

Editor: Trà Đá.

Liễu Bảo và Ô Thiên Hàm luôn luôn hưng phấn với trai đẹp, cô và Thượng Bình là hai người theo chủ nghĩa hiện thực, thậm chí còn vào lớp học trước năm phút.

“Nói nghe nè, Liễu Bảo bị trộm tiền đó. ....”

“Hả. .... Lớp chúng ta có trộm sao. ....”

“Tớ nghĩ tám chín phần là Mục Tiểu Tuệ trộm rồi, trong phòng ngủ chỉ có cậu ấy là đến từ nông thôn thôi.”

“Cũng chưa chắc!”

“Ừa chứ chưa nghe ủy viên lao động kê là sáng sớm Mục Tiểu Tuệ là người đã động vào giường đệm của Liễu Bảo sao. ....”

“Vậy thì chắc là cậu ấy rồi còn gì. ....”

“.....”

Mục Tiểu Tuệ và Liễu Bảo đánh cược, nếu giáo sư phân tích đầu tư là trai đẹp, thì từ nay về sau cô phải ăn mặc theo phong cách của Liễu Bảo. Nhưng nếu là một ông già, thì Liễu Bảo phải đi với cô qua phố ở bên cạnh ăn ba chén đậu hũ thối, tối ngủ cũng không được đánh răng.

Cô cố gắng để ngoài tai những lời bàn tán của các bạn học trong lớp, không nghe những chuyện linh tinh. Nhưng từng ánh mắt đang nhìn cô, trong ánh mắt của bọn họ đều mang ba phần sáng tỏ, lớp phòng tuyến cuối cùng của cô cũng đã sớm bị đập vỡ, chua xót ăn mòn tất cả kiên cường.

Cô cảm thấy toàn thể giới đang hoài nghi cô là người ăn trộm ví tiền của Liễu Bảo!

Cô đứng bật dậy rồi dùng giọng nói thần nhiên nhất nói: “Tớ có chút không khỏe nên quay lại phòng ngủ đây.” Dứt lời rồi xốc cặp sách cúi đầu chạy ra ngoài.

Lúc đó tiếng chuông vào lớp vừa vang lên, cô vừa bước ra khỏi phòng học thì lập tức đụng ngay người đang đi tới, cô vẫn cúi gầm mặt như cũ, chỉ nói tiếng xin lỗi cực kỳ nhỏ, tránh qua đi một bên, bàn tay lạnh như băng của cô được một bàn tay ấm áp gắt gao nắm lại, sau đó cô nghe được một giọng nói quen thuộc.

“Mới bắt đầu tiết đầu tiên của học kỳ mà đã cúp cua thì thật là không được đó.”

Cô ngẩn ngơ dõi theo ánh mắt chứa đựng nụ cười của anh, một lúc lâu sau tránh thoát khỏi sự kiểm chế của anh, không nói câu nào chạy đi dọc theo hành lang.

Đây không phải là lần đầu tiên cô cúp cua, cũng không phải là lần cuối cùng.

Cô kiệt sức nằm úp mặt trên bàn, đột nhiên cảm thấy một chút xú chua xót thấm đến tận trái tim. Chuyện ví tiền của Liễu Bảo bị mất trộm cơ bản đã truyền ra ngoài, bây giờ Tô Dịch là giáo sư chủ nhiệm khoa của cô, nói không chừng anh cũng đã biết rồi, vậy anh. .... Cũng sẽ hoài nghi cô như những người khác sao?

Tiếng mở cửa cùng tiếng bước chân huyền ảo từ xa đến gần, cô bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn thì thấy tất cả mọi người trong phòng ngủ đã đến đông đủ, cô kinh ngạc nói: “Các cậu cũng bỏ tiết luôn sao?”

Liễu Bảo lộ ra nụ cười tà ác, bĩu môi mỉa mai bảo Ô Thiển Hàm và Thượng Bình giúp một tay: “Giáo sư phân tích đầu tư chính là Tô Dịch, cho nên cậu thua rồi nhé. Nhanh, tớ đã ngứa mắt cái quần này của cậu lâu nay rồi, mau mặc cái quần thời thượng này vào, cả đôi giày nữa, đôi sang giày cao gót. .... Mau mau. ....”

Cô bị tay của Ô Thiển Hàm làm nhột, cười ha ha ngăn cản hoàn toàn vô dụng, thay đồ cực kỳ nhanh gọn lẹ, ba người vỗ vỗ tay, hài lòng gật đầu một cái.

Liễu Bảo vuốt ve Mục Tiểu Tuệ không nói gì, Ô Thiển Hàm lập tức đập cái ‘Bốp’ lên tay Liễu Bảo, khiến cô ta đau đến phát khóc.

“Cẩn thận cái tay của cậu, sờ mó vậy bạ.”

Bây giờ Liễu Bảo nghiêm túc trở lại: “Tiểu Tuệ Nhi, tính tình của cậu như thế nào bọn tớ hiểu hết.” Dứt lời cô kéo ngăn kéo bàn của Mục Tiểu Tuệ ra nói tiếp, “Cậu có ba tấm thẻ ngân hàng, một cái là dùng để gia đình cậu gửi tiền tiêu vặt hàng tháng cho cậu, mật khẩu là ngày sinh nhật của ba cậu; một cái khác là dùng để mua đồ online, mật khẩu quá dài nên cậu không bao giờ nhớ được, cho nên Thượng Bình lúc nào cũng nhớ giùm cậu; còn cái thẻ cuối cùng là do trường phát, mật khẩu là sinh nhật cậu. Bốn người bọn mình đã sống chung với nhau được ba năm rồi, cậu là người gì chẳng lẽ bọn tớ không rõ sao? Tiền thì cũng đã mất rồi, nhưng tình bạn giữa chúng ta còn quan trọng hơn tiền bạc.”

Liễu Bảo dừng một chút rồi nói tiếp: “Trong ví tớ gồm có tiền giấy tờ và thẻ ngân hàng, định là sau khi tổ chức sinh nhật cho cậu xong rồi đi làm lại giấy tờ, nhưng Thượng Bình cũng bận một chút việc, còn mẹ của Ô Thiển Hàm thì muốn cậu ấy đi xem mắt. Nên bọn tớ nghĩ là để thứ bảy tuần sau rồi ăn mừng sinh nhật cậu được không, hôm nay cậu ngoan ngoãn ở ký túc xá nhé, không được buồn nữa.”

Cô mím môi cảm thấy vui vẻ khác thường, liên tục gật đầu không ngừng: “Sinh nhật năm nào cũng có, các cậu có việc bận thì cứ đi giải quyết, chuyện chính sự quan trọng hơn.”

Lần này Tô Dịch có chút kinh ngạc khi thấy Mục Tiểu Tuệ như vậy, đôi mắt trong vắt tràn đầy kinh ngạc, hai hàng lông mày nhíu chặt lại giống như có chuyện phiền não, trầm mặc không nói tiếng nào, trực giác nói cho anh biết là đã có chuyện xảy ra, nhưng anh cũng phải kiên trì giảng dạy cho xong tiết học, chỉ là ánh mắt lơ đãng của anh theo thói quen nhìn đến chỗ cô thường hay ngồi.

“Được rồi, bài học hôm nay đến đây chấm dứt, cả lớp đi ăn trưa đi. ....” Anh cầm điện thoại di động suy nghĩ lấy lý do gì để gọi cho cô, thì điện thoại đột nhiên đổ chuông, anh không nhìn màn hình mà trực tiếp bấm nghe máy: “Chuyện gì?”

“Ba muốn anh về công ty một chuyện. ....”

Anh hơi nhíu mày, giọng nói cũng trở nên lạnh hơn: “Cũng được, nhưng chủ nhật không làm thêm giờ, đặc biệt là thứ bảy.”

Giọng nói của Mễ Khả có chút hưng phấn: “Không phải không phải, là chủ tịch đến thành phố W, nói muốn gặp anh.”

Anh khẽ dừng lại rồi nói: “Mười hai giờ rồi tôi sẽ có mặt ở công ty.”

Anh xách cặp rồi chạy đến công ty, đến nơi vừa đúng mười hai giờ rưỡi, sau khi đi thang máy rồi đi dọc hành lang trống lẹ, anh trực tiếp gõ cửa phòng tổng giám đốc.

“Mời vào.....”

Anh mỉm cười chuyên nghiệp đi về phía hai người đang ngồi rồi khẽ gật đầu: “Chủ tịch Trương, tổng giám đốc Tôn.....”

Tôn Trác đứng dậy nghênh đón, vỗ vỗ vai Tô Dịch rồi nói với Trương Hoành: “Đây là cánh tay đắc lực của tôi, mắt cánh tay này là coi như mắt một đoạn sự nghiệp.”

Trong tay Trương Hoành là tách trà quý hiếm của sứ Thanh Hoa, là đồ quý giá của Tôn Trác cất giữ lâu nay, khói nóng trong tách trà bay lên mờ mờ, càng làm cho tách trà thêm ảo mộng.

“Mặc dù tôi chưa được chính thức gặp mặt cậu, nhưng cũng nghe danh cậu ít nhiều, nghe nói chuyên gia phân tích đầu tư Tô Dịch đang xây dựng thành phố này giống như Thượng Hải và Wall Street.”

Tô Dịch ngồi xuống cái ghế gần đó, trả lời khiêm tốn: “Cũng chỉ là tin đồn thôi, một thành phố nhỏ như thành phố W thì dù có chuyên gia phân tích đầu tư tốt nhất thì cũng không thể so với Wall Street được, cũng cần phải có nhiều tài lực. Nói thẳng ra, là cháu vẫn chưa xứng đáng với lời khen đó.” Cũng không phải là anh thiếu năng lực, mà là thời cơ chưa đến.

“Người trẻ tuổi mà khiêm tốn thì rất tốt, nhưng khiêm tốn quá thì chẳng phải là thiếu tự tin sao.”

“Không, cháu chỉ nói sự thật thôi.”

Trương Hoành đặt tách trà sứ Thanh Hoa lại trên bàn, hai tay khoanh trước ngực: “Bây giờ cậu có hai lựa chọn: một là ở lại thành phố W, chờ sau khi Tôn Trác về hưu thì cậu sẽ tiếp quản công ty ở chi nhánh thành phố W; hai là đi Hong Kong, tôi sẽ đầu tư cho cậu, để cho cậu thành công thẳng tiến đến Wall Street. Chuyện này cũng giống như thị trường chứng khoán, lợi nhuận có quan hệ trực tiếp đến nguy hiểm, cậu ở lại thành phố W thì là một ngôi sao đầu tư. Ngược lại nếu đi Hong Kong, thành bại thế nào cũng phải xem năng lực và vận may đến đâu.”

Anh khẽ mỉm cười: “Cháu sẽ lựa chọn cái sau không một chút do dự, bởi vì cháu đã là chuyên gia phân tích đầu tư tốt nhất thành phố W rồi.”

Trong nháy mắt mặt mày Trương Hoành hớn hớn, đương nhiên rất hài lòng với câu trả lời này: “Tôi rất thích những thanh niên tự tin mà còn có tinh thần mạo hiểm nữa, mà cậu là người hội tụ đủ cả hai yếu tố.”

“Cảm ơn.”

“Lần này tôi tới đây đặc biệt là nói cho cậu biết về chuyện này, chính là hai chọn một, nếu cậu đã quyết định chọn cái thứ hai, thì cuối tuần sau cậu có thể đến Hong Kong để nhậm chức, chức vị cũng giống như ở đây - Tổng giám đốc đầu tư.”

Tô Dịch hiểu rõ, nhìn thì giống như điều động nhân lực nhưng cũng là cho anh thăng chức và tăng thêm lương, anh chỉ cười nhạt một tiếng: “Cháu rất cảm kích vì đã được chủ tịch Trương ưu ái, nhưng cháu có một yêu cầu quá đáng, hi vọng chủ tịch có thể đồng ý.”

Tôn Trác vội găm nhẹ một câu ở bên cạnh: “Tô Dịch, còn không mau cảm ơn chủ tịch.”

Anh không nhanh không chậm đứng lên hơi khom người về phía Trương Hoành: “Cháu muốn thời gian nhậm chức ở Hong Kong dời sang năm sau, đến Wall Street là ước mơ của cháu, nó vẫn là điều cháu tôi luyện mấy năm qua, chỉ là bây giờ khoảng cách đã gần hơn.”

Wall Street là ước mơ của anh, nhưng bây giờ trong mắt anh, thẳng tiến đến Wall Street chỉ là chuyện sớm hay muộn, chuyện quan trọng hơn cả Wall Street chính là Mục Tiểu Tuệ.

Trương Hoành khẽ nhíu mày: “Tại sao? Chẳng lẽ cậu vẫn chưa đủ tự tin nên muốn ở đây tôi luyện thêm một năm nữa sao?”

“Không phải, bởi vì một người.”

“Người nào?”

“Là vợ tương lai của cháu.”

Sau khi tiễn Trương Hoành đi, Tôn Trác cực kỳ tức giận quở trách Tô Dịch: “Tô Dịch ơi là Tô Dịch, sao con lại hồ đồ như vậy chứ? Cái nào quan trọng hơn chẳng lẽ con còn không rõ sao? Cô gái Mục Tiểu Tuệ đó thì vẫn ở đây đâu có chạy đi mất, con gấp gáp như vậy làm gì?”

Anh vẫn bình thản ngồi trên ghế quan sát Tôn Trác đang tức giận, không quan tâm đến những lời quở trách của Tôn Trác. Anh biết rõ Tôn Trác đang phát tiết, nếu anh trả lời thì có lẽ chuyện này cũng chẳng kết thúc được.

“Con nói cái gì đi chứ.... .. Cô gái đó có điểm nào đặc biệt mà con lại phải làm đến mức như vậy?”

Tô Dịch quơ quơ chậu cây gần đó lên trước mặt Tôn Trác: “Rất đơn giản! Có vài người thích hương thơm ngào ngạt của hoa lan, có vài người thích sự phú quý ung dung của hoa Mẫu Đơn, mà có vài người lại thích.... chiếc lá rất đổi bình thường.”

Ngón tay Tôn Trác run rẩy: “Con thích cũng được, ta và mẹ con cũng không phản đối hay ngăn cản gì con, nhưng con phải xuống tay mau lẹ một chút, không nhất thiết phải tự dày vò bản thân chạy đến trường đại học giảng dạy như vậy!”

Tô Dịch đẩy chậu cây đến trước mặt ông, ngón tay thon dài của anh nắm một nửa nhánh cây bứt mạnh: “Cũng giống như chậu cây này, nếu con mạnh tay, thì nó chỉ đứt được một nửa.” Sau đó anh để nhánh cây trong tay anh sang một bên rồi nói tiếp, “Nếu con bấm trúng rễ rồi dùng một chút sức nhẹ nhàng lay động mấy cái.... .. Thì con đã rút được cả rễ lẫn ngọn. Cho nên phải kiên nhẫn, nếu không thì kết quả sẽ hoàn toàn ngược lại.”

Anh đặt những tán cây đổ nát ở trên bàn làm việc rồi sau đó đứng dậy đi về phía cửa, đến trước cửa rồi anh bỗng nhiên quay đầu lại, thản nhiên cười nói: “Lâu lắm rồi con không về thăm mẹ, chào mẹ giúp con một tiếng.... ..”

Tôn Trác đâu còn lòng dạ nào nghe anh nói gì, ông đi tới trước bàn làm việc nâng chậu cây hoang tàn lên rồi kêu lên tiếng bi thương vang vọng khắp phòng tổng giám đốc: “Chậu cây của tôi.... ..”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Chương 21

Editor: Trà Đá.

Anh coi thời gian thi lại của Mục Tiểu Tuệ rồi mới quay về trường học, rồi gọi mấy cuộc điện thoại cho cô cũng không ai bắt máy. Những cánh hoa mai vừa mới rụng, sau cơn mưa thì bị bùn đất vấy lên những cánh hoa tàn, mà những đóa hoa đào hồng nhạt thì đang đua nhau nở, từng đóa từng đóa xinh đẹp giắt đầu cành.

Anh gọi điện thoại cho Liễu Bảo: “Liễu Bảo hả? Là giáo sư Tô đây.”

Lúc đó Liễu Bảo đang ngồi trên tàu lửa lìm đim, mơ mơ màng màng dạ.

“Bây giờ thầy có chút chuyện muốn tìm bạn học Mục Tiểu Tuệ, em có ở cùng với bạn ấy không?”

Con gái cực kỳ thích mấy chuyện nhảy cảm giống như người mê bóng đá vậy, Liễu Bảo vừa nghe Tô Dịch đánh thẳng vào tung tích Mục Tiểu Tuệ nên tinh thần càng phấn chấn hơn: “Dạ không, em đang trên tàu lửa về nhà, giáo sư tìm Tiểu Tuệ có chuyện gì sao?”

“Về nhà? Có chuyện gì sao?”

Miệng của Liễu Bảo há to đến nỗi nhét vừa một quả trứng, cũng phải một hai phút sau câu hỏi thăm dò đó của anh, anh mới hỏi tiếp lại: “Em biết em ấy thi lại ở đâu không?”

“Biết, ở tòa nhà số hai.... .. A, chắc là xong rồi. Với lại.... .. Hôm nay là sinh nhật của Tiểu Tuệ Nhi đó.”

Trước tòa nhà số hai là một rừng cây tùng rất lớn, trong rừng cây tùng có rất nhiều ghế đá, Tô Dịch đứng ở trước cửa tòa nhà số hai thì đột nhiên thấy Mục Tiểu Tuệ đang ngồi ở trong rừng cúi gằm đầu. Khuôn mặt nhỏ nhắn lớn khoảng bằng một bàn tay không còn nở nụ cười như những ngày trước, một nửa bên mặt cô bị cây tùng che lấp, anh nhìn không rõ, nhưng lại có thể tưởng tượng được đôi lông mày lá liễu có thể đang nhíu chặt lại.

Bởi vì chạy đi tìm cô mà anh thờ ơ đọc ngẫu, anh cố gắng nở nụ cười gọi to: “Mục Tiểu Tuệ.”

Trong phòng ngủ chỉ còn lại một mình Mục Tiểu Tuệ, lúc đi thi lại cũng không yên lòng, sau khi thi xong thì chạy thẳng vào trong khu rừng.

Cô nghe tiếng gọi thì ngẩng đầu lên, vừa vận thấy Tô Dịch đang cười, cô nháy mắt một cái, nước mắt lập tức rơi ào ào xuống trên khuôn mặt cô. Cô nói là cô không để tâm, nhưng lúc Tô Dịch vừa xuất hiện, thì cô lại giống như một đứa trẻ, đầy lòng uất ức không ngừng khuếch tán, không ngăn được dòng nước mắt.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, đưa tay lau khô nước mắt trên gò má cô, trong lòng anh còn đau khổ hơn cô mấy phần: “Bao nhiêu tuổi rồi mà còn khóc nhè vì chút chuyện nhỏ này nữa!”

Cô hít hít mũi, hiểu rõ Tô Dịch đã biết hết mọi chuyện, thút thút nói: “Ai cũng nói em ăn trộm, nhưng.... .. Em thật sự..... Thật sự không làm chuyện đó.”

Cô ra sức cắn chặt môi dưới để không mất thể diện trước mặt Tô Dịch, nhưng nước mắt vẫn dâng trào đầy hốc mắt, cô nhìn chằm chằm Tô Dịch, muốn hỏi: “Thầy có tin em không?”

Nhưng cuối cùng cũng không thể thốt ra được.

Bây giờ điều anh muốn làm nhất chính là ôm cô vào lòng, nhưng anh biết rõ lúc này vẫn chưa được. Dựa theo tính tình của Mục Tiểu Tuệ mà nói, nếu trong lòng cô không muốn đi theo anh, thì anh có làm như thế nào cũng phản tác dụng.

Tô Dịch hỏi: “Các bạn cùng phòng có tin em không?”

Cô mơ màng nhìn anh, không biết vì sao anh lại hỏi chuyện này, nhưng cô cũng thành thật gật đầu, điều này cô chắc chắn, chị em cùng phòng cô chắc chắn không nghi ngờ cô.

“Có tôi và các bạn cùng phòng tin em là được rồi, muốn nhiều người tin em để làm gì?”

Ánh mắt trong sáng của cô nhìn thẳng vào đôi mắt dài hẹp thâm thúy không thấy đáy của anh: “Thầy tin em sao?”

“Đúng, tôi tin em!”

Cô cúi đầu rồi cẩn thận nói: “Có thầy và các bạn cùng phòng tin tưởng là đủ rồi.... ....”

Đúng vậy! Cô thật sự quá ngốc, những người nghi ngờ cô hoàn toàn không đáng để cô đau lòng như vậy, những người tin tưởng cô sẽ không khiến cô đau lòng, như vậy là đủ rồi.

Mục Tiểu Tuệ hít mũi một cái, lấy tay lau sạch nước mắt trên mặt, cười ha ha che giấu lúng túng: “Bây giờ mặt mũi em chắc thâm lắm nhỉ.”

“Không có.” Em vẫn rất đẹp.

“Sao giáo sư lại biết em ở đây?”

“Vừa đúng lúc đi ngang qua, thấy em ở đây nên qua chào một tiếng.... ....”

Cô giật mình nhớ tới bản thân chưa ăn trưa, bây giờ đã gần năm giờ rồi, đã đói bụng đến mất tri giác rồi, cô không quen khi để Tô Dịch thấy cô như vậy.

“Giáo sư đi ăn mì đậu hũ với em chứ.” Ô Thiên Hàm là người ở thành phố F, mì đậu hũ là một trong những món đặc sản ở thành phố F, tuần nào cả phòng ngủ của cô cũng đến đó ăn, cô cực kỳ thích món đó.

Tô Dịch nở nụ cười tà ma: “Muốn đi ăn ở nhà hàng chính tông chứ.”

Cô gật đầu một cái, giọng nói mềm dẻo: “Ở phố phía sau có một nhà hàng chính tông đó.”

“Mục Tiểu Tuệ, em nghĩ mời tôi ăn một tô mì năm đồng là có thể đuổi được tôi sao?”

Cô hừ lạnh một tiếng, Tô Dịch đáng ghét đã trở lại: “Vậy thầy muốn như thế nào?”

Anh giơ tay lên xem đồng hồ: “Bây giờ chắc còn kịp.”

“Cái gì kịp?”

“Đi thành phố F.”

Cô đứng dậy chuẩn bị chạy về phía ký túc xá, còn chưa nhấc chân đã bị Tô Dịch giữ lại: “Em đi đâu vậy?”

“Đi lấy tiền.”

“Vậy tôi cho em mượn trước!”

“... ....”

Mục Tiểu Tuệ đột nhiên cảm thấy bản thân có chút điên cuồng, chứng minh thư của cô bị Liễu Bảo lấy đi, Tô Dịch đi mượn một cái chứng minh thư để mua vé cho cô, sau đó hai người ngồi trên tàu lửa đi tới thành phố F.

Cô nghiêng đầu nhìn chằm chằm Tô Dịch: “Có phải chúng ta đã bị điên rồi không?” Chỉ ăn một tô mì đậu hũ, mà phải đi xa đến vậy sao?

“Nếu không điên thì đã già rồi đó.”

Cô thở dài một hơi, giọng nói không chút lưu tình: “Thì thầy cũng già rồi mà.”

Anh dùng mắt trên gương mặt bóng loáng tinh tế của cô, thấy thần thái cô sáng láng, lại mạnh mẽ như vậy thì anh biết cô đã hết buồn rồi, đá tảng trong lòng cũng đã bỏ xuống.

“Mục Tiểu Tuệ, em nói ai già?”

Cô giả bộ ngu ngơ quay đầu lại, hai mắt mở to: “Sao? Ai già vậy? Em cũng không biết nữa, em chỉ biết thầy là giáo sư thôi.”

Anh cười giảo quyệt: “Vậy đến tối tôi sẽ về một mình, còn em cứ ở lại thành phố F ngắm cảnh đêm nhé!”

Không được! Cô không có tiền, cũng không có giấy tờ gì trong người, lại còn không mang điện thoại di động theo nữa.

Đàn ông co được dân được, cô cắn răng nghiêng lời nói: “Được, xem như thầy lợi hại đó.”

Đi tàu lửa từ thành phố W đến thành phố F mất hai tiếng rưỡi, từ trường học đến trạm tàu lửa cũng mất nửa tiếng, cộng thêm thời gian đứng chờ mua vé nữa nên đến được thành phố F cũng đã hơn tám giờ rưỡi tối.

Từng ánh đèn của thành phố sáng chói mắt, khiến cảnh đêm xa hoa càng thêm đẹp mắt, lung linh bội phần.

So với việc Mục Tiểu Tuệ mù quáng đi theo thì Tô Dịch đã sớm chuẩn bị, dẫn cô vào một tiệm mì, bên trong có rất nhiều người, anh chỉ chỉ một cái bàn gần ở bên trong rồi nói: “Em ngồi đây trước đi.”

“Dạ.” Cô chông cẳng ngồi trên ghế dõng theo Tô Dịch, anh thật sự tốt như vậy sao, cảm giác chân thật dễ như trở bàn tay vậy.

Tầm mắt của cô vẫn đảo xung quanh tìm anh, trong giây lát Tô Dịch bung hai tô mì đặt lên bàn, nói: “Em xem nếu ăn mì đậu hũ ở gần trường thì đâu có giống như vậy.”

Tâm tư của cô đã đặt hết lên người Tô Dịch rồi, cô chỉ máy móc kéo dài sợi mì đưa vào miệng, cô còn chưa kịp thu tầm mắt lại thì bốn mắt đã nhìn nhau.

“Sao vậy?”

Cô lắc đầu một cái không lên tiếng.

Khóe miệng anh dần dần cong lên, ngưng đưa nói: “Đừng nói là một tô không đủ với em, nên em định xin tôi ăn thêm một tô nữa chứ gì!”

“Khụ khụ..... Khụ khụ.....”

Mì đậu hũ không cay cũng không nóng lắm, chỉ vì một câu nói của Tô Dịch mà khiến cô sặc đến mức nước mắt chảy ròng, cô thật sự dứt gân não thì mới xin anh ăn thêm một tô mì nữa.

Anh đưa khăn giấy cho cô lau nước mắt, rồi lại tiếp tục châm dầu vào lửa: “Coi như bị tôi đoán trúng thì cũng không cần phải kích động như vậy, lần trước công em là tôi đã biết lượng cơm em ăn rồi.”

Cô lặng lẽ nhận lấy tờ khăn giấy trên tay anh rồi lau khóe miệng đầy dầu, quyết định không so đo với anh nữa, vui đầu ăn, cô phải thưởng thức mì đậu hũ chứ, đây chính là tô mì mà cô phải mất thời gian và sức lực để đến ăn.

“Thẹn quá hóa giận sao?”

Cô liếc anh một cái, không cần suy nghĩ đã bật thốt lên: “Bị chó cắn cũng không thể đi cắn ngược lại chó được!”

Anh mấp máy môi: “Em cũng giỏi nói hộ lòng tôi đấy, không biết lần trước là ai cắn ai ấy nhỉ.....”

Cô tức giận, hiểu anh đang nhắc lại cái vụ án rẽ cây Mã Thầy.

Trong cơn giận dữ cô đập bàn một cái: “Sau khi thầy đi thì mọi người trong thôn em đều xúm lại hỏi khi nào em kết hôn, chính thầy là người chọc vào tổ ong mà cuối cùng em lại phải lãnh lấy hậu quả, vậy mà thầy cũng không biết xấu hổ sao.”

Cô nhìn khắp bốn phía, phát hiện mọi người trong tiệm mì đang nhìn hai người bọn họ, nên cô lúng túng vui đầu vào ăn mì.

“Em đang ép hôn tôi sao?”

~

Cô cẩn thận suy nghĩ một chút, cô chính là hình tượng tiêu biểu của ‘Gia đình ngang ngược’, ở nhà hoặc ở trước mặt bạn thân thì giương nanh múa vuốt miệng lưỡi bén nhọn, động một chút là bỏ cơm.

Mặt khác Tô Dịch lại đoán trúng, cô ăn hai tô mì lớn.

Lúc cô vuốt ve cái bụng no tròn của mình đi ra khỏi quán ăn thì trời đã khuya rồi, cuối tháng ba rồi mà ở thành phố F hay thành phố W vẫn còn lạnh rét. Gió thổi tới khiến cô rung mình một cái, rồi rút cổ vào trong áo, không khí ấm nóng ở trong quán mỳ khác xa với ở bên ngoài khiến cả người cô run rẩy.

Nhìn lại quần áo trên người cô, quả nhiên đẹp mắt cũng chẳng được việc gì hết, vẫn không thể chống lại cơn lạnh.

Tô Dịch cởi áo khoác ngoài ra khoác lên người cô, rồi liếc mắt một cái: “Em giống con gấu hơn rồi đó!” Anh không nói như vậy, thì sao cô có thể tiếp nhận đây?

Cô kéo áo khoác anh che kín cơ thể mới nghĩ thấy được mùi Tử Đình Hương nhàn nhạt, không ở cự ly gần thì đúng là không nghĩ thấy được. Cô len lén liếc anh một cái: Đến chết vẫn sĩ diện.

“Bây giờ chúng ta đi về sao?”

Anh cúi đầu suy nghĩ một chút: “Ngủ lại đây một đêm rồi sáng mai về.”

“Hà?”

“Em sợ sao?”

“Ai sợ chứ, chỉ là em không quen ngủ ở bên ngoài thôi.”

~

Mục Tiểu Tuệ quan sát khách sạn ở trước mặt, đưa tay lôi kéo tay áo Tô Dịch rồi nhỏ giọng hỏi: “Chỗ này một đêm hết bao nhiêu tiền?”

Mặt mày anh hớn hờ nhận lấy thẻ phòng, đưa tay sờ sờ đỉnh đầu mềm mại của cô: “Chưa được gả cho tôi mà đã đòi quản lý tài chính của tôi rồi sao?”

Cô liếc anh một cái: “Ai đồng ý gả cho thầy hồi nào.”

“Một giây trước em bức hôn tôi ở tiệm mì, một giây sau em đã phui bỏ trách nhiệm rồi sao?”

Các cô gái xinh đẹp ở sảnh lớn đi qua đi lại quan sát Tô Dịch đánh giá, trong mắt chứa tràn đầy ý cười, dịu dàng như nước.

Cô nhất thời ngưng ngừng, dùng ngón tay chọc chọc bên hông Tô Dịch, nhỏ giọng nói: “Chúng ta về phòng thôi!” Vừa dứt lời cô đã muốn đập đầu tự tử rồi.

Nụ cười trên môi anh không giảm, anh tiến sát đến gần bên tai cô nhỏ giọng nói: “Rốt cuộc một đời trong sạch của tôi cũng bị em phá hủy.”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phái Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 22

Editor: Trà Đá.

Cô quyết định đến chết cũng không nhận, cứng cổ nói: “Thầy vừa mới nói gì vậy? Em nghe không rõ.”

Tô Dịch chỉ cười không nói.

Sau khi Mục Tiểu Tuệ đi vào phòng rồi nhưng hai mắt vẫn chưa được nhắm rồi, nhìn trái nhìn phải rồi chỉ vào một gian phòng lớn nói: “Tối nay thầy ngủ đây, em ngủ sát vách.” Cô vẫn rất biết điều, vừa nhìn đã biết sự khác biệt giữa phòng khách và phòng ngủ.

“Ừ, được.”

Sau khi đã được Tô Dịch đồng ý thì cô chạy như bay lên giường, diện tích của cái giường còn lớn hơn giường cô ở nhà nữa. Cô đột nhiên nhớ tới hôm nay là sinh nhật cô, trong nhà nhất định sẽ gọi điện thoại, cô vừa mới bò dậy từ trên giường chuẩn bị đi gọi điện thoại thì cửa phòng đột nhiên mở ra.

Anh trực tiếp đưa điện thoại di động cho cô nói: “Nhà em gọi điện thoại tới nè.”

Cô vừa mới nhận lấy điện thoại di động trong tay Tô Dịch xong thì xoay người rồi đi, cô nằm ở trên giường gác chân, bên tai là tiếng máy điều hòa đang chạy o o.

“Mẹ.....”

“Sinh nhật vui vẻ.”

“Cảm ơn mẹ, mà tại sao mẹ lại gọi điện thoại cho Tô Dịch vậy?”

“Con không chịu nghe điện thoại nên mẹ phải gọi cho Tô Dịch.”

Cô đỏ mồm hỏi, những lời nói này sao lại hợp tình hợp lý đến vậy!

Cô trò chuyện với từng người trong gia đình rồi mới lưu luyến cúp điện thoại, sau đó si ngốc nhìn chăm chăm điện thoại di động của Tô Dịch, cô thử trượt màn hình thì điện thoại nhảy ra ba chữ ‘Nhập mật khẩu’.

Cô cắn cắn đầu ngón tay nghĩ ngợi một lúc lâu, rồi sau đó thử từng số một, sinh nhật anh? Không phải! Số điện thoại di động? Không phải! 111111? Không phải! 123456? Không phải! Sau đó không biết quỷ thần xui khiến thế nào mà cô lại nhấn ngày sinh nhật mình vào!

Điện thoại di động rung lên, rồi hiện lên ‘Mật khẩu không đúng, xin nhập lại một lần nữa’.

Cô vui mặt mình vào trong chắn một hồi lần qua lần lại: Mục Tiểu Tuệ ơi là Mục Tiểu Tuệ, đầu óc nguoi đúng là bã đậu mà!

Đang lúc cô đang chổng mông lẫn lộn hồi hận vì hành động ngu xuẩn của bản thân, thì đèn trong phòng tắt ngấm, cúp điện? Cô cảm giác ở trước cửa có ánh sáng yếu ớt, rồi sau đó nhìn thấy khuôn mặt của Tô Dịch đang dao động dưới ánh nến có vẻ dịu dàng khác thường, nụ cười nhẹ nhàng đọng lại trên môi anh.

“Chúc em sinh nhật vui vẻ, chúc em sinh nhật vui vẻ, chúc em sinh nhật vui vẻ, chúc em sinh nhật vui vẻ.....”

Mục Tiểu Tuệ hoàn toàn kinh ngạc và cảm động, cô ngơ ngác nhìn chăm chăm cái bánh sinh nhật trên tay Tô Dịch, ở phía trên cái bánh còn tí mì cảm mấy cây nến, kèm theo còn là giọng nói uyển chuyển nhẹ nhàng của Tô Dịch.

Cô cười ha ha dõi theo anh, rõ ràng cảm động muốn chết nhưng mở miệng ra cũng là: “Có ai nói với thầy là ngũ quan trên mặt thầy không hòa hợp không?”

Anh thuận tay bật đèn, đặt bánh ngọt ở trên tủ đầu giường, rồi ngồi ở bên giường: “Coi như hôm nay là sinh nhật em nên tôi không chấp, nhưng ngày tháng trên thẻ sinh viên của em đâu phải hôm nay?”

“Lúc đi đăng ký người ta đã làm sai rồi, nhưng cảm thấy đi thay đổi phiền phức quá, nên cứ để như vậy. A mà sao thầy biết được?”

“Tôi đã nhìn qua một lần thì sẽ không quên.”

Có loại người tự kỷ như vậy sao?

Cô vênh môi khinh bỉ, rồi cúi đầu nhìn chăm chăm cái bánh sinh nhật đường kính 20 cm, phía trên còn trang trí trái cây.

“Tô Dịch, cảm ơn thầy!”

Tô Dịch không đáp lại, chỉ nói: “Khuya rồi, ngủ sớm đi.” Lời còn chưa dứt mà người đã đi tới trước cửa rồi, sau đó anh nhẹ nhàng đóng cửa lại.

~

Cô đưa mắt nhìn cho đến khi bóng lưng Tô Dịch biến mất, cho đến khi cánh cửa hoàn toàn đóng lại cũng không nhìn thấy nữa. Ngược lại mắt cô nhìn ngắm cái bánh sinh nhật, rõ ràng có mùi vị cà phê và mùi rượu chất chất, mặc dù chưa ăn nhưng đã cảm thấy ngọt ngào rồi.

Cô nhìn bánh sinh nhật rồi nhỏ giọng nói: “Chúc mi sinh nhật vui vẻ, Mục Tiểu Tuệ.” Cô rất muốn chia sẻ một phần vui sướng này với Tô Dịch, nhưng anh không nói, cô lại càng không tiện mở miệng, chỉ có thể một mình ăn bánh ngọt ngẫu nhiên, cho đến khi không ăn nổi nữa thì cô đứng dậy đi vào phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Đương nhiên lúc đánh răng thì mất nhàn rồi, cuối cùng tầm mắt cô rơi vào một hộp màu đỏ nằm trên cái giá màu xanh dương đậm, cực kỳ giống hộp kẹo.

Trong phòng tắm có để kẹo? Đúng là khách sạn cao cấp có khác!

Cô đặt bàn chải đánh răng xuống ly nước rồi lấy tay mở cái hộp ra, trong hộp có đựng cái túi màu xám bạc, sờ vào giống như một vòng da, cô xác định đây không phải là kẹo, sau đó cô đọc cẩn thận từng dòng chữ trên túi màu xám.

Durex chiết xuất từ mù cao su tự nhiên ngăn ngừa việc có thai ngoài ý muốn.

Cô còn nhớ rõ Liễu Bảo có nói qua Durex mới sản xuất ra loại mới có giá hơn một nghìn đồng, quảng cáo sáng tạo dùng thuyền cỏ bắn ra ba chữ - Bắn không xuyên.

Mục Tiểu Tuệ chỉ cảm thấy vật này hết sức phỏng tay, cô đã mở cái hộp ra rồi, đến lúc tính tiền có bị phát hiện không? Rốt cuộc đây là khách sạn mà tại sao lại hoang phí đến như vậy chứ.

“Mục Tiểu Tuệ, em để điện thoại di động của tôi ở đâu?”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, quanh miệng cô đều dính đầy kem đánh răng, tay trái cô cầm cái hộp, tay phải cô cầm cái túi màu xám, phút chốc hai má cô đỏ lên, trong ánh mắt mang theo ba phần kinh ngạc bảy phần lúng túng, sau đó cô ném lại lên kệ, giả bộ bình tĩnh cầm bàn chải đánh răng lên tiếp tục đánh răng.

“Ồ trên giường, thầy xem có phải là bị chặn che đi rồi không.”

Tô Dịch không muốn cô khó xử, nên làm như không thấy chuyện lúc này, xoay người đi về phía giường tìm điện thoại di động.

Hai tai cô dựng lên nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng của anh, cuồng loạn gãi đầu một hồi: “A..... Mắt mắt hết sức.....”

Mục Tiểu Tuệ vừa oán hận vừa chìm vào giấc ngủ, vẫn bối rối vì bị Tô Dịch bắt quả tang cô đang cầm bao cao su, nhưng cô cũng nuối tiếc vì chưa bao giờ nhìn thấy qua đồ này bao giờ, nhất thời trong lòng lại cảm thấy ngứa ngáy khó chịu lại cực kỳ tò mò.

Đây là đêm sinh nhật hai mươi mốt khó quên nhất trong đời cô, nhưng những sinh nhật trước đó lại không cảm động như vậy. Cô vẫn còn nhớ lời Tô Dịch nói “Có tôi và các bạn cùng phòng tin em là đủ rồi”, rồi lại vì một tờ mì đậu hũ mà phải chạy đến thành phố F.

Tô Dịch, cảm ơn thầy!

Anh quay lại phòng rồi kéo màn cửa sổ ra, tầm mắt rơi vào những ngọn đèn đường, lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại: “Hiệu trưởng Thanh, là tôi Tô Dịch đây.....”

~

Hôm sau gió nhẹ nước chảy, hai người đi dạo một chút chợ sáng, ăn sáng xong rồi đi mua đồ lưu niệm cho ba người trong phòng ngủ, sau đó lên tàu lửa trở lại thành phố W. Cô đã chuẩn bị xong ba lớp mặt dày như tường thành rồi, nhưng Tô Dịch lại không đề cập đến chuyện xấu hổ tối qua, điều này làm cho cô thờ phào nhẹ nhõm, ánh mắt cô nhìn Tô Dịch cũng trở nên thân thiện hơn nhiều.

Mới vừa ra khỏi trạm xe lửa phía Tây thì đã sớm thấy có ba người đang đứng đợi, trong đó cô biết mặt một người vì cô dùng chứng minh thư của Mã Khả, còn lại là hai người lớn tuổi cô không biết, ước chừng cũng ngoài bốn mươi năm mươi rồi.

Cô đi sau lưng Tô Dịch, thật ra thì cô cực kỳ không thích loại cảm giác này. Tô Dịch biết hết tất cả những người có mặt ở đây, cô biết ba người kia đang dùng ánh mắt quan sát cô, khiến cho cô cảm thấy mình đã trở thành một chú khỉ trong vườn thú.

Người phụ nữ trung niên tao nhã ung dung tiến lên trước mở miệng chào hỏi, sau khi nhìn thấy Tô Dịch thì mặt mày càng hơn hớn, kéo tay anh nói: “Dương Tôn nói con nhớ mẹ, vừa hay hôm nay là chủ nhật nên rảnh rồi đến đón con về nhà ăn cơm.”

Giương mặt của Tô Dịch không biến sắc kéo kéo Mục Tiểu Tuệ đang núp sau lưng anh, nói với cô: “Sao lại ngờ ngạc vậy, chào mẹ đi!”

Trong đầu cô vẫn còn đang trong trạng thái hỗn loạn, còn đang suy nghĩ không biết chuyện gì, nói chuyện cũng không được tự nhiên, cứng nhắc nói: “Mẹ.....”

Trong nháy mắt Mã Khả tiến lại gần, cố gắng nở một nụ cười tươi tắn, ngọt ngào hỏi: “Anh hai, đây là chị dâu hả?”

Lúc này cô mới biết mình bị Tô Dịch lừa dối, đưa tay hung hăng bấm eo anh một cái, tiếc rằng toàn bộ cơ thể anh đều là bắp thịt, hoàn toàn không nhéo được, đành phải bỏ qua!

Anh khe khẽ đẩy Mục Tiểu Tuệ một cái, cô bắt đắc dĩ đứng gần mẹ Tô Dịch, mẹ Tô không nói nhiều, giữa hai hàng lông mày có vẻ không vui: “Về nhà rồi nói chuyện!”

Biệt thự ngoại ô, trang trí thanh lịch tinh xảo, từ khi Mục Tiểu Tuệ bắt đầu đi vào nhà họ Tô thì cả người lập tức không được tự nhiên, ngồi trên ghế salon đảo mắt liên tục, bên tai cô là tiếng nói chuyện.

“Mẹ nghe nói con không chịu đi Hong Kong nhậm chức?”

Anh thuận tay cầm một quả táo rồi bắt đầu gọt vỏ, nghiêm túc chỉnh sửa: “Không phải con không chịu, mà là từ chối.”

Ánh mắt mẹ Tô lập tức xẹt qua gò má Mục Tiểu Tuệ, giọng nói lạnh lùng bén nhọn: “Mẹ không cho đây là một lựa chọn sáng suốt.”

Anh gọt xong quả táo thì đưa cho Mục Tiểu Tuệ đang ngẩn người, rồi sau đó nói: “Đây là quyết định của con.”

“Mẹ cho con một tuần, hi vọng con có thể suy nghĩ lại.”

Anh lau sạch dao gọt trái cây rồi đặt lại trên bàn: “Người quyết định là con, không ai có thể thay đổi được, ngoại trừ con. Nếu muốn con về ăn cơm, thì

con ở lại, nhưng nếu là để khuyên nhủ con đi Hong Kong nhận chức, thì con xin lỗi, con nghĩ là con không có thời gian, đành phải xin lỗi cả nhà rồi.”

Trong mắt của mẹ Tô lạnh như băng, nghiêng răng phát ra hai chữ: “Tô Dịch.....”

Mắt thấy hai mẹ con đang rơi vào cục diện bế tắc, Tôn Trác vội tiếp lời: “Mọi chuyện đều thương lượng được, hai mẹ con bình tĩnh.....”

Mục Tiểu Tuệ đang gặm quả táo thì nghe tiếng mẹ Mục, cô đột nhiên rùng mình rồi ngẩng đầu lên thấy mẹ Tô đang cười, làm như chưa có chuyện gì xảy ra vậy, mẹ Tô hỏi cô: “Năm nay Mục tiểu thư bao nhiêu tuổi?”

Cô lúng túng nói: “21.”

“Học đại học W hay đại học H?” Giọng nói dịu dàng như nước chảy.

Mục Tiểu Tuệ nuốt nước miếng một cái rồi nói: “Là đại học Tam Lưu ạ, không đáng nhắc tới.”

“Ba mẹ cũng làm tài chính sao?”

Tô Dịch đứng bật dậy, khuôn mặt anh cực kỳ lạnh lùng: “Đủ rồi. Xem ra hôm nay không phải về đây dùng cơm rồi, con bận lắm.”

Dứt lời rồi anh kéo Mục Tiểu Tuệ đang ngồi bên cạnh ra ngoài, quả táo được gặm một nửa rớt lại trên sàn nhà. Sau khi ra khỏi nhà họ Tô rồi cô mới lưu luyến quả táo kia: “Tô Dịch, trái táo của em.....”

Anh nhất thời cảm thấy thất bại, xem ra Mục Tiểu Tuệ vẫn không để bụng anh như trước, nhưng nếu để bụng, thì đoạn hội thoại kia đã sớm để lại nhiều thương tích trên người cô rồi, làm gì còn thời gian quan tâm đến quả táo chưa ăn xong.

Anh buông tay áo cô ra rồi không nói tiếng nào đi ra ngoài, sau đó anh quay đầu lại hỏi: “Mục Tiểu Tuệ, em nghĩ gì nếu tôi đi Hong Kong làm việc?”

Đôi mắt trong suốt của cô nhìn chăm chăm vào đôi mắt dài hẹp của anh, cô cố gắng mỉm cười: “Rất tốt, Hong Kong là cảng tài chính lớn nhất của Trung Quốc, có thể đến được đó đều là người tài giỏi.”

“Em có dùng não để suy nghĩ không vậy?”

“Thầy là giáo sư dạy em, đương nhiên là em hi vọng thầy có thể phát triển hơn nữa.”

Anh bức tức xoay người rồi đi, không nói tiếng nào.C

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Chương 23

Editor: Trà Đá.

Cô cũng không ngốc, thu hết mọi chuyện vào trong tâm mắt.

Một người là em gái thầm mến anh trai, một người vừa là ba vừa là bạn của anh, còn một người là mẹ không hiểu cảm xúc của con trai, em gái là thư ký của anh, ba anh là cấp trên của anh, nhìn dáng dấp của mẹ Tô đoán chừng cũng là tiểu thư quyền quý, một tổ hợp gia đình rất kỳ quái.

Mục Tiểu Tuệ đứng im tại chỗ nhìn Tô Dịch đi xa, cánh hoa đào rơi rụng trên vai anh làm chói mắt cô.

Mẹ Tô tìm anh bởi vì công việc, cũng vừa lúc cô và anh đang ở cùng nhau, cô không buồn vì mình trở thành bia đỡ đạn của anh, nhưng lại muốn trốn khỏi cái không khí áp lực. Rốt cuộc cô hiểu rõ khoảng cách giữa bọn họ, chính là khoảng cách giữa bụi rậm và sao.

Nhưng cô rất biết ơn anh, lúc cô đau khổ nhất thì anh chấp nhận ở bên cô vô điều kiện.

Khi Mục Tiểu Tuệ quay lại ký túc xá mới biết là chuyện trộm cắp đã được giải quyết, ăn trộm thừa dịp lúc kiểm tra vệ sinh rồi đột nhập vào ký túc xá, mà chỉ cần đẩy cửa vào là có thể thấy ngay giường đệm của Liễu Bảo, nên mới thừa cơ trộm. Cô được rửa sạch mọi nghi ngờ, nhưng lại không có vui vẻ như trong tưởng tượng.

Lớp của Tô Dịch hoãn lại trong một tháng, cũng không đổi giáo sư mới, nên vẫn nhàn rỗi như vậy.

Trong một tháng này cô có nghe được một chút chiến tích về Tô Dịch.

Ngày hôm đó đến lớp đầu tư, giáo sư chủ nhiệm khoa đề sách xuống rồi nói: “Nói đến đầu tư là tôi nghĩ ngay đến giáo sư Tô Dịch của các em, thành phố W là cái nôi của chứng khoán CJ, thầy ấy không bán chứng khoán, sau ba ngày liên tục rớt giá, khi tình hình đã nóng trở lại thì thầy ấy bán đi, nghe nói một lần bán như vậy lời mấy chục triệu, thầy ấy đã có danh hiệu ‘Ngôi sao sáng chói của giới chứng khoán’, bây giờ danh tiếng lại nổi hơn gấp nhiều lần.....”

Hôm đó Mục Tiểu Tuệ ngồi ở bên dưới nghiêm túc nghe giảng, lại một lần nữa ý thức được khoảng cách giữa hai người bọn họ xa xôi biết bao nhiêu.

Trời sinh Liễu Bảo yêu thiết kế, mọi nhiệt huyết đều dành hết cho thời trang, ngày đêm đọc sách tra cứu bồi thêm kiến thức về thời trang. Thượng Bình và bạn trai thì bận rộn vừa làm vừa học; Ô Thiên Hàm thì cả ngày bận suy nghĩ tìm mọi cách để hẹn hò với giáo sư Trương Ba.

Chỉ có một chữ dành cho Mục Tiểu Tuệ chính là ----- Rảnh.

Rảnh rồi quá, cả ngày cô đều cắm đầu vào chơi bài Tú Lơ Khơ, cho đến khi thua sạch thì coi ti vi, tình hình cứ như vậy kéo dài cho đến cuối tháng tư đi chơi xuân.

Ô Thiên Hàm cười gian xảo một tiếng, đưa điện thoại di động cho Mục Tiểu Tuệ: “Tớ đã bấm số điện thoại của Trương Ba rồi, mau! Mau rủ thầy ấy đi chơi xuân vào ngày mai đi, nói thầy ấy phải đi cùng với bọn mình.”

Mục Tiểu Tuệ choáng váng, cái này thật đúng là chuyện tình bất đắc dĩ mà!

“Alô!”

Cô sững sờ, khẽ nhủ mồm: “Giáo sư Tô?”

Anh “Ừ” một tiếng.

Cô không tự chủ được đỏ mặt: “Ngày mai cả lớp đi chơi xuân, nên hy vọng thầy và Trương Ba có thể đi cùng.....” Rồi sau đó cảm thấy mời Trương Ba mà không mời Tô Dịch thì có vẻ tệ, nên vội vàng bổ sung thêm một câu, “Giáo sư Tô có thời gian đi chung không.....”

“Trương Ba?” Gọi thân thiết quá vậy.

Mục Tiểu Tuệ như muốn cắn lưỡi tự vẫn, bởi vì Ô Thiên Hàm ngày đêm hết Trương Ba dài Trương Ba ngắn, khiến cô cũng nói theo thành thói quen: “Không..... Không phải, là giáo sư Trương.....”

“Ừ, để tôi suy nghĩ một chút!” Nói xong cũng cúp máy.

Cô ngu ngơ nhìn chăm chăm điện thoại di động: Á..... Bây giờ hình như toàn tập trung về Trương Ba?

Ô Thiên Hàm cũng tròn tròn hai mắt, sau khi hoàn hồn lại thì lắc lắc bả vai Mục Tiểu Tuệ điên cuồng: “Tiểu Tuệ Nhi Tiểu Tuệ Nhi..... Tại sao lại là Tô Dịch, còn Trương Ba của chúng ta đâu? Lâu lắm rồi tớ chưa nghe được giọng nói của thầy ấy đó.....”

Cô vô tình vạch trần: “Hôm qua cậu còn kéo bọn tớ đến lớp của Trương Ba nghe giảng, tớ vẫn còn nhớ thầy ấy hỏi ‘Tại sao hải tặc Tác Mã Lý hung hăng ngang ngược xuất hiện liên tục như vậy? Phải làm cách nào để phòng ngừa hải tặc gây loạn?’”

Lúc này Ô Thiên Hàm mới buông tay, thở dài một hơi: “Được rồi! Tớ phải nghĩ cách lôi thầy ấy đi mới được.”

Thượng Bình lạnh lùng ném vào một đồng muối: “Cậu buông tha thầy ấy đi! Cậu nói cậu đã theo đuổi thầy ấy bao lâu nay, nếu thầy ấy có ý với cậu thì đã sớm nói rồi.”

“Nhưng thầy ấy vẫn trả lời tin nhắn của tớ!”

“Vậy sao, cậu nhắn mười tin thì thầy ấy trả lời lại một tin, chỉ là lịch sự nhắn trả lời vậy thôi, cậu tỉnh táo lại đi.”

Ô Thiên Hàm then quá hóa giận nhào tới đánh nhau với Thượng Bình.

Liễu Bảo bình tĩnh thổi vỏ đậu phộng rơi đầy xuống sàn nhà, giọng nói nhẹ nhàng như đang nói chuyện thời tiết: “Các cậu có cố gắng cũng không được đâu, thầy không, lời tớ nói trở thành chân lý rồi, bọn họ không chỉ mặc quần áo đối, lại còn ở cùng nhau nữa, mọi thứ rõ ràng rành ra rồi.”

Ô Thiên Hàm đang đánh nhau với Thượng Bình đột nhiên giật mình một cái, tâm tình ngổn ngang trong nháy mắt.

Tin nhắn nhóm trong điện thoại rung lên thông báo cả lớp sẽ đi về vùng quê du xuân, Mục Tiểu Tuệ cảm thấy không bằng đi về nhà cô chơi ba ngày ở đó còn tốt hơn.

Sáng thứ hai khi tia nắng ban mai tỏa sáng khắp mặt đất thì mọi người dậy chuẩn bị xuất phát, Mục Tiểu Tuệ vốn không muốn đi, nhưng lại bị Liễu Bảo, Ô Thiên Hàm và Thượng Bình lôi kéo đi, sau khi lên xe Thượng Bình phát hiện ra là Tô Dịch và Trương Ba ngồi cùng nhau.

Lông mày đen rậm, môi mỏng, con ngươi chứa nụ cười yếu ớt, giống anh những ngày thường!

Đường cong trên môi cô biến mất, cúi đầu ngồi ở hàng ghế cuối. Ngay từ lúc Ô Thiển Hàm thấy Trương Ba cũng đã không còn trong trạng thái bình thường rồi, ánh mắt cô ta dính cứng ngắc trên người Trương Ba không kéo xuống được.

Đường Mẫn tiến lên hỏi Tô Dịch: “Giáo sư Tô, khi nào thì lớp chúng ta bắt đầu học ạ, đã thiếu bảy bài rồi.”

Tô Dịch gật đầu rồi bảo: “Thứ bảy tuần sau bắt đầu học bù cho đến trưa.”

“Vâng ạ, cảm ơn giáo sư.”

“Không có gì, là trách nhiệm của tôi mà.”

Mục Tiểu Tuệ nhìn chăm chăm phía sau gáy của Tô Dịch một lúc lâu sau vẫn không lên tiếng, Liễu Bảo quơ quơ tay trước mặt cô, nhắc nhở: “Cậu định khi nào thì trả lại quần áo cho Tô Dịch vậy?”

Lúc Liễu Bảo nói xong thì cô mới hốt hoảng nhớ tới chuyện này: “Cậu nghĩ thầy ấy còn nhớ không?”

“Cái này..... Nói không chừng đó là bộ quần áo thầy ấy thích nhất thì sao.”

“Đi mua bộ mới có sao đâu.”

“Mục Tiểu Tuệ, tại sao mỗi lần có chuyện gì dính đến Tô Dịch là cậu lại trở nên cay nghiệt như vậy chứ.....”

Cô kinh ngạc nhìn chăm chăm Liễu Bảo, hỏi ngược lại: “Tớ cay nghiệt sao?”

“Đúng, đời người có bao nhiêu khắc nghiệt thì cậu đã đổ hết lên trên người Tô Dịch rồi đó.”

“Tớ..... Tớ..... Tớ chỉ đang tự vệ chính đáng thôi, ai bảo thầy ấy không đáng hoàng với tớ trước làm chi.”

~

Lớp trưởng Tần Hoa đặt một chỗ trong vườn trà, địa điểm đi chơi là ngay tại trung tâm của vườn trà, bóng bàn và bóng rổ nghiêm nhiên trở thành môn thi đấu. Nhảy dây, nhảy Bungee, xích đu, bóng ném cái gì cũng có, ngoài ra còn có một phòng karaoke.

Mục Tiểu Tuệ, Liễu Bảo và Thượng Bình lần lượt chơi thử các trò chơi, Ô Thiển Hàm đã sớm chạy như bay đến chỗ Trương Ba đơn độc hành động.

Cuối cùng ba người đi đến phòng chơi bi-da, vừa mở cửa đã thấy Trương Ba và Tô Dịch đang chơi, Ô Thiển Hàm đứng một bên lộ ra vẻ mặt sùng bái.

Mục Tiểu Tuệ lúi kéo tay áo của Liễu Bảo, nhỏ giọng nói: “Chúng ta đi câu tôm hùm đi!”

Liễu Bảo làm bộ gật đầu nghiêm túc một cái, nghiêng đầu nói với Tô Dịch: “Giáo sư Tô, Mục Tiểu Tuệ nói muốn chơi bi-da, cần người dạy cậu ấy.”

Mục Tiểu Tuệ đứng chết trân tại chỗ không biết nói gì, đôi mắt trừng trừng tức giận nhìn Liễu Bảo, Liễu Bảo không muốn chết dưới tay cô nên nhanh chóng chạy vọt đến chỗ Thượng Bình rồi kéo luôn Ô Thiển Hàm ra ngoài, để lại cô và Tô Dịch đang mắt to trừng mắt nhỏ.

Tô Dịch dựng cây cơ thẳng đứng rồi ngoắc ngoắc tay, trong giọng nói của anh không để cho cô kháng cự: “Lại đây.....”

Cô đứng bất động tại chỗ, nhưng mũi giày đã âm thầm lặng lẽ tiến ra phía ngoài cửa, chuẩn bị thời cơ bỏ chạy.

Trương Ba cười yếu ớt để cây cơ xuống: “Hai người cứ tiếp tục, tôi đi câu tôm hùm với bọn họ.”

Tô Dịch không nói chuyện nữa, cầm cây cơ rồi cúi người đánh một đường, ba quả bi nhanh chóng rơi lọt vào lỗ, anh mấp máy môi: “Em không nhìn thấy tôi được bao lâu rồi?”

Cả một tháng nay anh bận rộn đến nỗi cả cuối tuần cũng không dứt ra được, chỉ là anh muốn xem phản ứng của cô, muốn bắt cá thì phải đánh lâu dài.

Đáng tiếc cô bình tĩnh đến nỗi trên mặt cũng không bộc lộ một chút tức giận nào, hoàn toàn yên tĩnh.

“Có gặp thầy hay không gặp thầy thì cũng chẳng liên quan gì đến em.”

Anh hiểu ý của cô, nhưng lại cố ý nhẹ nhàng chuyển đề tài: “Biết đánh bi-da không?”

“Không.”

“Lại đây thử một chút đi!”

Mục Tiểu Tuệ đã bước hai bước ra phía cửa rồi, nhưng vì muốn trả thù nên cô quay lại, cầm cây cơ lên, cúi người tùy tiện đánh một quả bi: “Rốt cuộc thì hai người có quan hệ gì vậy?” Cái vấn đề này đã quấy nhiễu cô cả một tháng nay rồi.

Cô đánh một gậy không đụng bất kỳ trái bi nào, mà bi cái còn bị rớt vào lỗ nữa.

Ngón tay thon dài của anh lấy bi cái từ trong lỗ ra, đặt ở trên bàn bi-da rồi dùng cây cơ đánh một đường, âm thanh bi chạm vào bi kêu lách cách: “Tôi còn tưởng tôi và em đã lạnh nhạt đến mức không nói chuyện rồi chứ.”

“Không có, chỉ là không biết nói gì thôi.”

“Em vừa hỏi tôi một vấn đề đó?”

“.....” Không tìm đường chết sẽ không chết, mà cô đâu có tìm đường chết, vì sao mỗi lần đều chết thê thảm như vậy chứ.

Anh di chuyển sang chỗ khác chuẩn bị đánh một đường khác: “Em thật sự muốn biết sao?”

Cái đầu nhỏ của Mục Tiểu Tuệ quay qua quay lại, sao lại có cảm giác anh trở thành người đang hoảng hơn rồi?

“Em muốn biết, nhưng dù sao đây cũng là chuyện của thầy, hỏi về vấn đề đó cũng không hay, còn nói hay không thì tùy thầy thôi.”

Anh ngẩng đầu cười phá lên, giống như mực nhỏ giọt xuống tạo thành một đóa hoa, một đóa hoa mê hoặc lòng người: “Biết không được rồi còn hỏi?”

Hai mắt cô tròn to hết cỡ, bởi vì cô muốn biết, thậm chí là biết rõ toàn bộ.

“Chơi với tôi hết ván này rồi sẽ nói cho em biết.”

“Được.....”

Đây là lần đầu tiên Mục Tiểu Tuệ tiếp xúc với trò bi-da, có thể chọt được trái bi cũng là rất tốt rồi, so với cô đang vật lộn thì Tô Dịch lại chơi rất nhẹ nhàng, sau bốn năm lượt đánh chỉ còn lại bi đen số tám. Cô không sợ thua, cũng hiểu Tô Dịch cố ý tạo cơ hội cho cô, chọt tới tới lui lui cũng vài chục lần cũng có thể quen tay hơn rồi.

Cô cúi người chuẩn bị đánh bi thì Tô Dịch đứng ở một bên tỉ mỉ giải thích: “Cả bàn tay không được để dính trên mặt bàn như vậy, chỉ có đầu ngón tay tiếp xúc với mặt bàn thôi, mu bàn tay chụm lại tạo thành một lỗ tròn, tay không được run, mắt nhìn chăm chăm vào viên bi.... Không phải như vậy.....”

Rốt cuộc Tô Dịch hiểu rõ cái gì gọi là gỗ mực không thể dẻo. Anh đi lên trực tiếp cầm tay giảng dạy, sau đó ở phía sau tạo thành trạng thái vây quanh cô, bàn tay rộng rãi ấm áp của anh che đi hơi lạnh trên bàn tay mềm mại của cô.

Thần kinh Mục Tiểu Tuệ căng ra, trên mu bàn tay cô là lòng bàn tay 37 độ, lưng cô dán chặt vào lồng ngực anh, chỉ có cự ly gần thì cô mới người thấy được mùi Tử Đàn Hương trên người anh.

Anh làm bộ như không hiểu cô đang căng thẳng, giọng nói dịu dàng mang theo hơi thở ấm áp truyền vào bên tai cô nói: “Em dịch tay ra gần đuôi cây cơ một chút mới kiểm soát được lực mạnh yếu, tay đỡ đầu cây cơ phải vững một chút, rồi nhắm thẳng quả bi mà đánh.....”

Anh vừa dùng lực, bi cái lướt đi đập trúng quả bi số năm, anh thả tay cô ra rồi nói: “Em dùng phương pháp tôi chỉ rồi thử lại lần nữa xem sao.”

Viên bi số năm không ngừng xoay tròn khiến cô nhớ lại mình phải thi lại môn Thống kê, cô không khỏi đau buồn, chọt xoay người ý muốn xả giận lên người Tô Dịch: “Thầy đúng là.....”

Tô Dịch đang nghiêng người giúp cô chỉnh lại bi cái, môi của cô chạm vào cổ anh rồi trượt đến gò má anh, cô hoảng hốt rồi giẫy tiếp theo cô liền tiếp lùi về phía sau, sau lưng cô chính là bàn bi-da, hết đường lui nên người của cô cũng ngã nhào lên bàn.

Mắt anh thấy cô lùi về phía sau đang ngã xuống bàn, anh theo bản năng đưa tay ra, một tay đỡ sau lưng cô. Tốc độ Mục Tiểu Tuệ đụng đến mặt bàn cũng không nhanh, tuy nhiên mất trọng tâm nên ngã xuống.

Tô Dịch vừa đỡ lấy cô, cô chỉ cảm thấy sau lưng có một lực cánh tay mạnh mẽ kéo cô trở lại, một giây sau, cô phát hiện mình đang đối mặt với anh gần trong gang tấc, cặp mắt đen sậm không tạp chất, hai hàng lông mày rậm. Mà cặp mắt kia đang nhìn cô chăm chăm, giống như xoáy nước muốn hút cô vào.

Mục Tiểu Tuệ hoảng sợ, vội vàng dời ánh mắt đi chỗ khác, cũng không để ý tầm mắt đang rơi vào đôi môi mỏng của anh, cô theo bản năng mấp máy đôi môi khô khốc của mình.

Giống như đang rình bị người ta bắt gắp, cô vội vàng dời ánh mắt ra khỏi môi anh, rồi lại lần nữa rơi vào trong ánh mắt sâu hun hút của anh. Khoảng cách của hai người rất gần nhau, có thể nghe được nhịp thở, không khí ngột ngạt tràn ra giữa hai người, Tô Dịch cũng không muốn buông cô ra, vững vàng khóa chặt ánh mắt của cô.

Anh vẫn đứng bất động nhìn thẳng vào cô, cho đến khi cô buộc phải dời tầm mắt đi chỗ khác, sau đó ánh mắt nóng bỏng của anh di chuyển đến môi cô. Nhiệt độ trên mặt cô càng ngày càng cao, cô muốn thoát khỏi anh, rồi lại giống như bị đánh thuốc tê không phản ứng được, cô cứ lúng túng trầm mặc chờ hành động tiếp theo của anh. Thời gian như ngừng lại, có lẽ chỉ qua mấy giây, có lẽ đã qua rất lâu rồi, tầm mắt của Tô Dịch vẫn dính cứng trên môi cô, không hề cử động.

Mục Tiểu Tuệ cảm thấy không khí xung quanh trở nên nặng nề, bức bối đến nỗi cô không thể thở được, ánh mắt Tô Dịch nóng như lửa cộng thêm cơ thể anh bất động, khiến cô không biết phải làm sao. Mỗi một giây trôi qua giống như cả một thế kỷ, Mục Tiểu Tuệ cảm thấy bản thân sắp nổ tung rồi.

Cuối cùng, lúng túng và căng thẳng đã ép vỡ phòng tuyến cuối cùng của cô, cô chỉ muốn phá vỡ bầu không khí ngạt thở này, cô nhón chân lên, phủ kín môi anh.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Chương 24

Editor: Trà Đá.

Mục Tiểu Tuệ nhanh chóng buông môi anh ra, cúi đầu không dám nhìn anh, đợi biểu hiện của anh. Đợi một lúc vẫn không có động tĩnh gì, cô len lén nâng mí mắt lên, sợ hãi nhìn anh, cô bị ngọn lửa trong ánh mắt anh thiêu đốt, cô rùng mình, nhanh chóng dời tầm mắt đi chỗ khác, xoay người muốn chạy trốn. Giây kế tiếp, môi của cô đã bị môi anh bắt được.

Môi của anh mềm như vậy, lại ấm nữa, hai đôi môi cọ sát lẫn nhau, giống như Tô Dịch đã quá quen thuộc, nụ hôn này cũng không hề dịu dàng. Đầu óc Mục Tiểu Tuệ mờ mịt, trống rỗng không suy nghĩ được.

Đợi đến khi cô hoàn hồn lại thì anh đã bá đạo cạy mở đôi môi cô, môi lưỡi đan xen vào nhau.

Cô chính là người chủ động phá cái cục diện bế tắc này, cũng là do cô muốn trốn thoát, nhưng nụ hôn này tới quá đột ngột, không để cho cô chuẩn bị, phía ngoài cửa truyền đến tiếng huyền ảo, cô dùng sức muốn đẩy anh ra.

Cô càng đẩy, thì anh càng ôm chặt cô hơn, cô xoay đầu muốn trốn tránh, nhưng anh lại dùng tay giữ chặt gáy cô, không để cho cô một con đường sống.

Giống như không hài lòng vì cô không chuyên tâm, anh bá đạo ôm chặt cô, vừa dùng sức lại vừa dịu dàng nghiền nát môi cô. Nhiệt độ cơ thể anh vây quanh cô, quanh chóp mũi cô đều là mùi Tử Đàn Hương, cô bắt đầu lạng lạng đáp lại anh, từ từ đưa đầu lưỡi ra thử thăm dò thì đụng môi anh.

Cô không ngờ vì động tác nho nhỏ này của cô, lại kích thích anh nhiều đến vậy, anh hít một hơi thật sâu, nhanh chóng bắt được cái lưỡi nho nhỏ của cô. Cô không chống cự nổi, đành để cho anh mặc sức mút thật sâu, cho đến khi cô cảm thấy có chút đau đau, thì đầu óc cô lại trống rỗng một lần nữa.

Mục Tiểu Tuệ mờ mịt dần dần khép hờ hai mắt lại, hô hấp của Tô Dịch cũng càng ngày càng nặng bên tai cô, mặc dù gương mặt đỏ ửng lại khó thở nhưng cô cũng không muốn buông anh ra.

“Tiểu Tuệ Nhi, tớ câu được tôm hùm rồi..... Á.....”

Trong đầu cô nổ ong ong, trong lúc bối rối đẩy Tô Dịch ra, quay đầu lại thấy Liễu Bảo đang đứng ở ngoài cửa giờ tôm hùm lên khoe, rồi sau đó mặt cô ta đỏ lên, bỏ lại một câu: “Hai người cứ tiếp tục.....” Rồi chạy mất dạng.

Mục Tiểu Tuệ không dám giương mắt lên nhìn Tô Dịch, nói cho cùng thì cũng do cô khơi mào nụ hôn này, cô cúi đầu, khuôn mặt đỏ ửng cũng đi ra ngoài theo Liễu Bảo, cũng không còn nhớ đến lời hứa chơi xong ván bi-da thì anh sẽ trả lời câu hỏi của cô.

Cô giầy vò vạt áo khoác nhìn chằm chằm các bạn cùng phòng đang chơi đùa ở cách đó không xa, nhất thời không dám đến gần, cô không biết nên giải thích với các bạn như thế nào, cô có cảm giác thất bại.

Ô Thiển Hàm bỗng nhiên quay đầu lại vẫy vẫy tay về phía cô, hô lớn: “Tiểu Tuệ, cậu mau đến câu tôm hùm đi, lớn lắm đó.”

Cô tiến lên xem ba người câu tôm hùm, rồi sau đó nhìn quanh bốn phía không thấy Trương Ba đâu, lập tức hỏi: “Giáo sư Trương đâu?”

Ô Thiển Hàm buông lỏng cần câu, cup mắt nhìn chằm chằm mặt hồ, về mặt sâu não: “Thầy ấy tránh tớ như tránh tà.....”

Thượng Bình không muốn cãi vả với cô ta, vội an ủi: “Không sao đâu, còn nhiều cơ hội khác mà, không cần phải gấp gáp.”

“Đúng đó! Dù sao cũng chạy không thoát.” Mục Tiểu Tuệ cũng bận rộn chen vào nói.

Ô Thiển Hàm vẫn bình tĩnh như cũ, khi cô ta cho rằng không còn cần an ủi nữa thì chợt đứng lên, anh tuấn ném dây câu ra xa rồi nói: “Nói đúng, chỉ cần có cái cuộc, thì có góc tường nào mà không đào được.”

Liễu Bảo và Thượng Bình liếc mắt nhìn nhau, tùy tiện nói: “Các cậu cứ tiếp tục chơi, tớ và Thượng Bình đi xem bên kia com nước đến đâu rồi.”

Cô nhìn chăm chăm bóng dáng của Liễu Bảo xa dần, càng không nói, cô càng cảm thấy bất an.

Cô vừa xoay người thì thấy Trương Ba và Tô Dịch đang ngồi ở trên ghế đá ở bên hồ nói chuyện phiếm ở cách đó không xa, cô cúi đầu dùng chân vẽ vẽ trên mặt đất, cố gắng không để cho bản thân nhớ đến nụ hôn ở trong phòng chơi bi-da, nhưng hai gò má cô đã sẫm đỏ ửng lên rồi.

Ô Thiển Hàm vỗ tay một cái, hiển nhiên cũng phát hiện ra Trương Ba ở cách đó không xa: “Có cách rồi.”

“Cách gì?”

“Bây giờ ở quanh đây chỉ có bốn người chúng ta, cậu hét lên là tởm rớt xuống nước rồi, chắc chắn Trương Ba sẽ nhảy xuống cứu tớ.”

Cô không tự chủ được nói ra: “Lỡ Tô Dịch cũng nhảy xuống thì sao?”

“Yên tâm, toàn thế giới cũng biết tởm thích Trương Ba, hơn nữa người bình thường thấy chuyện như vậy tránh còn không kịp, ai lại tích cực nhảy vào chứ.”

“Nhưng nếu Trương Ba không nhảy xuống thì sao?”

Ô Thiển Hàm cười giảo hoạt cười một tiếng: “Thì tởm bơi!”

Cuối tháng tư mặc dù thời tiết đã ấm hơn nhưng cũng phải mặc áo khoác dày, cây liễu xinh đẹp rủ rủ xuống mặt hồ, nước nhất định rất lạnh. Cô muốn khuyên nhủ Ô Thiển Hàm không cần phải làm vậy, cuối cùng lại không thể nói ra, vì mong muốn người yêu, cho dù là khả năng cực kỳ nhỏ cũng muốn thử.

“Tiểu Tuệ Nhi, cậu đứng ở phía bên cây, đừng ngăn trở việc anh hùng cứu mỹ nhân.”

Cô nghe lời đứng dưới gốc cây liễu nhìn Ô Thiển Hàm, ánh mắt đào hoa, eo thon, cùng với gương mặt trái xoan tinh tế.

Cô chợt không hiểu tại sao Trương Ba không thích? Nếu đổi lại là cô, cô đã sớm động lòng rồi.

“A..... Có người rớt xuống nước..... Cứu người cứu người.....”

Ô Thiển Hàm đứng trên bờ hét lên hai tiếng rồi mới nhảy xuống nước, Mục Tiểu Tuệ cảm thấy buồn cười, nâng cằm đưa tầm mắt đến chỗ ghế đá. Lọt vào tai là tiếng nhảy ào xuống nước, cô còn chưa kịp phản ứng đã sớm thấy có người nhảy xuống nước ôm lấy Ô Thiển Hàm rồi diu cô ta vào phía bờ, đến lúc cô nhìn kỹ gương mặt của người kia mới thấy choáng váng..... Tại sao lại là Tô Dịch?

Trương Ba đi tới ven hồ từ phía sau, đưa tay ra kéo Ô Thiển Hàm lên bờ, cô sững sờ một lát rồi mới chợt chạy lên giúp một tay, một hồi lâu sau thì cả hai người mới lên được bờ.

Cả người Ô Thiển Hàm ướt đầm phát run, cô muốn diu cô ta đi thay quần áo, thì đột nhiên bị Ô Thiển Hàm hung hăng nắm tay một cái, ngược lại nói với Trương Ba.

“Giáo sư Trương, ở bên này còn có chút việc, thầy có thể đưa Thiển Hàm đi thay quần áo được không ạ?”

Cô đưa mắt nhìn bóng lưng của hai người họ biến mất, chợt cảm thấy chuyện này rất cầu huyết, không khỏi cười lên.

“Em cười cái gì?”

Cô quay lại thấy quần áo Tô Dịch ướt nhẹp, nâng mắt lên nhìn anh khiêu khích: “Em cười thầy đó! Tự dưng xông xáo làm anh hùng cứu mỹ nhân làm gì, gần đây nào thấy thiếu oxy hả?”

Sắc mặt anh vẫn như cũ, lại dịu dàng như nước: “Tôi còn tưởng là em bị rơi xuống nước.”

Toàn thân cô cứng đờ, cũng không nhịn được cười, xoay người chạy về phía nhà bếp. Không phải là cô không hiểu lời anh nói, cô và Ô Thiển Hàm ở chung một chỗ, nếu có người rơi xuống nước, thì người đứng trên bờ mới là người hô hào cứu mạng, cho nên anh có thể cho là cô rơi xuống nước, nhưng vì cái gì mà cô lại nghĩ lời anh nói ra rất mập mờ đây?

~

Mục Tiểu Tuệ bụng chén nhìn chăm chăm bàn đầy thức ăn, ngẩng đầu thấy mười chín người cũng đang có vẻ mặt khó chịu đưa mắt nhìn nhau, vô cùng im ắng.

Liễu Bảo cắn cắn đôi đũa rồi ngượng ngùng nói: “Cái đó.... Nồi chưa được rửa sạch sẽ.....”

Cô nuốt nước miếng một cái, nhìn bạn học ở bốn phía, một giây sau tất cả mọi người đều rời chỗ, ném xuống một câu: “Tởm no rồi.”

Cô nhìn chăm chăm Liễu Bảo an ủi, cười ha ha hai tiếng, rồi đặt chén đũa lên bàn: “Tởm cũng no rồi.”

Liễu Bảo tức giận: “Đừng có đùa với bà, cậu chưa ăn cái gì hết mà.”

“Yêu cầu của tớ hơi cao, đồ ăn này không phải dành cho bệnh nhân sao.” Dứt lời vút chén đĩa lại rồi chạy về phía phòng chơi bài.

Ô Thiên Hàm, Thượng Bình và Trương Ba đang tìm thêm một người nữa để chơi mạt chược, vừa đúng lúc cô tới.

Cô nhìn Tô Dịch cười gian xảo một tiếng: “Đánh không như vậy thì chẳng thú vị gì cả, chúng ta đặt cược đi!” Ông trời có mắt, rốt cuộc thời điểm trả thù đã tới, lần trước cô đã được chứng kiến trình độ chơi mạt chược dở tệ của anh rồi.

“Cược cái gì đây?”

“Người nào thua thì bị vẽ lên mặt.”

Mọi người cũng vui vẻ đồng ý. Tô Dịch ngồi ở bên tay phải cô, Ô Thiên Hàm ngồi đối diện, Trương Ba ngồi ở bên tay trái cô, không biết có phải là do ông trời đã nghe được lời cầu xin của cô hay không, mà cô thắng mấy ván liên tiếp.

Cô cầm bút lông vui như mở cờ, thật muốn đi ra ngoài hét to cho thỏa sự sung sướng.

Ô Thiên Hàm nhìn chằm chằm bên má trái của Trương Ba bị quệt mấy vết mực, trợn mắt nói: “Mục Tiểu Tuệ, sớm muộn gì cũng trả giá.”

Cô mỉm cười, điều này cũng không thể trách cô được, ai bảo vận may của mọi người không tốt.

Ngay cả mặt Tô Dịch cũng bị cô vẽ một cái hình thật to, vẽ xong rồi lại thấy tâm trạng anh vẫn rất vui vẻ.

Ông trời rất công bằng, phong thủy luân chuyển, sau lần đó cô cũng không thể tới bài được, trên mặt cô cũng đã sớm bị vẽ đen mặt rồi, cũng may Tô dịch không thể tới nhất, nếu không thì anh sẽ trả thù cô mất.

Tô Dịch đẩy bài, quay đầu nhìn cô, mấp máy môi: “Tới rồi.”

Mục Tiểu Tuệ cảm thấy như sét đánh ngang tai, lắp bắp nói: “Gi, em chỉ thấy mấy hình vẽ trên mặt thầy rất đáng yêu, không có thái độ thù địch gì hết, ha ha ha.....”

Tô Dịch cầm bút lông lên chọt nhú mày: “Thật sao?”

Cô liên tục gật đầu không ngừng: “Tuyệt đối không” Mới là chuyện lạ đó.

“Đưa tay ra.”

“.....” Chẳng lẽ vẽ mặt còn chưa đủ hay sao mà còn muốn vẽ lên tay nữa, ác, ác độc thật mà.

Ô Thiên Hàm nhanh chóng kéo tay Mục Tiểu Tuệ ra giữa bàn, hào hùng nói: “Giáo sư Tô, nhanh, trả hết mối thù vào lần này đi ạ.”

Cô coi thường, thì ra cũng không tốt đẹp gì.

Tô Dịch kéo tay trái cô qua rồi bắt đầu vẽ, Mục Tiểu Tuệ nhắm mắt lại không muốn nhìn, nhưng một lúc lâu sau chỉ có cảm giác nhột nhột nơi ngón tay, trên mặt và thậm chí là mu bàn tay cũng không có cảm giác gì.

“Xong rồi.”

A, nhanh vậy sao?

Cô giơ tay trái lên thấy ở ngón tay áp út có vẽ một vòng tròn, trong nháy mắt cô hiểu Tô Dịch vẽ một chiếc nhẫn lên tay cô.

Cô kinh ngạc rất nhiều nhưng lại cố ý che giấu đi: “Giáo sư Tô lấy ơn báo oán, xem như em là tiểu nhân đi.”

Lần này Tô Dịch không công kích cô, chỉ cười nhạt một tiếng: “Có một số việc, chỉ cần tôi và em hiểu là được rồi.”

“.....” Cô hiểu cái gì chứ?

“Lúc trước ở trong phòng chơi bi-da cũng đã hỏi đến vấn đề này rồi, nếu còn muốn hỏi nữa, thì phải quay lại phòng chơi bi-da một lần nữa.”

Nhiệt độ trên mặt cô bắt đầu tăng lên, rõ ràng trong lời nói của Tô Dịch mới có ‘Vấn đề’, nhất thời không biết tức giận hay lúng túng, đứng bật dậy nói: “Tô Dịch, đừng nghĩ là thầy giỏi.”

Cô xoay người chạy ra ngoài, ngồi ở bên hồ rửa sạch vết mực ở trên mặt, cô nhìn mặt hồ thấy mặt mày cô cau có, bỗng nhiên cô có cảm giác thua cuộc, cô ném đá về phía mặt hồ, nước bắn tung tóe làm phai mờ hình ảnh.

Cô cũng không phải giận Tô Dịch, mà cô giận bản thân cô. Khi anh nhắc đến phòng bi-da thì cô cũng nhớ lại nụ hôn kia, đã sớm ném mối quan hệ của hai người lên chín tầng mây rồi.

Đều là do nụ hôn chết tiệt đó!

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Chương 25

Editor: Trà Đá.

Sau lần đi chơi xuân đó, hầu như cô đều trốn tránh Tô Dịch, cố gắng duy trì khoảng cách, một là sợ bị trả thù, hai là bị cái nụ hôn ở phòng bi-da quấy rối thần kinh cô không yên. Trên đường về nhà cô đều chọn một chỗ ngồi cách xa Tô Dịch nhất, sau khi về đến trường thì mọi người giải tán.

Sau khi quay về phòng thì cô bắt đầu bị các bạn cùng phòng gây sóng gió, lần này là bão tố.

“Cậu biết sao không, lúc đó tớ đã cảm thấy lờ mờ ra cái gì rồi, nếu không phải mang tôm hùm về khoe với cậu, thì sao có thể chứng kiến được cảnh môi lưỡi hai người dính với nhau. ....”

Ô Thiển Hàm bắt đầu truyền thụ kinh nghiệm: “Tiểu Tuệ Nhi, lần sau nhớ trang điểm trước khi hôn, như vậy cho dù ở khoảng cách gần cũng không thể thấy lỗ chân lông của cậu, sau đó nhớ hất tóc ra sau lưng, để thầy ấy nhìn thấy cổ thì càng gọi cảm hơn. ....”

Mục Tiểu Tuệ che chắn hết người cũng có thể nghe được mấy giọng nói lảm nhảm đó, sau đó nhìn không được ngồi bật dậy, nghiêng đầu tức giận đứng đứng nói: “Các cậu đừng có ghép tở với thầy ấy nữa, nói chuyện người khác được không? Ví dụ như Trương Ba, hoặc là Kim Luyện cũng được.”

Trong nháy mắt Ô Thiển Hàm hét lên: “Trương Ba là của tớ.”

Đối với người điên vì tình, cô phải thỏa hiệp: “Rồi rồi rồi! Chuyện này dừng lại được chưa?”

Mọi người trong phòng thấy cô mất bình tĩnh, nên cũng không nói đến nữa.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, ngày mùng một tháng năm được nghỉ gần ngày nên cô cũng không về quê, cắn hạt dưa tám chuyện cho hết ngày. Tối hôm đó Trương Ba đã để lại một vết sẹo trong lòng Ô Thiển Hàm.

Giường ngủ của Thượng Bình và Ô Thiển Hàm gần nhau, cũng là người đầu tiên phát hiện ra Ô Thiển Hàm có gì đó không đúng, Mục Tiểu Tuệ và Liễu Bảo nhận ra Ô Thiển Hàm đã sớm rơi vào trạng thái hôn mê rồi. Sau đó ba người hợp lực đưa cô ta xuống giường, đầu óc trống rỗng.

Mục Tiểu Tuệ ở một bên canh giữ Ô Thiển Hàm, phát hiện cô ta vẫn còn có một chút ý thức, vui mừng hỏi: “Thiển Hàm, cậu làm sao vậy?”

Đôi môi Ô Thiển Hàm run rẩy, đóng mở rất lâu cũng không nói ra được, Mục Tiểu Tuệ tiến sát lại gần nghe được lời nói rất nhỏ: “Trương Ba đã có vợ con rồi, đứa bé cũng đã được sáu tháng rồi.”

Chuyện này là một cú sốc đối với Mục Tiểu Tuệ, hướng chỉ là với Ô Thiển Hàm đây? Tình trạng của Ô Thiển Hàm càng lúc càng yếu, đầu tiên cô bấm 120 gọi cấp cứu, rồi sau đó tức giận gọi cho Tô Dịch.

“Trương Ba có vợ con rồi sao thầy không nói sớm? Có phải được các cô gái yêu mến thì thích lắm đúng không? Chà đập lên tình cảm của người khác vui lắm sao? Các người đều là một đám khốn kiếp!”

Cô chưa cho Tô Dịch có một cơ hội phản kháng nào đã cúp điện thoại, nghiêng đầu nhìn Ô Thiển Hàm mà đau lòng vô cùng, nói cho cùng thì cô cũng cố gắng giúp đỡ Ô Thiển Hàm theo đuổi Trương Ba, dù sao cô cũng có một phần trách nhiệm.

Xe cấp cứu đưa Ô Thiển Hàm lên xe, cả phòng ngủ đều đi theo, cô sợ không đủ tiền viện phí nên thuận tiện cầm thẻ ngân hàng đi theo, ba người phân công công việc, Liễu Bảo đi đóng tiền viện phí để lấy thuốc, Thượng Bình dìu Ô Thiển Hàm đi làm kiểm tra.

Ô Thiển Hàm mới vừa được truyền dịch thì cũng vừa lúc Tô Dịch chạy tới bệnh viện: “Ô Thiển Hàm sao rồi?”

Có lẽ lúc này cô đã quá tức giận nên trút toàn bộ lên người Tô Dịch, bây giờ nghĩ lại, Trương Ba không nói, thì Tô Dịch lấy quyền gì mà nói ra.

Thượng Bình vẫn còn lý trí: “Không có chuyện gì lớn, chỉ là không chịu nổi sự dă kích nên bị đau dạ dày cấp tính, truyền dịch là tốt rồi.”

“Chuyện lần này tôi xin lỗi, trước đó đúng là nên nói rõ ràng.”

Cô kinh ngạc dõi theo anh, mấp máy môi nhưng không nói ra được câu xin lỗi.

Bệnh viện cách trường học không xa, nhưng đi từ ký túc xá tới bệnh viện thì cũng mất hơn 20 phút, Tô Dịch và cô ngồi ở băng ghế trong bệnh viện chờ Ô Thiển Hàm ra ngoài. Cô nhìn chăm chăm những ngọn đèn ở bên ngoài, trong thoáng chốc muốn hỏi anh có phải cùng một dạng với Trương Ba, cũng có vợ con, nhưng lời vừa đến đầu miệng đã bay theo mây khói.

“Trương Ba cũng không phải là có ý giấu giếm, chỉ là thân phận của vợ cậu ấy đặc biệt nên mới phải giấu giếm.”

“Những chuyện này nên để Trương Ba tự mình giải thích với Ô Thiển Hàm, cho dù thầy ấy có cả chục bà vợ thì cũng không liên quan gì đến em.”

Dứt lời thì thấy Thượng Bình đang dìu Ô Thiển Hàm ra khỏi phòng cấp cứu. Mục Tiểu Tuệ và Tô Dịch vội vàng chạy tới giúp đỡ, trong nháy mắt nước mắt rơi xuống, giọng nói run rẩy: “Giáo sư Tô, em có thể hỏi thầy mấy vấn đề được không?”

Tô Dịch gật đầu lên tiếng: “Được.”

“Năm nay Trương Ba bao nhiêu tuổi?”

“31.”

“Vợ thầy ấy..... Có phải là Quân Tinh Di không?”

“Đúng.”

“Đứa bé mấy tuổi rồi?”

“Được sáu tháng rồi.”

Ô Thiển Hàm đột nhiên cười lên, nước mắt càng rơi xuống nhiều hơn: “Thì ra là..... Thì ra là..... Lúc trước thầy vào dạy thay vì thầy ấy bận chăm sóc Quân Tinh Di.”

Cô cảm thấy Ô Thiển Hàm như muốn tiếp thêm sức mạnh cho cô ta, có thể cảm thấy Ô Thiển Hàm đang nắm chặt tay cô: “Lúc em đang nghe ngóng thông tin về thầy ấy mới phát hiện ra, thầy ấy một lòng chung thủy, đến cuối cùng cũng chưa từng thuộc về em.....”

Tô Dịch đứng ở một bên không lên tiếng, rồi sau đó an ủi: “Em chỉ chậm một bước thôi.”

Ô Thiển Hàm vừa khóc vừa cười nói: “Đúng, em hận vì em sinh sau mười năm.”

Ký túc xá đóng cửa lúc 11 giờ, đợi lúc các cô đi về đến ký túc xá thì cũng vừa lúc đóng cửa. Thượng Bình đỡ Liễu Bảo trèo vào trong, Mục Tiểu Tuệ đi theo sát phía sau, lúc bước qua rào bị mắc chân té xuống, tay mất lạnh lẽo bắt được miếng song sắt trang trí trên hàng rào mới không bị ngã xuống.

“Tiểu Tuệ Nhi, cậu sao vậy?”

“Không có gì, đi nhanh một chút, không thôi bảo vệ ký túc xá thầy là tôi.”

Lúc cô bắt kịp hai người kia thì mới cảm giác lòng bàn tay ướt sũng, dựa vào ánh đèn le lói, cô thấy lòng bàn tay phải của mình đầy máu, vết thương vẫn liên tục ứa máu ra đến nỗi rơi xuống đất.

Cô lặng lẽ đưa tay ra sau lưng: “Liễu Bảo, các cậu về trước đi, tớ làm rớt đồ ở bệnh viện, phải quay lại lấy.”

Liễu Bảo sững sốt: “Ngày mai quay lại lấy không được sao, cậu gọi điện thoại lên nhờ người bác sĩ hay y tá trực đêm giữ giúp cho, chờ cậu lấy được đồ về rồi sao mà vào ký túc xá.”

“Cái này quan trọng lắm, cùng lắm thì tớ mượn một phòng ở nhà trọ rồi sáng mai về lại trường cũng không sao.”

Liễu Bảo trầm ngâm chốc lát rồi nói: “Được, cậu cẩn thận một chút, có chuyện gì phải gọi điện thoại cho bọn tớ.”

“Ừ.” Phòng ngủ có một quy tắc bất thành văn, có chuyện gì cũng phải gọi điện thoại về cho mọi người trong phòng ngủ.

Từ trường quay lại bệnh viện, máu vẫn không ngừng chảy trong lòng bàn tay, muốn cầm máu cũng không được, lúc cô vừa chạy đến bệnh viện thì bác sĩ trực đêm sững sốt một chút: “Không phải cô vừa mới đi lúc nãy sao?”

Cô bình tĩnh mở lòng bàn tay ra chìa về phía bác sĩ: “Lúc về trường phải trèo rào vào, chân bị vấp suýt té, tiện tay bắt được song sắt, rồi cứ bị như vậy.”

Bác sĩ nhanh chóng mang cô đi kiểm tra miệng vết thương một chút, khuôn mặt lạnh nhạt hơi nhíu mày: “Vết thương vừa sâu lại vừa dài, đại khái là phải khâu năm mũi, bởi vì đang chảy máu, bây giờ tôi sẽ xử lý vết thương cho cô trước, xong rồi cô đi đóng tiền nhé!”

Cô ngẩng đầu cảm kích bác sĩ, cũng hiểu chữa bệnh trước khi đóng tiền viện phí là điều chưa từng xảy ra trước đây.

Từ lúc làm sạch vết thương cho đến khi khâu lại, tay phải của cô hoàn toàn không có cảm giác, cô ngẩng đầu nhìn chăm chăm khuôn mặt lạnh lùng của bác sĩ trực đêm, ngọ nguậy đôi môi nhưng chưa mở miệng.

Bác sĩ cúi đầu điền thông tin giúp cô, chữ viết cứng cáp có lực như nước chảy mây trôi trên giấy, rồi cẩn thận dặn dò: “Vết thương của cô rất sâu, bắt đầu từ ngày mai mỗi một ngày phải đổi băng gạc một lần, một tuần sau phải đến kiểm tra vết thương, nếu chăm sóc tốt thì nửa tháng sau có thể cắt chỉ, không được đụng nước.”

Sau đó bác sĩ đóng nắp bút lại rồi đưa đơn nộp lệ phí cho cô, chột nói: “Đúng rồi, bây giờ cô có thể không cảm thấy đau, bởi vì dây thần kinh đã bị tê liệt, thứ hai là lúc khâu vết thương có gây tê, chờ thuốc tê hết thì có lẽ sẽ rất đau. Đi nộp phí rồi lấy thuốc, lấy thuốc rồi thì đến chỗ y tá, chích thêm một mũi vắc-xin uốn ván phòng ngừa là được.”

“Cảm ơn bác sĩ.”

Lúc Mục Tiểu Tuệ đến chỗ nộp lệ phí thì mới phát hiện ra đúng là cô làm rơi đồ thật, không phải cái gì khác, mà chính là thẻ ngân hàng, nhất thời đứng ở chỗ nộp lệ phí khó xử. Chuyện chích ngừa cũng không lớn lắm, nhưng nếu không đóng tiền thì sẽ phụ lòng tin tưởng của bác sĩ.

Cô lấy điện thoại di động ra nhìn màn hình, đã một giờ sáng, cổng trường đã đóng, lại không có tiền nộp phí, không có tiền thì không thể kiếm được chỗ ở, cô cúi gằm đầu ngồi ở trên băng ghế dài trong bệnh viện, không khí lạnh ở bên ngoài tiến vào đại sảnh khiến cô run lấy bầy, không tự chủ được co rúc vào một góc để ấm hơn.

Cô mắt hờn nhìn chằm chằm vị trí bên cạnh, giống như vẫn còn hơi ấm của anh, cô lấy dũng khí lấy điện thoại di động ra bấm nút gọi.

“Xin chào, tôi là Tô Dịch.”

Cô dừng lại một chút, giọng nói khàn khàn: “Giáo sư Tô, bây giờ thầy có thể đến bệnh viện một chuyến được không?”

Trong giọng nói của anh vô cùng sùng sốt: “Tiểu Tuệ? Ô Thiên Hàm có chuyện gì sao?”

“Không phải.” Cô không nói nữa, chỉ có cảm giác cực kỳ tội thân.

Anh ngửi ra được có mùi khác thường, đưa tay với lấy áo khoác rồi nói: “Tôi đến ngay.”

“Vâng. ....”

Cái gọi là quan tâm quá sẽ bị loạn, Tô Dịch vội vàng hấp tấp chạy tới bệnh viện thì thấy cô đang co ro ở một góc ghế giống như một chú cún con bị bỏ rơi, tay phải quấn đây băng gạc, trong lòng anh chột đau xót, kéo kéo khoe mỗi cứng ngắc rồi tiến lên.

Cô nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng, ngẩng đầu lên thấy Tô Dịch đang chậm rãi đi tới, cô mở to hai mắt để cho nước mắt trong hốc mắt không rơi xuống, cô cười ha ha rồi vươn tay trái ra đưa giấy nộp lệ phí cho anh.

“Làm phiền giáo sư đóng tiền giúp em. ....”

“Tay em sao rồi?”

“Không sao, chỉ là bị quệt một cái.”

Anh không hỏi nữa, sau khi nộp phí lấy thuốc xong thì dẫn cô đến chỗ y tá để chích ngừa uốn ván.

Cô chỉ chỉ ngoài cửa: “Giáo sư ra bên ngoài đợi em đi.”

“.....”

Hai má cô nóng lên: “Em. .... Em phải chích thuốc. ....”

“Thì sao?”

Cô vừa cắn ngón tay trái vừa xấu hổ đỏ mặt, y tá trực đêm ở bên cạnh mới nói: “Chích ngừa là chích ở mông chứ không phải cánh tay.”

Anh nhẹ nhàng “À” một tiếng rồi đi ra ngoài, cô nằm ở trên ghế cũng có thể nghe được tiếng cười nho nhỏ phát ra từ anh, trong trẻo êm tai, đối với cô, đó là âm thanh đẹp nhất thế giới.

Cô che cái mông đi ra ngoài thì thấy Tô Dịch đứng ở bên cạnh cửa, hai gò má đỏ bừng vì xấu hổ, cô nhỏ giọng nói: “Giáo sư có thể cho em mượn chút tiền được không?”

“Làm gì?”

“Bây giờ ký túc xá đã đóng cửa rồi, em phải tìm một chỗ để qua đêm, sáng mai trở lại trường học.”

Chìa khóa xe đang móc trên ngón tay trở thon dài của anh, nói: “Nhà tôi cũng ở gần đây, qua đó ở lại một đêm cũng được!”

Mục Tiểu Tuệ cúi đầu suy nghĩ thật lâu, cô quả thật muốn qua nhìn một chút, nhìn một chút xem anh có phải sống một mình hay không, có vợ con hay không. Đến lúc cô ý thức được việc này thì cũng là lúc cô tuyệt vọng nhắm mắt lại ---- Cô vậy mà lại biến thành trạng thái giống Ô Thiển Hàm rồi, trong lúc không để ý đã sớm rơi vào tay giặc rồi.

Cho nên cô muốn có cơ hội ở gần; cho nên cô sẽ kiểm tra xem anh có vợ con hay không; cho nên cô muốn tiến một bước với anh. ....

“Được.....”

Nhà của Tô Dịch quả thật rất gần trường học, từ chung cư tới trường học khoảng cách chưa tới 100m, chỉ là chỗ dạy học lại nằm bên trong trường, căn hộ của anh ở tầng 11, khoảng cách đi ra đến đường cái cũng tốn thời gian hơn nữa.

Nhà cửa trang hoàng cực kỳ có thẩm mỹ, thiết kế theo kiểu Phương Tây làm cho người ta có cảm giác thoải mái rộng rãi.

Hai mắt cô phát sáng nhìn xung quanh dò xét, nhưng cũng không tìm được nửa điểm khả nghi.

Tô Dịch dọn dẹp phòng ngủ dành cho khách xong rồi hỏi: “Em tắm chưa?”

“Em tắm trước khi đưa Ô Thiển Hàm đi bệnh viện.”

“Cũng khuya rồi, em đi ngủ đi, sáng mai có lớp cũng đừng đi.”

Cô không thể tưởng tượng nổi chớp chớp mắt: “Ngày mai thầy không có tiết sao?”

Anh nhìn lướt qua tay cô: “Em nghĩ tay em ngày mai hoạt động được sao?”

“.....”

Nệm mềm mại, trời đã khuya, toàn thân cô được bao bọc bởi mùi Tử Đàn Hương thuộc về anh. Thuốc gây tê dần dần hết tác dụng, cảm giác trong lòng bàn tay đang được rõ ràng, một chút xú đau đớn tràn ra, không ngừng xâm nhập vào dây thần kinh, mỗi lúc một lớn. Mỗi hơi thở đều dính dáng đến miệng vết thương, cô cắn tay trái muốn giảm đau, cũng không có tác dụng gì, đau toàn tâm, đau khắc cốt.

Cô lại nhìn thời gian trên điện thoại di động một lần nữa, đã ba giờ sáng. Cánh cửa phòng đột nhiên mở ra, ánh đèn ngoài hành lang rọi vào theo, dáng dấp của Tô Dịch cũng rào bước đi vào, bước chân nhẹ nhàng đi tới ngồi ở bên giường.

“Khó chịu sao?”

Trong cuộc đời cô, trừ ba và em trai ra thì anh là người đàn ông đầu tiên ân cần hỏi han cô, anh giấu đi sự quan tâm của mình tốt như vậy, tốt đến mức cô không cẩn thận nhớ lại thì chẳng thể nhận ra, chuyển đi đến thành phố F, có lẽ là anh muốn mang cô ra ngoài để giúp cô giải sầu.

Nước mắt theo khóe mắt chảy xuống ẩn vào những sợi tóc, cho dù nhắm mắt lại cũng cảm thấy trái tim đang không ngừng bành trướng, một chút xú ấm áp tiến vào.

Cô yêu Tô Dịch rồi. Yêu một người đàn ông như sao trên trời, còn cô chỉ là một bụi rậm thấp bé.

Tô Dịch vừa đứng ngồi phía bên tay trái cô, cô tham lam thò bàn tay lạnh buốt ra tìm bàn tay ấm áp của anh, nước mắt tùy ý tràn ra, giọng nói run rẩy đè nén.

“Ở lại với em”

“Tôi vẫn luôn ở đây với em mà.” Bàn tay nhỏ bé của cô bị bàn tay to lớn của anh nắm chặt, bao nhiêu ấm áp xuyên vào những ngón tay của cô.

Đêm đen nhường chỗ cho những ánh bình minh, đầu cô vẫn còn choáng váng, tay phải đau đớn nhưng trong lòng vẫn ấm áp. Lúc cô tỉnh lại lần nữa thì mặt trời đã ngã về phía tây, Tô Dịch đang ngồi làm việc ở trong phòng khách.

Bàn tay phải sưng to như cái bánh bao, trắng bệch như xác chết, cô nhìn thấy mà sợ hết hồn, chỉ cần nhúc nhích một chút thì vô cùng đau đớn.

Tối hôm qua vì đau đớn khó chịu nên không tỉnh táo mới nói mấy lời xấu hổ như vậy, bây giờ tỉnh táo lại mới ý thức được Tô Dịch cũng rất đặc biệt đối với cô, nhưng tối hôm qua xảy ra nhiều chuyện như thế, cô đâu còn mặt mũi nào đối mặt với anh nữa, thật muốn cắn lưỡi tự sát mà.

Cô nhẹ nhàng mở cửa ra nhìn Tô Dịch đang ngồi trên ghế salon gỗ máy tính, cô rón rén bước nhanh ra phòng khách, vừa mới đi một bước đã nghe được giọng nói vang lên từ phía sau.

“Ngủ ngon chứ?”

Cô dùng tay trái vỗ đầu: “À ngủ rất ngon!” Gương mặt cô đã sớm đỏ ửng lên rồi.

Anh để tài liệu trong tay xuống rồi đi tới phòng tắm: “Tối đây đánh răng rửa mặt.”

“Dạ.” Cô lễ mễ đi vào phòng tắm, anh đã rót nước và xịt kem đánh răng lên bàn chải rồi, thấy cô đi vào thì đưa bàn chải đánh răng cho cô, bưng ly nước đến miệng cô.

Trong đầu cô đang hò hét, cô đánh răng một cách máy móc, cúi đầu nhận lấy một hộp nước súc miệng, sau khi đánh răng xong thì anh thấm nước khăn lông giúp cô lau mặt. Khăn lông ẩm áp phủ trên gương mặt cô, nước mắt tự dung tràn đầy hốc mắt.

“Vết thương vẫn còn đau sao?”

Cô gạt đầu, rồi cầm lấy khăn lông trên tay Tô Dịch lau nước mắt trên mặt mình: “Còn đau.”

Vết thương quả thật rất đau, nhưng cũng không thể khiến cho một người tròn 21 tuổi khóc lóc nức nở được, cô muốn bắt lấy từng chút ẩm áp của Tô Dịch dành cho cô, rồi lại sợ hãi những thứ ẩm áp này sẽ lướt qua và biến mất như làn khói.

Bối cảnh gia đình của hai người, trình độ học vấn, thậm chí cả bạn bè xung quanh đều có sự tương phản rất lớn, coi như cô thích anh thì phải làm thế nào đây? Quay đầu lại cũng chỉ là công dã tràng, bụi rậm vĩnh viễn không chạm được tới sao trên trời.

Thì ra càng yêu, lại càng sợ!

“Ăn cơm xong thì đi thay băng gạc, đến lúc đó hỏi bác sĩ có phải miệng vết thương chưa được rửa sạch hay không?”

“Dạ.”

Cô ngồi trong phòng ăn ngưng mắt nhìn bóng dáng Tô Dịch bận rộn ở trong bếp, ánh mắt dõi theo từng động tác của anh, lạnh lùng trên thương trường, có sức hấp dẫn, điểm này Tô Dịch có; còi bô ầu phục trên người đôi sang đeo tạp dề cũng có sức hấp dẫn, anh cũng có; quyết đoán sát phạt, làm việc nhanh chóng, điểm này cô tin tưởng anh chắc chắn có.....

Cô thích Tô Dịch, chính là một ngôi sao sáng chói trên bầu trời, sáng đến nỗi khiến người ta nhìn không dứt ra được nhưng cũng không dám leo đến gần.

Trứng xào cà chua, cá nấu cải chua, rau xà lách kèm với vịt Tứ Hi đều là những món cô thích, anh cẩn thận đưa cho cô cái muỗng.

Cô cúi đầu ăn cơm, trong chén thỉnh thoảng sẽ có miếng thịt miếng cá, thịt vịt không có chút xương, rau xà lách được cắt thành miếng nhỏ, những thứ này đều là do anh làm từng chút xiu một cho cô. Cô cúi đầu cố gắng không nhìn anh, chỉ sợ nhìn một cái, thì muôn kiếp không thoát ra được.

Mặc dù cô không nhìn, cô cũng nghĩ cô đã sa vào bùn lầy không thể nào thoát ra được.

Tô Dịch xa xôi như vậy, xa xôi đến nỗi cho dù cô có cố gắng thế nào cũng không chạm tới được. Cô sợ về sau mình sẽ biến thành một người khác, một người không giống chính cô, lòng dạ độc ác hao tổn tâm cơ chỉ để chiếm được anh.

Sau khi ăn xong thì đi đến bệnh viện thay băng gạc, lúc tháo băng gạc cũ ra cô đau đến nhe răng trợn mắt, Tô Dịch đi lên một bước nhẹ nhàng ôm lấy đầu cô ngăn tầm mắt của cô, cô sững sờ, đầu ngón tay trái giật giật, rồi sau đó cô nhẹ nhàng vòng tay qua eo anh, đầu chôn sâu vào trong lồng ngực anh.

“Làm phiền bác sĩ nhẹ tay một chút.”

Bác sĩ nhìn thấy ánh mắt đau lòng của Tô Dịch, sau đó chậm rãi nói: “Vết thương này còn mới, hôm qua mới khâu vết thương, miệng vết thương được may kín, nếu không thì sợ rằng về sau cái tay này không được phẳng rồi.”

Cô tham lam vòng qua eo anh, chỉ hy vọng thời gian kéo dài thêm một chút nữa, tốt nhất là ---- kéo dài mãi mãi đi.

Sau khi ra khỏi bệnh viện rồi cô mới phát hiện ra bản thân rất kỳ cục, đã say mê Tô Dịch đến mức độ này rồi.

“Giáo sư Tô, chờ em làm lại thẻ ngân hàng rồi sẽ trả tiền lại cho thầy, giờ em về ký túc xá được rồi ạ.”

Hai hàng lông mày anh nhíu lại: “Ồ trong ký túc xá rất bất tiện, vết thương vẫn chưa lành nên trước mắt cứ ở chỗ của tôi đi!”

“Ồ trường có đám Liễu Bảo giúp em mà.”

“Em bị thương như thế này coi như vì Ô Thiên Hàm, em định để cho em ấy áy náy sao?”

Cô trầm mặc lắc đầu một cái, mấy ngày nay chắc Ô Thiên Hàm đang phải chịu đựng những tổn thương, sao cô có thể khiến cho Ô Thiên Hàm đau lòng hơn nữa đây?

Anh thấy mọi chuyện đang ổn, nên vội vàng thừa thảng xông lên: “Ồ lại chỗ của tôi, tôi có thể giúp em chăm sóc vết thương, mấy vết cắt sâu như vậy cần phải chăm sóc cẩn thận mới không để lại sẹo.”

Cuối cùng Mục Tiểu Tuệ vẫn ở lại chỗ Tô Dịch, cũng không phải vì anh có thể giúp cô chăm sóc vết thương, mà là cô muốn cho bản thân cô một thời gian, thời gian xác định với anh.

Sau lần đó, nửa tháng trời qua rất êm đềm, sáng sớm rời giường đã có bữa ăn sáng, có người đưa đi học, có người đón lúc tan học.

Từ cuối mùa xuân cho đến đầu mùa hạ, vào một ngày đi học đột nhiên bạn học nữ ngồi bàn trên quay lại nhìn cô, suy nghĩ thật lâu mới nói: “Đúng rồi, tớ vẫn muốn nói chuyện hôm bữa thi môn triết học với cậu.”

Mục Tiểu Tuệ không hiểu: “Triết học? Không phải lúc học năm thứ hai đã thi xong rồi sao?”

“Đúng! Vào hôm thi tớ ngồi trước cậu đó!”

“Ừ tớ có nhớ.”

“Sau khi thi xong tớ vẫn muốn nói cho cậu biết, lúc đó giáo sư Tô đọc đáp án đúng cho cậu đó.”

Cô hồi tưởng lại sự kiện cách đây một năm về trước, khi đó cô hận Tô Dịch cũng không hoàn toàn bởi vì cuộc thi, mà ít nhiều là bởi vì thái độ và hành động trêu tức cô của anh. Mà bây giờ mới nghe được chân tướng sự thật, trong lòng cô đột nhiên phức tạp.

Cổ họng cô khô khốc, lúng túng mở miệng: “Cậu..... Tại sao lại đột ngột nói điều này với tớ?”

“Cũng không có mục đích gì, nhưng vì nhớ lại bộ dạng lúc đó của cậu rất tức giận, nên muốn giải thích cho cậu hiểu, tớ cảm thấy lúc đó giáo sư Tô chắc cũng tốt bụng muốn giúp cậu.”

Cả tiết học trong đầu cô đều trống rỗng, sau giờ học cô tạm biệt mọi người rồi rào bước về cổng phía đông, cây nhãn lồng sáng rực vì mặt trời tháng năm, cô giương mắt lên đã thấy xe của Tô Dịch đậu ở trước cổng trường, cô trầm mặc mở cửa ngồi kế bên người lái.

Anh cảm thấy được sự trầm mặc của cô, vội cẩn thận nói: “Cắt chỉ xong cũng không còn đau nữa đâu.”

Cô giương mắt chống lại ánh mắt sâu hun hút của anh, rồi hỏi: “Tô Dịch, lúc thi môn Triết học là thầy đọc đáp án đúng cho em sao?”

Anh chợt cười lên, đưa tay ra vuốt vuốt mái tóc lộn xộn của cô rồi nói: “Tôi còn đang không hiểu sao hôm nay em trông buồn bực, còn tưởng là sợ đi cắt chỉ. Sao đột nhiên lại hỏi chuyện đó?”

“Lúc này trong lớp có bạn học nói cho em biết, cho nên em muốn hỏi thầy.”

“Vớ vẩn nhớ của em thì em nghĩ em qua môn được không? Không viết ra được cũng không nhìn được đáp án của bạn bàn trên, nếu tôi không giúp em thì em đã là người phải ở lại cuối cùng rồi.”

Cô đã sớm cúi đầu nhìn băng gạc trên tay, không khỏi đau buồn.

Y tá cắt chỉ nhìn chăm chăm khuôn mặt nhăn nhó của Mục Tiểu Tuệ sau khi mới cắt xong đường chỉ đầu tiên, sững sờ nhìn chăm chăm bốn mũi khâu còn lại, nhất thời tiến thoái lưỡng nan.

Mục Tiểu Tuệ gần như sắp khóc rồi, cô giấu bàn tay phải vào trong ngực, giọng nói run rẩy: “Đau quá, tại sao lúc cắt chỉ còn đau hơn lúc khâu vết thương vậy chứ.....”

“Lúc khâu vết thương có gây tê, đương nhiên là không đau rồi, bây giờ da thịt dính vào trong sợi chỉ nên rút ra sẽ rất đau. Nếu vết thương nông thì không đến mức đau nhiều, nhưng vết thương của em khá sâu nên sẽ cực kỳ đau đó.”

Tô Dịch ngưng mắt nhìn vết thương đang rỉ máu đỏ sẫm, cúi đầu thương lượng với cô: “Ráng một chút là xong thôi, buổi tối tôi làm vịt Tứ Hi cho em ăn, ngoan.”

Cô giương đôi mắt đang ngập nước nhìn Tô Dịch, vươn tay ra cho y tá. Coi như có lớn tuổi hơn đi nữa, thành thực hơn đi nữa, hiểu chuyện hơn đi nữa, nhưng cũng muốn được người khác nâng niu chiều chuộng trong lòng bàn tay, hướng chỉ người ta còn là người trong lòng của cô đây?

Cho dù là như vậy, thì vạn kiếp không dứt có là gì!

Cắt chỉ chính là để miệng vết thương được tự do một lần nữa, cô nhìn vết thương sưng vù mà vừa khóc vừa cười.

Khóc là bởi vì cắt chỉ thật sự rất đau, cười là bởi vì cô có thể ở nhà Tô Dịch thêm nửa tháng nữa.

Nửa tháng nữa lại trôi qua nhanh chóng, cô có không muốn thế nào cũng phải dọn về lại ký túc xá, đường số mệnh trên ngón tay có một vết sẹo, không nhìn kỹ thì rất khó phát hiện ra, nhưng sờ lên thì có cảm xúc rất mãnh liệt.

Cô nghĩ, vết sẹo này giống như hình bóng của Tô Dịch ở trong lòng cô, khó có thể tiêu đi.

Thời gian sau đó cô hoàn toàn không rảnh để bận tâm về Tô Dịch, toàn tâm toàn trí phải tập trung cho cuộc thi cuối kỳ; công việc của Tô Dịch cũng rất bận rộn. Đầu tháng bảy nghỉ hè, trừ việc gặp trên lớp, thì cô và Tô Dịch cũng không nói qua câu nào.

Bạn cùng phòng lên kế hoạch đi du lịch, bắt đầu đi từ thành phố W, rồi đến Tây Tạng, tiếp theo là đi các quốc gia lân cận như Nepal, Bhutan, Ấn Độ.

Trên đường về trùng hợp thấy đỉnh núi cao nhất thế giới Everest, nên ở lại đó mấy ngày, ngày hai mươi bốn bắt đầu leo núi Everest, một nhóm bốn người đeo ba lô nói đi là đi, bên trên đỉnh núi Everest vẫn còn đọng tuyết, Mục Tiểu Tuệ quyết định ở lại thành phố dưới chân núi một đêm.

Khí hậu thành phố W té một cái là bị phong đến cấp độ ba, trong khi đó người dân ở dưới chân núi Everest phải mặc áo khoác lông, cô giương mắt nhìn đêm tối lộng lẫy, bầu trời phía trên còn điểm chút sao.

“Sao cậu lại ra đây?”

Mục Tiểu Tuệ nghe tiếng nói nên quay đầu lại, thấy Ô Thiên Hàm cũng mặc áo khoác lông ra khỏi nhà trọ, vội nở nụ cười: “Không phải cậu cũng ra đây sao?”

“Tớ ra đây vì muốn ngắm nhìn sao trên đỉnh Everest, xem thử có giống như sao ở thành phố W không.”

“Có lẽ là giống, hoặc cũng có lẽ là không.” Cô sờ vết sẹo trong lòng bàn tay rồi đột ngột nói: “Có vài người cũng giống như sao trên trời, ở đồng bằng đã không thể chạm tới, cho dù là ở đây cách mặt biển 5,200 mét, thì đối với chúng ta mà nói cũng không thể nào với tới được.”

Ô Thiên Hàm vén vén mái tóc bị gió thổi tung bay, hỏi: “Cậu nói giáo sư Tô sao?”

Cô cười cười, không trả lời, chỉ khi giật mình phát hiện thì mới biết bản thân đã để ý đến anh, để ý đến bạn bè xung quanh cũng đã nhận ra rồi.

“Tiểu Tuệ, hạnh phúc phải dựa vào bản thân mình, cho dù là sao trên trời thì sao? Sao cũng có một ngày rơi xuống đúng không?”

“Nếu rơi xuống thật, thì đã không gọi là sao rồi.”

Mượn ánh sáng yếu ớt trong nhà trọ, cô nhìn thấy nước mắt Ô Thiên Hàm đang rơi lã chã trên khuôn mặt cô ta: “Nhưng nếu không thử, cậu sẽ vĩnh viễn không thể biết được thầy ấy có cam tâm tình nguyện làm một vì sao rơi xuống thuộc về cậu hay không. Trương Ba có lẽ không ưu tú được như Tô Dịch, nhưng tớ và thầy ấy cũng giống như sao và bụi rậm, chỉ có yêu mới biết đau, không thương thì mãi mãi không thể hiểu được khác cốt ghi tâm là gì? Tình cảm của tớ đối với Trương Ba là một sai lầm, nhưng tớ cũng không hối hận. Tiểu Tuệ, nghỉ hè gần hai tháng rồi, chẳng lẽ trong lòng cậu thay đổi như thế nào mà cậu cũng không nhận ra sao?”

Ô Thiên Hàm nói xong thì đi vào trong nhà trọ, Mục Tiểu Tuệ ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, lầm bầm nói: “Tô Dịch, thầy có nguyện ý làm vì sao của riêng em không?”

Cô đi mua một chai rượu trắng và một tấm bưu thiếp in hình đỉnh Everest, sau đó cô uống một hớp rượu trắng để lấy can đảm, tiếp theo cô lấy cây bút từ trong túi ra, mở đèn pin từ điện thoại di động rồi bắt đầu viết.

“Tô Dịch, em yêu thầy, nếu thầy chấp nhận em, thì thầy làm ơn điện thoại hoặc nhắn tin lại cho em----- Mục Tiểu Tuệ.”

Cô đứng trước hòm thư sau khi đã uống vài ngụm rượu, sau đó chạy vào bưu điện đổi thành chuyển phát nhanh, điền xong thông tin gửi bưu thiếp đi rồi cô mới lảo đảo trở lại nhà trọ, cô sợ rằng sau khi mọi người trở lại rồi mà bưu thiếp thì chưa tới.

Ngày thứ hai thức dậy đầu đau như búa bổ, trong lòng cô càng thêm thấp thỏm. cô nhìn chăm chăm vào điện thoại di động, vẫn không có một chút tin tức nào từ anh.

Cô có cảm giác thất bại, cô bắt đầu kiểm lý do để biện minh, có thể thời gian quá ngắn, chuyển phát quá nhiều, Tô Dịch còn chưa nhận được, nhưng trước khi cô về thì có qua bưu điện kiểm tra thì bưu thiếp đã được ký nhận.

Thôi xong, hi vọng tiêu tan.

Thời gian vội vàng mà ngắn ngủi, trở về thành phố W bằng máy bay, lúc xuống sân bay cô cúi gằm đầu phờ phạc rũ rượi kéo hành lý, lúc ngẩng đầu lên chỉ thấy một gương mặt quen thuộc trước đại sảnh, trong lòng cô chưa xót không thôi.

Xung quanh là dòng người đông nghịt, cô và anh yên lặng nhìn nhau, thời gian như dừng lại.

Cô không ngờ sân bay rộng lớn như vậy mà cô có thể gặp được Tô Dịch, nhất thời có chút xấu hổ, anh không nhắn tin cũng chẳng gọi điện thoại lại cho cô, như vậy chẳng phải anh đã cự tuyệt cô quá rõ ràng rồi sao. Cô kéo vành mũ xuống thấp, cố gắng không nhìn vào sự thật trước mắt, nghiêng người đi lướt qua anh, không ngờ lại bị anh giữ cánh tay lại.

Cô nhìn men theo cánh tay thon dài của anh thì thấy ánh mắt anh đang chứa nụ cười yếu ớt, đôi môi mỏng khẽ giật giật: “Chưa gì đã muốn bội tình bạc nghĩa rồi sao?”

“Hả?”

Bây giờ Liễu Bảo không thể nhìn nổi nữa, chạy tới nói nhỏ với cô: “Cậu bị làm sao vậy? Giáo sư Tô chạy đến đây có nghĩa là chấp nhận lời tỏ tình của cậu rồi đó.”

“Gi, nhưng mà thầy ấy đâu có nhắn tin hay gọi điện thoại lại cho tớ đâu?”

Liễu Bảo tròn to hai mắt lên mắg: “Cậu có bị điên không?”

Anh kéo valy hành lý của cô qua rồi cẩn thận xem xét cô từ trên xuống dưới, sau đó nói: “Gày, đen.”

Cô còn đang đắm chìm trong lời nói lúc nãy của Liễu Bảo, ngược mắt lên đã nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của anh: “Vậy bây giờ chúng ta là người yêu của nhau đúng không?”

Anh kéo hành lý của cô đi phía trước, giọng nói mềm mại như sợi tơ bay vào tai cô: “Là em nói đó nhé.”

Cô đứng trong đại sảnh sân bay nhìn bóng lưng ngày càng xa của Tô Dịch, sau đó hoàn hồn lại thì chạy xông tới nhảy lên người Tô Dịch, hai má đỏ ửng.

Cô ở trên người anh uất ức nói: “Anh không nhớ em sao, đã 97 ngày không nói chuyện rồi.”

Anh nhướng mày: “Vậy sao em không gọi điện thoại cho anh.” Anh muốn cho cô thời gian xác định tình cảm, không muốn buộc cô phải quyết định, chỉ là thời gian này hơi dài.

Cô rậm rì nửa ngày cũng không nói ra, chẳng lẽ cô phải nói ra là cô luôn có cảm giác không xứng với anh sao?

Tô Dịch đưa cô về sắp xếp đồ đạc trong phòng ngủ xong thì cũng đã hoàng hôn rồi, hai người một trước một sau đi vào trong rừng phía sau trường học, nhìn nhau chẳng nói gì.

Tầm mắt của cô chỉ tập trung trên bàn tay trắng nõn của Tô Dịch rồi, cô chà xát lòng bàn tay đang đỏ mỏ hôi, không tránh được việc nhạo báng bản thân: Không phải là muốn nắm tay sao? Tự dưng hồi hộp quá lại biến ra như vậy sao?

Tô Dịch quay đầu lại ngay lúc cô đang rối rắm, nhất thời không hiểu: “Em làm sao vậy?”

“Không. .... Không có gì.”

Cô đi theo phía sau anh, hai người leo từ sườn núi lên tới đỉnh núi, điều khiến cô buồn bực chính là nắm tay không thành công.

“Tiểu Tuệ, anh mang họ mẹ, Tôn Trác là ba dượng anh, Tiểu Khả chính là con gái riêng của vợ cũ ba dượng, cho nên cũng không có quan hệ máu mủ gì với ba dượng. Trước kia mẹ anh và chú Tôn là đồng nghiệp, đều làm tài chính, Tiểu Khả là do mẹ anh an bài vào công ty, đây chính là mối quan hệ trong nhà anh.”

Cô ngẩng đầu không hiểu dõi theo anh, vì không biết là anh sẽ nói ra những lời không thể giải thích được.

Anh cười yếu ớt rồi nhìn thẳng vào cô: “Không phải lần trước em muốn biết về mối quan hệ trong nhà anh sao?”

Lúc này cô mới nhớ ra, Tô Dịch không đề cập đến thì chắc cô cũng đã quên, chỉ là do cái nụ hôn chết tiệt kia vẫn còn khắc trong tâm trí cô, cô nhìn anh xem xét.

Đang lúc cô ngẩn người ra đó thì anh ném vào một quả lựu đạn mang tên Trương Ba: “Trương Ba là anh rể anh.”

Cô tròn to hai mắt: “Cái gì?”

“Anh nói Trương Ba là anh rể anh.”

“Mẹ anh sinh hai người con hả?”

Anh cười khổ lắc đầu: “Không phải, Quân Tinh Di là chị gái cùng cha khác mẹ với anh. Trước khi lấy mẹ anh thì ba anh từng có vợ, Quân Tinh Di chính là con gái của vợ trước, tính cách của mẹ anh và ba anh rất mạnh mẽ, cuối cùng cũng ly hôn. Sau đó ba anh còn có thêm ba người vợ khác nữa, không tính Tiểu Khả, thì anh cũng có một chị gái và ba người em trai nữa.”

Mục Tiểu Tuệ nghe xong nghẹn họng nhìn anh kinh ngạc, nếu nói như vậy, thì ba anh đã cưới rất nhiều vợ, hơn nữa lại có một đội hình hùng hậu nữa!

“Ba anh thật đúng là biết cách chơi đùa.”

“Không phải là quá trắng hoa sao.”

Cô gạt đầu tỏ vẻ đồng ý, nghiêng đầu thấy Tô Dịch đang bình tĩnh nhìn cô chăm chăm, nhất thời cả người cô không được tự nhiên, nhiệt độ trên gương mặt cũng dần dần cao lên.

Cô nghe anh nói: “Cho nên về sau chúng ta cứ bình bình đạm đạm là tốt rồi.”

Ngoại truyện nhỏ:

Sau khi Tô Dịch và Mục Tiểu Tuệ kết hôn thì Tô Dịch vẫn là người nấu ăn, Mục Tiểu Tuệ chỉ biết ăn, một ngày Tô Dịch tặng ca về đến nhà thấy Mục Tiểu Tuệ vẫn đang vui đùa ở trên ghế salon nhàn nhã chơi ipad, bếp núc lạnh tanh, Tô Dịch nổi trận lôi đình, lớn tiếng nói: “Mục Tiểu Tuệ, ngoài việc ăn

rồi ngủ ra thì em còn có thể làm gì đây?”

Mục Tiểu Tuệ nhảy nháy đôi mắt vô tội, chạy lên ôm cổ Tô Dịch rồi hôn vào má anh một cái, ngọt ngào nói: “Em còn biết yêu chồng em nữa đó.”

Tô Dịch: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Chương 26

Editor: Trà Đá.

Mục Tiểu Tuệ bắt đầu đảo mắt, rồi sau đó gật đầu mạnh một cái, sau đó lên lút suy đoán, Tô Dịch nói những lời này, chính là muốn kết hôn với cô sao?

“Học kỳ này em chỉ còn lại ba môn, anh an bài chỗ thực tập cho em rồi, em đi xem sao!”

Hai mắt cô sáng rực nhìn anh: “Có phải em được đi làm chung với anh không?” A a, như vậy không phải là tình yêu công sở sao?

Anh trầm ngâm chốc lát rồi mới chậm rãi nói: “Không phải.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên ửng đỏ, nhìn chằm chằm đôi giày không nói lời nào.

“Em đừng suy nghĩ nhiều quá, anh chỉ muốn tốt cho em thôi. Nếu như em đi theo anh, sợ là bọn họ sẽ không dám sai em làm việc. Công ty nhỏ nuôi dưỡng nhân tài, ở đó em có thể phát huy khả năng của bản thân, chờ sau khi em tích lũy được nhiều kinh nghiệm rồi, thì anh sẽ chuyển em về MY.”

“Nói lời phải giữ lời đó.....”

“Anh đã bao giờ không giữ lời với em chưa?”

“Hừ!” Cô cong môi lên bày tỏ thái độ bất mãn, chợt nghĩ đến chuyện bài vở trên trường, vội hỏi: “Vậy học kỳ này anh vẫn ở trường dạy thay sao?”

“Không.”

Lông mày cô khẽ nhíu: “Tại sao?”

Anh lẳng lặng ngưng mắt nhìn cô: “Vừa làm bên công ty vừa dạy học chạy hơi mệt.” Có ai bắt được cá rồi còn phải tự giã vò bản thân nữa không?

Mục Tiểu Tuệ cảm thấy từ sau khi xác định mối quan hệ với Tô Dịch, thì khi hai người chung đụng cũng mất đi loại thân nhiên như trước kia, hoặc có thể nói, thái độ của anh đối với cô thay đổi quá nhanh, nhanh đến mức cô không thể thích ứng được.

Liễu Bảo một lòng nghiên cứu thiết kế thời trang, được Tô Dịch giúp đỡ vào thực tập trong một công ty thiết kế, Liễu Bảo rất quý trọng công việc không dễ gì có cơ hội thực tập như vậy, mỗi ngày từ chín giờ sáng đến năm giờ chiều, đều thấy thích thú không có nửa điểm mệt mỏi.

Ô Thiên Hàm và Thượng Bình được nhận vào thực tập trong một ngân hàng, làm công việc nhập số liệu ở phía sau, so với các bạn cùng phòng đang thuận buồm xuôi gió, thì Mục Tiểu Tuệ có vẻ cực kỳ khó khăn.

Cô đến địa chỉ công ty thực tập Tô Dịch cho, đột nhiên trở thành một chân sai vặt từ đầu đến chân, ngay cả chuyện mua cơm hàng ngày cũng bắt cô làm, sau khi tan việc thì cô lê cái thân mệt mỏi trở về phòng ngủ, sau đó chỉ nhận được một tin nhắn: “Ngày mai cô không cần phải tới công ty nữa, trước mắt công ty của chúng tôi tạm thời không thiếu người.”

Mục Tiểu Tuệ cảm giác rất khó tin, nếu công việc này được một người khác giới thiệu thì cô sẽ hoài nghi tính chân thật, nhưng đây là công việc Tô Dịch ra mặt tìm cho cô, đương nhiên có thể tin 100%, không thể xảy ra chuyện công ty không thiếu người được.

Mục Tiểu Tuệ lập tức gọi điện thoại cho Tô Dịch nói rõ tình hình, rồi sau đó cô nhận được câu trả lời khiến cô dờ khóc dờ cười. Quản lý công ty nói cô tự cao tự đại không chịu làm việc, cả ngày vui đùa ở trong phòng làm việc chơi điện thoại di động.

Không ngờ cô còn chưa bắt đầu công việc chuyên môn, mà cô đã thấy được gian nan.

Mục Tiểu Tuệ chỉ thiếu chút nữa là lật bàn, cuối cùng trầm giọng nói: “Em không đi làm nữa, ở lại trường học thêm nửa năm nữa rồi tính.”

“Mặc dù học kỳ sau phải đi ghi danh thực tập, nhưng cũng coi như là đi làm rồi, bây giờ em không thích nghi được với khó khăn thì đến lúc đó sợ rằng không chịu nổi.” Anh hướng dẫn từng bước.

Trong nháy mắt cô giận dữ: “Tô Dịch, anh có ý gì vậy? Có thể em không ưu tú bằng anh, nhưng anh cũng không thể tìm công việc khiến em trở thành con ngốc như thế!” Cô không muốn cãi nhau với anh, nhưng lời nói của Tô Dịch lại ngấm ngầm ám chỉ cô không biết cố gắng.

Sao vĩnh viễn cũng không thể hiểu được, bụi rậm cần bao nhiêu dũng khí mới dám sánh vai cùng anh.

Tô Dịch đứng trong phòng làm việc, mặt mày xoa xoa huyết thái dương, giọng nói dịu dàng như nước: “Em không cần phải xuyên tạc lời anh nói, em quá đơn thuần, lại không có tâm kế, đến đó dễ gặp cảnh khó khăn, anh chỉ muốn em rèn luyện thêm mà thôi.” Anh có thể bảo vệ cô cả đời, nhưng lại không thể bảo vệ cô từng giây từng phút được, chỉ khi nào cô trở nên mạnh mẽ rồi, mới có thể khiến anh an tâm.

“A, em hiểu rồi, bây giờ anh nói em không hiểu chuyện đúng không. Đương nhiên là em biết thời gian của Tô đại gia đắt hơn cả vàng, em sẽ không quấy rầy anh nữa, tạm biệt.”

Cô tức giận cúp điện thoại rồi úp mặt trên bàn, hồi hận muốn đánh mình một bạt tai: Mục Tiểu Tuệ ơi là Mục Tiểu Tuệ, từ lúc nào mà mi đã ăn nói chanh chua như vậy hả?

Tô Dịch bất đắc dĩ nghe tiếng cô cúp máy trong điện thoại di động, thở dài rồi đột nhiên cười nhẹ, chào đón người đang dùng ánh mắt dò xét nhìn anh, anh chỉ chỉ ghế làm việc: “Hiệu trưởng Thanh, mời ngồi.”

“Tiểu Tô à! Tôi không muốn vòng vo, hôm nay tôi có ý tới MY để kiểm cậu chính là muốn cậu ở lại trường học.”

Anh khoanh tay ở trước ngực, đường cong trên khoe môi không thay đổi: “Thì bây giờ tôi cũng đang làm chủ nhiệm của một lớp, nếu thiếu tôi, hiệu trưởng có thể bổ sung giáo sư khác vào chỗ đó mà.”

“Cậu và tôi phải làm rõ chuyện này, mặc dù là trên danh nghĩa, nhưng người khác vừa vào đã thấy được ngôi sao đầu tư của thành phố W giảng dạy ở trong trường, vậy thì danh tiếng của trường cũng không thua kém bất kỳ một trường đại học nào khác rồi.”

Anh hơi có chút dao động, anh là giáo sư của Mục Tiểu Tuệ, coi như cô cũng được lợi.

Hiệu trưởng Thanh thấy anh rơi vào trầm tư, vội thừa thắng xông lên: “Tôi đã sắp xếp xong quyền sách Phân tích chứng khoán đầu tư học do cậu viết rồi, chỉ cần cậu gật đầu đồng ý, thì tôi lập tức cho xuất bản, sau đó quyền sách này sẽ làm giáo án cho toàn bộ hệ tài chính, như vậy mỗi học kỳ cậu cũng có thể thu về một con số không nhỏ.”

Anh dùng một chút mới mở miệng: “Đây không phải là vấn đề tiền bạc.”

“Lần trước cậu cũng đã nói rồi, coi như là cậu nợ tôi một ân tình trong vụ án tiết lộ đề thi, tôi hi vọng cậu có thể ở lại trường học, coi như trả lại tôi cái ân tình đó.” Năm nay hệ tài chính có chiều mộ vài người, nhưng mặc kệ như thế nào thì ông cũng phải giữ Tô Dịch lại cho bằng được.

Lời hứa quân tử đáng giá nghìn vàng, anh cân nhắc hơn thiệt rồi ra điều kiện: “Tôi có thể ở lại trường học trên danh nghĩa, nhưng không lên lớp.”

Hiệu trưởng Thanh cười tươi đến nỗi nếp nhăn trên mặt nhăn lại: “Không thành vấn đề.”

~

Mục Tiểu Tuệ không còn hơi sức nhìn điện thoại di động trên bàn nữa, chờ cả ngày cũng không thấy một chút động tĩnh, nhất thời cảm thấy thất bại, muốn cầm điện thoại di động lên nhấn tin xin lỗi.

Bây giờ Liễu Bảo đã không còn nhìn nổi nữa: “Mục Tiểu Tuệ, cậu đúng là không khá lên được, có gan nổi giận mà bây giờ lại hạ mình xin lỗi vậy sao.”

“Nếu anh ấy gọi điện thoại cho tớ, là tớ tha thứ cho anh ấy ngay.”

“Thầy ấy làm sai chỗ nào mà phải cần cậu tha thứ, cậu tự làm tự chịu, đáng đời.”

Cô cũng biết bản thân cô quá nhạy cảm: “Nhưng con gái sao đi dễ dàng đàn ông được?”

“Dễ dễ cái đầu cậu, mình làm sai mà còn muốn người ta dễ dàng nữa hả? Nếu cậu không muốn tiếp tục với Tô Dịch nữa.....Thì về với đội của tớ đi....”

Cô vọt đứng lên trên ghế, sau đó lại nhảy vọt đến bên cạnh học tử, nghe răng trợn mắt, cũng không quên để Tô Dịch vào trong mắt: “Tô Dịch là của tớ, ai cũng đừng hòng tranh với tớ.”

Điện thoại di động của cô đổ chuông, cô nhanh chóng trượt bàn phím nghe máy: “Alo.....”

“Tiểu Tuệ, anh Biểu tìm được một công việc ở huyện G rất được, làm trong ngân hàng, con chuẩn bị về sớm một chút!”

Trong nháy mắt cô thay đổi: “Là mẹ sao!”

“Nếu không thì con cho là ai?”

Cô tránh né trả lời câu hỏi của mẹ Mục mà vào thẳng vấn đề: “Cái đó.... Con không muốn làm việc ở huyện.....”

Mẹ Mục nghe xong thì giọng nói lập tức cao vút lên quăng tám: “Tại sao? Bà nội nói con muốn quay lại đây tìm việc.”

Cô biết ở lại thành phố W làm giáo sư phân tích cũng đã chịu nhiều thiệt thòi rồi, nhưng nếu cô quay lại huyện thành, thì nhân duyên của cô và anh chắc chắn bị cắt đứt, ít nhất cô cũng phải cố gắng đứng vững trong thành phố W, thì mới có thể nói chuyện tương lai của hai người được.

“Mẹ, nếu con tìm được công việc ở thành phố W, vậy thì cũng không cần quay về. Nhưng nếu con đi làm mấy năm vẫn không thấy khá hơn, thì công việc ở quê coi như là một phần để dành cho con!”

Mẹ Mục lâm vào trầm tư, bà mẹ nào cũng hi vọng con gái mình có thể ở bên cạnh người mình yêu xong ra một mảnh trời riêng, cái gọi là lựa chọn, không thể vừa bắt cá vừa bắt tay gấu được.

“Được, tranh thủ lúc trẻ tuổi, xông xáo cũng tốt. Nếu như cảm thấy mọi chuyện gian nan quá, thì con phải nói cho mẹ biết.”

“Dạ, chắc chắn.” Cô thở phào nhẹ nhõm, cũng may là trong nhà cô không bắt ép cô quay về, nếu không thì duyên phận của cô và Tô Dịch đoán chừng sẽ đứt đoạn.

Sau lần đó, Mục Tiểu Tuệ vui đầu ở trong ký túc xá chờ điện thoại của Tô Dịch cả một tuần lễ, nhưng đáng tiếc, một cuộc cũng không có. Cô đau xót, suy nghĩ có phải Tô Dịch đã chán ghét cô rồi không, dù sao cô cũng không tài giỏi gì, đáng đáp cũng không được đẹp, lại còn hay giận.

Cô cảm thấy thế giới của cô chỉ còn lại một việc duy nhất, đó chính là chờ điện thoại của Tô Dịch.

Lại một tuần lễ trôi qua, đến lúc cô tưởng chừng như duyên phận của cô và Tô Dịch sắp kết thúc thì lại nhận được điện thoại từ anh: “Anh ở dưới lầu chờ em, mau xuống đây!”

Cô luộm thuộm bò dậy từ trên giường, lấy tốc độ ánh sáng lao ra khỏi phòng ngủ chạy xuống lầu dưới, màn đêm đã chong tằng tằng lóp lóp lên nhau. Vừa ngay khi cô nhìn thấy anh thì sắc mặt cô lập tức thay đổi, nụ cười bên môi đã không thể che giấu được nữa.

Cô muốn nói với anh: Nhìn nè! Tô Dịch, em đã sớm yêu anh đến mức không còn tôn nghiêm nữa rồi.

Mặc dù đèn đường mờ mờ ảo ảo, nhưng cô chỉ cần nhìn một cái thì lập tức tìm ra chính xác vị trí của Tô Dịch đang đứng, cô xông lên ôm cổ anh, đầu chôn sâu vào trong lồng ngực anh, nước mắt rơi xuống, nhưng cô lại đè nén không khóc ra tiếng.

Lòng anh đau như dao cắt, cúi đầu hôn lên trán cô. Anh chỉ muốn giúp cô nhận thức rõ cái thế giới này không phải màu hồng giống như cô nghĩ, nhưng anh lại không ngờ cô nhạy cảm đến vậy, cô bị tổn thương, anh hối hận, rất hối hận.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đầm nước mắt chui ra từ trong lồng ngực anh, rồi nhìn thẳng vào mắt anh cười hi hi: “Nói cho anh biết chuyện này.....”

“Chuyện gì?”

“Hôm nay em chưa rửa mặt nữa.”

“.....”

Ngày sinh nhật thứ sáu mươi của ba ruột Tô Dịch, anh dẫn cô trực tiếp đến gặp ba mẹ anh.

Bàn tay nhỏ bé của cô đỏ đầy mồ hôi, cô lôi kéo vạt áo Tô Dịch, tựa sát vào bên cạnh anh, lo lắng nói: “Sợ ba anh không thích em?”

“Em muốn ba anh thích em sao, nếu vậy thì không phải em sẽ trở thành mẹ kế của anh sao?”

Cô hung hăng đánh một quyền bên hông anh, hung ton nói: “Họ Tô kia, anh không thể nói điều gì dễ nghe hơn hả?”

Anh mỉm cười ôm cô vào trong ngực, một lúc lâu sau mới nói: “Hôm nay em ăn mặc rất đẹp.”

Hai gò má cô bỗng nhiên đỏ lên, từ quần áo đến giày của cô đều do Tô Dịch chọn. Váy dạ hội màu trắng lộ vai được điểm thêm những trân châu màu tím đẹp mắt, thiết kế váy dài đến gối càng tôn lên vẻ đẹp ngọt ngào động lòng người của cô, trên chân cô là một đôi giày cao gót màu da.

Tô Dịch không đợi cô phản ứng, vịn gương mặt cô rồi chỉ về một người đàn ông cao tráng ở cách đó không xa nói: “Đó là em trai sinh sau anh, tên là Quân Tinh Tâm, nhỏ hơn anh hai tuổi, nghề nghiệp là võ sĩ quyền anh, đã kết hôn, có một con trai.”

Cô bật cười một tiếng, vừa nhắc tới Tinh Tâm, cô lập tức không tự chủ được nhớ đến “Tinh Tâm đưa tiền mẹ, cần lý do sao?”

“Em đừng có cười, mặc dù tên của cậu ta hơi ủy mị, nhưng quả đấm rất lợi hại, nếu anh và cậu ta có xung đột xảy ra đánh nhau..... Vậy thì em phải chuẩn bị thủ tiết đi.” Sau đó anh chỉ chỉ hai người đàn ông có tướng mạo và khuôn mặt giống y nhau đang ngồi trên ghế salon nhàn nhã nói chuyện, rồi nói: “Hai người đó là sinh đôi, nhỏ hơn anh bốn tuổi, gọi là Quân Du và Quân Tuấn, trông coi công ty của gia tộc.”

Cô ngẩng đầu nhìn anh: “Còn Quân Tinh Di?” Kể từ khi nghe được cái tên này, cô vẫn muốn được gặp cô ta, để coi sắc đẹp có hơn gì Ô Thiên Hàm

không.

“Em đừng mắc công hỏi, chị ấy chưa bao giờ đến tham gia những buổi tiệc như thế này.”

“Nhưng hôm nay là sinh nhật của ba anh mà.”

Anh vén vén mái tóc rối bời của cô ra sau tai: “Không có ai hận ba anh nhiều giống như chị ấy đâu!”

“Tại sao?”

Anh nhéo nhéo gương mặt cô: “Tò mò hại chết mèo không biết sao?”

Cô cười cười muốn cắn bàn tay đang nhéo má cô, thì mẹ Tô không biết ở đâu bất thành linh xuất hiện, khiến cô sợ đến nỗi giấu thân thể ở sau lưng Tô Dịch.

Mẽ Khả đi theo phía sau mẹ Tô mặc một bộ trang phục lộng lẫy gọi cảm xinh đẹp. Mẹ Tô dùng ánh mắt ngàn năm băng giá khinh thường liếc cô một cái, rồi nói với Tô Dịch: “Tiểu Dịch, con đừng có điên nữa.”

Anh cẩn thận ngăn cản tầm mắt của mẹ Tô, trầm giọng nói: “Con đang rất tỉnh táo.”

Mẹ Tô không nói gì nữa, xoay người thay khuôn mặt diễm lệ tươi cười hòa chung với những nhân vật nổi tiếng trong giới. Cô thấy được rõ ràng, Mẽ Khả dùng ánh mắt u oán nhìn Tô Dịch, ngơ ngác đôi môi rồi cuối cùng lại không nói ra được.

Anh lúi cô đang núp sau lưng anh vào trong ngực: “Đồ nhát gan.”

“Hừ, nhát gan chỗ nào, là do mẹ anh quá hung dữ được chưa?”

“Ba ngày không đánh là nhảy lên đầu anh ngồi rồi, ngứa da rồi đúng không?” Anh làm bộ dọa đánh mông cô.

Cô vội ôm cánh tay anh nhõm nhõm cầu xin tha thứ: “Em không nói xấu mẹ anh nữa, anh tha cho em đi. ....” Nhưng sao cô lại có cảm thấy lời cô nói là sự thật?

Anh nhẹ nhàng giải thích: “Có lẽ anh cũng không có tình cảm gì với cái gia đình này, nhưng cũng không muốn nghe bất kỳ điều gì không phải về bọn họ, em hiểu cảm giác của anh không?”

Cô nghiêm túc gật đầu một cái: “Em hiểu.” Đây chính là máu mủ tình thâm, mặc dù không chung sống nhiều, nhưng đã là máu mủ cốt nhục, thì cả đời cũng không thoát được, trốn không thoát.

Cô nhìn thấy trong căn phòng tổ chức tiệc được trang trí rất nhiều chong chóng tre và bong bóng, phần lớn đều là đồ ngọt, hơn nữa toàn bộ thức ăn rất trẻ con, cô không hiểu.

“Tại sao ba anh lại trang trí tiệc sinh nhật giống con nít vậy?”

“Do ông ấy sợ chết thôi!”

Cô tròn to hai mắt nhìn Tô Dịch, cảm giác đầu lưỡi đang xoắn lại: “Anh. .... Anh. .... Không phải lúc này anh nói là không muốn nghe người khác nói điều không tốt về gia đình mình sao?”

Anh nhướn mày: “Anh chỉ nói sự thật thôi.”

Tô Dịch hoàn toàn không dẫn cô đến gặp mấy người em trai của anh, mà trực tiếp lôi kéo cô đến trước mặt ba anh, giới thiệu: “Đây là Mục Tiểu Tuệ, bạn gái con, đây là ba anh.”

Cô khẽ khom lưng lễ phép chào một tiếng: “Chào chú ạ. ....” Thật ra thì cô cảm thấy có thể gọi là ông nội rồi.

Mặt ba Tô lập tức tối sầm lại: “Ta còn trẻ tuổi lắm.”

Tô Dịch tiếp lời: “Ba thôi đi, bình thường cô ấy còn gọi con là cục Tô, lại gọi ba là chú thì ba quá hời hợt rồi còn gì.”

Ba Tô nghe Tô Dịch nói xong thì khuôn mặt thay đổi trong nháy mắt, mừng rỡ cười không ngấm được miệng, ánh mắt nhìn Mục Tiểu Tuệ cũng cực kỳ hiền lành: “Đúng là đứa bé ngoan mà, ta càng nhìn càng thấy thích.”

“Cũng không còn chuyện gì khác, chỉ là mượn ngày sinh nhật của ba để giới thiệu con dâu, không phải là để ba xem xét, mà chỉ là thông báo thôi.”

Cô ngẩng đầu ngưng mắt nhìn gò má của Tô Dịch, tràn ra một chút xiu ảm áp, anh chưa bao giờ nói mấy lời yêu cô, nhưng một câu này còn hơn cả câu ‘anh yêu em’ nữa, càng kiên định hơn.

“Con yên tâm, ta không giống mẹ con, vợ chồng quan trọng là phải gắn bó với nhau, con thích là tốt rồi.”

Trong sảnh tiệc càng lúc càng nhiều người, sau đó cô nhìn trước ngó sau rồi quay đầu hỏi Tô Dịch: “Nhà anh có rất nhiều tiền sao?”

“Tạm tạm!”

Quét mắt thấy ba người em trai của anh cũng được vây quanh bởi rất nhiều người đang ra sức nịnh hót, bọn họ ở bên này thì vắng tanh, những người đó rõ ràng không biết Tô Dịch mới là con trai trưởng mà.

Cô sợ anh xem không vừa mắt, nên giả bộ cầm đĩa đi lấy thức ăn rồi tùy tiện tìm một phòng chơi cờ. Tâm tình của anh thoải mái, còn cô có bao nhiêu tâm sự cũng viết thẳng ra trên mặt, coi như anh không muốn biết cũng khó.

Cô vui trên ghế salon tựa vào người anh, trong phòng chơi cờ chỉ có hai người họn họ, cô cẩn cẩn môi dưới cẩn thận nói: “Tại sao anh lại theo họ mẹ?” Cô cũng theo họ mẹ vì phong tục mê tín, nói cô nếu không theo họ mẹ thì sẽ không sống quá chín tuổi.

Anh ra về thâm trầm nhắm mắt lại, ý muốn nói cho cô biết đây là một đề tài đau thương.

Cô ôm lấy anh muốn truyền sự ấm áp cho anh, ý muốn nói cho anh biết cho dù cả toàn thế giới quay lưng lại với anh, thì cô sẽ ở lại với anh: “Nói cho anh biết lúc nhỏ em cực kỳ ngốc, mới mong một đầu năm đã bị rơi xuống ruộng nước..... Chơi trốn tìm thì tự nhốt mình ở trong tủ..... Trên đường về nhà bị đứa bé khác dọa nên nhát gan không dám về nhà.....”

Cô liên hồi nói rất nhiều chuyện, đều là những chuyện cô không muốn cho Tô Dịch biết. Nhưng nếu những chuyện này có thể khiến anh cười, thì cô sẵn sàng nói không chút xấu hổ.

Cô ngừng đầu, thấy Tô Dịch đang run run rẩy rẩy, giây lát sau thì hiểu rõ cô bị rơi vào bẫy của anh, cô dùng khuỷu tay chọt lên ngực anh, thờ phỉ phò nói: “Sao lại có thể như vậy được chứ.”

Anh dịu dàng hỏi ngược lại cô: “Anh thế nào?”

Cô bấu môi, rồi trong thoáng chốc gạt mình: “Em phát hiện ra bây giờ miệng lưỡi của anh không còn đáng ghét như trước kia nữa.”

“Không tệ, hôm nay thông minh đột xuất phát hiện ra anh thay đổi sao.”

“.....”

Bọn họ không đi ra ngoài ăn, lẳng lặng vui ở trong phòng chơi cờ hưởng thụ thời gian ở bên nhau, trước khi ăn thì Quán Tĩnh Tâm có vào đây một chuyến. Da thịt màu lúa mì khỏe mạnh như ánh mặt trời, cao lớn cường tráng ngồi xuống đã chiếm một phần hai cái ghế salon dài hẹp, cô và Tô Dịch phải chen chúc vào một góc nhỏ hẹp trông đến tội nghiệp.

“Anh trai, đây là vợ anh sao?”

Tô Dịch che chắn cho cô không một sơ hở, trên mặt cười nói, nhàn nhạt “Ừ” một tiếng.

“Đây là người phụ nữ thứ bao nhiêu rồi?”

“Câu hỏi cái này làm gì?” Anh cau mày bất mãn.

Quán Tĩnh Tâm có cảm giác xem thường Tô Dịch, để cánh tay ngang trên vai anh nói: “Cuộc sống chỉ xoay quanh một người phụ nữ không thấy chán sao? Với lại nhìn chân tay cô ta lẻo khoèo ốm nhom, có thể thỏa mãn nhu cầu kia cho anh sao?”

Mục Tiểu Tuệ thật lòng muốn đánh anh ta, ở trước mặt cô khuyên nhủ chế độ một chồng nhiều vợ? Hay là muốn chia rẽ bọn họ?

Khỏe môi anh cong lên, chỉ thoáng gật đầu, chọt nói: “Tình dục và tình cảm của mỗi người đương nhiên khác nhau.”

Đối với chuyện nam nữ thì cô cũng thuộc dạng gà mờ, chỉ hay nghe Liễu Bảo nói tới đề tài này, tình dục như là liều thuốc phiện với đàn ông, ăn tận xương tủy.

“Cái này thì có là gì, cũng đâu phải là phản bội, mà là sáng khoái, tính toán đến bây giờ, thì cũng phải lên giường với hàng trăm hàng ngàn phụ nữ rồi.”

Cô ngây người như phỗng nhìn chăm chăm gương mặt màu lúa mì của Quán Tĩnh Tâm, trên khuôn mặt kia là nụ cười đắc ý, còn trong lòng cô phức tạp. Tô Dịch đã giới thiệu cô là vợ tương lai, vậy mà dám khoe khoang khoác lác trước mặt anh trai, cô dòi tằm mắt đến gương mặt chứa nụ cười yếu ớt của Tô Dịch, thấy đáy mắt anh đã sớm lạnh lẽo, lúc này trái tim cô mới vững vàng an tâm.

Tô Dịch mà cô yêu cũng không phải là người vượt quá giới hạn.

Quán Tĩnh Tâm còn nói rất nhiều, Tô Dịch hoàn toàn đã để ngoài tai rồi, chỉ là thỉnh thoảng “Ừ” một tiếng, rồi cũng nói hai ba câu, sau khi bữa tiệc bắt đầu thì Quán Tĩnh Tâm đi với tốp ba tốp năm uống rượu rồi.

Sau khi Quán Tĩnh Tâm đi, Mục Tiểu Tuệ nắm lấy cổ áo sơ mi trắng của Tô Dịch, hung hãn nói: “Nói cho anh biết, anh mà giống như Quán Tĩnh Tâm, thì coi chừng em thiên anh đó.”

Lời còn chưa dứt thì có một cô gái cao cao hơi gầy đi vào phòng chơi cờ, đi thẳng vào toilet, cô cũng không để trong lòng, tiếp tục nói: “Nếu Quán Tĩnh Tâm chưa kết hôn mà tính tình lại phong lưu, thì vẫn có thể chấp nhận được; nhưng anh ta có vợ có con, làm như vậy chẳng phải là rất có lỗi với vợ anh ta sao.”

Tô Dịch muốn ngăn cản cô để cho cô đừng thảo luận về đề tài này nữa, rốt cuộc cũng chậm hơn một bước. Cô gái đi ra khỏi toilet đang ý vị sâu xa quan sát Mục Tiểu Tuệ, khiến cho cô toát mồ hôi lạnh.

Cô bất mãn nhíu nhíu mày: “Mới vừa rồi cô ta nhìn em kiểu gì vậy?”

Tô Dịch trầm ngâm chốc lát: “Hoài nghi nhân phẩm của em đó.”

“Tại sao?”

“Ở sau lưng bàn luận về người khác là không tốt, về sau em phải nhớ. Đặc biệt là trên thương trường, em có thể nói bất cứ điều gì tốt về ai đó, nhưng không được nói bậy một chút đỉnh nào hết.”

Cô vuốt vuốt mấy cái nút áo sơ mi của anh, rầm rì nói: “Nhưng nếu mình không thích ai đó, thì có nhìn thế nào cũng không cười nổi.”

“Cho nên anh mới muốn em rèn luyện thêm một chút.....”

Tô Dịch giống như thầy chủ nhiệm vậy, tỉ mỉ nói những quy tắc trên thương trường cho cô nghe, cô nghe rất nghiêm túc, lại cảm thấy bản thân vẫn không thể làm được.

Đột nhiên hai người nghe thấy tiếng ồn ào ở bên ngoài, sau đó là giọng nói giận dữ của Quán Tĩnh Tâm: “Đừng cản tôi, tôi phải đi tìm con nhãi ranh kia nói chuyện.” ‘Rầm’ một tiếng, cánh cửa phòng chơi cờ bị đập một cước.

Cô ngây ngốc nhìn sóng người đang ùn ùn kéo vào, đầu óc cô trống rỗng.

“Tô Dịch, con đàn bà của anh muốn lập đèn thờ trình tiết rồi sao? Tôi phong lưu thì cũng chẳng đến lượt con nhãi đó.”

Phía sau lưng Quán Tĩnh Tâm chính là người phụ nữ cao cao hơi gầy mới vừa vào lúc này, khó trách lúc đi ra khỏi phòng thì nhìn Mục Tiểu Tuệ một cái, thì ra là đi tố cáo cô.

Mục Tiểu Tuệ ở cách xa Quán Tĩnh Tâm một đoạn cũng có thể nghe ra được mùi rượu nồng nặc trên người anh ta, chắc lúc ăn tiệc đã uống rất nhiều rượu. Cô bị Quán Tĩnh Tâm mắng đến đỏ tới mang tai, nhìn bốn phía đều là người vây quanh xem náo nhiệt.

Cô cúi đầu không nói lời nào, chuyện này cũng coi như là do cô khơi mào trước, không thể trách được Quán Tĩnh Tâm.

Trong nháy mắt Tô Dịch không nể mặt nữa, ánh mắt lạnh lùng quét đám người ở xung quanh, đứng dậy, lạnh lùng nói: “Xin lỗi chị dâu mày mau.”

“Chị dâu? Anh trai, có phải anh bị mù mắt rồi nên mới nhìn trúng con nhãi này không?” Dứt lời anh ta đi về lên trước dùng ngón tay hung hăng chỉ xuống chóp mũi Mục Tiểu Tuệ, khiến cô hốt hoảng và bị đau nên lui lại mấy bước.

Quán Tĩnh Tâm nói tiếp: “Dám nói xấu tôi, xem ra con tiện nhân này chán sống rồi.....”

Thượng Bình cũng thường mắng hai chữ ‘Tiện nhân’, cô nghe cũng không cảm thấy có gì khác, bởi vì cô biết Thượng Bình không có ác ý, chỉ là thuận miệng nói ra thôi. Nhưng trong tình huống này thì hai chữ đó như tát thẳng vào mặt cô, khiến cô khó chịu nhưng cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, nói cho cùng vì cái miệng hại cái thân.

Anh không thể nhịn được nữa nhanh chóng nắm lấy cổ áo Quán Tĩnh Tâm, cắn răng nghiêng lợi nói: “Tao nói mày xin lỗi chị dâu ngay.”

“Tôi đi tới đánh tôi đi, có phải muốn đánh tôi rồi đứng không? Đến lúc đó cũng đừng nói là anh bị một tuyến thủ quyền anh chuyên nghiệp bắt nạt đó, đánh đi..... Tôi đi..... Tốt nhất là đánh trên mặt đây này.”

Nhóm người sau lưng Quán Tĩnh Tâm đều lui ra sau vài bước, giống như là tránh khỏi chiến trường. Cô vô cùng lo lắng nhìn tình hình trước mắt, trên mu bàn tay của Tô Dịch đã nổi gân xanh hiển thị rõ giờ phút này anh rất tức giận.

Cô vội vàng tiến lên kéo bàn tay nắm cổ áo Quán Tĩnh Tâm của anh ra, chỉ sợ anh không nhịn được lại đánh xuống một quyền.

Cô vội vàng nói: “Quán Tĩnh Tâm, xưa nay tôi hay nói mà không chịu suy nghĩ trước, thật xin lỗi. Có chuyện gì thì chúng ta cứ bình tĩnh mà nói chuyện, đều là người một nhà đừng có làm tổn thương hòa khí gia đình.”

Cô có ý định muốn ngăn cản đánh nhau, nhưng lại không ngờ trở thành mồi dẫn lửa.

Quán Tĩnh Tâm dùng hai tay đẩy cô một cái, một tay lực sĩ quyền anh dùng toàn bộ sức lực, lại uống rượu nên không thể khống chế được sức mạnh, cô

nặng nề ngã đập vào tường, cảm giác như các bộ phận trong cơ thể bị lộn ngược.

Hai tai cô ù ù, đợi đến khi cô hoàn hồn lại thì đã thấy Tô Dịch vùng nằm đấm trên mặt Quán Tĩnh Tâm, một lát sau hai người đánh nhau, mà cô thấy Tô Dịch bị tay quyền anh chuyên nghiệp Quán Tĩnh Tâm ép nằm trên mặt đất đánh mạnh hai cú lên mặt Tô Dịch.

Cô xông lên cố gắng đẩy Quán Tĩnh Tâm ra, nhưng lại dễ dàng bị anh ta đẩy ra xa ngã trên mặt đất, lúc ngã xuống không cảm thấy đau, cô lại xông lên, nhưng lại bị đẩy ngã một lần nữa.

Nước mắt đã sớm chảy trong hốc mắt, trong miệng đã lặp đi lặp lại một cách máy móc: “Không được đánh không được đánh.....”

Tô Dịch của cô, đừng đánh Tô Dịch của cô nữa.

Cô xông lên bắt được cánh tay của Quán Tĩnh Tâm rồi ra sức cắn, anh ta bị đau nên buông Tô Dịch ra, rồi đánh một quyền vào bụng cô. Mùi máu tươi tràn đầy khoang miệng, đau đớn trào tới, nhưng cô không chịu buông tha.

Tô Dịch thấy rõ một quyền kia của Quán Tĩnh Tâm, trong mắt anh bỗng chốc trở nên phẫn nộ, vùng mạnh một quyền lên mặt Quán Tĩnh Tâm, một cái lại một cái, tựa hồ như vậy mới có thể giảm bớt nỗi tức giận trong lòng.

“Tất cả dừng tay lại.....” Giọng nói giận dữ của ba Tô vang lên từ phía sau.

Mục Tiểu Tuệ đỡ Tô Dịch đứng lên, sau đó thấy Quán Tĩnh Tâm ngồi dưới đất, lau khước môi đang chảy máu một cái, rồi lườm cô căm ghét.

“Ai có thể nói cho ta biết rốt cuộc chuyện này là như thế nào?” Giọng điệu của ba Tô trong nháy mắt đã khôi phục lại thái độ bình thường.

Bốn phía im ắng, sức nặng ở trên người cô đang được tăng lên, cô kiêu ngạo ngược đầu nhìn mọi người ở xung quanh. Bây giờ cô không chỉ là đại diện cho bản thân cô, mà còn thay mặt Tô Dịch, cô có thể mất thể diện, nhưng cô không thể làm anh mất mặt được.

Tô Dịch bị mấy quyền của Quán Tĩnh Tâm làm cho chéch choáng, anh cười ha ha rồi đi đến trước mặt ba Tô, một lúc lâu sau nháy mắt: “Ba yêu, còn có thể là chuyện gì, em trai con nói tư thế đánh của con không đúng, nên giúp con sửa đổi. Không ngờ hai anh em con bàn luận một chút đã bị nguyền, cũng không quan tâm nặng nhẹ thế nào, thật xin lỗi!”

Ba Tô nhìn xẹt qua mặt Tô Dịch, sau đó lộ ra nụ cười chuyên nghiệp: “Hai đứa này dám quấy nhiễu mọi người, tất cả giải tán đi, phía sau còn nhiều tiết mục hay ho đó.”

Ba Tô vừa nói ra, tất cả mọi người giải tán như chim vỡ tổ, chỉ chốc lát sau cũng chỉ còn lại ba người bọn họ. Ánh mắt trong veo mà lạnh lùng của Mục Tiểu Tuệ nhìn chằm chằm Quán Tĩnh Tâm, mang theo một oán giận mơ hồ, nhưng trong lòng thì biết rõ chính cô mới là đầu sỏ gây nên mọi chuyện.

Quán Tĩnh Tâm vuốt vuốt gò má hơi sưng của mình rồi nói: “Cô đừng có nhìn tôi như vậy, là anh ta đánh tôi trước đó.”

Cô quay đầu lại đã sớm thấy mặt mũi Tô Dịch sưng vù, cổ họng căng thẳng, có một loại khó chịu như trong miệng có đầy mù tạt vậy: “Anh có sao không?”

Anh nghiêng đầu khẽ mỉm cười: “Em coi thường anh quá rồi đó, anh có thể có chuyện gì chứ.”

Âm thanh của tiếng giày cao gót va chạm trên mặt đất từ xa đến gần, mẹ Tô dẫn theo Tôn Trác và Mễ Khả đi tới, trên mặt bà đầy sát khí, đi thẳng tới trước mặt Mục Tiểu Tuệ, giơ tay lên hung dữ tát cô một bạt tai.

“Cái tát này để cho cô biết, đừng có tự cho là đúng.”

Má cô tê dại một hồi, nhưng không có cảm giác, chỉ là sự đau đớn trên bụng cô càng lúc càng rõ ràng, cô dùng hết hơi sức toàn thân cố gắng vịn bên người Tô Dịch. Anh trở mặt nhìn cô bị tát, đau đớn không ngừng truyền đến, anh cắn răng không còn sức lực để ngăn cản mẹ anh.

Mẹ Tô giơ tay lên còn định tát thêm một cái nữa, nhưng bị Tôn Trác ngăn cản, Mễ Khả lo lắng nói: “Mẹ, bỏ qua đi! Con thấy anh bị thương không nhẹ đâu, hay là đưa anh ấy đến bệnh viện trước.”

Tô Dịch nở nụ cười: “Không có gì, thân thể con rất tốt, Tiểu Tuệ, chúng ta về nhà.”

“Được, chúng ta về nhà.” Mục Tiểu Tuệ đỡ Tô Dịch đi ra ngoài cửa.

Giọng nói tỉnh tể dịu dàng của Mễ Khả thấp thòm: “Mẹ, anh hai như vậy không sao chứ!”

“Nó có chết cũng đáng lắm.”

Tìm Mục Tiểu Tuệ như bị dao cắt, mẹ cô chưa từng dung giọng điệu như vậy nói chuyện với cô, hướng chỉ vào lúc này lại hóa vô đơn chí.

Cả hai dắt nhau lảo đảo đi tới chỗ đậu xe, hô hấp của Tô Dịch cũng càng ngày càng nặng, trên trán thấm đầy mồ hôi lớn chùng hạt đậu: “Đi..... Qua bên kia đường đón xe, với tình trạng của anh bây giờ..... Không lái xe được.”

Cô cắn răng giữ anh để không bị trượt, thần kinh ở má trái bị mẹ Tô đánh không ngừng khôi phục, vừa nóng rát vừa đau đớn, cô lao đảo té ngã trên đất, khiến Tô Dịch cũng bị té theo.

Thần kinh căng thẳng cũng không chịu nổi nữa, cô ngồi dậy rồi vòng tay quanh cổ anh, nhẹ nhàng tựa đầu vào vai anh khóc thành tiếng, nói: “Tô Dịch anh ngốc lắm, biết rõ đánh không lại mà còn động thủ trước, rãnh quá ngứa da muốn ăn đòn sao? Bình thường cái đầu óc thông minh hay bắt nạt em đâu rồi hả? Ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc.....”

Tô Dịch mở mắt ra thấy bóng đêm mờ mịt, đưa tay vuốt vuốt khuôn mặt mềm mại của cô, hít một hơi thật sâu, nói đứt quãng: “Anh sao có thể nhìn vợ mình bị người ta bắt nạt đây?”

Biết rõ đánh không lại vậy mà còn ra mặt trả thù cho cô, rốt cuộc là ai ngốc đây?

Nước mắt càng chảy dữ dội hơn, chảy dọc theo gương mặt bóng loáng, cô nhìn thẳng vào mắt anh: “Anh nói đúng, em mới là người ngu ngốc lại quá ngây thơ, vừa ngây ngô vừa ngu vừa đần. Về sau em sẽ khôn khéo hơn một chút, nói chuyện ngắn gọn không gây chuyện.”

Anh lắc đầu một cái: “Không, em cứ như bây giờ là tốt rồi, nếu em biến thành như vậy, thì không còn là Mục Tiểu Tuệ nữa.”

Nhờ vào ánh đèn đường mờ mờ mà cô nhìn thấy được vết bầm tím ửng đỏ trên mắt anh, nhẹ nhàng hôn lên: “Nhưng rốt cuộc cũng vì em mà gây điều phiền toái đến cho anh.”

“Vây từ nay về sau nếu em muốn nói xấu người khác, thì nói riêng với anh là được rồi, tuyệt đối không thể để cho người khác biết.”

Miệng cô thì cười, nhưng nước mắt vẫn chảy ào ào trên khuôn mặt cô. Cô biết anh nói những lời này để cô biết, mặc dù cả thế giới không tin cô, nhưng cô hoàn toàn có thể tin tưởng vào anh.

Cô cố gắng nở nụ cười tươi tắn: “Nhưng nếu em muốn nói xấu mẹ anh thì sao? Mới vừa rồi mẹ anh không chỉ tát em, mà còn làm anh bị tổn thương nữa.”

Anh nở một nụ cười tươi như ánh mặt trời: “Có thể, chúng ta cùng nhau nói xấu.”

Mục Tiểu Tuệ vừa cười vừa khóc.

Cô nhẹ nhàng ôm anh vào trong ngực, đè nén nước mắt nói: “Ngực anh cũng bị đau, mau đến bệnh viện!”

Anh thở hắt hắt ho khan mấy tiếng: “Ồ trước mặt anh em không cần phải dè dặt như vậy, anh không có giấu bệnh. Hơn nữa, anh cũng không muốn khiến em phải thủ tiết, gọi điện thoại cho anh về anh đến đón.” Cô chỉ trúng một quyền ở bụng, dù sao cũng không bị đau nhiều.

“Anh về?” Cô nghĩ ngợi một lúc mới nhớ ra Trương Ba, vội ngừng khóc rồi lấy điện thoại di động ra, lại phát hiện số điện thoại của Trương Ba đã sớm bị Ô Thiên Hàm xóa hết rồi.

“Em lại ngốc nữa rồi.”

“Không phải, em không có số điện thoại của thầy ấy.”

Anh gian nan nâng cánh tay phải đã sớm tê liệt của mình, rút điện thoại di động ra đưa cho cô: “Trong điện thoại anh có.”

Cô nghe lời anh trượt điện thoại anh ra thì thấy khung mặt khẩu: “Mặt khẩu là gì?”

“0322.”

Tay cô run lên suýt nữa làm rớt điện thoại di động, cô nén tò mò trong lòng để tìm số điện thoại của Trương Ba, nhờ anh ta đến giúp. Cô thấy được mối quan hệ của Tô Dịch và Trương Ba rất tốt, chỉ chờ gần mười phút đã thấy xe đến, hai người hợp sức đưa anh đến bệnh viện gần đó.

Tô Dịch được đẩy vào kiểm tra toàn thân, cô ngây người đứng ở hành lang lạnh lẽo trong bệnh viện đợi, trái ngược với sự lo lắng bất an của cô, thì Trương Ba bình tĩnh hơn rất nhiều.

“Em cũng không cần phải lo lắng quá, mới vừa rồi tôi có hỏi thăm bác sĩ, trừ phía dưới xương sườn bị đau ra, thì còn lại chỉ bị chấn thương bên ngoài.”

“Dạ.” Cô cúi đầu không nhìn Trương Ba, anh ta giống như một cái gai, ghim thật sâu vào trong lòng tất cả mọi người trong phòng ngủ, nhờ không được, trừ không xong.

Trương Ba khẽ mỉm cười muốn giải thích, thì bác sĩ ở bên trong vội vàng cầm giấy tờ đi ra ngoài, cô chạy lên hỏi: “Anh ấy không có vấn đề gì chứ?”

Bác sĩ lạnh lùng hỏi: “Ai là người nhà của bệnh nhân?”

Trương Ba nói: “Là tôi.”

“Lá lách bị vỡ, nhiều chỗ bị bầm tím, bệnh nhân đã lâm vào hôn mê sâu, cần phải phẫu thuật gấp, nhưng phải được người nhà bệnh nhân ký tên, tình

huống bây giờ rất nguy cấp, mời anh ký tên vào đây.”

Trương Ba bình tĩnh ký tên theo sự chỉ dẫn của bác sĩ, anh ta biết đánh nhau sẽ dẫn đến hậu quả không tốt, nhưng lại không muốn chuyện này âm ỉ, nên chỉ âm thầm báo cho mẹ Tô đến bệnh viện.

Đầu óc Mục Tiểu Tuệ ong ong, tay chân lạnh buốt, đưa tay dựa vào bức tường lạnh lẽo ngoài hành lang bệnh viện rồi chậm rãi tuột xuống, có cuộn tròn thân thể lại cũng cảm thấy rét buốt, một loại tuyệt vọng đồ xuống đầu, găm nhăm từng chút từng chút trái tim cô, gần như tan vỡ.

Mẹ Tô cũng không nổi trận lôi đình hay đánh cô nữa, hoàn toàn trực tiếp lạnh nhạt với cô, chỉ có vẻ mặt khản trương của bà mới biết bà đang lo lắng cho anh.

Cô cắn bàn tay phải, những vẫn không ngăn được nỗi đau nơi trái tim, cô càng cắn mạnh hơn, mạnh hơn nữa.

“Em đừng như vậy, điều chúng ta có thể làm bây giờ là chờ đợi cậu ấy ra ngoài, nếu em cũng ngã bệnh, thì chẳng lẽ em muốn cậu ấy nằm trên giường bệnh lo lắng cho em nữa sao?”

Cô giương mắt lên nhìn thẳng vào đáy mắt gọn sóng của Trương Ba, sau đó bình tĩnh nói: “Đúng, em không thể ngã xuống được.” Nháy mắt một cái, nước mắt lập tức lăn xuống.

Đúng là chỉ có cơ thể đau mới có thể nhắc nhở cô đây là sự thật, cũng chỉ có nỗi đau của cơ thể mới làm giảm bớt nỗi đau trong tim cô.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chương 27

Editor: Trà Đá.

“Mục Tiểu Tuệ, biết vì sao tôi không đánh cô không?” Mẹ Tô lạnh lùng nhìn cô.

Cô lắc đầu một cái, sau đó nghe thấy giọng nói tàn nhẫn của mẹ Tô: “Nếu như Tiểu Dịch thật sự gặp chuyện bất trắc, đánh cô chỉ khiến trong lòng cô bớt áy náy. Mà tôi chỉ muốn cô phải áy náy cả đời, luôn luôn phải nhớ về ngày hôm nay, tất cả đều vì cô mà ra.”

Lời nói của mẹ Tô giống như một cây đao, xé cái sự thật trước mắt ra máu chảy đầm đìa. Mặc dù mẹ Tô không nói, thì cô cũng áy náy cả đời.

Sau phẫu thuật, Tô Dịch vẫn còn trong trạng thái hôn mê, được đưa trực tiếp vào phòng ICU. Cô được Trương Ba khuyên nhủ về trường học trước, rồi thấp thỏm lo lắng chờ đợi tin tức của anh, hôm sau anh đã tỉnh lại, nhưng thời gian thăm bệnh trong phòng ICU rất ngắn, một ngày chỉ được một lần, nên vĩnh viễn không đến lượt cô.

Cho đến khi anh được chuyển qua phòng bệnh thường thì cô mới có cơ hội được thấy Tô Dịch, nhưng mẹ Tô và Mễ Khả vẫn túc trực ở phòng bệnh anh 24 giờ, nên cô chỉ dám đứng ở đằng xa nhìn một cái, không dám đi vào.

Vào một hôm mẹ Tô đến tìm cô, bà tao nhã cao quý ngồi trong quán cà phê khinh bỉ nhìn kỹ cô, rồi sau đó lạnh nhạt mở miệng: “Bất cứ chuyện gì ta đều thích người ưu tú nhất.”

Cô trầm mặc không nói gì, những lời này bà Tô cũng có ám chỉ qua.

“Người thích hợp làm con dâu của ta nhất là Tiểu Khả, chắc ta cũng không cần nói câu tiếp theo đâu nhỉ.”

Con người âm thầm của cô chống lại ánh mắt đầy xem thường của mẹ Tô: “Mễ Khả đúng là rất chuyên nghiệp, nhưng chẳng qua chỉ là một thư ký, cô ấy cũng không thể giúp Tô Dịch sáng tạo càng không thể tạo điều kiện thuận lợi cho anh ấy được.” Hạnh phúc phải do chính mình ra sức giành lấy, cô không để vì chuyện mẹ Tô không thích cô mà cô sẽ dễ dàng buông tha Tô Dịch được, đó chỉ là tình tiết trong phim truyền hình mà thôi.

“Đúng, đúng là trên vấn đề công việc thì Tiểu Khả không thể giúp gì được, nhưng ít ra sẽ không gây ra phiền phức. Trong vấn đề sinh hoạt hàng ngày, không cần phải nắm rõ chuyên môn cũng có thể giúp được Tiểu Dịch, có thể cùng con trai ta đi Hong Kong, cả nước Mĩ nữa.”

“Anh ấy chưa bao giờ nói là muốn đi Hong Kong hết.” Trong lòng cô chấn động mạnh một cái, nhớ tới lần trước anh hỏi cô chuyện đi công tác ở Hong Kong.

Mẹ Tô cười khẩy: “Đúng, thằng bé chưa từng đề cập chuyện này với cô. Nghĩ thử xem, một chuyên gia đầu tư xuất sắc như vậy, đương nhiên mục tiêu cuối cùng là muốn đến Wall Street rồi. Thời gian trước công ty có điều thằng bé đi Hong Kong làm việc, nhưng nó hoãn lại. Chú ý cách tôi dùng từ, là hoãn cũng không phải là khéo léo từ chối. Điều này nói rõ trong lòng thằng bé có khát vọng muốn đến đó để phát triển tiền đồ, mà lý do thằng bé cự tuyệt là cô. Cô nghĩ xem, cô có phải là chướng ngại vật kiềm hãm sự phát triển của thằng bé hay không, hay cô nghĩ nó lựa chọn ở bên cô là thích hợp

đây, tất cả đều phải xem bản thân cô thôi.”

Những lời mẹ Tô nói ra khiến cô bị chấn động mạnh, nói như vậy thì vị trí của cô ở trong lòng anh có thể nặng ngang bằng với ước mơ của anh, cô vừa bồi hồi vừa rối rắm.

Cô vẫn đến bệnh viện nhìn anh như thường lệ, mới vừa tới chỗ cửa đã nghe thấy giọng nói của Tô Dịch: “Ngày nào em cũng lén lén lút lút ở ngoài cửa để làm gì?”

Lúc cô đang hoảng hốt thì cửa cũng đã mở, cô ngây ngốc nhìn Tô Dịch đang mặc quần áo bệnh nhân rồi lại đau xót: “Bác sĩ nói nửa tháng nữa anh mới có thể xuống giường.” Cô vội vàng đỡ anh nằm lại trên giường.

Cô nhìn xung quanh phòng bệnh cũng không thấy mẹ Tô và Mẹ Khả đâu.

“Quan tâm anh như vậy mà sao không chịu vào.”

Hốc mắt cô đỏ ửng ngồi ở bên giường bệnh cố gắng nhẫn nhịn: “Tay chân em vụng về như vậy, có vào cũng không giúp được gì, chỉ phiền anh thêm thôi.” Biết được anh bình an vô sự là cô cũng thỏa mãn rồi.

Tô Dịch mím môi không lên tiếng, cô móc điện thoại di động ra trả cho anh, cắn cắn môi dưới: “Mặt khẩu. .... Là sinh nhật của em sao?”

“Trong lúc anh nằm bệnh viện thì em cũng thông minh lên rồi đấy, không tệ không tệ. ....”

“Cái gì. .... Nhưng anh đôi khi nào vậy.”

“Trước giờ vẫn vậy mà!”

“Không đúng, lần trước lúc đi đến thành phố F không phải mặt khẩu này,”

Anh khẽ mỉm cười: “Không phải khi đó anh còn cho là ngày sinh nhật của em trùng với ngày sinh trên thẻ chứng minh thư của em sao, cho nên đương nhiên không phải cái mặt khẩu này.”

Cô không hỏi nữa, chỉ là trong lòng tràn đầy cảm động và ấm áp, nhưng nếu trước kia cô thích Tô Dịch, thì bây giờ là yêu. Trước đó có thể là cô thương anh, sau đó là thích rồi mới đến yêu, yêu sâu đậm yêu khắc cốt, những lời nói của anh như những nhát dao khắc sâu vào trong lòng cô, cô nghĩ, cả đời này cô cũng không quên Tô Dịch đã từng cho cô ấm áp như thế nào.

“Tô Dịch, chúng ta. .... Chia tay đi!”

“Xem em lại ngốc nữa rồi, nói cái gì hồ đồ vậy, nhanh đi gọt táo cho anh ăn.”

“Em không thể đi Hong Kong, càng không thể đến nước Mĩ được.”

Tô Dịch cả kinh, mày rậm hơi nhíu: “Ai nói cho em biết?”

Cô cúi đầu không nhìn anh, trầm mặc cự tuyệt trả lời.

“Hong Kong có cái gì tốt đâu, thành phố W mới tốt. Ngoan, anh khát nước, đi gọt giúp anh trái táo đi.”

Cô nghe lời anh bắt đầu gọt táo, không khí trong phòng bệnh thoáng chốc trở nên nặng nề, để bụng tha anh là một điều quá khó khăn đối với cô, nhưng theo như lời mẹ Tô nói, thì cô lại trở thành chướng ngại vật lớn nhất đối với con đường sự nghiệp của anh.

“Mục đích cuối cùng của người làm tài chính là tiến vào chiếm giữ Wall Street, anh cũng giống như vậy.” Anh tựa trên đầu giường bệnh liên tục nói.

Bàn tay gọt trái táo dừng lại, nhìn xem! Cô làm đúng. Nhưng tại sao lại có cảm giác không khí lại có đặc đến mức không thể hít thở nổi đây? Là ai đang tranh đoạt đường khí với cô?

“Từ khi anh vào đại học, lần đầu tiên tiếp xúc với tài chính, mỗi khi giáo sư nói đến thị trường chứng khoán đều lấy ảnh chụp Wall Street cho sinh viên xem, sau đó nói: ‘Đây chính là Wall Street, tỏ rõ thị trường chứng khoán vĩnh viễn là thị trường chứng khoán tăng giá’. Khi đó anh chỉ muốn, vào một ngày, Wall Street nhất định là thứ nằm trong túi anh để như tờ trong lòng bàn tay. Sau lần đó anh lấy việc chiếm giữ Wall Street làm ước mơ của anh, một lòng phấn đấu vì nó, cố gắng để trở thành một ngôi sao sáng nhất trong ngành chứng khoán.”

“Nhưng mà Tiểu Tuệ, Wall Street là ước mơ của anh, nhưng em là trái tim của anh. Không có trái tim, thì nói gì đến ước mơ.”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, trong hốc mắt đọng đầy nước mắt, cô toét miệng cười ha ha, cô thật ra thì có thể ích kỷ một chút đúng không?

“Tô Dịch anh ngốc này, ai nói chia tay chứ, em nói giỡn thôi.”

Lần này anh cũng không cãi cò với cô, chỉ là ôn hòa nhìn chăm chú cô, cô chính là ước mơ cao nhất của anh.

Không biết Tô Dịch đã nói chuyện gì với mẹ Tô, nhưng mẹ Tô không bài xích cô giống như trước kia nữa, nhưng sắc mặt cũng không tốt hơn, cô cũng yên tâm thoải mái chăm sóc Tô Dịch hơn.

Trước ngày cắt chỉ cô cực kỳ khấn trương, không ngừng đảo cổ tay rồi đi tới đi lui. Cô đã từng đi cắt chỉ, biết cái tư vị đau đớn mà người bình thường không thể chịu đựng nổi.

“Mục Tiểu Tuệ, em đang ăn kẹo cao su sao?” Anh khép sách lại ngẩng đầu.

Cô vội ngồi xuống, không hiểu: “Hả?”

“Nãy giờ em cứ lặp đi lặp lại chuyện cắt chỉ. .... Hoàn toàn không dừng lại được. ....”

Cô tròn tròn hai mắt: “Em nói thật, lúc ấy sợ lắm.”

So với sự lo lắng của cô thì anh có vẻ không quan tâm, chỉ chỉ trên cổ tay cô nói: “Anh phát hiện ra trừ tình huống nguy cấp, thì đồng hồ đeo tay kia không bao giờ rời khỏi người em.”

“Dạ, cái đồng hồ đeo tay này là do anh Biều tặng em năm em đi thi đại học, nói là tặng em để em không sai giờ.”

“Anh Biều?”

“Đúng vậy. Thời gian đó mua cái đồng hồ này cũng mất 500 đồng rồi, là anh ấy lấy tiền lương làm phiên dịch rồi mua đồng hồ tặng em, đối với một sinh viên mà nói thì số tiền đó cũng rất nhiều. Đúng rồi, anh ấy tốt nghiệp cùng một trường đại học với anh, người tốt mà đáng đáp cũng được, hiện tại là trưởng phòng trong nhà máy điện quốc gia, lợi hại không!”

Anh bất mãn nhìn chằm chằm cái đồng hồ đeo tay: “Casio là hàng Nhật, anh ta làm việc trong công ty nhà nước, không biết phải chống lại hàng Nhật sao?” Anh tự đứng lại ca ngợi tình yêu dân tộc ở đây.

Cô sững sờ, nhìn chằm chằm cái đồng hồ đeo tay nửa ngày: “Cái đó. .... Em cũng không biết là hàng Nhật.”

Anh xoay người lên lên giấu đồng hồ đeo tay của mình đi, rồi đưa tay ra: “Sáng nay anh phát hiện không thấy đồng hồ đeo tay của mình ở đâu nữa, em cho anh mượn đi!”

Cô không nghĩ ngờ gì, tháo đồng hồ đeo tay ra rồi đưa cho anh: “Cái này nhìn trông nữ tính như vậy, anh nghĩ anh đeo được không?”

“Anh không quan tâm.”

Sau khi cắt chỉ xong chuẩn bị xuất viện, thì miệng vết thương lại bị nhiễm trùng, phải ở lại bệnh viện mấy ngày nữa, Mục Tiểu Tuệ nghe được thì lập tức nổi trận lôi đình.

“Anh nói xem anh cần bánh bao để làm gì, có cần thiết một ngày bắt buộc phải tắm một lần không, tắm rồi coi như xong, không biết phải bảo vệ vết thương sao?”

Anh vùi ở trên giường bệnh nhìn chằm chằm cô gái đang tức giận ở bên giường, sau đó nói một câu ngăn chặn: “Vậy sau này em tắm cho anh đi.”

“.....”

Cho đến giữa tháng mười Tô Dịch mới xuất viện, quản gia trong nhà không biết nên sẽ không chạy đến đón anh xuất viện, mẹ Tô không muốn nhìn thấy cô, nên cũng không xuất hiện. Mục Tiểu Tuệ xách bao lớn bao nhỏ đi ra cửa bệnh viện, ngẩng đầu nhìn anh, đau lòng không thôi.

Trước kia anh còn có mẹ Tô quan tâm, nhưng đến khi anh muốn ở một chỗ với cô thì mẹ Tô cũng không muốn gặp cô nữa, cô nhất định phải đối xử tốt gấp bội đối với anh, như vậy mới có thể đền bù được cho anh.

“Cô nhóc lại đang nghĩ gì thế?”

Cô biết không thể gạt được anh, nói rõ ràng: “Từ nay về sau em sẽ đối xử tốt với anh gấp bội lần.”

Anh xoa xoa đầu cô rồi nói: “Cô nương, đừng có suy nghĩ linh tinh nữa, nếu em không nhanh đi thì Trương Ba chờ sắp diễn rồi.”

“.....” Mục Tiểu Tuệ không nghĩ là còn ai đến đón anh xuất viện, nhưng không ngờ Trương Ba lại tới, nên cô vội vàng để túi lên xe.

“Không có nói cho chị tôi biết chứ?”

“Nói cho cô ấy biết thì cậu nghĩ giờ này cậu ngồi trên xe tôi được sao?”

Giọng điệu Trương Ba đã cay độc hơn rồi.

“Đáng đời, bình thường anh hay bắt nạt em, coi như lần này em được người ta báo thù cho rồi.”

Tô Dịch chợt nhíu mày: “Mục Tiểu Tuệ, rốt cuộc là em đứng về bên nào?”

Cô há hê nhún nhún vai: “Không phải anh nói em là cổ đại sao? Đương nhiên là gió chiều nào thì theo chiều đó rồi.”

“.....”

Mục Tiểu Tuệ xưng phong nhận việc chăm sóc Tô Dịch thường ngày, cảm thấy trong nhà anh quá đơn điệu, nên cô đi ra chợ mua mấy bông hoa để xung quanh cùng một bể cá vàng để trên bàn trà, làm cho anh cũng đỡ buồn.

Trước đây khi nghỉ hè cô đều ở nhà đi theo bà nội học nấu món ăn gia đình, cùng học làm món điểm tâm ngọt với mẹ Mục. Mặc dù đồ ăn làm ra cũng không thể gọi là xuất sắc, nhưng tuyệt đối không khó ăn.

Cô dọn đồ ăn bát đũa lên bàn xong rồi hài lòng nhìn thành quả của mình, nghiêng đầu nhìn Tô Dịch ở trên ghế salon nói: “Com xong rồi, tới dùng com thôi!”

Giọng nói nhẹ nhàng nhàn nhạt của anh bay tới: “Mới vừa rồi anh cho cá vàng ăn, không cẩn thận ném đồng hồ của em vào bể cá làm thức ăn cho cá rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chương 28

Editor: Trà Đá.

Cô âm thầm chịu đựng ngồi vào chỗ của mình, nhân tiện an ủi anh: “Yên tâm, đồng hồ đeo tay kia không bị thấm nước, lấy ra là được rồi.”

“Nhưng..... Mới vừa rồi anh muốn nghiền cứu kết cấu của nó một chút, nên mở ra.....”

“Cái gì?” Trong nháy mắt Mục Tiểu Tuệ không bình tĩnh nổi nữa, lòng như lửa đốt chạy đến chỗ bể cá nhìn linh kiện đồng hồ đang nằm trong bể, nhìn lại trên bàn trà là một cái tua vít, đầu óc mê mụ.

“Tô Dịch..... Đây là đồng hồ anh Biểu mua cho em.....”

“Anh đền cho em cái đồng hồ mới được chưa!”

Cô không thêm đề ý đến anh, cẩn thận lấy linh kiện đồng hồ từ bể cá ra ngoài, vớt nửa ngày mới đủ, nhưng đồng hồ đã sớm ngấm nước, mặt kính cũng có chút hư tổn.

Tô Dịch mặt không biến sắc tim không đập, chỉ chỉ về phía phòng nói: “Cũng chỉ là cái đồng hồ đeo tay thôi mà, đừng quá đau lòng, trong ngăn tủ của anh có một cái đồng hồ khác, để anh đi vào lấy ra cho em xem có thích hay không?”

Cô bĩu môi, nhìn thi thể của đồng hồ đeo tay, lập tức im lặng không nói, tùy tiện nghiền cứu kết cấu bên trong của đồng hồ có thể thành ra như vậy sao?

Có thể được không? Sợ là không thể! Cái này nhất định là cố ý! Trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ: Chắc chắn là anh cố ý.....

Cô hấp tấp chạy vào phòng ngủ, Tô Dịch đang đứng trước ngăn tủ tìm gì đó, cô từ phía sau chạy lại ghì chặt cổ anh, hung hãn bức cung: “Nói, có phải là anh cố ý hay không?”

Anh tựa lên người cô, trợn mắt nhìn Mục Tiểu Tuệ: “Sao hôm nay thần kinh nhạy bén thông minh đột xuất vậy.” Dứt lời anh lấy cái hộp màu trắng đặt tại đầu giường.

Cô rướn người lên cắn vào cổ anh cho hả giận, anh bị đau muốn vẫy thoát khỏi cô, nhưng cô nhất quyết không tha, sau đó hai người ngã xuống giường.

Tô Dịch đè trên người cô, mặc dù hiểu rõ vết thương đã hoàn toàn bình phục, nhưng vẫn nên cẩn thận không được vận động mạnh, cô đá đá chân anh: “Mau tránh ra, nếu không em chọc vào chỗ vết thương của anh đó.” Cuối cùng cảm thấy khí thế không đủ, nên nói tiếp: “Phá hư đồng hồ của em là đáng bị đánh đòn lắm.”

Cô nháy mắt nhìn vào con người màu đen như vòng xoáy ngày càng rộng ra của Tô Dịch, giống như một cây đuốc, nóng rực đốt không khí xung quanh. Cô lo lắng dờn tầm mắt, tiếng hít thở bên tai cũng càng ngày càng nặng.

Bầu không khí bị đè nén khiến cho nhịp tim của cô hỗn loạn, lông mi đen dày khẽ rũ xuống, cô vậy mà không biết xấu hổ mong đợi bước tiếp theo từ

anh. Khuôn mặt cô vừa nóng vừa đỏ, trái tim vừa căng vừa khấn trương

“Anh..... Uhm.....” Cô hoang mang sợ hãi đón nhận bờ môi mềm mại của Tô Dịch, sau khi hoảng hốt thì nhịp thở của cô bình thường trở lại, rồi cô nhẹ nhàng ôm bên hông anh nhắm mắt lại nhẹ nhàng đưa đầu lưỡi ra đáp lại anh. Một chút hôn khẽ không đủ để thỏa mãn anh, đôi tay anh đi lên dọc theo eo cô, từ khi Mục Tiểu Tuệ bị thương lòng bàn tay đã chuyển sang mặc áo lót cài phía trước cho tiện, vì vậy nên bàn tay anh dễ dàng phủ lên trên phần đầy đặn của cô, hưởng thụ sự mềm mại cùng chiếm đoạt.

Run rẩy truyền khắp toàn thân, cô chỉ có thể vô lực vòng quanh cổ anh. Anh buông môi cô ra rồi dời sang phía vành tai, nhẹ nhàng tra tấn, không ngừng liếm cắn. Đầu óc cô trống rỗng, chỉ là cảm thấy khó chịu, đầu ngón tay lạnh như băng đang không ngừng đùa giỡn với nụ hoa của cô, trong giây lát cô hoàn hồn, lấy tay che trước ngực.

Tô Dịch thở hổn hển đặt cằm trên vai cô, dùng đầu lưỡi thăm dò chút ngọt mà ở vành tai cô.

Lúc đó cô đang cân nhắc hết nửa ngày, mối quan hệ của bọn họ cũng không chắc chắn, vẫn còn vướng mắc chuyện nhà họ Tô. Nhưng tình yêu là chuyện của hai người, một cộng một mãi mãi bằng hai, nhưng hôn nhân là chuyện của hai bên gia đình, đó là cơ sở hai, một cộng một sẽ bằng mười.

Sau đó cô buông tay ra, cô hiểu rõ ràng, cô muốn giao bản thân cô cho anh, cô hiểu có lẽ chuyện này không đúng, nhưng nếu sau này bọn họ không cùng nhau đi trên một con đường nữa, thì cô nhất định sẽ hối hận.

Cô nhẹ nhàng đẩy anh ra để cho hai người duy trì ở một khoảng cách nhất định, rồi bỗng nhiên chạm phải ánh mắt đen sâu không thấy đáy của anh, sau đó cô cúi áo lỏng ra, nhìn anh không lên tiếng.

Anh vui đầu nhẹ nhàng găm cắn nụ hoa, bàn tay đi dọc theo eo cô xuống phía dưới, kéo quần jean cô xuống, ngón tay thon dài đi xuống thăm dò, lướt qua bụi cỏ tươi tốt, sau đó cũng không có động tác tiếp theo, anh đưa tay kéo chăn qua đắp cho cô, quay người ngồi bên giường thờ dõc.

Mục Tiểu Tuệ nắm chặt góc chăn, cảm giác nhục nhã điên cuồng nảy sinh, trong nháy mắt chôn vùi đầu vào trong chăn, cắn chặt môi dưới, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống.

Anh không cảm thấy được sự khác thường của cô, ngồi chồm hổm xuống nhặt cái hộp màu trắng ở trên đất lên, mở nắp hộp ra là một cặp đồng hồ một lớn một nhỏ, anh lấy cái đồng hồ nhỏ ra rồi quay đầu lại, nhìn thấy hai hàng nước mắt trên má cô khiến anh đau lòng.

Anh kéo tay trái của cô, đeo đồng hồ vào tay cô, rồi sau đó nhẹ nhàng dùng tay lau đi nước mắt trên khuôn mặt cô.

“Anh đồng ý với ba mẹ em là trước khi em tốt nghiệp sẽ không xảy ra quan hệ gì với em, cho dù anh có muốn em, nhưng cũng phải tuân thủ cam kết.”

Cô kinh ngạc tròn mắt, ngoài cửa sổ màn đêm đã sớm kéo đến: “Chuyện này xảy ra lúc nào?”

Anh nâng cằm cô lên nhìn gò má ửng đỏ của cô: “Lại ngốc nữa rồi, anh chỉ được gặp ba mẹ em lúc đưa em về nhà đó thôi.”

Cô sâu chuỗi tất cả sự kiện lại với nhau, cảm giác những chuyện này quá sức trùng hợp, có một suy nghĩ chợt lướt qua trong đầu cô, sau đó cô ngược mắt nhìn thẳng vào đôi mắt đen của anh: “Tô Dịch..... Anh..... Đã yêu em trước đó rồi sao?” Cô không tự chủ được đỏ mặt.

Tô Dịch ho khan hai tiếng, sau đó đứng dậy đi về phía phòng ăn: “Thức ăn nguội hết rồi, nhanh đi ăn cơm!”

Cô nhìn bóng lưng anh rồi bĩu bĩu môi, cuối cùng ánh mắt ngừng trên hai lỗ tai đỏ ửng của anh, trong lòng thầm vui mừng, thì ra là anh cũng biết xấu hổ, ngoài miệng bắt đầu lẩm bẩm: “Thức ăn đã sớm nguội hết rồi.” Dứt lời cô nâng cổ tay trái lên nhìn đồng hồ đeo tay, cũng coi như hài lòng, nhưng... Đây là màu gì? Màu nâu sẫm?

“Cái đồng hồ này xấu quá!” Cô mặc quần áo chỉnh tề rồi đi ra phòng ngủ, đã thấy anh ngồi nghiêm chỉnh trên bàn ăn rồi.

Anh bụng chén cơm lên rồi liếc cô một cái: “Kháng nghị không có hiệu quả.”

Tầm mắt cô xẹt qua trên người anh, đuôi mắt nhìn thấy trên cổ tay trái của anh cũng đeo một cái đồng hồ giống cái của cô, chỉ là to hơn cái đồng hồ của cô.

Sau khi ăn xong, cô trở về ký túc xá theo thường lệ, từ căn hộ của Tô Dịch đi bộ về ký túc xá mất 30 phút, mỗi ngày cô đều đi đi về về hai lần như vậy, nơi đó có bảng chỉ đường, nơi đó có cái cây gì, ngay cả bồn hoa nào đang nở rộ cô cũng nhớ rất rõ.

Cuối mùa thu, ban đêm sương lạnh, cô mặc áo khoác đi xuyên qua khu chung cư, cúi đầu nhìn chăm chăm trên mặt đất, cô nhất định phải ở lại thành phố W, phải cắm rễ ở chỗ này, thì tình yêu cùng với Tô Dịch mới sinh hoa kết quả được.

Cô suy nghĩ nhập thần đến nỗi không để ý xung quanh, nên đụng phải một người đi trên đường, sau đó nghiêng người nói một câu “Thật xin lỗi” rồi đi, đột nhiên một giọng nam trầm thấp vang lên từ phía sau: “Là cô?”

Bước chân của cô chậm lại, xoay người lại thấy một người đàn ông mắt ngọc mày ngài đang mỉm cười với cô, cô dùng tất cả chất xám trong đầu cũng không nhớ ra được người này là ai?

“Xin hỏi anh là?”

Chương 30: Chương 29

Editor: Trà Đá.

Người đàn ông cười rạng rỡ: “Năm ngoái lúc thi tốt nghiệp, cô là giám thị trong phòng tôi thi, tôi còn chưa kịp nói tiếng xin lỗi nữa.”

Mục Tiểu Tuệ lập tức ngượng ngùng, lần thi đó cũng coi như cô bị Tô Dịch lừa: “A, không có gì, không có gì, chuyện này không phải lỗi của anh.”

“Tôi thấy cô không giống giảng viên, là sinh viên sao?”

“Vâng, anh trên tôi một khóa, là sư ca.”

“Vậy bây giờ chắc em đang kiểm chỗ thực tập đúng không?”

Cô gật đầu một cái, cắn cắn môi dưới, sau đó ngẩng đầu nhìn người nọ, cho dù cô có ngượng ngùng đến thế nào, thì cũng phải ở lại thành phố W: “Sư ca có công việc gì có thể giới thiệu giúp em được không?”

Sở Hà mượn đèn đường trong khu chung cư, ngưng mắt nhìn khuôn mặt đang đỏ ửng của cô, lập tức nhớ lại khuôn mặt lúc này giống y đúc khuôn mặt lúc giúp anh ta trong phòng thi, anh ta trầm ngâm chốc lát rồi mới hỏi: “Em tên là gì? Chuyên ngành gì?”

“Em tên Mục Tiểu Tuệ, học chuyên ngành tài chính.”

“Anh đang làm kế toán viên cao cấp trong công ty của gia đình, em học tài chính, nhưng hiện tại em vào làm có thể không được trả nhiều tiền, trước hết sắp xếp cho em chạy nghiệp vụ trước, sau đó đợi thời cơ chín muồi rồi sẽ giúp em chuyển tới bộ phận đầu tư. Nhưng mà, em cảm thấy em đủ sức chạy nghiệp vụ hay không?” Anh ta cũng bắt đầu từ công việc chạy nghiệp vụ, hiểu rất rõ để vào được cái nghề này thì phải chịu khổ cực và uất ức.

Cô có chút chần chừ, mặc dù rất muốn ở lại thành phố W, nhưng lại không muốn làm một công việc không liên quan đến ngành tài chính, dù sao Tô Dịch mới đứng là chong chóng đo chiều gió cho cô: “Em muốn làm công việc liên quan đến tài chính, nên chạy nghiệp vụ cũng không sao.”

“Em mới vào công ty nên phải làm nghiệp vụ trước, sau đó rồi chuyển phòng. Mặc dù chưa được chuyên nghiệp, nhưng vẫn có thể nhận vào, sau khi em được chuyển qua bộ phận đầu tư, thì cũng coi như là được vào đúng chuyên ngành rồi.” Dứt lời lấy ra một tấm danh thiếp từ trong túi ra đưa cho cô, “Anh tên là Sở Hà, phía trên danh thiếp có số điện thoại liên lạc, suy nghĩ kỹ rồi trả lời lại cho anh biết.”

Dưới ánh đèn mờ mờ là một tấm danh thiếp, cô nắm chặt trong tay, đây là một cơ hội, trước tiên cô cần phải bắt được, nếu thật sự không được thì vẫn có khả năng đổi công việc.

“Sư ca sắp xếp thời gian phỏng vấn đi!”

Sở Hà mỉm cười gật đầu: “Ngày mai đi! Em cứ gọi điện thoại theo số trên danh thiếp là được rồi.” Dứt lời dừng lại một chút, “Gọi anh Sở Hà là được rồi.”

Khuôn mặt thanh tú của cô ở dưới bóng đèn đường màu vàng có vẻ cực kỳ xinh đẹp, cô nhoen miệng cười cao giọng nói: “Sở Hà, cảm ơn anh.”

Sau khi trở lại phòng ngủ, cô lấy tấm danh thiếp ra nghiên cứu tới lui, mới phát hiện đó là công ty kế toán lớn của thành phố W, cô cầm danh thiếp vui vẻ tới nửa ngày, thật đúng là trời sắp chuyện tốt mà.

Rạng sáng ngày hôm sau cô đã bắt đầu khẩn trương, tìm Ô Thiển Hàm mượn một bộ đồ công sở, mặc dù mặc vào cuối mùa thu có chút lạnh, nhưng cô vẫn khăng khăng mặc vào, đứng trước gương, dù sao thì ấn tượng đầu tiên cũng rất quan trọng. Nhưng Liễu Bảo lại nói, người ta nhìn mặt mũi có thông minh lanh lợi hơn là bộ dáng, vừa nhìn mặt cô đã có cảm giác như con gái mặc trộm đồ của mẹ, cực kỳ không tự nhiên.

Cô nhận ra công ty kế toán không cần tuyển thêm người, nên lúc phỏng vấn chỉ có trưởng bộ phận ngồi bên trong, cũng chỉ hỏi hời hợt cô vài vấn đề, “Lập nghiệp như thế nào”. Một vòng phỏng vấn hoàn toàn là đang dạy cô chạy nghiệp vụ như thế nào, sau khi phỏng vấn xong mới hiểu, cô vào được đây không phải dựa vào phỏng vấn, mà là trực tiếp được chọn vào dựa vào mối quan hệ với Sở Hà.

Nhiệm vụ đầu tiên của cô là kiểm tra những công ty mới thành lập. Cô ôm một chồng tài liệu dày cộm chạy đến trước cửa cục công nghiệp và thương mại, hệ thống kiểm tra phát hiện tên công ty đã bị quá hạn đăng ký, nên cô chỉ có thể gọi điện thoại cho khách hàng. Khách hàng rõ ràng còn chưa tỉnh ngủ, còn nói là đang ở Mỹ, sau đó ném cho cô một số điện thoại khác nói tìm chú của anh ta.

Mục Tiểu Tuệ không còn cách nào khác, chỉ có thể gọi đến số điện thoại vừa mới nhận được, một ông chú tuổi trung niên chạy tới trước cửa cục công

thương, sau khi nhìn thấy cô thì câu hỏi đầu tiên chính là: “Bỏ tiền vào công ty nghiệp vụ của các người, mà các người làm ăn như vậy đó hả, hay là thấy còn ít tiền quá, nên muốn đòi thêm tiền đúng không, việc gì phải kiểm lý do này lý do nọ.”

Cô không có cơ hội để giải thích, người đàn ông trung niên nọ lái nhai công kích rất có lực sát thương cho đến khi giải quyết xong xuôi, lúc về đến công ty thì mặt trời cũng đã lặn, thân thể mệt mỏi nhưng cũng không thể nào so được với uất ức trong lòng, cô ngồi ở phòng làm việc sững sờ một hồi lâu.

“Em vẫn ổn chứ?”

Cô quay đầu lại phát hiện ra là Sở Hà, cô cố gắng xé ra một nụ cười mỉm: “Ban đầu ai cũng phải chịu ức hiếp, nhưng mục tiêu cuối cùng của em là có thể ở lại trong phòng đầu tư, nhất định phải kiên trì.”

Lúc nói chuyện trong mắt cô lóe ra một tia sáng kỳ lạ, biểu hiện của Sở Hà trầm tĩnh như nước, anh ta chợt cười một tiếng: “Coi như hôm nay em làm thêm giờ, anh mời em ăn cơm.”

“Phải là em mời cơm mới đúng, anh đã giúp em có được công việc này mà.”

Sở Hà không tranh luận nữa, mục đích cuối cùng là cùng nhau ăn cơm, người nào mời người nào cũng không quan trọng.

Mục Tiểu Tuệ phát hiện Sở Hà tương đối trầm, có chút câu nệ, ăn một bữa cơm cũng chỉ nói mấy câu. Sau khi ăn xong anh ta đòi đưa cô về, Sở Hà và Tô Dịch sống cùng khu, nên đưa cô về cũng tiện, nên cô lập tức đồng ý.

Cô xuống khỏi xe Sở Hà rồi vẫy vẫy tay với anh ta một cái, nói: “Cảm ơn anh, ngày mai gặp lại ở công ty nhé, em lên trước đây.”

Cô còn chưa xoay người đã thấy Tô Dịch từ chỗ tối dưới cây nhân lồng đi tới, thấy Sở Hà thì cười một tiếng: “Cảm ơn cậu đã đưa Tiểu Tuệ của tôi về nhà.”

Khuôn mặt cô bỗng nhiên đỏ lên, chuyện tình của cô và Tô Dịch chỉ có mấy bạn học trong phòng ngủ của cô biết, nên cô hơi lúng túng khi mối quan hệ của bọn họ bị bại lộ dưới ánh mặt trời, dù sao thì Sở Hà cũng biết bọn họ là mối quan hệ thầy trò.

Sở Hà nắm chặt tay lái, khẽ gật đầu ý bảo: “Cũng đã muộn rồi, tôi đi về trước.” Ngoài cửa sổ xe lác đác vài ngọn đèn đường, lần này tình yêu còn chưa nở hoa đã héo tàn, nhất định là không bệnh mà chết.

Tô Dịch khẽ cắn răng, hung dữ chất vấn cô: “Đầu tiên gọi điện thoại cho em là ngoài vùng phủ sóng, sau đó nạp tiền điện thoại cho em, gọi lại thì tắt máy. Mục Tiểu Tuệ, em càng ngày càng được lắm!”

Cô lấy điện thoại di động từ trong túi ra, mới phát hiện điện thoại bị hết pin nên tắt máy, cô vội vàng làm bộ đắm lưng cho anh, nịnh nọt nói: “Tô đại gia, hôm nay em gọi cả tỷ cuộc điện thoại, có cả gọi đi nước ngoài nữa, nên mới mau hết tiền, cộng thêm tối hôm qua em lại quên sạc điện thoại, nên hôm nay điện thoại hết pin.”

Anh kéo cô vào trong lòng, vỗ nhẹ lên lưng cô, hơi thở anh phất qua bên tai cô: “Tiểu Tuệ, xảy ra bất cứ chuyện gì thì em đều có thể nói với anh, nếu khó chịu thì có lồng ngực anh đây, không cần thiết phải ép buộc bản thân làm một công việc em không thích, em có thể dựa vào bả vai anh cả đời, anh có thể nuôi em mà.”

Mục Tiểu Tuệ sững sờ, ban đêm cuối thu rất lạnh, nhưng cô lại không cảm thấy lạnh lẽo một chút nào hết. Đầu cô chôn sâu vào trong lồng ngực của anh.

“Sao anh biết?”

“Em nghĩ là anh yên tâm khi em gọi điện thoại nói đi phòng vấn sao?”

Một ngày dài chịu đựng bao nhiêu uất ức, cộng thêm lời anh nói khiến cô xúc động không thôi, sau đó cảm động lập tức lấn át đi phần uất ức, cô ngẩng đầu lên nhìn vào con người đen như mực của anh, toét miệng cười: “Tô Dịch, em phát hiện ra anh có vẻ yêu em say đắm rồi đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Chương 30

Editor: Trà Đá.

“Đúng, anh yêu em say đắm.”

Cô lưu luyến lồng ngực ấm áp của anh, ôm chặt lấy anh: “Em chưa nói với anh, em cũng yêu anh nhiều lắm.” Cho nên những uất ức cả ngày hôm nay mà cô phải chịu đựng thì có tính là gì.

“Mặc dù em chưa nói, nhưng mà anh lại biết. Vậy nên về sau em phải thường xuyên nói, để cho anh cũng biết rõ, anh không còn phải một mình tự cố gắng nữa, mà bên cạnh đã có thêm người bầu bạn.”

Cô giương mắt, nhón chân lên hôn lên môi anh, nhẹ giọng nói: “Em mãi mãi yêu anh.”

Mục Tiểu Tuệ đi làm sớm hơn Tô Dịch, hai công ty cũng gần nhau, nên mỗi ngày anh đều tự mình đưa cô đi làm, tan việc cũng tự mình đón cô, tình cảm nồng nàn không ngừng tăng lên trong cuộc sống, như dây leo từ từ leo lên phía trên.

Cô vẫn là một chân chạy việc vất ở trong công ty như trước, ban đầu là dựa vào quan hệ để vào công ty, nhưng đã được vào làm rồi, cũng không muốn làm phiền đến Sở Hà nữa, chỉ muốn cố gắng bằng chính sức mình để có được một chỗ ngồi. Nhưng cô đã thử thăm dò quản lý nhiều lần, từ ban đầu đã không có ý định giúp cô chuyển sang vị trí chính thức. Cô muốn về sau giúp sức cho Tô Dịch, cho nên bắt đầu tìm lân nữa, dù sao đời người phải có một tia hy vọng.

Lúc cô trở lại ký túc xá thì Liễu Bảo đang xem phim, cô tắm rửa xong vừa mới chuẩn bị bò lên giường nghỉ ngơi, thì lập tức bị Ô Thiển Hàm và Liễu Bảo kéo qua đặt ngồi trên ghế, chỉ vào màn hình máy tính nói: “Lâu lắm rồi chúng ta không xem phim chung với nhau.”

Mục Tiểu Tuệ cũng không nghĩ nhiều, sau khi ngồi vào chỗ của mình rồi thì bắt đầu xem phim, vẫn giống như thường ngày, chỉ là trước kia cả phòng hay tìm những bộ phim chuyện xưa quý dị, còn lần này lại kích thích hơn cả phim ma ----- Sắc Giới

Không biết Liễu Bảo tìm đâu ra được bản không cắt, Mục Tiểu Tuệ càng xem càng thấy cả người không thoải mái, lúc xem mấy lần muốn đứng lên đi, nhưng lại bị bao bọc bởi một phải một trái và phía sau lưng cô là Thượng Bình, ép buộc cô phải xem cho hết.

Cô đỏ mặt tới mang tai, nhớ tới chuyện trước đó vài ngày Tô Dịch không chịu hoàn thành nửa đoạn còn lại, nhất thời cổ họng khô khốc đầu óc rối rắm.

“Xem xong phim rồi, tớ... Đi ngủ.” Cô vừa mới đứng lên thì bị Liễu Bảo đè ngồi lại xuống ghế, bắt đầu tiến hành giáo dục x cho cô.

“Đàn ông đều là động vật ăn thịt, Tô Dịch lớn tuổi như vậy rồi, nếu sinh hoạt tình dục không hài hòa thì sẽ để lại di chứng, cũng ảnh hưởng đến hạnh phúc sau này của cậu!”

Cô đỏ mặt tía tai lắp bắp: “Sau này rồi tính.”

“Đừng... Thầy ấy sắp hai mươi chín rồi, nếu cậu không chịu hiến thân bây giờ, cẩn thận sau này bắt lực đấy.”

Mục Tiểu Tuệ mắc cỡ đỏ mặt, không biết nghĩ đến chuyện gì mà mặt mũi đột nhiên trắng bệch: “Các cậu thử nói xem..... Không phải trước kia Tô Dịch từng có người phụ nữ khác sao?”

Liễu Bảo cũng không biết phải trả lời như thế nào, chỉ vỗ vỗ vai cô an ủi: “Cậu cần biết cuộc sống trước hai mươi bảy tuổi của thầy ấy làm gì, cho dù có người phụ nữ khác thì sao? Chỉ cần về sau thầy chỉ có một mình cậu là được rồi, loại chuyện như vậy phải thoải mái một chút, can dự sâu quá sẽ không hạnh phúc đâu.”

Đêm đó Mục Tiểu Tuệ nằm trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, trong đầu đều là lời nói của Liễu Bảo, cô vừa nghĩ đến chuyện Tô Dịch có người phụ nữ khác thì cả người lập tức không thoải mái, búng phát ghen tuông. Nhưng cuối cùng vẫn bị lời nói của Liễu Bảo thuyết phục, trước khi anh 27 tuổi thì cô đang ở chỗ nào chứ, làm sao có thể yêu cầu anh đợi cô được, mặc kệ trước kia anh có người khác hay không, thì cô đều có thể tiếp nhận.

Đào nhất thu đi đông lại, sinh nhật Tô Dịch vừa đúng vào ngày thi tốt nghiệp, hôm đó một lớp 17 người, cộng thêm Tô Dịch nữa, tập hợp trước cửa thư viện lúc hoàng hôn, chuẩn bị đi ăn tiệc mừng tốt nghiệp.

Mục Tiểu Tuệ hoàn toàn tự nhiên nắm tay Tô Dịch, cô muốn thông báo cho khắp thiên hạ biết, cô là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian.

Các bạn trong lớp dường như cũng không quá ngạc nhiên, chỉ cười gian nói với Tô Dịch: “Sợ giáo sư Tô chạy không thoát bữa cơm này rồi.”

“Tôi không chạy đâu, bữa tiệc tốt nghiệp hôm nay tôi trả, mọi người muốn ăn bao nhiêu cũng được.”

Tần Hoa cúi gầm đầu dă kích: “Sớm biết giáo sư bỏ tiền ra thì em đã đặt chỗ ở khách sạn sáu sao rồi.”

Tô Dịch ra vẻ keo kiệt: “Cái này không được, hiện tại tôi đang nuôi một người ăn rất nhiều, sau này còn tiền ăn vặt, tiền sữa bột rất mắc tiền đó.”

Mục Tiểu Tuệ nổi đóa, đấm một quyền bên hông anh.

Tần Hoa đặt một căn phòng riêng, cô ngồi bên trái Tô Dịch, bên phải là Liễu Bảo, cũng không nói nhiều lời, chỉ vui đầu ăn mảnh liệt.

“Giáo sư Tô, em nói điều này thật lòng với thầy nhé.”

Anh để đũa xuống ý bảo Tần Hoa nói.

“Trước kia em đã nhìn ra là thầy rất xem trọng Tiểu Tuệ rồi.”

Anh cười nhạt một tiếng, đùa giỡn: “Ồ? Sao nhìn ra được? Tôi còn cảm thấy bản thân rất hà khắc đối với em ấy.”

“Chúng ta đều có người yêu, đương nhiên là em hiểu, mỗi lần thầy lên lớp đều có thói quen nhìn chỗ Mục Tiểu Tuệ ngồi. Còn nữa, giáo sư Tô, thầy chắc cũng biết có câu giấu đầu hở đuôi, cũng là bởi vì thầy cực kỳ hà khắc đối với cậu ấy, có lúc hà khắc đến độ có phần hơi thái quá. Nhưng cho dù thầy có hà khắc, thì đó cũng được xem là một loại quan tâm không thể che giấu được. Giống như hiện tại, thầy đang cười với em, nhưng nụ cười ở đáy mắt không nhiều, nhưng lúc thầy nhìn Mục Tiểu Tuệ thì đáy mắt của thầy đã tỏ cáo thầy rồi.”

Đường Mẫn dùng khuỷu tay thúc Tần Hoa một cái: “Làm gì vậy, ăn cơm cũng không ngăn được miệng cậu sao!”

Mục Tiểu Tuệ cười khanh khách cúi đầu gắp chén cơm, ngẩng đầu hỏi: “Vậy các cậu có nhìn ra tớ thích thầy ấy không?”

Liễu Bảo lập tức đứng dậy, một mực cung kính cúi người chào cô, hô lên một tiếng: “Cô giáo...”

Liễu Bảo dẫn đầu, những người khác đứng lên soàn soạt, khom lưng rồi kêu lên: “Cô giáo.....”

Mục Tiểu Tuệ 囧, tròn mắt nhìn bọn họ, sau đó lập tức đổi đề tài: “Gần đây các cậu thực tập ở chỗ nào?”

Tần Hoa vỗ bàn một cái, nói: “Làm trong bộ phận cho vay của một ngân hàng, nói trắng ra là chạy nghiệp vụ, về sau mọi người nếu có cần cái này, nhớ suy xét cho cẩn thận!”

“Đúng.” Một người khác tiếp tục vỗ bàn, nói tiếp: “Chỗ của tớ làm đang thiếu người, người nào làm cùng tớ không?”

Mục Tiểu Tuệ vội giơ tay: “Tớ..... Công việc của tớ còn chưa đâu vào đâu.”

Người nợ liếc cô một cái, quơ quơ bàn tay: “Đi đi, đứng qua một bên, giáo sư ở đó thì ai dám tìm việc cho cậu? Hơn nữa, công việc của tớ cũng giống Tần Hoa, cậu ấy cho vay còn tớ đi đòi nợ, không biết ngày nào thì phơi thầy đầu đường đâu, con gái thì nên tìm một công việc ổn định một chút.”

“A, cậu không được trọng nam khinh nữ đâu đấy, bộ phụ nữ thì không đi đòi nợ được sao, nếu đổi lại là Liễu Bảo hoặc là Ô Thiên Hàm, nhất định mang xăng tới đốt nhà cậu rồi đó.”

Liễu Bảo gõ trên đầu cô một cái, đứng lên nhìn cô từ trên cao xuống: “Vớ vẩn, cậu nói ai đó? Năm sau chị đây phải đi Ý du học về thiết kế thời trang rồi.”

Mục Tiểu Tuệ đang uống nước trái cây, toàn thân run lên một cái, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn chằm chằm Liễu Bảo: “Ba cậu đồng ý sao?”

Khuôn mặt tươi cười của Liễu Bảo trong nháy mắt xụ xuống, hốc mắt hồng hồng vỗ vỗ gương mặt cô: “Tiểu Tuệ Nhi, cậu đừng như vậy.”

Cô hít mũi một cái, nước mắt không nhịn được rơi xuống: “Cậu là đồ lừa gạt, không phải cậu nói là sẽ đi lên phía Bắc sao? Còn nói mùa đông dẫn tớ đi trượt tuyết, sao bây giờ lại đi xa như vậy hả.” Cô biết là mình nên vui, đây là chuyện ngành Liễu Bảo thích, lại ước mơ đi du học, nhưng bây giờ cô lại cảm thấy không vui.

“Tớ đồng ý với ba tớ là sẽ kết hôn với con trai của công ty đối tác sau khi quay trở lại, cho nên ba tớ mới đồng ý để tớ đi Milan.”

“Cậu xem hạnh phúc của đời mình như tiền để đánh cược sao? Về sau cậu sẽ phải hối hận.” Tô Dịch lẳng lặng nghe cuộc đối thoại giữa bọn họ, bắt đầu lau sạch nước trái cây trên người cô.

Liễu Bảo lắc đầu một cái, chậm rãi ngồi xuống, xung quanh đều là các bạn học đang tạm biệt lẫn nhau, cô nói tiếp: “Cậu còn nhớ chuyện ba tớ đến trường học lần trước không?”

Cô gật đầu một cái ý bảo biết, khi đó Liễu Bảo còn bệnh một trận.

“Tớ có người bạn trai thanh mai trúc mã, nhà anh ấy làm chính trị còn nhà tớ kinh doanh, mối quan hệ giữa hai nhà xưa nay rất thân thiết. Anh ấy lớn hơn tớ bốn tuổi, là quân nhân, ngày đó tớ nghe được tin anh ấy hi sinh lúc làm nhiệm vụ.” Liễu Bảo không nhịn được nữa, tựa vào vai cô khóc òa lên, nói tiếp, “Ba tớ thấy bệnh tình của tớ không khá lên, nên nói dối với tớ đó là tin tức giả, tớ cũng tin lời ba tớ. Nhưng giấy không gói được lửa, trước khi nghỉ hè thì tớ mới biết, lần nhiệm vụ kia thất bại, anh ấy vì ở lại phía sau để yểm trợ cho đồng đội rút lui, mà cuối cùng,.... Xương cốt cũng không còn.”

Mục Tiểu Tuệ đưa khăn giấy cho Liễu Bảo, nhưng cô lại không biết an ủi như thế nào, cô nghiêng đầu nhìn Tô Dịch ở bên cạnh. Người cô yêu được sống vui vẻ khỏe mạnh, rất tốt rất hạnh phúc.

Liễu Bảo đưa tay lau nước mắt trên mặt Mục Tiểu Tuệ: “Ôi trời, tớ có lý do mới khóc chứ cậu khóc cái gì. Tớ đã chấp nhận sự thật, anh ấy đi rồi, tớ cũng không quan tâm đến chuyện mình sẽ được gả cho ai nữa, ít ra tớ được làm công việc mình yêu thích cũng đã rất tốt rồi. Giá trị của tớ trong nhà chỉ còn dựa vào lần kết hôn này thôi.”

Liễu Bảo cầm chai rượu trắng lên, rót đầy ly rượu, sau đó giơ ly lên nói: “Tớ hi vọng mọi người sống vui vẻ, hạnh phúc.....” Dứt lời uống một hơi hết ly rượu.

Ô Thiên Hàm nói: “Chúc những người có tình yêu sẽ mau trở thành vợ chồng.....”

Cuối cùng đến lượt Mục Tiểu Tuệ, Tô Dịch nhanh chóng đứng dậy giơ ly rượu lên: “Chúc mọi người năm mới vui vẻ. ....”

Cả lớp rõ ràng không thêm nề mặt mũi nói: “Gi, lúc này mới đầu tháng mười hai, năm mới vui về cái gì chứ!”

Cô đứng lên: “Không công bằng, tớ lại là người cuối cùng, những lời hay ý đẹp đều đã bị mọi người tranh nói hết rồi. Vậy chỉ có thể chúc mọi người tìm được công việc tốt, tiền tài tiến tới. ....” Cô vừa đưa ly rượu tới khoe miệng, thì ngay lập tức bị anh đoạt đi, sau đó anh ngửa đầu uống một hơi cạn sạch ly rượu.

Các bạn học bắt đầu trêu ghẹo nói: “Giáo sư bảo vệ cô giáo kỹ quá đó.”

“Tất nhiên, đồ đạc của mình mà không giữ kỹ thì sẽ bị đục khoét mất.”

Từ nhà hàng đến trường học thì phải đi ngang qua khu chung cư nhà Tô Dịch, mùa đông nên khí lạnh đã sớm buông xuống, cô đặt tay mình vào trong lòng bàn tay ấm áp của anh, đi ở phía sau cả lớp. Đèn đường chiếu xuống đám sinh viên khiến những cái bóng kéo dài đến cô tịch, trừ Tô Dịch, thì tất cả bọn họ đều là những đứa bé lạc đường, không thấy rõ tương lai, cũng không tìm được phương hướng.

“Để chúng ta tạo nên hai mái chèo, đẩy chiếc thuyền con ra sóng lớn, mặt biển phản chiếu hình ảnh mỹ lệ xinh đẹp. ....”

Tần Hoa bắt đầu bài hát, giọng hát càng lúc càng lớn, Mục Tiểu Tuệ quay đầu lại nhìn Tô Dịch, nói: “Em muốn nổi loạn đêm nay.”

Anh mỉm cười gật đầu: “Được. ....”

Cô nhảy nhót nhót lên trước hát vang: “Chiếc thuyền con nhẹ nhàng trôi dạt trên mặt nước, gió mát thổi tới trước mặt. ....”

Từ Mùa xuân ở nơi nào đến Côn trùng bay, rồi đến Tình Thâm Thâm Vũ Mộng Mộng đều là những bài hát kinh điển, khiến bọn họ nhận ra mình đã rời xa khỏi sân trường.

Cô quay đầu lại nhìn anh, nhẹ nhàng hát: “Gió lạnh thổi, gió lạnh thổi, chỉ cần có anh. ....”

Tô Dịch cười rồi hỏi Mục Tiểu Tuệ: “Sau khi tốt nghiệp, em có dự định gì chưa?”

Mục Tiểu Tuệ nghĩ xong mở miệng: “Ngân hàng, chứng khoán, bảo hiểm, ưu tiên những công việc đúng chuyên ngành.” Cô muốn sánh vai với anh, mặc dù cảm giác còn rất xa xôi, nhưng nếu không cố gắng thì vĩnh viễn đều không xứng.

Tô Dịch chỉ “Ừ” một tiếng hồ hững, sau đó nói: “Em không cần phải dự tính đến về sau đâu.”

“Không cần quan tâm đến công việc đúng chuyên ngành sao?”

“Không phải, chỉ cần gả cho anh là đủ rồi. ....”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Chương 31

Editor: Trà Đá.

Trong đầu Mục Tiểu Tuệ đầy vạch đen, nháy mắt nhìn anh không tin. Tô Dịch đút hai tay vào túi quần rồi đi về phía trước, hai tai anh dường như đang đỏ lên dưới ánh đèn.

Cô đứng yên tại chỗ nhìn bộ dáng của anh đang đi về phía trước càng ngày càng xa, sau đó tay cô chụm lại thành hình kèn, dùng hết hơi sức toàn thân hô to: “Em đồng ý. .... Em đồng ý. .... Em đồng ý. .... Đồng ý một trăm phần trăm. ....”

Tô Dịch xoay người nở nụ cười, giang hai cánh tay ra nhìn chăm chăm cô. Cô vội vàng chạy về phía trước, dậm mạnh một cái làm bể cái nắp cống thoát nước, đứng ở bên cạnh lắc lư mấy cái, trong lòng vẫn còn sợ hãi nhìn nó, sau đó nói: “Hôm nay ra ngoài không coi lịch rồi.”

Anh lắc lắc đầu, xoay người đi. Cô thấy Tô Dịch đi xa, nên vội chạy nhanh lên phía trước, nhanh chóng bắt được tay anh, mười ngón tay đan xen: “Hừ. .... Bắt đầu từ hôm nay, anh phải làm con dấu khắc tên Mục Tiểu Tuệ được rồi đó.” Dứt lời cô nhảy lò cò hôn lên trán anh một cái, nhưng đáng tiếc Tô Dịch quá cao, cô nhường người đến nửa ngày cũng không chạm đến, cuối cùng chỉ có thể miễn cưỡng hôn một cái lên má anh.

Cả lớp ồn ào náo nhiệt làm người khác phải chú ý, cô tựa trên vai Tô Dịch nhìn những bụi cây nhẵn lông được đèn đường chiếu xuống, thật ra trời cao vẫn đang chăm sóc cô, cô được hưởng thụ một cuộc sống gia đình ấm áp của nhà họ Mục, còn được Tô Dịch bảo bọc nữa.

Những điều như vậy cũng đã khiến cô thỏa mãn rồi.

Tần Hoa quay đầu lại nhìn Mục Tiểu Tuệ, nói: “Tớ sẽ đếm từ một đến ba, sau đó mọi người cùng nhau hô to ‘Chúng ta tốt nghiệp’ nhé.”

Cô đi đến gần tụ tập, Tần Hoa cao giọng nói: “---- hai--- ba-----“

“Chúng ta tốt nghiệp.....” Mỗi người đều gắng hết sức hô thật to, xi măng cốt thép trong thành phố vang dội lại tiếng của cả lớp.

Sau lần đó thì thành phố yên tĩnh trở lại, không một ai nói chuyện, bên tai là tiếng động cơ xe hơi gào thét, có vẻ như còn có những tiếng thút thít. So với những người đang rất xúc động, thì Mục Tiểu Tuệ đang cảm thấy mờ mịt, mờ mịt không biết tương lai đi về đâu, cũng không biết con đường sau đó đi tiếp như thế nào.

Về đến trạm tàu điện ngầm thì tất cả bạn học đều giải tán, bởi vì ngày mai còn phải đi làm. Chỗ chung cư của Tô Dịch nằm gần trạm tàu điện, cả lớp rưng rưng tạm biệt nhau. Mục Tiểu Tuệ đứng trong gió đông run lấy bẫy, nguồn nhiệt duy nhất chính là bàn tay anh đang nắm chặt tay cô kia.

Cô hỏi: “Tô Dịch, anh nói xem một năm sau thì mọi người sẽ có bộ dáng như thế nào đây?” Cô chợt nhớ tới một câu hát trong bài Về sau của Lý Nhượng Anh ‘Em như thế nào trong ký ức của anh, mang theo nụ cười hay là cực kỳ trầm mặc’?

Anh trầm mặc trả lời: “Đương nhiên là bộ dáng mà mọi người mong muốn rồi.”

“Bọn em muốn hạnh phúc.”

“Ừ, sẽ hạnh phúc mà.”

Sau khi mọi người giải tán hết, Liễu Bảo cũng đi về trước với các bạn, anh xoa người chuẩn bị đưa cô về ký túc xá, cô đi được hai bước thì kéo Tô Dịch lại, nhìn khuôn mặt mờ ảo của anh dưới ánh đèn đường, nói: “Hôm nay em tốt nghiệp rồi.”

Anh có vẻ như không hiểu hàm ý câu nói của cô, nhún nhún, nhìn cô, giống như đang nói ‘sau đó thì sao?’, còn Mục Tiểu Tuệ thì đã dùng hết dũng khí của toàn thân để nói ra câu kia, giờ phút này chỉ còn biết đỏ mặt cắn môi.

Anh nhìn về mặt cô, bỗng nhiên hiểu được ý tứ trong câu nói kia của cô. Cứng người đứng nguyên tại chỗ, anh cúi đầu, không thể tưởng tượng nổi nhìn chăm chú vào đôi mắt lấp lánh lệ của cô: “Em suy nghĩ kỹ chưa.”

Mục Tiểu Tuệ 囧, ban đầu là cô tự nguyện, sau khi bị Tô Dịch hỏi như vậy thì cô cảm thấy mình giống như quân cảm tử vậy. Lời nói của Liễu Bảo vẫn còn vang vọng thoang thoảng bên tai, cô đã suy nghĩ kỹ rồi, cô nghĩ là cô sẽ không hối hận.

Nhưng mới vừa rồi anh nói cái gì, ‘Em suy nghĩ kỹ chưa’, là một câu nghi vấn còn là câu trần thuật, anh hy vọng cô trả lời như thế nào đây. Loại chuyện như vậy không phải là đàn ông nên chủ động trước sao, chẳng lẽ anh chờ cô phải nói thẳng ra là ‘Em muốn chuyện đó’?

Không khí trầm mặc giữa hai người tỏa ra, cô có chút buồn bực anh, mở miệng cũng không được, mà không mở miệng cũng không xong, chỉ có thể cúi đầu lúng túng về vật áo.

Nói một câu thật lòng, Tô Dịch khiến Mục Tiểu Tuệ kinh sợ, cho nên một lúc lâu sau anh mới phản ứng được. Nhìn người con gái trước mặt đang đỏ hết mặt, vẻ mặt như muốn tìm một cái lỗ để chui vào trốn vậy, anh đột nhiên cảm thấy thương cô.

Không phải bởi vì anh không muốn, cũng không phải bởi vì anh là người cao quý, chỉ là cô còn quá trẻ tuổi, anh không muốn cô vì một chút rung động nhất thời mà đưa ra những quyết định phải hối hận trong tương lai, anh hi vọng cô có thể dùng tất cả con người cô để hiểu rõ tâm ý của anh.

Anh cũng không ý thức được việc trầm mặc của mình mang lại cho cô bao nhiêu là phiền phức, cho đến khi anh thấy cô cắn cắn môi, nước mắt như có như không đọng đầy trong hốc mắt, anh mới lập tức bừng tỉnh lại.

Trong lòng anh rõ ràng là đang tràn đầy sự dịu dàng, nhưng lại không nhìn được muốn trêu cô: “Lúc đi học thầy giáo không dạy em sao, đàn ông đều là sói đội lột cừu, chạy còn không kịp, mà còn dám tự dâng thịt lên miệng sói sao?”

Mục Tiểu Tuệ cảm thấy chỉ số thông minh của cô theo không kịp, rốt cuộc những lời nói này của Tô Dịch là có ý gì, cô do dự ngẩng đầu lên nhìn anh, lại phát hiện nụ cười tràn đầy trên khuôn mặt anh. Tên bại hoại này, lúc nào cũng không quên trêu ghẹo cô, anh không biết là cô đã phải tích góp dũng khí toàn thân cả đêm mới dám chủ động nói sao? Tức giận che mờ mắt, cô cắn răng rồi xoa người muốn chạy đi.

Thân thể cô còn chưa chuyển hết 180 độ, thì đã bị anh ôm vào trong ngực, trầm giọng nói: “Thôi được.” Tiếp theo anh không cho cô có cơ hội để phản kháng, kéo cô đi về phía khu chung cư.

Cô bị anh nắm chặt ở khuỷu tay kéo đi, đi vào khu chung cư, đi vào cửa tòa nhà, chờ thang máy, vào thang máy, nhấn cái nút, đi qua hành lang, mở khóa cửa, đẩy cửa nhà ra, mở đèn.

Mục Tiểu Tuệ cảm giác hôm nay mình như một món hàng, chỉ số thông minh đã theo không kịp rồi, bây giờ cả thân thể cũng không hơn. Cả quá trình từ ngoài đường cho đến khi vào trong nhà, trong đầu cô đều trống không, giống như có hàng ngàn con ong mật đang bay đầy đầu cô, trừ âm thanh ong ong ra thì cô không nghe thấy được gì hết, bước chân cô lảo đảo, nếu không phải là bị Tô Dịch kéo đi, thì cô chắc chắn hai chân cô đã mềm nhũn ngồi ở bên ngoài thang máy rồi.

Đi vào nhà, một luồng hơi ấm áp lao thẳng tới gò má cô, cơ thể cứng ngắc của cô cũng được thả lỏng một chút, cô cời giầy ra theo bản năng. Tô Dịch nhẹ nhàng giúp cô cởi áo khoác ngoài. Cô vẫn không dám nhìn anh như trước, anh đột nhiên bung lấy khuôn mặt cô rồi hôn cô thật sâu, kéo cô về với thực tại. Cô nhắm mắt lại, tay cô vòng qua cổ anh, cô nhón chân lên tự nguyện dâng hiến bản thân cô. Dù sao cô cũng muốn giao cơ thể cô cho anh, chỉ bằng nên chủ động triệt để hơn một chút.

Tô Dịch ôm thân thể mềm mại của cô, cẩn thận thưởng thức phần môi ngọt ngào, trong hô hấp của cô còn mơ hồ mang theo chút rượu, khiến cho anh say mê không tự chủ được. Anh đưa tay luồn vào áo cô, bóp chặt cái eo nhỏ nhắn của cô, không tự chủ được ra sức vuốt ve. Không biết bởi vì tay anh còn mang theo chút khí lạnh ở bên ngoài, hay bởi vì anh dùng sức vuốt ve, mà cô khẽ run lên ở trong ngực anh.

Tô Dịch từ từ ngẩng đầu lên, nhìn cô chăm chú. Thân thể của cô vẫn còn run, nhón chân đến mũi chân, như muốn dính cơ thể cô lên người anh vậy, đầu cô ngửa về phía sau, mắt nhắm chặt, đôi môi hồng như đánh son, hơi mở ra, chờ anh hút lấy.

Mục Tiểu Tuệ cảm giác anh đang nhìn cô, vội vàng mở mắt ra, gương mặt của anh đang gần trong gang tấc, lại tản ra một nhiệt độ khiến cô cảm thấy xa lạ, Trong nháy mắt cô kinh hoàng, anh hít sâu một hơi, lấy tay dưới vạt áo cô ra, lôi kéo cô vào phòng tắm.

“Đi tắm.” Tô Dịch giữ vai cô, xoay cô nửa vòng, đẩy cô vào trong phòng tắm, sau đó anh xoay người ra ngoài khép cửa lại.

Lúc tắm xong, Mục Tiểu Tuệ quấn một cái khăn to quanh người đi ra ngoài, phát hiện Tô Dịch đang cầm một cái áo sơ mi đứng bên ngoài chờ cô.

“Không có quần áo vừa người em, em mặc tạm áo sơ mi của anh đi, đưa quần áo của em cho anh, anh bỏ vào máy giặt, sáng sớm mai thay đồ đi làm”

Nói xong rồi nhét áo sơ mi vào trong tay cô, lấy quần áo của cô rồi quay đầu đi ra ngoài. Mục Tiểu Tuệ vừa định ngăn anh lại, nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng, thì anh đã đi mất tiêu không thấy bóng dáng. Trong đồng quần áo của cô còn có áo lót, ngưng chết.

Lúc Tô Dịch trở lại, thì Mục Tiểu Tuệ đã thay cái áo sơ mi màu xanh lam, ống tay dài che hết cánh tay cô, vạt áo dài rủ xuống đến đùi, một đôi chân nhỏ trắng như tuyết lo lắng dẫm trên nền nhà.

Tô Dịch trầm mặc cảm thấy tóc cô, cầm vào ổ điện trên tường, đẩy chốt, giúp cô sấy khô tóc. Mục Tiểu Tuệ như búp bê vải, để mặc anh định đoạt, bảo làm gì thì làm cái đó, nói chuyện hướng bên nào thì lập tức chuyển hướng bên đó.

Trong lòng cô nghĩ, sói xám muốn ăn thịt thỏ trắng, còn phải tắm rửa sạch sẽ khô ráo thì mới hạ miệng.

Tóc đã khô, Tô Dịch kéo cô vào phòng ngủ, không phải là phòng ngủ dành cho khách lúc tay cô bị thương, mà là phòng ngủ của Tô Dịch. Tô Dịch để cô ở bên giường, Mục Tiểu Tuệ cảm thấy hai chân mềm hơn rồi. Anh để cho cô nằm xuống, sau đó thuận tay kéo chăn đắp lên người cô, nói tiếng “Ngủ”, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Mục Tiểu Tuệ nằm ở đó, thấy Tô Dịch đi ra ngoài cửa, thuận tay đóng cửa phòng lại, cô ngỡ ngàng cả người. Không lâu lắm, nghe thấy tiếng nước rào rào từ phòng tắm truyền ra ngoài, thì ra là anh đi tắm.

Không biết có phải trong lòng đang căng thẳng hay không, cô cảm thấy tiếng nước rào rào trong phòng tắm vang lên thật lâu, lâu đến mức thần kinh của cô cũng căng sắp đứt rồi. Sau đó nghe tiếng bước chân của Tô Dịch đi ra khỏi phòng tắm, rồi sau đó..... Anh đang đi về phía phòng khách..... Rồi sau đó, cũng chưa có sau đó.

Mục Tiểu Tuệ hoàn toàn hoảng loạn, rốt cuộc đây là tình huống gì đây, thì ra anh nói ‘ngủ’, chính là ‘ngủ’ thật sao.

Vậy anh dẫn cô về nhà anh làm gì! A!!! Thật là mất mặt, Tô Dịch đúng là tên bại hoại mà, có phải là đang cố ý đùa giỡn cô đúng không, nhìn bộ dạng khó xử của cô là niềm vui của anh đúng không! Cuối cùng cô rút ra được kết luận, Tô Dịch là một tên khôn kiếp!

Vừa nghĩ đến chuyện sáng sớm mai gặp anh, cô đã cảm thấy không có cách nào sống được rồi, đây không phải thịt dâng tới miệng rồi, kết quả là người ta lười ăn chứ. Mục Tiểu Tuệ quyết định dậy đi xem một chút, rốt cuộc tình hình này là sao.

Thời tiết đầu mùa đông, Tô Dịch lại đi tắm nước lạnh, cho đến khi toàn thân lạnh lẽo, bên trong bên ngoài đông băng mới ra ngoài.

Anh không biết tại sao mình lại thay đổi ý định, mới vừa lúc mang Tiểu Tuệ lên lầu, anh đã quyết định rồi. Có lẽ, là anh nhìn thấy ánh mắt bất chấp tất cả của cô, có lẽ, là anh cảm nhận được cô đang không ngừng run rẩy trong vòng tay anh.

Anh cũng đã đợi được lâu đến như vậy rồi, thì chi bằng kiên nhẫn thêm chút nữa, không nên bởi vì rung động nhất thời của cô mà muốn cô. Anh muốn cho cô thêm thời gian, để cho cô nhận ra được tâm ý của anh.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chương 32

Editor: Trà Đá.

Mục Tiểu Tuệ mở cửa phòng, nhẹ nhàng đi qua hành lang, lặng lẽ thò người ra nhìn về phía phòng khách. Cái ti vi to chiếm nửa mặt tường trong phòng khách đang được mở lên, nhưng không có âm thanh, chỉ lóe lên hình ảnh khiến phòng khách lúc sáng lúc tối. Tô Dịch ngồi trên ghế salon đối diện ti vi, đôi tay khoác lên trên chỗ tựa lưng của salon, đầu ngửa ra sau, hoàn toàn không xem ti vi.

Tuy nói trong phòng không lạnh, nhưng dù sao thời tiết cũng đang đầu mùa đông, thế nhưng anh lại chỉ quần khăn tắm quanh hông. Mục Tiểu Tuệ không nhìn được nhìn ngắm thân hình nửa trên của anh mấy lần, thường ngày anh luôn mặc những trang phục rất lịch sự, thì ra khi anh cởi áo lại cường tráng như vậy, vai rộng, eo hẹp, tám múi cơ bụng chuyển động lên xuống theo hô hấp của anh.

Tô Dịch đang ngửa đầu lên nhìn trần nhà, vậy mà không hiểu sao lại nhìn thấy cô đang núp trong góc tường.

“Không ngủ được sao?”

Giống như một tên trộm đang rình bị phát hiện, cô cảm thấy từ đầu đến chân đều nóng lên.

“Anh..... Anh xem ti vi tiếp đi..... Em ngủ trước.....”

Mới vừa rồi cô còn muốn chất vấn anh đầy một bụng, bây giờ toàn bộ lập tức bốc hơi hết, lắp ba lắp bắp không nói nổi một câu trọn vẹn, Mục Tiểu Tuệ thầm mắng bản thân xong xoay người lại.

“Lại đây.”

“A! Có chuyện gì sao?”

“Tắt ti vi.”

Mục Tiểu Tuệ đi tới bên cạnh ti vi, nhấn nút điều khiển, cả phòng lập tức tối thui. Trong bóng tối yên tĩnh, mập mờ càn lan tỏa, cô cảm thấy có thể nghe được tiếng nhịp tim mình đập.

“Lại đây.”

Cô rụt rè đi tới bên cạnh anh, ánh sáng mờ mờ từ ngoài cửa sổ chiếu vào, chỉ đủ để cho cô thấy bóng dáng lơ mờ của anh. Cô rón rén đi tới trước mặt anh rồi dừng lại.

“Tô Dịch, em.....”

Thật ra thì cô cũng không biết mình muốn nói cái gì, chẳng qua là cảm thấy nhất định phải nói chút gì đó.

“Không được hỏi hân, chịu không?” Dĩ nhiên, anh sẽ không để cô có cơ hội hỏi hân.

“.....Vâng.....” Thật ra thì cô vẫn không hiểu anh đang nói hỏi hân cái gì, chỉ là tự nhiên có cảm giác phải đồng ý.

Một khắc sau, Mục Tiểu Tuệ cảm thấy trời đất quay cuồng, sau đó thì bị một thân thể nóng bỏng áp đảo trên ghế salon, mặc dù trời lạnh như thế, vậy mà cơ thể anh vẫn nóng bừng như lửa.

Đôi môi cô bị môi anh bắt lấy, rồi anh bắt đầu ra sức mút, giống như muốn hút đi tất cả không khí trong cơ thể cô vậy, đôi tay anh dùng sức ôm chặt cô, chỉ còn sót lại một tia không khí chen lách ra ngoài.

Lúc cô cảm thấy mình sắp tắt thở, thì anh lại dời đôi môi nóng bỏng của anh đi, xẹt từng chút qua gò má bóng loáng của cô, sau đó lại bắt được vành tai nho nhỏ của cô, hô hấp nóng bỏng của anh phả bên tai và cổ cô, khiến cho cô tê ngứa không chịu nổi.

Càng ngày càng mãnh liệt, cô cảm nhận được anh đang không kiềm chế được sức mạnh trong cơ thể anh, đột nhiên cô có chút chột dạ, theo phản xạ né tránh sang một bên, lại biến vụng về thành khéo léo để cho đôi môi nóng bỏng của anh chạm vào phần da thịt dưới cổ áo đang mở rộng.

Cô còn chưa kịp thích ứng thì anh đã bắt đầu gặm nhẹ trên đầu vai cô, cô lại phát hiện tay anh đang thăm dò vào trong vạt áo sơ mi, chạm phải vùng xương hông mỏng manh của cô, sau đó lại từ từ đưa tay vòng ra phía sau, xoa xoa cái mông mượt mà của cô. Cô nhận ra mình không mặc gì dưới lớp áo sơ mi, nên một hồi run khẽ truyền khắp toàn thân, cô nhắm chặt hai mắt lại.

Nút cài áo sơ mi không biết đã bị cởi ra từng cái một lúc nào, trước ngực cô chợt lạnh, nhưng ngay sau đó, một lồng ngực nóng như lửa đã dính chặt trên ngực cô.

Mục Tiểu Tuệ ngượng ngùng, nhưng cô thích cảm giác anh dính chặt vào cô, da tay anh nóng như vậy, trơn như vậy, còn có bắp thịt kiên cố dưới lớp da đang căng cứng, càng khiến cô xấu hổ vô cùng. Cô phát hiện cơ thể cô vận vẹo gầy dựa mỗi khi được anh vuốt ve, da thịt cọ trên mặt ghế sa lon xù xì vô cùng nắn cảm. Cô không tự chủ được nữa, ưỡn người chủ động đón nhận sự nồng nhiệt của anh.

Đột nhiên, Tô Dịch đứng lên, cô chỉ cảm thấy cơ thể cô chợt lạnh, trong khoảnh khắc đó, trong lòng cô tràn đầy mất mát, chỉ muốn được anh ôm thật chặt một lần nữa, không muốn ảm áp rời đi. Cô mờ mịt mờ mắt, sau một giây, lại bị anh bế lên, cô kinh ngạc thờ nhẹ một tiếng, hai tay gắt gao ôm cổ anh. Anh khẽ cười, đi vào phòng ngủ.

Lúc anh bế cô ở trong ngực, thì khăn tắm trên người anh đã tuột xuống lúc nào không biết, Mục Tiểu Tuệ cảm nhận rõ ràng cái vật cứng rắn kia đang chạm vào lưng cô.

Tìm hiểu là một chuyện, còn chuyện xảy ra với bản thân lại là một chuyện khác, cô cảm thấy mình khăn trương đến nỗi muốn khóc. Trong lòng cô rất rõ, người bên cạnh cô là Tô Dịch, người đàn ông dịu dàng cũng là Tô Dịch, là người đàn ông mà cô sẵn sàng dùng hết cả tâm can mà tình nguyện dâng hiến tất cả cho Tô Dịch; nhưng đồng thời, thân thể người đàn ông giống như muốn chiếm đoạt cô không một chút dịu dàng, khiến cho cô cảm thấy xa lạ, khiến trong lòng cô có chút sợ hãi mơ hồ, khiến cho cơ thể cô run rẩy.

Sự bất lực và run rẩy của cô như được thức tỉnh lại vì cái cơ thể đàn ông xa lạ không giống anh thường ngày, anh dùng tay cời đi mảnh che đậy cuối cùng trên người cô ra, cúi đầu say sưa lưu từng dấu vết trên thân thể trắng như tuyết của cô, tay anh không tự giác trượt vào giữa hai chân cô.

Ấm áp và mềm mại khiến cho cổ họng anh khô khốc, anh theo bản năng dùng chân gắt gao tách hai chân cô ra, hai ngón tay thon dài của anh nhẹ nhàng thăm dò vùng cỏ thơm dày đặc. Chỉ một động tác nhẹ của anh, cũng khiến toàn thân cô cứng đờ, thân thể cô không tự chủ được mà cuộn tròn lại.

Tô Dịch đang mất ý thức thì bị động tác theo bản năng này của cô kéo về với thực tại, nhìn thấy ánh mắt cô khăn trương, trong lòng anh lập tức mềm nhũn, anh hít sâu một hơi, đè ép sự kích động đang bùng nổ trong cơ thể xuống. Anh dịu dàng vuốt ve tấm lưng bóng loáng của cô, đặt từng nụ hôn lên mặt cô, cho đến khi toàn thân cô thả lỏng, thì cô lại tiếp nhận anh một lần nữa.

Tô Dịch không còn cuồng dã như lúc nãy nữa, bây giờ anh dịu dàng hôn cô, dùng đầu lưỡi trêu chọc nụ hoa trên ngực cô, ngón tay anh chạy trên da thịt cô, dùng sức vuốt ve nhưng vẫn không mất đi sự dịu dàng, anh dùng chân nhẹ nhàng vuốt ve chân cô, da thịt bóng loáng khiến cho anh không thể tự chủ được.

Một lúc lâu sau, cho đến khi cô hoàn toàn quên mất bản thân đang ở đâu, cho đến khi cô giờ hai chân lên gắt gao quấn chặt lấy anh. Anh cảm thấy hô hấp của cô càng ngày càng nhanh, cô thơm kè sát giữa đùi anh đang từ từ ướt át hơn. Anh không thể kiềm chế hơn được nữa, anh từ từ tách hai chân của cô ra, chậm rãi đi vào.

Con đau này đau hơn so với sự tưởng tượng của cô, Mục Tiểu Tuệ nhận ra không biết cô đã khóc từ lúc nào, nhưng nước mắt này không phải chỉ vì con đau, mà còn là sự xúc động vì cô đã giao bản thân mình cho anh.

“Đừng khóc, anh sẽ nhẹ nhàng mà, một lúc sau em sẽ thấy ổn hơn nhiều.”

Mái tóc đen dài xõa khắp trên ga trải giường màu trắng, thân thể mềm mại hồng lên vì ngượng, bởi vì đau đớn mà cắn chặt đôi môi đỏ mọng. Tô Dịch đã dùng tất cả sự nhẫn nại của bản thân, không để cho bản thân điên cuồng quá mức, cũng không để cho bản thân xúc phạm tới cô.

Chỉ có đau đớn thì vẫn là đau đớn, thế nhưng anh lại không có ý định dừng lại, từ từ tiến vào sâu hơn, mồ hôi nhỏ giọt xuống, rơi trên da thịt cô, khiến người cô nóng hơn.

Khi cô đã ý loạn tình mê thì đột nhiên nói: “Tô Dịch, sinh nhật vui vẻ, em giao bản thân mình cho anh rồi.”

Hôm sau ánh nắng tươi sáng, bầu trời trong xanh, lúc cơ thể cô đang mềm nhũn tựa sát vào người Tô Dịch ngủ ngon lành, thì cuộc gọi liên hoàn của mẹ Tô đã đánh thức cô dậy, cô mơ mơ màng màng nghe thấy anh hạ thấp giọng nhận điện thoại, sau đó đi ra khỏi phòng, trước khi đi còn kéo chăn lên đắp cho cô.

Mặc dù Mục Tiểu Tuệ đã định nghỉ việc, nhưng đến công ty sớm là phép lịch sự tối thiểu nhất, Tô Dịch đã bị mẹ Tô gọi đi, cô chỉ có thể cố gắng chen chúc trên tàu điện ngầm đến công ty. Bởi vì cô không có ký hợp đồng chính thức, cho nên cũng không cần trình đơn xin nghỉ việc.

Công ty hành chính 30 tầng, cô đứng ở dưới đại sảnh chờ thang máy rất lâu rồi mà chưa thấy. Chốc lát sau Sở Hà mang theo cặp công văn đứng ở một bên chờ thang máy, cô đưa tay vẫy vẫy coi như chào hỏi: “Anh tới sớm vậy!”

Anh ta xoa người hơi gật đầu với cô: “Chào buổi sáng.”

‘Đing’ một tiếng, thang máy đến, cô và Sở Hà đứng ở phía trên, lập tức bị đẩy vào tận cùng bên trong thang máy, cô suy nghĩ phần công việc thực tập này đều nhờ ơn Sở Hà, cho nên cô nên nói chuyện nghỉ việc cho anh ta biết trước coi như là lịch sự!

“Sở sư ca.....”

“Mục Tiểu Tuệ.....”

“Em nói trước đi.....”

“Anh nói trước đi.....”

Mục Tiểu Tuệ đỏ mặt, tình huống cầu huyết nào đây!

Sở Hà thấy gương mặt cô đỏ ửng, nên lập tức mở miệng nói trước: “Anh có hỏi thăm phòng tài vụ và kế toán rồi, cuối tuần này em chính thức chuyển qua phòng đầu tư, ngoài bộ phận đầu tư, thì bộ phận phân phối, vận chuyển và buôn bán là bốn bộ phận nòng cốt của công ty. Chúng ta vẫn phải đi theo từng bước của công ty, cho nên năm sau sẽ chính thức ký hợp đồng với em, như vậy cũng xem như em được ưu ái đặc biệt rồi.”

Cô mừng rỡ như điên, may là cô chưa nói chuyện cô định nghỉ việc với Sở Hà, nếu không thì đã mất đi cơ hội tốt như vậy rồi, cô vội toét miệng cười nói: “Cảm ơn anh.”

Anh ta lạnh nhạt trả lời: “Chuyện nhỏ thôi mà, đúng rồi, mới này em định nói gì vậy?”

“Em chỉ muốn nói Sở sư ca đẹp trai thật đó.....”

Thang máy đến tầng ma mười, cô nhanh chân chen ra khỏi thang máy, Sở Hà canh chừng bóng dáng cô biến mất ở cửa thang máy rồi mới bước ra khỏi thang máy, hành lang ở công ty cực kỳ tĩnh mịch. Anh ta cúi đầu ngưng mắt nhìn bóng người mờ ảo đang nhúu mày xuyên qua nền gạch, thật ra thì anh ta..... Cũng chỉ chậm một bước mà thôi.

Mục Tiểu Tuệ ngồi vào bàn làm việc, lấy ra một xấp tài liệu cần chỉnh lý, cười khẽ vui sướng xử lý công việc.

Từ lúc bắt đầu công việc cô đã không biết đây là phần thưởng của cô, những hạng mục và khách hàng dễ giải quyết thì đã bị những nhân viên kỳ cựu tranh lấy, còn những công việc khó thì vớt cho cô, cô quên mất những lời nói dằn dò về thái độ trên thương trường của Tô Dịch, lẩm bẩm một câu: “Phân chia công việc bất công dễ sợ.”

Người nọ khinh khỉnh nhìn cô một cái, lấy tài liệu trên bàn cô rồi nói: “Đây vốn là công việc của cô.” Nói xong xoay người rời đi.

Cô khát vọng ở lại thành phố W, nên chỉ có thể nhận nhịn, dù sao người nọ cũng phải làm công việc nghiệp vụ cả đời, còn mục tiêu của cô chính là phòng đầu tư.

Nhưng khi cô xử lý gần xong những công việc được giao, chỉ còn phần kết thúc, thì người nọ lại đi qua lấy tài liệu trên bàn cô xem xét rồi đi nộp lên trưởng phòng nhận lời khen. Một giây đó cô mới hiểu, muốn làm người lương thiện thì không nên dùng trên thương trường.

Buổi tối tan việc, Mục Tiểu Tuệ không thấy xe của Tô Dịch ở dưới lầu, nên cô biết anh đang bận việc gì đó. Ngay trước cổng công ty chính là trạm tàu điện ngầm, có thể đi thẳng về đến khu chung cư.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chương 33

Editor: Trà Đá.

Vừa nghĩ đến đêm hôm qua điên cuồng như thế nào thì cô lập tức đỏ mặt, được người yêu nâng niu thương yêu chiều chuộng, cô phải quý trọng cũng như duy trì đoạn tình cảm này.

Vào mùa đông, sắc trời lúc sáu giờ đã xám xịt, cô đi bộ xuyên qua khu chung cư, bước lên cây cầu nằm bắc ngang qua khu hồ nhân tạo, chuông điện thoại của cô đột nhiên vang lên. Cô cúi đầu xem thì thấy là số điện thoại của mẹ cô: “Dạ, mẹ.”

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới lên tiếng: “Gần đây con bận việc gì không? Bớt chút thời gian về nhà một chuyến!”

Cô nhướn mày, lúc này cô vừa mới có cơ hội được chính thức chuyển công tác, xin nghỉ sợ là không tốt lắm đâu.

“Có chuyện gì ạ?”

Mẹ Mục còn chưa kịp trả lời cô, thì đã nghe được giọng nói cao vút của bà nội: “Đề mẹ nói với con bé.”

“Tiểu Tuệ, gần đây con bận gì à?”

Cô nháy nháy mắt lấy tinh thần, trong nhà cô thích nhất là nói chuyện với bà nội: “Thì là công việc lần trước con kể với nội đó, bây giờ con sắp được chuyển sang làm chính thức rồi, cũng ký hợp đồng nữa.”

Bà nội Mục cười ha ha, mặc dù đây rõ ràng chỉ là một công việc rất bình thường, vậy mà bà lại coi như một chuyện đáng mừng: “Thật hả, vậy thì tốt! Tiểu Tuệ của nội giỏi quá.”

Cô đề thấp giọng, lặng lẽ nói: “Bà nội, bà nói cho con biết sao tự dưng mẹ con lại muốn con về nhà một chuyến?”

“Còn có thể là chuyện gì chứ, không phải là nhớ con thì là gì, năm mới con về nhà là được rồi, đừng suy nghĩ nhiều quá, an tâm làm việc.”

Cô tiện tay hái được một chiếc lá xanh biếc trên cành cây, nhìn bồn hoa Trúc Từ dày đặc, có vẻ âm u, cô vội nói: “Dạ, hai tháng nữa con về nhà. Bây giờ được làm chính thức rồi nên phải chịu đựng.”

Bà nội còn dặn dò cô phải đối xử tử tế với đồng nghiệp xung quanh, không nên phát sinh mâu thuẫn, mọi việc đều nhìn ba phần.

Trước khi cúp điện thoại, cô dừng một chút rồi nói: “Bà nội, bà biết Tô Dịch là cháu rể của bà khi nào vậy ạ?”

Trong ống nghe bắt đầu truyền đến tiếng âm ỉ khác, cô bất mãn cau mày: “Trong nhà còn có người khác sao ạ?”

“Không có, chỉ là gia đình đang vui mừng cho con thôi, Tô Dịch là đứa bé không tồi, nếu con thật sự thích, thì lần sau nhớ chính thức dẫn về. Mặc dù con còn nhỏ tuổi thì không vội, nhưng Tô Dịch cũng sắp 30 rồi, chắc vội rồi đó.”

Hai má cô bỗng nhiên đỏ lên: “A, thôi được rồi thôi được rồi, để con về thương lượng lại với anh ấy một chút, khi nào có thời gian thì bọn con sẽ cùng nhau trở về.”

Cô vừa về đến khu chung cư thì ngoài trời đã nổi gió dữ dội, Mục Tiểu Tuệ làm cơm tối xong thì đứng ở phía trước cửa sổ nhìn chỗ đậu xe Tô Dịch thường để xe, ở trên tầng lầu cao như vậy, đêm đen như thế kia, rõ ràng cái gì cũng không thấy, vậy mà cô lại cố chấp đứng ở trước cửa sổ chờ anh.

Cho đến mười một giờ thì cô mới chịu bò lên giường ngủ, hình ảnh trong giấc mơ rất hỗn loạn, mang theo đau thương đến phé liệt tâm can, nửa đêm cô thức dậy đã thấy ở bên giường là một bóng dáng rất quen thuộc.

“Thấy ác mộng sao?”

“Dạ.” Cô day day huyết thái dương, cảm thấy đầu đau như búa bổ, trong đêm tối nhìn anh hỏi: “Anh về lúc nào?”

“Mới vừa về!”

Cô cầm tay anh, lạnh lẽo thấm vào trong huyết mạch, cô mím môi không hỏi mẹ Tô tìm anh có chuyện gì, cũng không muốn anh phải khó xử hay nói dối cô, bởi vì cô tin anh.

“Tiểu Tuệ.....”

“Hả?”

“Ngủ đi!” Anh cởi quần áo rồi chui vào chăn, ôm eo cô rồi chìm vào mộng đẹp, anh tự nói với chính mình: “Trái tim và ước mơ, trái tim quan trọng hơn.”

Mấy ngày sau Mục Tiểu Tuệ để ý thấy Tô Dịch rất khác thường, một câu cũng không nói, một tuần lễ sau quả thật như lời Sở Hà nói, cô được chuyển sang bộ phận đầu tư, vận chuyển buôn bán phân phối đi một vòng cũng phải đến bộ phận đầu tư.

Bộ phận đầu tư là bộ mặt của công ty, thật ra là vay tiền, cô ôm tài liệu đi theo sau lưng tổ trưởng Từ, xem đi xem lại thông tin khách hàng để không bị căng thẳng.

Sương mù lượn quanh khu suối nước nóng, một người đàn ông trung niên đang uốn cái bụng lên, Mục Tiểu Tuệ không được tự nhiên nên xê dịch ra bên ngoài, tổ trưởng Từ nở một nụ cười chuyên nghiệp tiến lên bắt tay, liên tiếp tán thưởng nói: “Tổng giám đốc Lý thật sự là biết hưởng thụ cuộc sống, mùa hè đi hưởng thụ ở bờ cát rồi còn chơi lặn xuống nước, mùa đông thì đi trượt băng.”

“Khoan đã, người có tiền thì phải học cách hưởng thụ, cái này sinh ra không có mà đến chết cũng không mang theo được, không xài hết thì đến khi chết không nhắm mắt được! Hơn nữa, cái gì tôi cũng không có nhiều, chỉ là có nhiều tiền hơn thôi.”

Cô không nhìn được trọn mắt một cái, vừa vặn bị tổ trưởng chặn lại, nghiêng người ném cho cô ánh mắt cảnh cáo, cô vội vàng cứng ngắc nở một nụ cười tươi tắn.

“Tiểu Tuệ, cô đi tới sân trượt tuyết va chạm xã hội đi!”

Cô từng sợ một hồi lâu mới hiểu được là tổ trưởng Từ sợ cô gây ra chuyện xấu, cô cũng vui vẻ nhàn nhã hơn, lập tức xoay người đi ra ngoài cửa. Đứng ở trong hành lang có thể nhìn xuống một sân trượt tuyết nhân tạo, khu trượt tuyết được chia ra làm khu sơ cấp và trung cấp, nếu trượt một mùa thì còn có khu suối nước nóng, cô nhìn sang thì thấy trong khu suối nước nóng còn có những cô gái xinh đẹp đang mặc bikini chơi đùa, cô chưa bao giờ nghĩ tới mùa đông còn có thể được chơi như vậy.

Cô ngồi ở trong quán rượu dành cho khách nhìn một mảnh trắng xóa ở sân trượt tuyết, chống cằm rứt cổ một cái rồi quay trở lại đại sảnh, tùy tiện ngồi trên ghế chờ lấy điện thoại di động ra chơi game, đoạn đối thoại của hai người ở bên cạnh rõ ràng truyền vào trong tai cô.

“Cậu có nghe nói chưa, lúc trước Tô Dịch từ chối đi Hong Kong nhậm chức, quyết định ở lại đây.”

“Nhưng mà tớ cảm thấy chắc chỉ là lời đồn thôi, cậu nghĩ xem để gì có cơ hội tốt như vậy, ai mà dám thả ra!”

“Hay là cấp cao vẫn chưa đưa ra quyết định cuối cùng, nhưng chắc chắn là muốn phái anh ta qua bên đó quản lý, dù sao thì anh ta cũng là chuyên gia phân tích giỏi nhất thành phố W mà.”

Tay cô cứng đờ, quay đầu nhìn hai người đàn ông mang giày tây đang nói chuyện với nhau, lên tiếng hỏi: “Xin hỏi hai người, Tô Dịch. .... Mà hai người đang nói đến có phải là tổng giám đốc đầu tư của tập đoàn MY không?”

Hai người quay đầu lại, tuy là không hiểu, nhưng cũng lịch sự trả lời lại: “Vâng.”

Lòng cô lạnh lẽo đến cực độ, còn lạnh hơn so với băng lạnh lẽo ngoài sân trượt tuyết kia. Wall Street là ước mơ của Tô Dịch, anh có nói qua, sở dĩ anh ở lại chỗ này cũng bởi vì cô mà thôi.

Cô ích kỷ đến cỡ nào chứ, ích kỷ chỉ nghĩ đến bản thân không chịu buông anh ra. Bây giờ đàm phán đã thành công rồi, nhưng trong đầu cô vẫn ong ong, cô đã tự tay hủy hoại đi ước mơ Wall Street của Tô Dịch.

Cô bất tri bất giác đi tới trước cổng tập đoàn MY, thần sắc của cô u ám đi rất nhiều, cô đứng ở trước cửa ngõ ngác nhìn cửa kiếng tập đoàn, những nhân viên tan việc lục tục lần lượt quét thẻ đi ra ngoài. Cô đứng chờ thật lâu cũng không thấy Tô Dịch ra ngoài, cũng không dám đi lên trước để hỏi, cô xoay người đi dọc theo con phố che giấu bóng dáng vào trong bóng đêm.

Trên cây ngô đồng chỉ còn lại nhánh cây đã héo khô, bên trong những cửa hàng nằm ven đường là ánh sáng ảm áp. Trong lúc cô đang lơ đãng nhìn vào bên trong những cửa hàng qua cửa kính, thì lại bị một hình ảnh ảm áp ở bên trong làm cho giật mình đứng chôn chân tại chỗ.

Một người phụ nữ mặc một bộ quần trang màu ô-liu, bên cạnh là một cô bé tóc thắt bím hơn một tuổi, miệng há to chờ người đàn ông dứt bánh ngọt, mà người đàn ông kia không phải ai khác, mà chính là Tô Dịch.

Cô càng nghĩ càng kích động, cô chạy dọc theo đường phố, chạy mãi cho đến khi không nhìn thấy tiệm cơm kia nữa. Trong đầu cô rất loạn, với tính cách của Tô Dịch, nếu như đã kết hôn có con rồi thì chắc chắn sẽ nói với cô, vậy thì còn lại hai khả năng, một là vợ trước và đứa con, hai là đứa bé là con của người khác.

Cô rất tin tưởng Tô Dịch, nếu anh đã kết hôn rồi thì nhất định sẽ nói với cô, cô thờ phào nhẹ nhõm, bị chính suy nghĩ của mình làm sợ hết hồn.

Chuyện này có thể coi là đã được giải quyết, nhưng còn chuyện công việc kia thì sao đây? Tương lai của Tô Dịch bị hủy hoại trong tay cô, cô ngồi trên ghế salon đợi rất lâu, cho đến khi ở ngoài cửa vang lên tiếng mở cửa thì cô mới ngheh đón.

“Tại sao em còn chưa ngủ, đã muộn rồi.” Anh theo thói quen cởi áo khoác ra đưa cho cô, Mục Tiểu Tuệ xoay người treo áo khoác của anh lên móc áo, trầm giọng nói: “Em đi Hong Kong với anh.”

Đây là quyết định cô đã suy nghĩ cả buổi tối, cô không nghĩ ra được biện pháp nào tốt hơn, điều kiện tiên quyết để lấy được Tô Dịch là phải để cho anh thực hiện được ước mơ của mình.

Anh dịu dàng ôm hai vai cô nói: “Lại nói vậy rồi, em không giỏi tiếng anh, đi làm gì cho bó tay bó chân, chúng ta ở lại thành phố W là tốt rồi! Có sông có núi lại còn có cả suối nước nóng nữa.”

Cô ngoa nguẩy đôi môi còn chưa mở miệng, thì anh đã cúi xuống hôn lên trán cô một cái, rồi dịu dàng nói: “Ngoan, đi tắm rồi ngủ, hôm nay anh đã mất một ngày để trông trẻ rồi, phải giải quyết công việc rồi anh mới ngủ được.”

Một giây trước cô còn nghi ngờ mối quan hệ của anh và đứa bé kia, nhưng từ đầu đến cuối cô vẫn tin tưởng anh, chỉ là tự dưng anh lại nhắc tới, thì cô lại cực kỳ muốn biết đứa bé kia là ai. Cũng trong chốc lát đó, anh đã sớm mở máy tính, ngón tay thon dài giống như đang múa trên bàn phím.

Nếu cô trực tiếp hỏi mối quan hệ giữa anh và đứa bé kia thì có vẻ như cô không tin tưởng anh. Cô thờ dãi một cái, sau khi đi tắm xong, vui ở trong chăn mà cô vẫn nhớ lại hình ảnh ảm áp ở trong nhà hàng kia, cô cũng muốn có một đứa con, đứa con của cô và Tô Dịch. Tốt nhất là con trai, phải có hàng long mày đen đậm và nụ cười như có như không của anh.

Chẳng lẽ trời trở lạnh hơn cần đổi chăn sao? Tại sao cô lại cảm thấy lạnh như vậy chứ, lạnh đến phát run, suy nghĩ động lại càng ngày càng mơ hồ, sau đó tất cả phiền não cùng vương vào một chỗ.

Tô Dịch làm xong báo cáo phân tích thì đã hai giờ sáng rồi, anh tắm rửa đơn giản rồi ngồi ở bên giường nhìn chằm chằm hai má đỏ ửng của cô. Một khắc cô mở miệng thật khiến anh cảm động, cùng đi Hong Kong, có được cả tình yêu và sự nghiệp, như vậy thì tốt đẹp biết bao!

Đề thích nghi với một môi trường hoàn toàn xa lạ, với tính cách của mục Tiểu Tuệ, thì cần ít nhất một năm, sự khác biệt về văn hóa ngôn ngữ, lại không có bạn bè có thể khiến cho cô nhớ nhà như thế nào đây?

Anh nhớ lại lúc mới bắt đầu, cô luôn muốn quay về huyện thành làm việc! Nhưng cuối cùng cô vì anh mà chấp nhận ở lại thành phố W, vậy thì cũng khiến anh cực kỳ thỏa mãn rồi.

Anh sờ gương mặt cô, trong lòng anh đột nhiên cả kinh, sau khi đã thử nhiệt độ trên trán nhiều lần, thì anh bắt đầu giúp cô thay quần áo: “Tiểu Tuệ, trong người đang khó chịu lắm đúng không?”

Trong đầu cô kêu ong ong, cố gắng vén đôi mi nặng nề lên nhìn thấy khuôn mặt đang lo lắng của anh, sau đó nhắm mắt lại lần nữa. Cô cảm thấy mệt quá, mệt đến nỗi không còn hơi sức để nói chuyện nữa.

Anh giúp cô thay quần áo xong rồi cầm ví tiền ôm cô đi ra bên ngoài, cô cực kỳ gầy, anh ôm cô gọn trong người anh. Lúc đứng chờ thang máy thì anh vẫn nhìn chăm chăm hai đôi má đỏ rực của cô, bỗng nhiên long mi dài run lên, cô mở mắt ra nhìn anh thật lâu sau mới hỏi: “Đứa bé ăn cơm cùng anh lúc buổi tối có quan hệ như thế nào với anh?”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Chương 34

Editor: Trà Đá.

Tô Dịch sững sờ, lúc anh định trả lời lại thì thấy cô đã sớm nhắm mắt rồi, anh vừa buồn cười vừa đau lòng, buồn cười là lúc anh nghe thấy câu hỏi này, cảm thấy chút xa lạ; đau lòng là vì cô đã đề nén chuyện này, không muốn anh phải bận tâm.

Mục Tiểu Tuệ sốt cao bốn mươi độ, cả người nóng ran, khoảng bốn giờ sáng thì hạ sốt nhưng nửa tiếng sau lại sốt cao một lần nữa, vất vả lắm mới hạ sốt được, anh sợ cô lại sốt cao một lần nữa, nên ở bên giường bệnh canh giữ cả đêm không chợp mắt.

Cho đến khi bác sĩ kiểm tra không có việc gì thì anh mới yên tâm nằm bên giường chợp mắt, ngay sau đó anh gọi điện thoại đến công ty cô xin nghỉ phép, anh cầm điện thoại đi động trầm ngâm một lúc lâu sau mới bấm số điện thoại cho một người khác, dặn dò một lúc rồi mới yên tâm cúp máy.

Lúc Mục Tiểu Tuệ mở mắt ra thì thấy một mảng trắng xóa, con người chuyển động thấy Tô Dịch đang ngồi trên ghế lim dim ngủ, phía sau anh là cửa sổ, nắng chiều ấm áp màu vàng kim len vào trong phòng chiếu đầy trên mặt đất. Anh ngồi ngược sáng, trong thoáng chốc trên đầu anh giống như mang theo những ánh hào quang.

Cô nâng tay trái mình lên thấy vẫn còn đang truyền nước biển, cũng đại khái đoán ra được đầu đuôi câu chuyện. Cô đưa tay thăm dò một chút, bàn tay lạnh lẽo của cô chạm vào anh, khiến anh tỉnh dậy thì tràn đầy sự xin lỗi: “Xin lỗi anh.” Cô cũng không biết là vì nửa đêm sốt cao làm phiền anh nên cảm thấy có lỗi hay là do đánh thức anh, hoặc là trong tiềm thức của cô vẫn nghĩ đến chuyện tối qua.

“Cô ngốc.....” Anh lại đặt tay của cô vào trong chăn một lần nữa, sửa sang lại góc chăn chuẩn bị nói chuyện, giương mắt lên lại thấy cô xê dịch người sang một bên với gương mặt đỏ ửng.

“Anh lên đây ngủ đi!”

“Anh ngủ trên ghế salon được rồi, dạo gần đây phòng bệnh cũng đông, nên chỉ còn phòng đơn thôi.”

Cô bắt lấy cánh tay ấm áp của anh không buông: “Em muốn anh ôm em.” Bởi vì như vậy thì khoảng cách mới gần, đưa tay ra là có thể chạm tới người cô yêu. Cô sẽ không còn cảm thấy mình là bụi rậm và sao sáng như anh cách xa hàng ngàn năm ánh sáng nữa.

Tiếng cười khẽ tràn đầy phòng bệnh, anh cởi áo khoác chui vào trong chăn, ôm chặt cô: “Sao lại không nhẽo nữa rồi? Về sau phải làm sao đây, nếu có con thì sao đây?”

Đầu cô dựa vào khuỷu tay anh rồi tìm một vị trí thoải mái để dựa vào, mũi sát trùng nồng nặc cũng không thể át đi được mùi Tử Đàn Hương trên người anh. Cô trầm mặc không nói, nhưng nếu cô cản trở tiền đồ của anh thì sao, mẹ Tô nhất định không tha cho cô, cô phải làm sao đây? Cô có thể ích kỷ làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục hưởng thụ sự yêu thương của Tô Dịch được không đây?

Bọn họ có thể nói chuyện tương lai được không đây?

Cô kéo vạt áo của Tô Dịch lên, bàn tay nhỏ bé của cô chạy dọc theo cơ bụng của anh lên trên, toàn thân anh cứng đờ, sau đó anh bắt được bàn tay đang làm loạn kia: “Cơ thể em còn yếu, hơn nữa, bây giờ cũng không đúng.” Ngón tay êm ái của cô ma sát qua lại vết sẹo của anh, đó là vết sẹo lưu lại sau khi phẫu thuật.

Tô Dịch chợt hiểu ánh mắt đang khó chịu kia của cô, anh nâng cằm cô lên khiến cô nhìn anh: “Đấy mắt em tự trách, thương hại anh quá rõ ràng, Mục Tiểu Tuệ, em đang hành hạ bản thân em đúng không?”

Cô chớp mắt một cái thì nước mắt chảy xuống: “Tô Dịch, để em đi Hong Kong với anh có được không?”

Anh cười trừ, trong nháy mắt chợt hiểu ra mấu chốt của vấn đề, trêu mếu hôn trán cô một cái, nhẹ nhàng nói: “Như vậy đi! Một nửa anh muốn đi Hong Kong nhưng một nửa lại không, bây giờ chúng ta oằn tù tì. Quy định như vậy, em thắng thì chúng ta ở lại đây. Anh thắng thì chúng ta đi Hong Kong.”

Mục Tiểu Tuệ gật đầu một cái, vừa mới chuẩn bị giơ tay ra thì lại bị anh ôm chặt hơn: “Không chơi bằng tay, mà chơi bằng suy nghĩ, em và anh cùng suy

nghĩ ra cái mình muốn, xem ai thua.”

Anh thấy khuôn mặt cực kỳ nghiêm túc cùng bối rối của cô, nhưng cũng kiên định gật đầu, vội hỏi: “Vừa rồi em định ra cái gì?”

“Búa.”

Anh cố làm ra vẻ khờ sờ nhú nhú mày: “Vậy chúng ta phải ở lại thành phố W rồi, vừa rồi anh định ra kéo.” Thật ra anh định ra bao, anh thắng.

Mục Tiểu Tuệ cười cười, đưa tay lên vuốt hàng lông mày đang nhú chặt của anh: “Anh ngốc vừa thôi, vừa rồi chỉ nói là chơi thôi mà, nếu anh muốn đi thì mình đi thôi.”

Anh nặng nề nói: “Không được, đây là ý trời, nếu chúng ta vi phạm, thì năm nay sẽ gặp bất lợi.”

Mục Tiểu Tuệ hoàn toàn nổi giận: “Anh mà cũng tin mấy chuyện này sao?” Sau đó cô cảm thấy loại chuyện kia thà rằng tin là có, còn hơn là không, nên nói: “Hay để sang năm đi, như vậy em có thời gian hơn.”

Anh gật đầu: “Ừ, nghe theo em.”

Cô không biết là nên vui hay nên buồn, cô quả thật không muốn đi Hong Kong! Nhưng như vậy thì công việc của Tô Dịch sẽ bị trì hoãn, bên ngoài thì anh hoàn toàn không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng chắc chắn sẽ rất vướng mắc.

Hôm sau ánh mặt trời ấm áp, Tô Dịch quần quần áo thật dày cho cô rồi dẫn cô xuống lầu hoạt động, cô ngồi dưới vườn hoa không muốn đi chuyển. Anh cũng chỉ biết ngồi ở bên cạnh cô, lâu lâu dùng tay kiểm tra nhiệt độ trên trán cô theo thói quen.

Cô tựa vào vai anh, không biết là do bị bệnh hay là như thế nào, gần đây cô rất nhạy cảm, chỉ cần một chuyện nhỏ cũng khiến cô khóc nức nở.

Cô hỏi Tô Dịch: “Anh nói xem sao anh lại nhìn trúng người như em hả?”

Anh nghĩ xong trả lời: “Có thể..... Là do thị lực anh không tốt lắm!”

Mục Tiểu Tuệ giận, trừng mắt nhìn anh hung tợn nói: “Được lắm, đi thẳng quẹo trái chính là khoa mắt, anh có muốn đi kiểm tra mắt một chút không?”

Anh dùng hai tay vịn cái đầu cô nhìn về phía hai ông bà già đang dặt diu lẫn nhau, nói: “Về sau hai chúng ta cứ đi qua năm tháng như vậy!”

Cô đưa tay quơ quơ trước mắt Tô Dịch, hỏi: “Có mấy ngón tay?”

“Ồi chào, á à, sao em lại có thể thù dai như vậy chứ!”

“Đây cũng không phải là thù dai, nếu đến lúc đó anh lại nói thị lực anh không tốt, thì coi như lý do đó không có hiệu lực.” Cô nói xong rồi bĩu môi, tặng kèm anh một cái liếc mắt: “Nói đến thù dai, thì ai mà thù dai hơn anh chứ?” Cô vẫn không quên trước đây Tô Dịch đã chinh cô thế thảm như thế nào.

Cô hi vọng bọn họ có thể nắm tay, đi qua năm tháng, cho đến khi tóc bạc trắng. Nhưng cô cũng biết, nếu Tô Dịch ở một chỗ với cô, thì bọn họ sẽ không lấy được lời chúc phúc của mẹ Tô, đoạn hôn nhân này cũng không lành lặn.

Thân thể Mục Tiểu Tuệ không được tốt lắm, bệnh tình có chút không khá hơn, con sốt giằng co khoảng một tuần. Đến thứ sáu, Tô Dịch đột nhiên nói: “Ngày mai đi tham dự một hôn lễ với anh.”

“Của ai?”

“Ba anh.”

“Khụ khụ.....” Cô sợ hãi quay đầu lại, thấy khuôn mặt anh vẫn bình thản như trước, cô hỏi thất thanh: “Không phải ba anh đã có vợ rồi sao?”

“Tháng trước ly hôn rồi.”

“.....”

Mục Tiểu Tuệ có chút sợ, lần trước tham gia yến tiệc mừng thọ ba Tô Dịch đã gây ra chuyện rồi, lần này đi sợ lại gây ra thêm phiền phức, đoán chừng cô đã trở thành cái gai trong mắt gia đình nhà anh rồi, đâm trong thịt, muốn nhổ đi cho sáng khoái.

Vẫn là căn phòng tổ chức tiệc mừng thọ trong khách sạn kia lần trước, sau khi vào cửa thì cô cũng không chào hỏi ai, chỉ kiếm một góc rồi ngồi lặng lẽ ăn cái gì đó. Lần này Tô Dịch cần phải xã giao, nên không dẫn cô đi cùng.

Phong cách dịu dàng nhã nhặn lịch sự, da trắng như sứ, cái eo nhỏ nhắn bằng một bàn tay, lúc đi tựa như liễu yếu đào đưa theo gió, trong hàng ngàn hàng vạn người cũng có thể tìm ra ---- mỹ nữ. Cô vẫn còn đang suy tư không biết mỹ nữ này là thiên kim nhà nào, ngẩng ngẩng chốc lát thì thấy mỹ nữ đang trực tiếp đi về phía cô.

Cô mắc cỡ đỏ mặt, không ngờ nhìn lên bị người ta phát hiện rồi: “Chỉ là cô đẹp quá nên nhìn lâu hơn một chút, không ngờ làm phiền cô, thật xin lỗi.”

Chi Nhu ngồi đối diện cô, khoe miệng cong lên một đường, vươn tay về phía cô: “Xin chào, tôi là Chi Nhu.”

“Tôi là Mục Tiểu Tuệ.” Cô hết sức bối rối, không hiểu mỹ nữ này đến đây bói móc hay vui vẻ đây.

“Trước đây tôi có nghe chuyện về cô, hôm nay may mắn được gặp, nên đến đây chào hỏi.”

Đầu óc cô mờ mịt, cũng chỉ có thể cười hỏi: “Chuyện về tôi?” Cô không công thành danh toại, cũng không xinh đẹp đến mức được đăng lên báo, vậy tại sao cô lại trở thành đề tài?

“Chính là chuyện lần trước cô và anh rể đánh Tinh Tâm nhà tôi!”

“.....” Cô thiếu chút nữa là cắt đứt đầu lưỡi mình, đánh Tinh Tâm ‘nhà bọn họ’? “Cô..... Cô..... Cô..... Là vợ của Quân Tinh Tâm sao?”

Chi Nhu gật đầu, đưa tay chuẩn bị bùng ly rượu trên bàn, Mục Tiểu Tuệ lại cho là Chi Nhu muốn vươn tay ra đánh cô trả thù cho Quân Tinh Tâm, sợ đến nỗi lấy tay che mặt lại, một lúc lâu sau cũng không thấy có động tĩnh gì, mới khẽ lộ mắt ra quan sát Chi Nhu, thấy cô ta cũng đang nhìn cô không hiểu, thì lúc này mới hạ tay xuống.

Chi cần không phải đánh nhau là được rồi, bởi vì sức chiến đấu của cô chỉ là con số không!

“Lần trước Quân Tinh Tâm bị đánh phải ở nhà với tôi và con để dưỡng thương, anh ấy nói bị đánh tình rồi!”

Cô đổ mồ hôi, Quân Tinh Tâm bị đánh tình tảo, cô và Tô Dịch sợ bị đánh, không bao giờ muốn đánh nhau nữa rồi. Cô tỉ mỉ quan sát Chi Nhu, chẳng lẽ đây chính là hoa nhà không thơm bằng cô đại sao. Trong nhà có một người vợ xinh đẹp như vậy còn ra ngoài lêu lổng, chẳng lẽ trước kia thẩm mỹ của Quân Tinh Tâm không bình thường, bị cô và Tô Dịch đánh về đúng nguyên hình?

Cô mỉm cười: “Vâng, như vậy cũng tốt!”

“Cho nên tôi cố ý đến cảm ơn cô.”

“.....” Giống như, không cần thiết phải cảm ơn!

Chi Nhu cũng đã chạy tới chào hỏi, Quân Tinh Tâm vẫy tay một cái, cô ta lập tức như chim nhỏ nép vào trong người anh ta. Quân Tinh Tâm quét mắt nhìn cô rồi khẽ gật đầu, cô cũng không keo kiệt, nở nụ cười ngây ngốc gật đầu đáp lại.

Chơi một ván game, không tồi; chơi hai ván game, hoàn hảo; chơi xong trận thứ ba, hoàn hảo..... Khi cô đã chơi đến ván thứ hai mươi thì bắt đầu chán, chỉ có một suy nghĩ: Sao thời gian trôi qua lâu quá!

Cảm xúc rất nhỏ trong người nhắc cho cô biết có người đang kéo kéo chân váy cô, tần số cố định từng phát từng phát, cô sững sờ, nơi này làm gì có chó! Cô quay đầu lại thì thấy một đứa con nít đang mở to hai mắt ngây thơ ra nhìn cô, cô vội vàng ôm đứa bé ngồi lên đùi cô.

“Người bạn nhỏ tên gì nè?”

“Trương Vi Hàm.”

“Há!” Mục Tiểu Tuệ sợ hết hồn, cô kinh ngạc nhìn đứa bé nhỏ bằng hạt đậu này, cũng chỉ là thuận miệng hỏi một chút, không ngờ đứa bé nhỏ như vậy đã có khả năng ăn nói lưu loát như vậy rồi.

Trương Vi Hàm vênh cái miệng ngây thơ lên hỏi: “Cậu nói cô là mẹ con, cô là mẹ của con thật sao?”

Cậu trong miệng đứa bé chính là Tô Dịch, lại vừa đúng lúc họ Trương, đứa bé nhất định là con của Quân Tinh Di và Trương Ba.

“Đúng vậy đúng vậy, cô chính là mẹ của con đó.” Nói xong cô ngắt cái má bánh bao của cô bé một cái, “Mau gọi cô là mẹ ngay, mẹ cho con ăn.”

Trương Vi Hàm khinh miệt hừ một tiếng: “Con không có người mẹ ngu ngốc như vậy.” Dứt lời cô bé tuột xuống khỏi đùi cô, lập tức nhào tới người phụ nữ ở trước mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Chương 35

Editor: Trà Đá.

Một người phụ nữ mặc trang phục dạ hội màu xanh biển tiến lên trước, trên mặt mang theo nụ cười, toàn thân Mục Tiểu Tuệ cứng đờ, mặc dù coi bỏ trang phục quần nhân cũng không thể che giấu đi được vẻ ngấm hiệp của chị ta.

Quản Tinh Di! Chị ta chính là Quản Tinh Di! Cô bị chính sự phát hiện này làm ngây người, cô khẳng định người tới là Quản Tinh Di không phải bởi vì thái độ của Trương Vi Hàm, mà là bởi vì khuôn mặt của chị ta và Tô Dịch giống nhau đến bảy phần, tại sao lúc ấy ở chỗ nhà hàng cô lại không phát hiện ra điểm này? Là ánh sáng quá mờ hay là vì nguyên nhân nào khác nữa?

Thật ra thì cô biết lúc đó bởi vì trái tim cô cảm thấy hèn mọn, không thể sánh vai cùng Tô Dịch nên mới sinh ra đổ kỵ và hoài nghi.

Mục Tiểu Tuệ bị lời nói của Trương Vi Hàm làm lúng túng đến nửa ngày cũng không nói được lời nào, bị một đứa bé xem thường thì thật thất bại mà.

Quản Tinh Di ôm đứa bé ngồi một bên, rồi tiện tay chỉ chỉ chỗ bên cạnh, hắng giọng nói: “Ngồi.” Cô lập tức phản xạ có điều kiện ngồi xuống ghế, giống như học sinh tiểu học đang nghe lời cô giáo chủ nhiệm của mình vậy.

“Tôi là chị gái Tô Dịch, Quản Tinh Di.”

Cô cúi đầu nhìn chằm chằm chuối trân châu trên mép vậy, không dám ngẩng đầu lên nhìn cô: “Em là Mục Tiểu Tuệ, bạn gái .... Tô Dịch.”

Sau đó là một sự im lặng đến đáng sợ, mặc dù bên tai cô là tiếng ồn ào huyền ảo của mọi người, nhưng cô lại như nghe thấy tiếng hít thở của Quản Tinh Di, thần kinh cô căng ra. Cô không biết mình nên dùng thái độ nào để tiếp đãi Quản Tinh Di, nếu như là chị gái Tô Dịch, thì cô đương nhiên sẽ đối đãi rất tốt; nhưng Quản Tinh Di đồng thời cũng là tình địch của Ô Thiển Hàm, là lý do khiến người chị em thân thiết của cô tan nát cõi lòng.

Trong lúc cô đang nghĩ ngợi thì nghe tiếng cười khê của Quản Tinh Di, cô ngẩng đầu lên nhìn chị ta không hiểu, lại nghe chị ta nói: “Quả nhiên là giống như lời Tiểu Dịch kể.”

“Dạ?”

“Tất cả cảm xúc đều được viết ở trên mặt, ở bên cạnh cũng rất thoải mái, không cần tốn sức để đoán tâm tư, thuần khiết tự nhiên.”

Hai má cô ửng hồng, câu này không biết là khen hay chê, cô há mồm muốn nói chuyện, nhưng cuối cùng lại không thể mở miệng.

“Chuyện tình của Ô Thiển Hàm đương nhiên là tôi biết rất rõ.”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, lần đầu tiên quan sát tỉ mỉ Quản Tinh Di, hàng lông mày tinh tế lộ ra khí khái hào hùng, ánh mắt kiên định và đôi môi mỏng, làn da nâu thể hiện sự khỏe khoắn, đây là những biểu hiện của một quân nhân!

“Tên của Hàm Hàm là muốn nhắc tới Ô Thiển Hàm, cảm ơn một cô gái xinh đẹp đã đem lòng yêu mến Trương Ba.”

Cô cẩn thận hỏi: “Chị .... Không ngại sao?”

“Không phải là không ngại, mà là tôi không cần lo lắng.”

“Không lo lắng?”

“Đúng, cũng giống như cô không cần phải lo lắng người khác để ý Tô Dịch, loại cảm giác này cũng giống như một ván bài đã biết trước phần thắng trong tay.”

Trong lòng cô chấn động mạnh một cái, những lời này là một câu hai nghĩa, không chỉ ám chỉ việc chị ta không thèm để ý đến Ô Thiển Hàm, cũng đồng thời nhắc nhở cô: Tô Dịch đối với cô như vậy, cô nên biết quý trọng.

“Cảm ơn chị.”

“Cô không cần thiết phải cảm ơn tôi, là Tiểu Dịch gọi điện thoại bảo tôi tới đây, nể mặt cậu ấy nên tôi mới tới, nếu không thì tôi chắc chắn không tham dự cuộc hôn lễ này.” Lời này như ám chỉ nói đây là việc Quản Tinh Di nên làm, không có nửa điểm tình cảm của phụ nữ, ngược lại giống như đoạn tuyệt với kẻ thù vậy.

“Anh ấy gọi điện thoại cho chị sao?” Chị để đến đây nói những lời này với cô sao?

Quản Tinh Di trông có vẻ như nhìn thấu tâm tư cô: “Không chỉ đơn giản là việc này, cậu ấy nói mấy ngày trước lúc Trương Ba đi công tác, cậu ấy đi ăn tối với tôi bị cô bắt gặp, có chút hiểu lầm, nói tôi tôi đây lộ mặt, như vậy thì cô sẽ hiểu. Dĩ nhiên, cậu ấy cũng không cho tôi nói việc cậu ấy muốn tôi đến đây gặp cô.”

“Vậy chị..... Tại sao lại muốn để em biết?”

Quản Tinh Di thần nhiên cười: “Có một số việc nếu không nói, thì cô vĩnh viễn sẽ không biết được cậu ấy tốt với cô đến mức nào. Giống như chuyện này, nếu cậu ấy nói cho cô biết việc muốn tôi đến đây giải thích với cô, vậy thì cô sẽ cảm thấy cậu ấy đang làm bộ, mất tự nhiên, nhưng nếu như không giải thích thì trong lòng cô sẽ có một vết sẹo! Ngược lại, để tôi thẳng thắn với cô, thì cô mới có thể cảm nhận được rõ ràng, rốt cuộc Tô Dịch đối đãi với

cô tới cùng như thế nào.”

Cổ họng cô căng lên, còn khó chịu hơn cả lúc ăn mù tạt, hốc mắt hơi nóng: “Cảm ơn chị.”

“So với những người em trai ở trong này, thì tuổi tôi và Tiểu Dịch gần nhau nhất, quan hệ cũng tốt nhất, tôi cũng biết rõ tính cách của cậu ấy, về phần có đi Hong Kong hay không là do chính bản thân cậu ấy quyết định, cô chỉ cần nhớ kỹ là cậu ấy không hối hận, mà chỉ cần cô ủng hộ cậu ấy vô điều kiện là đủ rồi. Những thứ khác không cần quan tâm, bao gồm cả cảm thụ của mẹ cậu ấy cũng vậy.”

Ánh mắt cô trống rỗng nhìn Quán Tĩnh Di, khẽ sở cười một tiếng: “Làm sao mà không để ý đến cảm thụ của mẹ anh ấy đây?” Hai người ở chung một chỗ, cần lời chúc phúc và ủng hộ của người nhà nhất, chỉ cần một vấn đề xảy ra thì sẽ tạo thành một hạt cát ở trong lòng, thời gian lâu dài tích trữ càng nhiều hạt cát, cuối cùng trở thành chướng ngại; đồng thời là nắm mồ của tình yêu.

“Cô nghĩ nhiều như vậy thì chứng tỏ cô thật sự thích Tiểu Dịch, cho nên cô mới quan tâm đến cách nhìn của người thân xung quanh cậu ấy, thật ra thì cô chẳng cần phải quan tâm đến những thứ này. Khi hai người có cùng quan điểm và lập trường, thì tình yêu sẽ có nghĩa, một cộng một bằng hai, khi lớn hơn số hai, thì đó chính là con cái.”

Quán Tĩnh Di đúng là chỉ lộ mặt một chút rồi ra về, Mục Tiểu Tuệ vui ở một góc nhìn bóng dáng quen thuộc kia, trong đầu lặp đi lặp lại lời nói của Quán Tĩnh Di. Cô nghĩ, cô chắc chắn là người hạnh phúc nhất thế giới.

Cô chạy lên sân thượng nhà hàng tránh né mọi người, nhiệt độ bên trong và bên ngoài chênh lệch rất lớn, cô mặc áo lông nhìn bầu trời đầy sao, ban đêm tĩnh mịch lại càng sáng ngời, thật ra thì cô không cần đưa tay cũng có thể với tới. Điện thoại di động của cô đột nhiên vang lên, cô trượt màn hình ra nhận điện thoại.

“Dạ, mẹ!”

“Cũng sắp hết năm rồi, rốt cuộc công ty con khi nào thì nghỉ tết vậy!”

Cô cau mày, cảm thấy con tức giận của mẹ Mục vô cùng kỳ quái, công ty nghỉ lúc nào cũng không phải việc cô phải quản! “Giờ cũng đã giữa tháng, chắc cũng sắp rồi. Mà tại sao con có cảm giác những cuộc gọi gần đây của mẹ rất kỳ quái?”

Giọng nói của mẹ Mục cứng đờ: “Không có..... Đâu..... Đâu có gì kỳ quái?”

“Một tháng trước mẹ đã thúc giục con về nhà, hôm nay mẹ cũng đột nhiên to tiếng với con, mẹ nói xem như vậy có kỳ quái hay không?”

Bên đầu dây bên kia trầm mặc một lúc, sau đó mới nói: “Thì mẹ thấy em trai con được nghỉ về nhà rồi, còn con thì ở bên ngoài mãi chưa về, nên mẹ không biết con sống như thế nào, làm sao mẹ không nóng nảy cho được?”

“Vậy thì được, để ngày mai con lên hỏi quản lý một chút, xem khi nào thì nghỉ.”

“Tiểu Tuệ, nếu sắp tới không có việc gì quan trọng..... Con xin phép về nhà một chuyến đi!”

Cô mím môi một cái: “Dạ, con sẽ sắp xếp về nhà một chuyến.”

Sau khi cô cúp điện thoại thì nhìn chằm chằm màn hình điện thoại, cảm giác có một nỗi bi thương tràn tới, gặm nhấm lòng cô.

“Chị cũng ở đây à?”

Cô ngạc nhiên quay đầu lại, thấy Mễ Khả đang mặc một bộ lễ phục màu lam nhạt làm nổi bật lên đường cong trên cơ thể, cô khẽ run một cái, lúc này đang giữa mùa đông, nên cực kỳ lạnh: “Ừ, đang ngắm sao.”

Mễ Khả đi đến chỗ lan can rồi giương mắt nhìn ngắm sao trên trời, nhàn nhạt nói: “Tôi muốn tìm chị nói chuyện một chút.”

Cô khẽ cắn răng, giữa hai người chỉ có một đề tài duy nhất để nói chuyện chính là Tô Dịch! “Cô nói đi, tôi nghe.”

Mái tóc xoắn màu nâu của Mễ Khả bị những cơn gió đông thổi loạn hết lên, cô ta nhìn cô rồi khẽ mỉm cười: “Một chút khả năng của tôi cả đời cũng không thể so sánh với chị.”

Cô mỉm cười nói: “Không có, chính tôi mà là người không thể so sánh với cô được.” Trình độ học vấn, sức chịu đựng, dung mạo, khí chất và hoàn cảnh.

“Không, không có. Địa vị của tôi ở trong lòng Tô Dịch, cả đời cũng không sánh nổi với chị.”

Cô không biết an ủi Mễ Khả như thế nào, có lẽ không tính là an ủi, bởi vì cô ta hy vọng cô khổ sở, nếu Mễ Khả vui vẻ, thì cô và Tô Dịch nhất định không có hy vọng.

“Có thể tôi hơn chị một chút. Tôi yêu anh ấy, nhưng có lẽ anh ấy không thương tôi, anh ấy yêu chị, vậy thì tôi chúc phúc cho hai người, chỉ mong sao anh ấy vui vẻ là được rồi. Nhưng chị thì sao? Đã bao giờ từng suy nghĩ qua, Wall Street là ước mơ cả đời của anh ấy, đổi lại là tôi..... Tôi nhất định sẽ vứt bỏ hết tất cả để đi cùng anh ấy, anh ấy muốn cái gì, tôi sẽ cho anh ấy cái đó.”

Một lúc lâu sau Mễ Khả nói tiếp: “Mục Tiểu Tuệ, tình yêu của tôi vĩ đại hơn của chị.” Cái váy màu xanh lam của Mễ Khả nhẹ nhàng bay lên trong gió, đôi môi của cô ta đã sớm tím tái, nhưng lại cố nén nói xong câu cuối cùng: “Chị nên suy nghĩ cẩn thận, không phải là đi Tô báo tôi tới đây thuyết phục chị, mà là tôi thật tâm muốn tìm đến chị để nói chuyện một chút, tôi không muốn chị hủy hoại anh ấy.”

Cô nhìn Mễ Khả đi mất, gió mùa đông thổi lạnh đến thấu xương, lạnh đến đáy lòng, tay cầm điện thoại di động của cô run lẩy bẩy, cô dùng hai tay ôm lấy chính mình nhưng vẫn lạnh đến thấu xương.

Trên đường quay lại, lời nói của Quán Tĩnh Di và Mễ Khả không ngừng đan xen vang lên trong đầu Mục Tiểu Tuệ, cô không biết là ai đúng, và cô nên nghe ai.

Cô và Tô Dịch ở chung một chỗ với nhau cần có nghị lực lớn ra sao, thì nhà họ Tô tạo áp lực càng lớn bấy nhiêu, thật ra chuyện này cũng không phức tạp, chỉ khác nhau là đi Hong Kong hay ở lại thành phố W. Trong lòng cô tự hỏi, không muốn đi Hong Kong, mà lại không muốn Tô Dịch bị liên lụy, lại càng không chấp nhận buông tay.

Đúng, cô chính là một người ích kỷ giống như Mễ Khả nói, cho tới bây giờ vẫn ích kỷ chỉ nghĩ đến cảm thụ của bản thân, cô ngồi ở bên dưới khu chung cư của Tô Dịch nhìn những cây dây leo để bản thân tỉnh táo lại trong màn đêm.

Cả đời này cô có thể sống tầm thường tùy theo tự nhiên, không có chí tiến thủ, nhưng khát vọng của Tô Dịch không thể chôn vùi tại thành phố nhỏ này được.

“Thời tiết đang lạnh như thế, sao em lại ngồi đây?”

Cô ngẩng đầu lên vì nghe thấy tiếng nói, thì thấy Sở Hà đã ngồi ở vị trí đối diện: “À, thì nhiều việc phiền lòng chứ sao.” Cô cố gắng để giọng nói của mình không nghe ra buồn phiền.

“Thiên hạ vốn không có việc phiền lòng.”

“Hà? Lời này là sao?”

“Lo sợ không đâu.”

Mục Tiểu Tuệ nhìn vào ánh mắt của Sở Hà, cười khẽ một tiếng: “Sở sư ca thật là không sợ đắc tội với người sao, anh bóng gió mắng em thế tục, anh không sợ em đề ý sao?”

“Em có thể nói câu này thì có nghĩa là em không thêm đề ý rồi.”

Cô không đáp lời nữa, yên lặng một lúc rồi hỏi: “Sở sư ca, nếu bạn gái của anh không có chí hướng tiến thủ, mà chỉ muốn ở một chỗ bình thường, nhưng anh thì ngược lại, giống như hai đầu của đoạn thẳng, từ vấn đề đó mà phát sinh xung đột. Thì anh sẽ lựa chọn như thế nào? Anh sẽ chiều theo ý cô ấy? Hay là đối nghịch với cô ấy..... Và có chút trách móc.....”

Hỏi ra ngoài mới biết, không phải cô sợ đi Hong Kong, mà là sợ Tô Dịch có oán giận cô.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Chương 36

Editor: Trà Đá.

Sở Hà yên lặng nhìn cô chăm chú, kiên định nói: “Chân trời góc biển, theo người mình yêu là chuyện bình thường.”

Cô đột nhiên cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn một chút, mặc dù biết không phải ai cũng nhân nhượng người ta như Sở Hà, nhưng cứ coi như là một niềm vui đi.

“Sở sư ca chắc chắn là rất cưng chiều bạn gái” Hai tay cô chống lên ghế dài đá đá hai chân, không phải giọng điệu hâm mộ, mà là hỏi thăm. Bởi vì cô cảm thấy kể từ khi ở chung một chỗ với Tô Dịch, cô được anh cưng chiều rất nhiều, cho nên không cần thiết phải hâm mộ.

“Anh cũng rất muốn cưng chiều cô ấy, nhưng không có cơ hội.”

Mục Tiểu Tuệ sững sờ, vội cúi đầu nhìn chằm chằm mũi giày, chẳng lẽ cô đâm trúng chuyện tình thương tâm của Sở Hà rồi sao? Chẳng lẽ giống như trong phim, bởi vì người yêu chết đi nên không yêu thêm một ai khác nữa? Không được không được, cô phải khuyên anh ta một chút, cuộc sống còn dài như vậy, không thể tự hành hạ bản thân như vậy.

“Sở sư ca cũng không cần phải đau khổ như vậy, thế giới rộng lớn, Trung Quốc có 1.3 tỷ người, đương nhiên sẽ có người làm anh xao động. Anh phải nhìn về phía trước, thời gian sẽ chữa lành vết thương.”

Sở Hà cười khỏ, đứng lên xoay người muốn đi, chỉ ném lại một câu nói lạnh lùng trong cái gió đông lạnh thấu xương: “Đôi lúc anh thật sự hy vọng em có thể biết được.”

Đầu óc Mục Tiểu Tuệ mơ hồ nhìn chăm chăm bóng dáng của Sở Hà, lắp bắp nói: “Hy vọng mình có thể biết? Chẳng lẽ..... Mình biết người trong lòng của Sở sư ca?” Là ai chứ? Mình có người quen nào mất sớm sao!

“Mục..... Tiểu..... Tuệ.....”

Cô rung mình một cái, ba chữ này hoàn toàn phát ra từ trong kẽ răng, còn mang theo một chút tức giận.

Cô quay đầu lại đã thấy Tô Dịch đứng ở đó, cô vội vàng chạy tới nịnh nọt: “Ai da, hôm nay Tô đại gia ăn mặc sang trọng dữ, làm gì có người đàn ông nào địch nổi..... Wow, thật khiến cho người khác bị mê hoặc!”

Một tay anh giữ lấy cô, hung tợn nói: “Đi trước cũng không nói với anh một tiếng, em cố ý muốn anh lo lắng đúng không?”

Cô chống lại ánh mắt giận dữ của anh, những lời nói của Quân Tinh Di và Mễ Khả lại vang lên trong đầu cô, nhất thời khiến cô cười không nổi, chỉ dừng sờ nhìn anh.

“Em làm sao vậy?” Cô lập tức hoàn hồn, chỉ liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra.

Cô lắc đầu, nói: “Là em cố tình khiến anh lo lắng đó, anh lo lắng nhiều thì mới chứng minh là anh yêu em nhiều chứ.”

Anh cười khẽ một tiếng, giọng nói trầm thấp cực kỳ êm tai: “Vậy em đã hài lòng chưa?”

“Hài lòng! Rất hài lòng!”

Anh cúi đầu phà hơi vào cổ cô, giọng nói cọt nhả: “Vậy em tính trả cái gì cho sự lo lắng của anh đây?”

Cô hôn nhẹ lên môi anh, ánh mắt ánh lên sự ham muốn chiếm hữu: “Lấy thân em trả cho anh có đủ hay không?”

Anh khom lưng bế cô lên, đi vào khu chung cư: “Vậy phải chờ anh giám định xong rồi mới đưa ra kết luận được.”

Mục Tiểu Tuệ triển miên cả đêm với anh, không có mẹ Tô, không có Mễ Khả, không có thân phận xa cách, chỉ có hai người bọn họ, mang theo tình cảm nồng đậm hấp dẫn lẫn nhau, kèm theo một căn phòng kiểu diêm mãi đến khi trời sáng.

Một đêm buông thả quá độ khiến cho hậu quả của ngày hôm sau rất nghiêm trọng, tình hình buổi sáng ngủ gà ngủ gật, buổi trưa cũng không ăn cơm mà lại trực tiếp gục mặt xuống bàn ngủ, sau giờ nghỉ trưa mới có tinh thần một chút, trong giây lát nhớ tới chuyện mẹ Mục muốn cô về nhà một chuyến, thì cô mới lao đảo đi đến phòng trường phòng.

Cô nhẹ nhàng gõ cửa, sau đó nói: “Tổ trưởng muốn tôi giao bản kế hoạch đầu tư của tháng sau cho trường phòng.”

“Mời vào.....”

Cô nhẹ nhàng đặt văn bản ở trên bàn, trưởng phòng Vu hơn 40 tuổi, phụ nữ, bình thường cực kỳ nghiêm túc tỉ mỉ, cho nên khiến cô có chút căng thẳng.

Trưởng phòng Vu có vẻ cảm nhận ra được, cô ta ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào cô: “Còn có việc gì sao?”

Cô nắm chặt hai tay, quyết tâm nói: “Em muốn hỏi khi nào thì công ty nghỉ lễ?”

Trưởng phòng Vu nhú mày không vui: “Cô cũng không còn là học sinh nữa, nên không có nghỉ đông đâu, hôm nay mới ngày 16 tháng giêng.”

“Cái này em biết, nhưng em muốn hỏi một chút, sắp tới em xin nghỉ phép về quê một chuyến.” Tài liệu đập trên bàn ‘Rầm’ một cái, cô sợ hết hồn, một lúc lâu sau cũng không dám ngẩng đầu lên, giọng nói khiến trách lại bay vào trong tai cô.

“Mục Tiểu Tuệ, tôi cần cô biết rõ, công ty chúng tôi chỉ nhận nhân viên có ít nhất hai bằng cấp trở lên, nếu không dựa vào Sở thiếu gia thì ai mà nhận cô? Huống chi bây giờ là cuối năm, nhân viên khan hiếm bận tới mặt, trong khi đó cô lại muốn nghỉ phép..... Không, cô không phải là nhân viên chính thức, nên có thể trực tiếp về nhà, không ai ép buộc cô tới đây hết.”

Cô cắn chặt môi dưới, trong lòng chất chất khó chịu, nhưng cô không thể vứt bỏ cái cơ hội trở thành nhân viên chính thức được, cô ngẩng đầu nhìn trưởng phòng Vu, chết lặng hỏi: “Vậy đại khái thì khi nào công ty nghỉ lễ ạ?”

Trưởng phòng Vu không thèm để ý đến cô, nghĩ đến con gái của cô ta cũng đang lớn, nên giọng nói chột điệu đi một chút: “Giáo thừa mới nghỉ.” Dứt lời bỏ sung nói: “Ngày 30, còn hai tuần lễ nữa, cô nên kiên trì một chút.”

Cô trở lại chỗ làm việc của mình, không nhận được mà đồ hai vành mắt, đáng vẻ sau khi tan việc cũng phờ phạc rũ rượi. Chiếc xe BMW màu xanh của

Tô Dịch đứng trước cổng công ty, cô chui vào trong xe rồi mới trả lời điện thoại của mẹ Mục.

“Mẹ, không phải là con nói dối, mà con phải tăng ca.”

Trong nháy mắt mẹ Mục tức giận: “Mục Tiểu Tuệ, tại sao con lại cứng đầu ở lại thành phố W vậy? Mấy năm qua ở thành phố phồn hoa nên xem thường huyện thành nhỏ rồi sao? Con đừng quên con sinh ra ở đâu, làm người không thể mất gốc được.”

Mục Tiểu Tuệ cắn chặt răng không để nước mắt tụ ở hốc mắt, nhưng tầm nhìn ở trước mắt càng ngày càng mờ hồ, một câu nói của mẹ Mục như có ngàn cây kim ghim trong tim cô, hai hàng nước mắt nóng hổi chọt chảy xuống trên gương mặt lạnh lẽo của cô: “Con không có mất gốc.” Ở lại thành phố W thôi mà mẹ Mục đã không chấp nhận rồi, nếu cô nói cô muốn đi Hong Kong thì không biết người trong nhà sẽ nghĩ như thế nào?

Nhưng cô vì Tô Dịch nên mới ở lại đây! Cô đè nén không nức nở thành tiếng, Tô Dịch thấy vậy nên dừng xe ở bên đường, đưa tay lau sạch nước mắt trên má cô nhưng cũng không nói gì.

Ở bên kia điện thoại trầm mặc một lúc lâu, giọng nói của mẹ Mục cũng có chút khàn khàn: “Nghe lời mẹ, về nhà trước đã, nếu con thật sự muốn ở lại thành phố W, thì sau khi tốt nghiệp rồi đi kiếm việc cũng chưa muộn.”

Cô hít mũi một cái: “Tại sao? Bộ hai tuần lễ sau con về thì không được sao?”

Mẹ Mục không trả lời cô, sau đó giọng nói ở đầu dây bên kia chuyển thành ba Mục, chần chờ thật lâu sau mới nói: “Vậy con cố gắng về sớm một chút.”

Cô còn chưa kịp trả lời thì bên kia đã cúp máy, cô ôm mặt khóc, nước mắt theo kẽ ngón tay chảy xuống, không ngừng tràn ra. Tại sao không ai chịu hiểu cô? Một bên vì Tô Dịch nên cô cố gắng cầm rē ở lại đây, một bên thì muốn cô quay về nhà, ai có thể nói cho cô biết nên lựa chọn như thế nào không?

Tô Dịch ôm cô mà lòng anh đau như cắt: “Anh thấy ba mẹ em muốn em phải quay về gấp, công việc ở đây cứ để sang một bên đi, sang năm anh sẽ giúp em tìm được công việc tốt.”

Cô thút thít không trả lời, đây chính là cảm giác trưởng thành sao? Tại sao lại khổ sở như vậy? “Em không muốn đến chuyện kiếm việc làm cũng phải nhờ anh ra mặt, mẹ anh sẽ nghĩ em như thế nào đây?”

Tô Dịch trầm mặc không nói, chỉ ôm cô thật chặt, như muốn khảm cô vào thân thể anh.

Cô ngẩng đầu ngưng mắt nhìn Tô Dịch, nước mắt ào ào lăn xuống: “Người khác ở chung một chỗ đều dễ dàng nhận được lời chúc phúc từ người nhà, tại sao chúng ta lại không được chứ?”

Anh từ từ hôn nhẹ đến hôn sâu như muốn chiếm đoạt cô, sau đó mới lưu luyến buông môi cô ra: “Những thứ này đều không quan trọng, chỉ cần em có lòng tin đứng bên cạnh anh, chúc phúc lẫn nhau là tốt rồi.”

Sau lần đó cô như người mất hồn, việc người khác không muốn làm thì cô nhận, luôn luôn là người đầu tiên đến công ty, và cũng là người cuối cùng tan làm, cô không muốn buông lỏng một giây một phút nào, như vậy thì tất cả những cố gắng của cô sẽ không uổng phí.

Mười ngày làm việc liên tục khiến cho cô mệt mỏi không chịu nổi, song nghỉ ngơi chỉ cần nghỉ ngơi đơn giản cũng khiến cô hạnh phúc rồi, ít nhất không làm thêm giờ.

Mặt trời chiếu lên cao, cô mở cặp mắt hơi sưng ra liếc tấm rèm cửa sổ tối hôm qua quên kéo, cô dùng chân đá đá bắp chân của Tô Dịch, mơ mơ màng màng nói: “Anh ra kéo rèm cửa sổ đi.” Dứt lời lật người đối tư thế ngủ tiếp.

Tô Dịch kéo chăn đắp kín giúp cô, chuẩn bị đứng dậy đi kéo rèm cửa sổ, ở bên giường nhìn xung quanh một vòng cũng không thấy dép đâu.

“Mục Tiểu Tuệ, em để đôi dép của anh ở đâu rồi hả?”

“Hả?”

“Dép, không phải tối hôm qua em mang dép của anh đi tìm dép của em sao?”

Cô rụt cổ vào trong chăn một cái, hình như tối hôm qua lúc cô vừa tắm xong thì đã bị Tô Dịch trực tiếp bế lên giường, sau đó cô lại mang dép của anh đi tìm dép của mình. Cô xoay người nhìn anh, vui vẻ nói: “Hi hi, hôm qua em vứt dép của anh rồi.”

Anh im lặng một lúc, rồi nói: “Em nghĩ em đủ thông minh để làm điều đó sao?”

Cô đưa tay bầm cánh tay anh: “Anh đừng có xem thường em!”

“Anh chỉ nói sự thật thôi.”

Cô liếc anh một cái, biết anh đang muốn nói cô ngu ngốc. Cô vội vàng dùng chân đập đập bên hông anh: “Nhanh đi kéo rèm đi, em đã làm việc liên tiếp mười ngày rồi đó, nếu không nghỉ ngơi cho tốt thì sẽ lao lực mà chết đó.” Được rồi, thật ra thì tối qua quá sức điên cuồng mới đúng.

Tô Dịch kéo chăn lên một lần nữa, lớn tiếng nói: “Đắp chăn kín vào.”

Cô kéo chăn đắp kín toàn thân, cô nhìn Tô Dịch một cách triu mến, thì ra chỉ cần không thềm nghĩ đến những người nhà họ Tô, thì quả thật bọn họ vẫn hạnh phúc như lời Quán Tĩnh Di nói.

Tô Dịch gấp khó khăn, nhìn đôi dép lê nho nhỏ của cô thăm dò, trên quai dép là hình một chú chó nhỏ màu trắng. Anh cười bất đắc dĩ, chẳng lẽ anh đã quá già còn cô thì vẫn như trẻ con?

“Anh mang dép của em nhé!”

Lời còn chưa dứt thì đã thấy cô chui từ trong chăn ra, ôm cô anh lớn tiếng nói: “Không cho anh mang dép của em.”

Anh không hiểu: “Tại sao?”

Cô ngẩng đầu cười hi hi: “Bởi vì chân anh quá lớn sẽ làm giãn đôi dép của em ra mất.”

“Vậy thì anh càng phải mang dép của em mới được.” Anh nổi đóa, thì ra anh còn không bằng một đôi dép sao?

“Không cho.”

“Kệ em”

“Không cho.”

Trong cơn giận dữ, anh hung hăng đè cô xuống dưới thân anh, dùng tay kéo vạt áo của cô lên: “Có phải được anh cưng chiều quá rồi không biết mình là ai đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chương 37

Editor: Trà Đá.

Mục Tiểu Tuệ không chịu nổi sự tấn công của anh, cô muốn trốn thoát khỏi anh nhưng anh lại như gông cùm xiềng xích giữ chặt lấy cô, cô nhất thời cắn môi cố nén tiếng rên khẽ, đôi tay của anh chạy dọc theo đường cong của cô, cô vội vàng xin tha: “Đừng. .... Đừng mà. .... Em là người phụ nữ của anh đó. ....”

Anh cúi người ngậm chặt vành tai cô, nhẹ nhàng gặm cắn, sau đó nói: “Nếu em là người phụ nữ của anh, thì chuyện này cũng là chuyện anh nên làm thôi.” Dứt lời anh trượt đôi môi mềm mại như gấm vào cổ cô.

Chơi đùa đủ rồi thì anh duỗi cánh tay đến tú đầu giường lấy bao ngừa thai, Mục Tiểu Tuệ nhìn anh mê ly, một hồi lâu sau mới nói: “Em muốn có con.” Cô không thể quên được vẻ mặt của Tô Dịch khi nhìn Trương Vi Hàm, bất cứ cái gì cũng có thể tan chảy trước vẻ mặt đó của anh.

Tô Dịch nhanh chóng tiến quân thần tốc, cúi người hôn lên môi cô: “Ngoan, còn nhiều thời gian.” Anh hiểu rõ cô vẫn còn là một đứa trẻ, vừa mới tốt nghiệp, nếu muốn có con thì cần phải đợi một hai năm nữa. Mặc dù anh muốn hai người gắn kết với nhau, nhưng anh cũng muốn cho cô cơ hội để lựa chọn, tối thiểu thì cô có thể tự chủ lựa chọn con đường đi cho tương lai.

Sau đó Mục Tiểu Tuệ xụi lơ tựa đầu vào cổ Tô Dịch, rừ mi mắt nhìn rèm cửa sổ còn chưa đóng lại, ánh nắng mặt trời rơi vương vãi trên sàn nhà, cô nhắm mắt nghĩ, bọn họ nhất định sẽ đầu bạc răng long.

Tin dữ tới đột ngột, ngày hôm sau Tô dịch đưa cô đi làm trước rồi mới đến công ty, cô vừa mới lấy tài liệu nghiên cứu giá thành cổ phiếu niêm yết dạo gần đây, chín giờ mười phút thì chuông điện thoại vang lên, cô nhìn màn hình mới biết nhà cô gọi, cô nhìn xung quanh bốn phía cũng không thấy người nào chú ý đến cô. Cô nghĩ ngợi một lát rồi cẩn thận trượt điện thoại ra nghe máy, hạ thấp giọng nói: “Con đang đi làm.”

Giọng nói của ba Mục nặng nề: “Bà nội không chịu nổi nữa rồi, con về nhà đi! Về nhìn mặt bà nội lần cuối.”

Trong đầu Mục Tiểu Tuệ như bị sét đánh, đầu đau muốn nứt ra, cô không tự chủ được run run, cô không muốn chuyện này là thật, nhưng cô hiểu ai lại lấy chuyện này ra mà đùa giỡn chứ.

“Ung thư gan thời kỳ cuối, tế bào ung thư đã khuếch tán toàn bộ. Bác sĩ nói phẫu thuật thì sẽ đỡ hơn, nếu không giải phẫu thì sẽ rất đau đớn, nhưng bà nội con vẫn kiên quyết không chịu làm phẫu thuật, về nhà một tháng thì đau đến nỗi cả đêm không ngủ được. Ba và mấy cô chú thương lượng một chút, vẫn quyết định làm phẫu thuật, ít ra lúc đi sẽ không đau đớn nữa, lần trước gọi điện thoại cho con chính là trước khi nội con vào phòng phẫu thuật.”

Cô nắm chặt tay, từng phát từng phát, ngực cô như đang bị vô số búa tạ đập vào đau đớn vô cùng, cô muốn hỏi tại sao không nói cho cô biết sự tình này sớm hơn, như vậy thì cô có thể ở bên cạnh bà nội lúc cuối đời.

Nhưng cô làm gì có tư cách để hỏi câu đó? Lúc ấy cô còn đang oán giận gia đình không chịu hiểu cho cô, nhất quyết muốn ở lại thành phố W. Rốt cuộc là để cho cô thỏa mãn ước nguyện, gạt chuyện này đi để cô yên tâm thoải mái.

Mục Tiểu Tuệ ngồi ở trước bồn hoa công ty, đầu óc cô đã không còn suy nghĩ được nữa.

Sau khi biết chuyện thì Tô Dịch không nói hai lời, lập tức đến chở cô về quê, ánh mắt đờ đẫn của cô nhìn chằm chằm những ruộng lúa mạch ngoài cửa sổ, trống rỗng như một con rối, bất động không nói, không khóc không la.

Mặc dù cô có nóng lòng muốn trở về như thế nào đi nữa, nhưng cũng không nhanh hơn tốc độ Tô Dịch lái, năm tiếng lái xe đã được rút ngắn lại còn ba tiếng.

Lúc cô xuống xe thì đã thấy trước cửa ngôi nhà có mái ngói màu xanh đã treo một vòng vải trắng, mái nhà được bố trí một đóa hoa trắng, tiếng la khóc ở trong không dứt. Hai chân cô mềm nhũn suýt nữa ngã xuống, Tô Dịch nhanh chóng ôm chặt cô vào lòng.

Cuối cùng thì cô vẫn không kịp thấy mặt bà nội lần cuối, cô run run rẩy rẩy đi về phía trước, Tô Dịch đứng im tại chỗ nhìn chăm chú vào bóng lưng cô, đưa mắt nhìn cô đi từng bước từng bước về phía trước.

Cô còn chưa kịp quỳ xuống trước quan tài của bà nội, thì đã thấy Mục Vũ lườm cô với ánh mắt oán hận cực độ, đưa tay vô tình đẩy cô một cái, hai chân cô đã run run, nên không kịp chuẩn bị tâm lý ngã xuống. Tô Dịch ở cách cô khá xa, không kịp chạy lên đỡ cô, nên cô ngã âm ỉ trên đất.

Mục Vũ tức giận: “Bà nội cũng đã đi rồi, chị trở về đây làm gì? Chị có biết là đến phút cuối cùng mà bà nội vẫn hỏi mọi người là khi nào chị về đến nhà không? Mục Tiểu Tuệ, chị có biết bất hiếu là tội nặng nhất thế gian không hả.”

Lòng bàn tay của Mục Tiểu Tuệ dính chặt trên mặt đất lạnh như băng, thân thể cô không ngừng run rẩy, cuối cùng nước mắt cũng tràn ra, chạy theo gò má nhọt nhọt xuống. Lời nói này của Mục Vũ chính là cây đao cắt đứt tất cả ảo tưởng và nguy trang, phơi bày sự thật máu me đầm đìa ở trước mặt cô, khiến cho cô tránh không được, chạy không thoát.

Cô đã ích kỷ đến cực hạn, kéo theo Tô Dịch không để cho anh đi Hong Kong, anh nói dối cô, làm sao cô có thể không biết chứ? Nhưng mặc dù cô biết, nhưng lại giả bộ không biết, yên tâm thoải mái hưởng thụ sự cưng chiều và âm áp của anh dành cho cô.

Dùng Tô Dịch là cái cớ để ở lại thành phố W, vì tư lợi mà chấp nhận bỏ gia đình, trái lại vẫn là trốn tránh trách nhiệm.

Mục Tiểu Tuệ ơi là Mục Tiểu Tuệ, mày xem mày đã trở thành cái dạng gì rồi?

Tô Dịch đau lòng vô biên, tiến lên đỡ cô đứng dậy, phui bụi bẩn trên người cô, anh biết bây giờ có nói gì cũng vô ích, nên anh mau chóng giúp đỡ ba Mục xử lý công việc, chăm trà đốt nhang cũng một tay anh làm.

Mục Tiểu Tuệ và Mục Vũ đứng trước quan tài đáp lễ, một người dập đầu ba cái, cô của Mục Tiểu Tuệ là Mục Sương ngồi bên cạnh quan tài khóc không thành tiếng, móng tay bầu vào khe hở của quan tài như muốn đưa tay giữ lại. Cô đứng lẳng lặng ở một bên, bởi vì gần sát cuối năm, nên họ hàng nhà họ Mục đều phải trở về nhà để giải quyết công việc, chỉ còn lại một mình Mục Tiểu Tuệ bình tĩnh đứng ở một góc kiểm chế, hốc mắt đỏ ửng.

Theo lệ làng, buổi tối phải dựng bàn mời người về kể chuyện, nói về chuyện cuộc đời đều phải về cội tiên, phía dưới toàn là các ông bà dẫn theo cháu chắt đến nghe. Nhiệt độ ban đêm tháng chạp rét đậm gần như không độ, mọi người vừa nghe chuyện vừa đốt lửa để sưởi ấm.

Con cháu trong nhà phải dự đông đủ là điều cơ bản nhất phải làm, Mục Tiểu Tuệ ngồi ở phía trước nhìn người kể chuyện, đầu lệch qua tựa trên vai Tô Dịch.

Cô nói: “Khi còn bé mỗi lần em thêm ăn mì ăn liền, lúc đó trong nhà vẫn còn nghèo và còn mang một khoản nợ, nên không có tiền mua. Nhưng mỗi lần nhà nào có tang sự đều phải mời người về kể chuyện đến nửa đêm, lúc ra về còn được phát một túi mì ăn liền. Bà nội phải đi nghe kể chuyện, như vậy thì mới có một túi mì ăn liền mang về. .... Sau đó. .... Em cảm thấy chuyện này thú vị, nên cũng đi theo bà nội, nhưng mà em ham ngủ, nghe được một lúc đã ngủ rồi. .... Ngày hôm sau tỉnh dậy thì thấy đang nằm trên giường. .... Em đi nghe kể chuyện với bà nội, vậy mà bây giờ. .... Người khác cũng dẫn cháu mình đến đây nghe kể chuyện. ....” Cô hít một hơi thật sâu, nước mắt chảy xuống theo khóe mắt, nóng bỏng rơi vào trong lòng anh.

Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, xoa mái tóc dài của cô, dịu dàng hôn lên đỉnh đầu cô: “Muốn khóc thì cứ khóc, có anh ở đây!”

Cô nắm lấy ống tay áo của anh rồi gào khóc, trong đáy mắt mờ mịt không nhìn rõ con đường tương lai, nhưng cũng không tìm được con đường để đi qua.

Đứng, cô có anh, còn có thể ở cùng nhau bao lâu đây.

Quá nửa đêm, người đến nghe kể chuyện cũng đã sớm tản đi, Mục Tiểu Tuệ bắt Tô Dịch đi ngủ, còn cô thì mang theo cái ghế ngồi bên cạnh cô Mục Sương, lẳng lặng tựa đầu lên quan tài.

Cô Mục Sương quay đầu ngưng mắt nhìn cô, hồi lâu sau mới chậm rãi nói: “Con cũng đừng để trong lòng những gì Mục Vũ nói, con có trở về hay không

thì bà nội con cũng đi.”

Hốc mắt cô nóng lên, vội vàng cắn chặt răng không để nước mắt chảy xuống, nhưng trong lòng thì đã sớm chua xót đến cùng cực rồi.

“Mục Vũ. .... Em ấy chỉ nói sự thật thôi.”

Cô Mục Suong nhẹ nhàng sờ mái tóc của cô: “Ngoài chuyện Tô Dịch lớn hơn con vài tuổi, thì những cái khác cô cũng rất hài lòng, sở dĩ bà nội kiên trì không cho bọn cô nói với con chuyện này, cũng là hi vọng con và Tô Dịch có kết quả tốt.”

Nước mắt tập trung quanh hốc mắt, rồi mau chóng theo khóe mắt chảy xuống, rơi vào trên quan tài.

“Bà nội. .... Có nhắn nhủ gì với con không?”

“Chỉ là hi vọng con và Tô Dịch, có thể hạnh phúc, như vậy cũng coi như là bà nội đã gặp qua cháu rể rồi.”

Cô mím môi cố nặn ra một nụ cười, nhưng cuối cùng lại đành mặt không nói một lời, cả thế giới chỉ có cô là ích kỷ nhất.

“Ba con trước đó còn bị tai nạn xe hai lần, lần đầu tiên cũng may, chỉ trầy xước, được bồi thường chút tiền. Lần thứ hai đi giao hàng còn bị lật nghiêng, vẫn phải ở nhà tĩnh dưỡng đến bây giờ.”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, mắt sưng đỏ nhìn cô Mục Suong, đôi môi run run nói: “Sao cái gì con cũng không được biết vậy?” Câu hỏi vừa mới ra khỏi miệng thì trong nháy mắt cô nhớ tới lúc cô về nhà được cô Mục Suong mang mấy cái áo bông qua cho cô, lời nói vang dội trong đầu cô: “Bà nội con hay nói mấy câu kỳ quái, nói cái gì mà cho cô biết thì cũng sẽ nói cho con biết.”

Cô cắn chặt răng, cảm giác trong lòng trong nháy mắt trống rỗng.

“Những chuyện này nói cho con biết làm gì, chỉ khiến con lo lắng vớ vẩn thêm.”

Cô dựa đầu vào quan tài ngược mắt lên nhìn ba, cuối cùng hiện thực đập vào mắt cô là tóc ba Mục đã có vài sợi bạc trắng, trái tim cô như bị một bàn tay bóp chặt đến đau đớn, cô đột nhiên biết mình đã bỏ lỡ cái gì.

Mẹ Mục đang ở bên trong kiểm quần áo ấm cho những người gác đêm bên ngoài, Mục Tiểu Tuệ đi vào ngồi bên mép giường, nhìn chằm chằm mũi giày, trầm giọng nói: “Mẹ, mẹ nói với anh Biểu, con muốn ở lại huyện thành, nên cần anh ấy giúp tìm một công việc.”

Động tác lật tìm quần áo của mẹ Mục dừng lại, nghiêng đầu nhìn cô khó tin, hồi lâu mới lên tiếng: “Không phải con muốn ở lại thành phố W sao?”

Cô cười yếu ớt lắc đầu một cái: “Dạ không, ở đó xa quá, mỗi lần về nhà rất phiền phức.”

Mẹ Mục tiện tay đóng cửa tủ, nghiêm túc ngồi ở bên cạnh cô: “Con phải suy nghĩ kỹ, con muốn ở lại huyện thành, Tô Dịch có ý kiến gì không?”

Cô vội vàng cười gượng hai tiếng: “Anh ấy. .... Anh ấy không có ý kiến gì ạ.” Vậy thì anh có thể tự do theo đuổi ước mơ của riêng anh.

Sao, đúng là mãi mãi thuộc về bầu trời.

Về mặt mẹ Mục kỳ quái, sau đó mới nói: “Như vậy cũng được, thằng Biểu nó đang ở trên lầu đó, con muốn tự nói hay mẹ nói?”

“Mẹ đi đi!”

Cô chà xát hai tay đông cứng lại với nhau, cảm thấy lạnh thấu xương, trải qua đủ mọi chuyện trước mắt, từ bụi rậm đến sao là bao nhiêu năm ánh sáng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Chương 38

Editor: Trà Đá.

Lời nói của Mễ Khả cứ quanh quẩn ở bên tai cô, mà lòng lại đau như dao cắt. Cô biết rõ duyên phận của cô và anh đã không thể tiếp tục được nữa.

Ở bên ngoài là sự yên tĩnh đến đáng sợ, tay chân Mục Tiểu Tuệ lạnh như băng ngồi ở trước bậc thang trước cửa nhà, sương lạnh theo màn đêm rót xuống tầng tầng lớp lớp, cô mở lòng bàn tay ra ngưng mắt nhìn đường tình cảm rồi rầm của mình. Tình cảm của cô không bị thua dưới ước mơ của Tô Dịch; không bị thua từ mọi ngăn trở của mẹ Tô; càng không bị thua bởi phản bội.

Cô bị thua chính mình, trái tim hèn mọn yếu đuối kia cho dù có đau đớn đến cách mấy cũng không còn dũng khí đứng bên cạnh anh nữa.

Rạng sáng ngày thứ ba, quan tài của bà nội được đưa đến nhà tang lễ, Mục Tiểu Tuệ đầu quấn khăn trắng đưa tiễn bà nội, trên đường đi vô nát áo liệm của bà nội, hai mắt bà nội nhắm chặt sẽ không bao giờ mở ra nữa. Tầm mắt cô đã sớm mờ hồ, cô cầm lấy tay bà nội, khí lạnh thấm vào tận đáy lòng cô, những người đi đường ban đêm đều sợ, đến thời điểm cuối cùng cũng không còn bất kỳ sợ hãi nào nữa, tất cả đều tràn đầy sự than khóc không thôi.

Tô Dịch tiến lên lời cô trở lại, nhân viên nhà tang lễ đẩy quan tài của bà nội Mục vào lò thiêu, một người ở phía bên hét to: “Con cháu hành lễ!”

Mục Tiểu Tuệ nằm trên nền gạch khóc không thành tiếng, cả cơ thể không ngừng run rẩy, lúc đó bên tay phải là cô Mục Surong khóc nức nở, đột nhiên tựa vào vai cô rồi nhắm hai mắt lại. Tay chân cô luống cuống, Tô Dịch tỉnh táo tiến lên đặt cô Mục Surong nằm xuống, anh dùng ngón tay nhéo ở nhân trung, thì cô của Mục Tiểu Tuệ mới từ từ tỉnh lại.

Mẹ Mục thấy tình hình của Mục Surong không tốt lắm, nên nói Mục Surong về nhà trước, không cần tham gia tang lễ, nhưng Mục Surong kiên quyết, chảy nước mắt nói đây là chuyện cuối cùng cô thể làm cho mẹ.

Nghĩa trang tiêu điều hoang vắng, sau khi lấp mộ xong thì tất cả người nhà họ Mục lập tức chỉnh tề ngay ngắn quỳ gối trước mộ, ngay cả Tô Dịch cũng không ngoại lệ, từ nghĩa trang về đến nhà họ Mục thì cô đã không chớp mắt hai đêm rồi.

Gian phòng quen thuộc, nhưng ngay cả cái giường cũng không thấy đâu, theo tập tục sau khi bà nội Mục qua đời thì ngày đó phải mang giường vào rừng trúc sau nhà để đốt. Tủ quần áo cổ xưa khắc hoa mơ hồ có thể nghĩ thấy được mùi hoa thơm, trên cái bàn gỗ lim là bức hình trắng đen rất quen thuộc.

Cô đưa tay vuốt ve khuôn mặt đang cười trong tấm hình, trong đầu nhớ lại tất cả những yêu thương mà bà nội đã dành cho cô.

Bầu trời vẫn bị những đám mây đen che lấp không hề thấy ánh sáng, Mục Tiểu Tuệ co rúc ở ghế salon trên tầng ba, nhìn chăm chăm vào cửa phòng ngủ của Mục Vũ đang đóng chặt, cô muốn nói rõ ràng quyết định của mình với Tô Dịch, nhưng cuối cùng lại không thể nói ra. Cô không bỏ được, chỉ cần suy nghĩ một chút thôi là lồng ngực đã đau đớn đến nỗi hít thở không thông.

Một đêm ngủ hỗn loạn, trong mơ là khuôn mặt của bà nội Mục đang khóc lóc oán giận, chất vấn cô không biết bao nhiêu lần: “Tại sao con không về sớm? Tại sao? Tại sao?”

Mục Tiểu Tuệ bị tiếng còi xe hơi đánh thức, lúc dậy thì phát hiện bên gối đã ướt một mảng, bên má cũng lạnh lẽo, cô ngồi dậy kéo màn cửa sổ ra đã thấy xe của Tô Dịch đã vòng qua rừng trúc chạy về nơi xa. Trong đầu cô trống rỗng, không kịp mang giày nữa lập tức chạy xuống dưới nhà, quay đầu chạy tất qua rừng trúc đuổi theo anh.

Cô bị những góc trúc sắc nhọn như dao đâm vào lòng bàn chân, những cơn gió gào thét thay phiên nhau tát lên mặt cô, mặt trời rõ ràng chói chang như vậy, vậy mà cô lại không cảm thấy có một chút ấm áp nào. Xuyên qua rừng trúc là con đường nhựa, nhưng cô đã không còn thấy chiếc xe màu xanh của anh đâu hết, cô lại như nổi điên cô chấp chạy dọc theo đường cái.

Cô liên tục tự nói để lừa dối bản thân, cô vẫn còn cơ hội đuổi theo anh, ít nhất, có thể chính thức nói lời tạm biệt. Mái tóc đen được phủ một lớp màu vàng kim dưới ánh mặt trời, bay có chút rối loạn trên gương mặt gầy của cô, nước mắt đã sớm chảy đầy khuôn mặt.

Không biết cô đã chạy bao lâu mới sững sờ đứng trên đường nhìn bóng dáng Tô Dịch đang đi về phía xa: Tô Dịch, Tô Dịch. .... Cô lại kêu gào cái tên quen thuộc này trong lòng một lần nữa, hai chân mềm nhũn ngã ngồi trên đường lớn, bùm mặt khóc thút thít.

Người đi trên đường tò mò quan sát cô, cô không biết đã khóc bao lâu, sau khi tỉnh ngộ lại thì dùng tay lau nước mắt trên mặt rồi xoay người đi bộ về nhà. Cô đi được ba bước thì quay đầu lại, cô hi vọng Tô Dịch có thể giống như trong tiểu thuyết đến bên cạnh cô, nhưng cuối cùng chỉ là ảo tưởng, cô đã đưa ra quyết định, đã sớm không còn đường lui.

Một ngày nữa là đến năm mới, bầu không khí trong nhà họ Mục không được vui vẻ, bầu trời vẫn mang hơi thở bi thương vì người thân qua đời.

Trong thời gian này, Mục Tiểu Tuệ nhận được mấy tin nhắn của Tô Dịch, còn có mấy cuộc điện thoại của anh, cô đều không nhận. Cô biết Tô Dịch là người thông minh, đương nhiên anh sẽ hiểu những hành động này của cô. Nửa đêm mà tâm hồn bất an, sợ anh không biết nên cứ ở mãi thành phố W, một tin nhắn được soạn đi soạn lại vô số lần từ mấy ngàn chữ đổi thành mấy chữ le que: Chúng ta chia tay đi, anh đi Hong Kong làm việc nhé.

Sau lần đó Tô Dịch không còn điện thoại, đến cả nhắn tin cũng không, năm mới gần tới thì tuyết rơi như lông ngỗng, Mục Tiểu Tuệ run run đứng ở trong phòng ngắm bông tuyết rơi ngoài cửa sổ, cô đột nhiên cười lên, nước mắt nhanh chóng lăn xuống.

Anh Biểu nhanh chóng an bài cô làm việc trong một chi nhánh ngân hàng nông nghiệp ở huyện thành, nhưng khổ nỗi không phải là nhân viên chính thức, cô chỉ làm việc trên hợp đồng, dù vậy, Mục Tiểu Tuệ cũng đã thỏa mãn rồi.

Trước ngày đi làm một tháng, mẹ Mục dẫn cô đến một tòa nhà khá cũ kỹ gần ngân hàng nông nghiệp, đậu xe rồi chỉ chỉ nói: “Căn hộ này ba mẹ mua mấy năm về trước, đây là gara xe, căn hộ ở tầng sáu, ở đây không có thang máy, cho nên leo bộ hơi mệt.”

Mục Tiểu Tuệ đi theo mẹ Mục đến căn hộ 601, mở cửa phát hiện là căn hộ hai tầng, trang hoàng kiểu truyền thống, mẹ Mục xấu hổ nói: “Biết các con trẻ tuổi không thích kiểu trang trí đơn điệu như thế này, lúc ấy vốn tính để em trai con thi vào cao đẳng rồi cho nó chuyển về đây sống, không tính đến việc để con ở.”

Cô nhìn nhà cửa đã bị đóng một tầng bụi lâu ngày, quay đầu nhìn mẹ Mộc rồi cười khê: “Con rất thích, mộc mạc không có nghĩa là khó coi. Hướng gì chỗ này còn cách chỗ làm việc của chị có năm phút, có thể ngủ nướng thêm một chút nữa.”

Cô và mẹ Mộc bắt đầu dọn dẹp nhà cửa, dọn dẹp sạch sẽ xong thì trời cũng nhá nhem tối. Mẹ Mộc không yên tâm về cô, nên đã ở lại huyện thành chăm sóc hàng ngày cho cô, không có việc gì phải đi ngân hàng thì đi bộ một vòng.

Một tháng sau cô chính thức đi làm ở ngân hàng, cô quen thuộc từng cảnh cây ngọn cỏ nơi này, lúc đó đã là mùa xuân thời tiết ấm áp, cô đổi số điện thoại rồi cũng không hề liên lạc với Tô Dịch nữa.

Chỉ là thỉnh thoảng nhìn thấy Tô dịch xuất hiện trên tin tức kinh tế nói chuyện khiến cô ngây ngẩn, sau đó cô dùng máy tính cắt đoạn video nói chuyện của anh, rồi nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, anh ---- gầy.

Mộc Tiểu Tuệ nhìn cửa sổ không có một bóng người, cô tạm dừng đoạn video rồi đứng dậy đi châm trà, nhân viên chính thức Viên Mỹ Ngọc vội xông tới trước mặt cô một hồi lâu rồi nháy mắt: “Ài, là ai đã an bài cho em vào đây?”

Cô khẽ kinh ngạc, khuôn mặt lập tức đỏ bừng: “Chị Ngọc..... Sao chị lại biết?”

“Chuyện này mà phải cần suy nghĩ sao? Em xem trong ngân hàng này ngoại trừ em ra thì chị là nhỏ tuổi nhất, còn lại đều là nông cốt, cũng hơn ba mươi bốn mươi mấy rồi. Hàng năm con cái của nhân viên nông cốt đều có cơ hội vào ngân hàng này làm, chúng ta ở chỗ nhỏ này, chỉ tịch ngân hàng và chủ nhiệm đều đưa con lên thành phố lớn rồi, gần đây vài năm cũng không tuyển nữa, không có chỉ tiêu. Bên bộ phận cho vay vốn cũng không thiếu người, rõ ràng cho thấy có người an bài em vào đây.”

Cô thấy Viên Mỹ Ngọc cũng đã đoán được bảy tám phần, nên cũng không che giấu: “Anh trai em an bài em vào đây.”

Viên Mỹ Ngọc đưa tay chọc chọc da thịt trên mặt cô: “Con bé này, chị chỉ nói vậy mà em tưởng thật sao.” Dứt lời thờ dài, “Mặc dù tiền lương thấp một chút, tiền thưởng cũng được, tiền lương một năm tới 18 tháng, ở lại chỗ này cũng coi như cuộc sống ổn định.”

“Dạ.” Sau khi tán tằm, thì Mộc Tiểu Tuệ đi thẳng về căn hộ trống rỗng, rốt cuộc hiểu rõ tốt nghiệp là sao--- Là tìm một công việc ổn định.

Buổi tối Đường Mẫn nhắn tin cho cô, nói cho cô biết cuối tuần phải đến trường thi lại môn thống kê.

Cô cũng sờ một chút, sau đó mở máy tính tìm hiểu thời gian và địa điểm, cô lại nhấn vào cái tên quen thuộc kia, trong đoạn phỏng vấn anh nói đã chuẩn bị đi Hong Kong làm việc.

Cô toét miệng cười ngây ngô, Tô Dịch, nhất định phải hoàn thành giấc mơ của mình nhé.

Thi lại vào thứ bảy, vừa đúng ngày cô trực, cô đành phải nhờ Viên Mỹ Ngọc trực giúp cô, so với chuyện hứa hẹn thì sau này ở trường con Viên Mỹ Ngọc có hoạt động gì thì cô phải giúp cô ta trực lại.

Trước ngày thi một ngày, cô trở lại ký túc xá, Ô Thiên Hàm và Thượng Bình vẫn còn ở trong ký túc xá, vỗ ngực đảm bảo bằng tốt nghiệp của cô sẽ được hai người đóng gói cẩn thận gửi bưu điện cho cô, cô chỉ cần ở nhà đợi là được rồi.

Cô đóng gói đồ đạc cần chuyển về nhà, rồi gọi ở chỗ bảo vệ, sau đó cả ba người đi ăn cơm, đi ngang qua khu chung cư nhà Tô Dịch, cô dừng chân lại nhìn vào trong, trầm mặc không nói.

Trong lòng Ô Thiên Hàm không phải không biết, cô ta khê thờ dài một hơi: “Tớ không ngờ cậu và Tô Dịch lại kết thúc như vậy đấy.”

Cô vội vàng đánh trống lảng sang chuyện khác: “Gần đây Liễu Bảo có liên lạc không?”

“Đừng nhắc tới cậu ta nữa, vừa nghĩ đến đã thấy sợ, đi du lịch khắp thế giới thì thôi đi, còn gọi bao nhiêu là bưu thiếp về cho tớ.”

Thượng Bình liếc mắt: “Cậu ta gửi bưu thiếp cho cậu, chứng tỏ cậu ta còn nhớ đến cậu đó, đừng có oán trách nữa, cậu xem không phải Tiểu Tuệ lúc ở Everest đã.... Ặc....”

Ô Thiên Hàm dùng cùi chỏ thúc vào ngực Thượng Bình một cái thật mạnh, lúc này cô ta mới biết mình đã nói hớ, nên vội vàng im lặng.

Cô phá lên cười, nhắc chân bước vào tiệm cơm, sau đó cô quay đầu nhìn hai người họ nói: “Quá khứ nên để cho nó đi qua đi!”

Ô Thiên Hàm chớp chớp mắt, nhìn sau lưng cô kêu lên: “Giáo sư Tô.....”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Chương 39

Editor: Trà Đá.

Mục Tiểu Tuệ cảm giác huyết dịch toàn thân tập trung hết lên mặt, suy nghĩ ngưng lại, cô hy vọng sẽ gặp anh một lần, có lẽ đây là cuộc gặp mặt cuối cùng, rồi lại không hy vọng gặp được anh, lưu luyến chỉ khiến vết sẹo thêm sâu hơn thôi.

Cô cứng đờ nghiêng đầu sang chỗ khác, thấy anh đứng thẳng người, trên mặt vẫn mang theo vẻ lạnh nhạt như trước, nụ cười trên môi cũng không rõ ràng.

Tô Dịch khẽ gật đầu với Ô Thiên Hàm và Thượng Bình, sau đó dịu dàng nói: “Các em cũng tới đây ăn cơm hả?”

Ô Thiên Hàm nhanh chóng chạy lên trước, miệng hét lên: “Vất vả lắm mới tìm được cái ví tiền di động, không thể để cho giáo sư chạy được.”

Mục Tiểu Tuệ và Thượng Bình đi phía sau, cô vẫn trầm mặc nhìn chằm chằm mũi giày, giọng nói của Tô Dịch lại bay tới bên tai: “Tiền thì tôi trả, nhưng cơm tôi không ăn đâu.”

Trong lòng cô run lên, hô hấp khó khăn, đầu đón nhanh chóng tràn lan toàn thân. Cô cố gắng nở một nụ cười trên mặt, hít mũi một cái, móng tay ghim vào trong lòng bàn tay.

Trong ánh mắt cô rời rạc giống như: Mục Tiểu Tuệ, nhìn đi! Đây chính là báo ứng của mày đó.

Ô Thiên Hàm sững sốt trong chốc lát, chợt cười lên: “Giáo sư Tô, thầy nề mặt ăn bữa cơm với bọn em cũng không được sao?”

Cô cơ hồ đoán ra được Ô Thiên Hàm đang tranh thủ cơ hội giúp cô, nhưng thấy Tô Dịch đã từ chối quyết liệt như vậy, nên cô cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ nói: “Nếu giáo sư Tô không có thời gian thì cũng đừng ép buộc thầy ấy quá.”

Sau khi nghe cô nói thì Tô Dịch khẽ cong môi, quay đầu đi tới gian phòng ăn, không nói một câu.

Ba người nhìn bóng lưng từ từ đi xa của anh, nhất thời hai mặt nhìn nhau, ước chừng sững sốt năm giây sau thì Ô Thiên Hàm cuồng nhiệt nhảy dựng lên, kích động nắm tay Mục Tiểu Tuệ, hốc mắt đỏ ửng, khàn giọng nói: “Tiểu Tuệ Nhi..... Cậu..... Nhất định phải giữ được người đàn ông thuộc về cậu, bỏ lỡ là tiếc nuối cả đời đó.”

Cô mỉm cười gật đầu, không muốn phụ tâm ý của Ô Thiên Hàm. Coi như mình không hạnh phúc thì bạn tốt được hạnh phúc cũng giống nhau, Mục Tiểu Tuệ không biết bản thân nghĩ như thế nào nữa.

Vì chấp nhận ở một chỗ với Tô Dịch mà không thể nhìn mặt bà nội lần cuối, bây giờ lại buông tay Tô Dịch, không thể ngờ là buông tay thứ quan trọng nhất.

Một gian phòng ăn cực kỳ lịch sự tao nhã, trên tường ở bốn phía đều được treo những bức tranh cổ, ly chén trên khay trà cũng được chuẩn bị rất tinh tế, bóng đèn tỏa ra ánh sáng vàng, gian phòng này chính là gian phòng cá lớp tụ tập hôm tốt nghiệp. Bàn ăn dành cho 20 người bây giờ chỉ có bốn người bọn họ, Tô Dịch ngồi đối diện cô, bên trái bên phải của cô là Thượng Bình và Ô Thiên Hàm.

Tô Dịch đẩy thực đơn đến trước mặt Thượng Bình, ý bảo để cho các cô chọn trước.

Ô Thiên Hàm và Thượng Bình nghiên cứu thực đơn, còn Mục Tiểu Tuệ vẫn không ngẩng đầu, nhìn hằm chằm cái đĩa xoay thủy tinh được khắc những bông hoa nhỏ nằm giữa bàn, những bông hoa nhỏ giống như mới vừa được hái xuống, không có bất kỳ dấu vết héo tàn.

Thượng Bình chọn xong món ăn rồi ngẩng đầu hỏi Tô Dịch: “Bọn em chọn xong rồi, giáo sư thích ăn gì?”

“Cải bó xôi xào, trứng xào cà chua và thịt băm xào ớt xanh.” Khi Tô Dịch nói ra những lời này thì tầm mắt vẫn dán chặt trên người Mục Tiểu Tuệ, trong mắt nghiêm túc lạnh lạnh, nói xong còn bổ sung: “Không hành lá.”

Cô nhìn chằm chằm mặt bàn không lên tiếng, môi mấp máy, nhưng sau đó lại cắn môi dưới không nói chuyện.

“Ồ, giáo sư có sở thích giống hệt Tiểu Tuệ?”

Ngón tay xinh đẹp của anh đột nhiên gõ một cái lên mặt bàn, tròn to hai mắt như bùng tình hiểu ra, giây lát sau mới nói: “Tôi cũng không biết nữa, chắc chỉ theo thói quen thôi.”

Ô Thiên Hàm không lên tiếng nữa, cũng hiểu ý tứ trong lời nói của Tô Dịch. Bữa cơm này trầm mặc khác thường, Ô Thiên Hàm và Thượng Bình cũng cảm thấy bữa cơm này không còn như thực tế nữa rồi.

Mục Tiểu Tuệ nắm chặt đôi đũa trong tay, giương mắt hỏi Tô Dịch đang cúi đầu ăn cơm: “Khi nào thì giáo sư Tô đi Hong Kong?”

Anh không ngẩng đầu, trả lời: “Tháng năm.”

“Ồ.” Cô nhẹ nhàng dùng đũa gắp nhẹ hạt com trong chén, trọn to hai mắt ép buộc bản thân không rơi nước mắt, cô thật sự vui, thật sự vui mừng cho anh.

Sau khi ăn xong thì bốn người đi ra khỏi tiệm com, Tô Dịch đi tuốt ở đằng trước, cô đi cuối cùng. Sương khói mờ lung khiến tầm nhìn đằng trước trở nên mơ hồ, lá cây ngô đồng chỗ đậu xe đã không còn vàng nữa, hoa đào cũng chớm nở, nhưng cô lại có cảm giác đau thương giống như đang ở trong thời tiết tháng chạp rét đậm.

Tô Dịch mở cửa xe, quay đầu lại nói với cô: “Nhà cửa tôi đã tìm được người mua rồi, đồ đạc gì đó của em tôi cũng đã thu dọn xong, khi nào thì em qua lấy?”

Trong mắt cô ảm đạm, nhìn chăm chú vào gò má của anh, tầm mắt cuối cùng lại rơi vào hàng lông mày rậm đen của anh, cô ngơ ngẩn đôi môi còn chưa mở miệng thì đã nghe anh nói: “Ngày bây giờ đi! Ngày mai tôi không có thời gian.”

“Dạ.” Cô quay đầu lại nói mấy câu với Ô Thiên Hàm và Thượng Bình rồi cúi người chui vào chỗ ngồi phía sau, nhìn chăm chăm vào gáy anh. Khoảng cách gần gũi như vậy, về sau cũng không còn cơ hội nữa!

Chưa tới năm phút thì xe đã dừng lại trước cửa khu chung cư, cô đi theo phía sau anh vào thang máy, ra khỏi thang máy, vào nhà, ánh mắt cũng mơ hồ rơi trên người anh.

Anh chỉ vào hai cái túi bụi trong phòng khách nói: “Không biết là em lên thành phố, định là ngày mai mang ra bưu điện gửi về cho em, nhưng bây giờ người cũng đã đến rồi, nhìn xem còn thiếu thứ gì không.”

Cô gật đầu một cách máy móc, nửa chữ cũng không nghe được, trái lại lại ngồi trên ghế salon sờ sờ cái túi, được một lúc mới tỉnh lại, mỉm cười với Tô Dịch: “Không ngờ là đồ đạc của em ở đây lại nhiều đến vậy.”

“Ừ, tôi cũng bất ngờ.”

Cô lấy một chùm chìa khóa từ trong túi xách ra, lấy ra một cái chìa khóa rồi đặt lên bàn, mỉm cười nói: “Lúc ăn com em định trả lại cho anh, thiếu chút nữa là quên rồi.”

Không khí trầm mặc nhanh chóng lan tràn xung quanh, hai người nhìn nhau không nói gì, chỉ muốn lẳng lặng tiếp tục ở đây. Ánh mắt của anh nhanh chóng quét qua hai cái túi, ngay sau đó nói: “Hai túi đồ này cũng nặng, em cũng không mang theo nổi đâu, để đó tôi gọi bưu điện cho.”

“Cảm ơn anh!”

“Còn về bằng tốt nghiệp, em về nhà rồi gọi mấy bản copy chứng minh thư, thẻ sinh viên, hộ khẩu lên đây, tránh phải lên đây một chuyến nữa, tôi hoàn tất thủ tục giúp em.”

Cô lo lắng móc hai tay lại với nhau: “Làm phiền anh quá, Thượng Bình và Ô Thiên Hàm đã hứa giúp em rồi.”

“Để tôi làm cho!”

Cô chần chờ một lát sau mới nói: “Dạ.” Rồi sau đó đứng dậy nói, “Vậy em đi về trước.”

Anh gật đầu “Ừ” một tiếng, một khắc xoay người kia cô mới hiểu được cô yêu Tô Dịch nhiều bao nhiêu, mặc dù lòng đau như dao cắt nhưng cũng nhịn không rơi nước mắt. Cô rời khỏi Tô Dịch thì anh mới có thể thực hiện được giấc mơ của anh, bên ngoài mới là thiên đường.

Mục Tiểu Tuệ đi về phía trước, đến trước cửa bỗng nhiên quay đầu lại, trong hốc mắt đỏ ửng nhìn chăm chăm Tô Dịch, khàn giọng hỏi: “Có thể cho em ôm một cái được không?” Cô không đợi anh trả lời mà lập tức vòng tay ôm quanh hông anh, không đợi nhiệt độ cơ thể anh thấm vào, cô lập tức buông tay ra rồi xoay người rời đi.

Cô đứng trong thang máy bụm mặt khóc, lần từ biệt này có lẽ chính là cả đời, cô cảm thấy cả đời này không thể xóa đi cái tên Tô Dịch được, thì ra tình yêu chính là như vậy, mặc dù có yêu có đau nhưng vẫn không oán không hối hận.

Trên bầu trời tĩnh mịch treo sơ sài mấy ngôi sao, lúc sáng lúc tối, cô đứng ở dưới lầu nhìn lên trên, đã sớm không phân biệt được cửa sổ tầng lầu nào là của Tô Dịch, chỉ nhờ chút ánh đèn mơ hồ rồi cho rằng chắc là nhà anh ở đó.

Mục Tiểu Tuệ ngồi trên ghế dài ở bồn hoa trước khu chung cư, cứ đầu nhìn ánh đèn mơ hồ hơi yếu kia, thần trí tỉnh táo có thể cảm nhận được từng tế bào trong cơ thể đang bị thương đến cỡ nào. Cho đến khi cô đi đến cổng khu chung cư, thì cô mới dừng lại, quay đầu lưu luyến nhìn cái cửa sổ quen thuộc kia.

Thì ra khi đã đau thương đến cực hạn, thì cũng không còn hơi sức để khóc.

Một đôi mắt giáo hoạt thấp thoáng ở rèm cửa sổ cho đến khi bóng dáng nho nhỏ của Mục Tiểu Tuệ biến mất trong tầm mắt, rồi mới chậm rãi thả rèm cửa xuống, ngược lại cười nhỏ một tiếng rồi đi tắm, hình như tâm tình cũng không tệ, bóng lưng hoàn toàn bất đồng so với sự cô đơn tĩnh mịch của Mục Tiểu Tuệ.

Từ chỗ Tô Dịch phải đi bộ mất hai mươi phút mới về đến cổng trường, tổng cộng phải tốn bốn mươi phút mới đến được ký túc xá, lúc đó cửa ký túc

vừa mới khóa, nhân viên quản lý không nhìn được làm bầm oản trách: “Con gái con đưa khuya lơ khuya lác rồi còn ở bên ngoài, là con gái phải biết giữ đúng mực chứ, cũng may là về kịp đó, chứ trễ một chút rồi đánh thức tôi dậy là chết với tôi rồi.”

Dứt lời rồi đưa cho cô tờ giấy, ý bảo cô viết họ tên số phòng và thuộc khoa nào vào danh sách, cô vươn tay lấy bút thì nước mắt đã rơi là cả trên tờ danh sách, tờ giấy bị ướt nên phình ra, vết mực trên đó cũng bị mờ đi, trở nên mơ hồ.

Cô viết đại vài nét xong rồi ngẩng đầu lên đưa cho nhân viên quản lý, lúc này nhân viên quản lý mới nhẹ giọng khuyên nhủ: “Em đừng quá lo lắng, cái này chỉ là thủ tục phải làm thôi, không có xử phạt hay gì đâu.” Sau khi nhận lấy danh sách xem xét xong rồi nhân viên quản lý mới lấy chìa khóa ra mở cửa.

Nhân viên quản lý hiển nhiên bị nước mắt của cô làm mềm lòng.

Thiết kế của ba căn ký túc xá giống nhau có đèn sáng rực như Tứ Hợp Viện, cô trầm mặc đi qua lâu một, trên nền gạch màu sắc vàng xanh bởi vì ngấm nước hàng năm qua nên đổi thành màu xanh rêu, từng tầng từng tầng một che đi màu sắc thật sự của nền gạch.

Cô dùng chân sững sờ chốc lát, rồi mới chậm rãi lên lầu. Tình cảm của cô đối với Tô Dịch cũng giống như màu rêu, bị nước mưa cọ rửa không ngừng, có lẽ lúc ban đầu sẽ có một chút kháng cự, nhưng quanh năm suốt tháng thì tạo thành màu xanh rêu.

Tô Dịch dùng thái độ cương quyết xông vào thế giới của cô, không cho phép cô phản kháng, trong lúc vô tình nảy sinh tình yêu giống như cỏ rêu, chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.

Thi xong Mục Tiểu Tuệ kéo theo rương hành lý ra trạm xe lửa, chỗ ngồi của cô đứng ngay vị trí cửa sổ. Cô nhìn ngắm xung quanh, rồi nhẹ nhàng cong khóe môi, lúc xe lửa khởi hành thì cô phát tay một cái.

Tạm biệt, thành phố W, tạm biệt, Tô Dịch của em!

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chương 40

Editor: Trà Đá.

Vừa về đến nhà, cô đã lập tức gửi bản copy của sổ hộ khẩu, giấy chứng minh thư, thẻ sinh viên cho Tô Dịch, bằng tốt nghiệp và hành lý của cô đến cùng một lượt, Mục Tiểu Tuệ cẩn thận cầm bằng tốt nghiệp, cô gỡ tấm bìa cứng ở mặt trên ra thì thấy một tờ giấy có dòng chữ uốn lượn, “Sinh nhật vui vẻ”.

Lòng ngón tay cô nhẹ xẹt qua tờ giấy, ghi nhớ từng chữ vào trong lòng, khắc vào trong tim, sau đó cất vào trong hộp.

Đây là sự hiện diện cuối cùng của Tô Dịch.

Thời gian đảo mắt đã đến giữa tháng năm, thời tiết nóng bức giống như mùa hè, Mục Tiểu Tuệ tranh thủ ngày chủ nhật nên về nhà một chuyến. Không khí ở trong nhà khiến cô có cảm giác rất kì quặc, cô ngồi trên ghế salon xem tivi, mẹ Mục cứ vậy ở bên cạnh cô, không lau bàn thì cũng lau ghế, còn không thì quét nhà, hành động của mẹ Mục cứ lặp đi lặp lại như vậy, cô nhủ mảy nhìn mẹ Mục.

“Mẹ, mẹ có gì muốn nói với con sao?”

Mẹ Mục cười hắc hắc ngồi bên cạnh cô, ý vị sâu xa nói: “Con cũng lớn rồi, yêu nhau hai ba năm thì kết hôn được rồi.”

“Thì sao hả mẹ?”

“À thì, mẹ nghe người ta giới thiệu tuổi tác của con trai của chủ xưởng rượu và con không sai biệt lắm, lại chăm chỉ và tiết kiệm nữa, chàng trai như vậy không dễ tìm đâu.”

Cô cũng đoán ra được chuyện này rồi, nên cũng không có vẻ ngạc nhiên quá, chỉ lạnh nhạt liếc nhìn mẹ Mục, nghiêm túc nói: “Hiện giờ con vẫn chưa muốn có bạn trai.”

Ánh mắt cô có chút mơ hồ, nhớ tới hôm ngày tốt nghiệp Tô Dịch đã cầu hôn cô, hốc mắt lại đỏ ửng, trong đầu mắng Tô Dịch: Nhỏ mọn, cầu hôn mà ngay cả nhẫn cũng không có.

Mẹ Mục quan sát nét mặt cô, sau đó ý vị sâu xa nói: “Mẹ biết con không thể quên Tô Dịch trong thời gian ngắn được, nhưng tình yêu và hôn nhân rất khác nhau. Hai người yêu nhau không nhất thiết phải dành nhiều thời gian ở bên nhau như với hôn nhân, chính là quan hệ của con và Tô Dịch. Nhưng nếu không thương, thì con sẽ không kỳ vọng cao vào hôn nhân.”

Cô còn cho rằng mỗi lần nhắc tới Tô Dịch là cô sẽ đau lòng, có lẽ không đề cập tới cũng tổn thương. Nhưng một thời gian sau cô mới phát hiện, mỗi lần

nghĩ về Tô Dịch thì từng ám áp lên lời trong lòng cô, vết thương không đau nữa, chỉ còn dư âm của ám áp.

Cô vắt tay lên ghế salon, quay đầu nhỏ giọng nói: “Bọn con đã sống chung với nhau khi còn ở trên thành phố W rồi.” Cô muốn nói cô và Tô Dịch đã ở chung một chỗ, mặc dù có khó khăn gì cũng sẽ vững vàng vượt qua, rõ ràng mẹ cô chỉ phí công, cô nghĩ đó cũng là một cách giải thích.

Mẹ Mộc ghen ghét nhìn Mộc Tiểu Tuệ sững sờ, giống như đang nhìn thấy quái vật, hồi lâu mới tìm được giọng của mình: “Không. .... Không phải Tô Dịch đã đồng ý với ba mẹ rồi sao?”

“Là con chủ động.”

Mẹ Mộc bị quả bom này làm cho mất bình tĩnh, càng thêm kiên quyết tìm đối tượng cho cô, nên vội vàng chạy vào phòng ngủ gọi điện thoại.

Cô nhàn nhả đứng đưa chân, khóe môi lộ ý cười, cô sờ sờ lên cổ tay bên trái, mặc dù không biết là anh còn mang không, nhưng cô thì không dễ dàng tháo xuống được.

Có lúc con người rất cố chấp, kiên trì rồi lại kiên trì, mặc kệ kết quả có như thế nào, dứt khoát cố gắng.

Ánh hoàng hôn nhuộm đỏ cả một bầu trời, có vài con muỗi cũng chui ra, đặc biệt là ở bụi cỏ nông thôn, muỗi cũng nung vào mà sống.

Mẹ Mộc đưa bầu rượu của ba Mộc cho cô, đánh mặt nói: “Con. .... Đi đến xưởng rượu mua cho ba con năm cân rượu.”

Ý đồ rõ ràng như vậy cô có thể không biết sao? Cô vội vàng chỉ vào chum thủy tinh ngâm rượu thuốc, vừa cắn hạt dưa vừa hàm hồ nói: “Rượu còn nhiều như vậy mà còn phải đi mua thêm nữa sao mẹ?”

Mẹ Mộc sững sờ, vừa mới chuẩn bị nói gì đó thì điện thoại lập tức vang lên, kinh ngạc “A” mấy tiếng rồi xách bầu rượu vào sau nhà, không hề nói chuyện đi mua rượu nữa. Mộc Tiểu Tuệ cũng không hiểu, nếu đã không có liên quan với cô, thì cũng không cần tra cứu.

Màn đêm buông xuống cũng là lúc mẹ Mộc đưa bầu rượu cho cô một lần nữa, nói: “Nhanh đi mua rượu, nếu không thì khỏi ăn cơm tối.”

Cô sững sờ, mới vừa quên đi rồi sao lại còn nhớ lại làm gì, rốt cuộc là muốn làm cái gì đây? Cô nghĩ xong thì đứng dậy xách bầu rượu, lái xe điện đến xưởng rượu.

Nói là xưởng rượu nhưng thật ra cũng giống như nhà họ Mộc, phía sau xây nhà máy làm rượu, phía trước là nhà ở. Cô vừa tắt xe điện, thì trước mắt Mộc Tiểu Tuệ tối thui. Tối vậy mà nhà này không mở đèn sao?

Cửa chính không khóa, cô xách bầu rượu tiến vào trong, đứng ở trước cửa nhà thăm dò một chút, chỉ thấy ở phòng bếp bên trái có chút ánh sáng yếu ớt, cô hỏi: “Có ai không?”

Không ai trả lời cô, lòng hiếu kì thúc giục cô đi tới phòng bếp, khi ngọn lửa là nguồn sáng duy nhất, thì nguồn sáng đó cũng giúp cô nhìn thấy một người đàn ông vừa lùn vừa gầy đang nấu cơm, thấy cô tới thì ngừng đầu khẽ mỉm cười.

Trong nháy mắt đầu óc Mộc Tiểu Tuệ đông cứng, hoạt động ngừng lại.

“Xin hỏi cô tới đây có chuyện gì?”

“À. .... À. .... Cái đó, tôi muốn mua năm cân rượu Ngọc Mễ.” Phải mất một lúc lâu sau cô mới phản ứng được.

Người đàn ông gầy lùn múc món ăn vào đĩa để trên mâm, cời tạp đề đi tới nhận bầu đựng rượu trong tay cô, đi vào buồng phía bên cạnh lấy rượu rồi quay lại đưa cho cô, sau đó vừa gãi đầu vừa cười ngây ngời.

Mộc Tiểu Tuệ đưa tiền xong thì chạy trời chết, rốt cuộc cô biết tại sao phải một lúc lâu sau mẹ Mộc mới bắt cô tới đây, không mở đèn chính là tiết kiệm sao? Nấu một món ăn được gọi là siêng năng sao? Trên đoạn đường về nhà trong lòng cô sôi trào đủ mọi cảm xúc, như vậy là người đàn ông đó lớn tuổi hơn cô rất nhiều sao?

Cô mới dừng xe thì mẹ Mộc đã hưng phấn chạy lên hỏi thăm: “Thế nào thế nào rồi?”

“Cái gì thế nào?”

“Cậu con trai kia thế nào? Có phải rất siêng năng, rất tiết kiệm không?”

Mộc Tiểu Tuệ chột nhử mày, giọng nói châm chọc: “Đúng, tiết kiệm lắm, ngay cả đèn cũng không thềm bật.”

Mẹ Mộc cao hứng vỗ tay một cái: “Vậy thì đúng rồi, rất tiết kiệm.”

“Trời tối như vậy mà xào thức ăn không bật đèn, có khác gì mời muỗi vào hút máu?”

Mẹ Mộc kinh ngạc trầm ngâm giây lát, sau đó nói: “Nhưng cậu ta vẫn rất siêng năng mà.”

Cô làm như nghiêm túc, gật đầu một cái: “Đúng, còn tự xào thức ăn đúng không?”

Mẹ Mực gật đầu một cái.

“Con cũng tự xào thức ăn được vậy, cần gì tới hẳn?” Cô nói xong thì đi vào trong nhà, đặt bầu rượu lên bàn, trầm giọng nói: “Con không ăn cơm tối đâu.”

“A, con làm sao vậy?”

“Tức no rồi.”

Mực Tiểu Tuệ nằm trên giường ngửa mặt nhìn lên trần nhà, đèn thủy tinh treo phía trên không bật, chỉ có ngọn đèn dầu chiếu lên trên, chiếu xạ ra ánh sáng màu vàng ấm áp. Cô mở điện thoại đi động.

Suy nghĩ một hồi lâu rồi cô cũng đăng nhập vào QQ, vào trang QQ của Tô Dịch để xem tình hình của anh, đã từ lâu rồi anh không cập nhật hình ảnh, chỉ thấy trên QQ của anh có rất nhiều lời nhắn, phần lớn là chúc mừng anh đi Hong Kong nhậm chức.

Cô cười toe toét, đường cong khúc xạ lên vách tường cùng với ánh sáng tỏa ra chút ấm áp.

Thấy tình hình của anh tốt hơn, cô cũng thỏa mãn.

Chủ nhật sau cô về nhà trình trọng cảnh cáo mẹ Mực, nếu vẫn tiếp tục có ý định tìm chồng cho cô, thì cô sẽ không về nhà nữa.

Thứ hai, gần đến giờ tan tầm, chủ tịch ngân hàng vỗ vỗ tay ý bảo mọi người tập hợp, Mực Tiểu Tuệ đứng bên cạnh Viên Mỹ Ngọc, gương mặt nhìn chủ tịch ngân hàng đang run run xúc động.

“Cuối tuần này tôi chính thức về hưu, phía trên đã sắp xếp người xuống, buổi tối tôi mời mọi người ăn cơm.”

Tiếng vỗ tay vang dội khắp ngân hàng, về hưu là một chuyện đáng mừng, dù sao cũng cố gắng nửa đời người rồi, bây giờ không làm việc vẫn có tiền hưu trí sống qua ngày.

Tan việc sớm, Mực Tiểu Tuệ đi siêu thị mua một chút đồ dùng hàng ngày, sau đó đi chọn một chút rau dưa, vừa mới leo đến tầng năm thì thấy trước cửa phòng 501 chất đầy đồ dùng, đồ dùng hàng ngày hay bất cứ thứ gì cũng có, mà nhìn qua cũng vẫn còn dùng được. Cô chỉ tò mò nhìn vài lần, nhưng không dừng lại quá lâu tránh để chủ nhà hoài nghi.

Bóng đêm hoàn toàn bao phủ xuống, chủ tịch ngân hàng thông báo tập hợp, sau đó tùy tiện chọn một nhà hàng trong chợ đêm ăn uống thả cửa, trừ quản lý và bảo vệ thì hầu hết đều là nữ, và lại số tuổi cũng cách nhau khá xa, cho nên đề tài chung cũng rất ít.

Hầu như đều là chuyện nuôi dưỡng cháu chắt, Mực Tiểu Tuệ cô vẫn còn độc thân nên phải phấn đấu cưới chồng.

Viên Mỹ Ngọc dùng cánh tay chọc chọc cô, sau đó nói: “Em đi mua giúp chị ly nước ô mai đi!”

Mực Tiểu Tuệ cũng đang rảnh rỗi nhàm chán, nên đồng ý ngay lập tức. Từ chỗ nhà hàng đến chỗ quầy nước chưa đến năm phút, ngay chỗ ngã ba có một tiệm thuốc, lúc cô nhận lấy ly nước ô mai, thì trong nháy mắt cô thấy có một bóng lưng giống Tô Dịch đang đi vào tiệm thuốc.

Cô vội vàng móc tiền ra đặt trên quầy hàng, không kịp lấy lại tiền lẻ đã nhanh chóng đuổi theo, cô chạy xuyên qua đường cái xông vào hiệu thuốc, ánh mắt đảo qua đảo lại tìm kiếm bóng dáng quen thuộc đó.

Người bán thuốc đi lên trước, lịch sự hỏi: “Xin hỏi cô cần gì?”

Lúc này cô mới hồi phục tinh thần lại, con người âm thầm trong nháy mắt bình tĩnh, nếu Tô Dịch thật sự ở nơi này, thì mới khiến cho người ta phải sốt ruột đấy.

Cô thuận tay sờ soạng một hộp thuốc rồi đưa cho người bán thuốc, tính tiền rồi nhìn xuống mới phát hiện ra là thuốc tránh thai, khuôn mặt cô nhanh chóng ửng hồng vội vàng nhét hộp thuốc vào trong túi xách, xoay người chạy về phía nhà hàng.

Viên Mỹ Ngọc thấy cô đi lâu mà chưa thấy về nên cũng sốt ruột hỏi: “Sao em đi lâu vậy?”

“Thuận tiện đi mua chút đồ.”

“Ồ.”

Mực Tiểu Tuệ cúi đầu nhìn chằm chằm chén sứ trắng nõn, đầu còn đang mải suy nghĩ về tình cảnh mới nãy, cuối cùng lại biến thành thờ dài.

“Mới vừa rồi chủ tịch ngân hàng nói là tân chủ tịch ngân hàng đến nhậm chức được điều từ thành phố W tới.”

“Gi?” Cô nghe không rõ, chỉ mơ hồ nghe thấy chủ tịch ngân hàng gì gì đó.

Viên Mỹ Ngọc khoát khoát tay: “Không có gì, không có gì, thiên hạ lớn như vậy, có nói em cũng không biết đâu.”

Cơm nước xong thì Mục Tiểu Tuệ về nhà, vừa về đến nhà thì mẹ Mục điện thoại tới nói đã sắp xếp việc xem mắt cho cô rồi, lần này cô có không thích cũng không dám từ chối, là anh trai của Ôn Đại, Ôn Hâm. Cô day day huyết thái dương, nếu đã quyết định ngày, theo phép lịch sự thì vẫn nên đi gặp mặt.

Trước kia cô thấy Ôn Hâm giống như một món ăn của cô, quần áo thơm mát nói chuyện tình tế, nhưng bây giờ chỉ cảm thấy vấn đề này rất lúng túng xấu hổ. Rốt cuộc cô cũng hiểu rõ gặp người sau thì cảm giác cũng không đúng.

Từng gặp biển xanh khó muốn làm sông nhỏ, khôn vòn qua núi không phải mây.

Trong lòng cô là nước, là mây, là bướm chỉ có một người là Tô Dịch mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Chương 41

Editor: Trà Đá.

Lại một thứ bảy nữa cô không về nhà, ở lại trong huyện thành đi xem mắt, đối tượng dĩ nhiên là Ôn Hâm. Phía đông huyện thành tập trung nhiều quán cà phê thích hợp để nói chuyện. Mục Tiểu Tuệ ý ở gần đó, xuất phát trước 10 phút, đi vào trong quán cà phê.

Bởi vì Ôn Đại là nguyên nhân khiến hai người gặp mặt rất nhiều lần, nên tuyệt đối cô không thể nhận nhầm người.

Sau khi Mục Tiểu Tuệ ngồi xuống, thì Ôn Hâm nở nụ cười hỏi: “Em uống gì?”

“Moka.”

Ôn Hâm quay đầu lại nói với nhân viên phục vụ: “Một ly Moka, một ly Lam Son không thêm đường.”

Mục Tiểu Tuệ nhìn chằm chằm hoa văn trên bàn, không biết nên nói những gì, đối lại là người khác còn có thể trực tiếp coi như không đến, hoặc là không kiêng nể gì.

“Vài năm không gặp mà em đã lớn vậy rồi.”

Cô ngẩng đầu lên, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc, sau đó khuôn mặt ửng hồng lên: “Anh nói cứ như ông già ý.”

“Khi còn bé, anh thường đi theo em và Ôn Đại.”

Cô càng hoang mang hơn, tại sao không có một chút ấn tượng nào vậy!

“Lúc em ra đời thì anh sáu tuổi, em ba tuổi thì anh chín tuổi, em sáu tuổi thì anh mười hai tuổi, em không nhớ cũng là chuyện bình thường.”

Cô muốn hỏi hai gia đình cũng không gặp nhau thường xuyên, nên vấn đề này không thể tồn tại, lúc sau cô mới giật mình phát hiện mẹ Mục rất thích đánh mặt chược, mà đúng lúc nhà Ôn Đại lại có bàn mặt chược. Sợ là trong lúc mẹ Mục chơi mặt chược không rảnh chăm sóc cô, nên gọi cô cho mẹ Ôn Đại chăm sóc.

Rốt cuộc không khí vẫn lúng túng, lúc caffè được đưa lên rồi thì cô vẫn nhìn chằm chằm hình con heo đáng yêu trên ly caffè.

Ôn Hâm thấy sắc mặt cô hơi hồng, có vẻ bối rối nên nhìn chằm chằm ly caffè, anh ta uống một ngụm rồi nói: “Bình thường con gái cũng thích uống Moka.”

Cô không hiểu, lúc này mới mới ngẩng đầu nhìn thẳng vào ánh mắt màu trà của Ôn Hâm: “Tại sao?”

“Lam Son và Moka đều là caffè long phượng, Moka ngọt ngào thích hợp với khẩu vị của con gái hơn, chỉ đơn giản là vậy, không có ý gì khác.”

Cô nhẹ nhàng “Ồ” một tiếng, cô hiểu Ôn Hâm đang cố gắng tìm đề tài nói chuyện. Cô cố gắng đè nén tâm tình, để bản thân tỉnh táo lại, coi như đó là bạn hữu nhiều năm gặp lại, cười hỏi: “Biết anh nhiều năm như vậy mà cũng không biết anh đang làm gì?”

Ôn Hâm cười cười: “Anh đang làm ở bệnh viện nhân dân, bác sĩ ngoại khoa.”

Trong nháy mắt khuôn mặt Mục Tiểu Tuệ trở nên hào hứng, cũng không phải bởi vì Ôn Hâm, mà là cô hào hứng vì ngành bác sĩ, cô nói: “Lúc còn ở

trung học, em điền vào bảng nguyện vọng là cao đẳng y, kết quả lại không đậu, phải theo nguyện vọng hai.”

Khóe môi đang cười của cô bỗng nhiên khựng lại, đây là định mệnh sao? Nếu cô đậu nguyện vọng một thì nhất định không gặp được Tô Dịch, nếu như đứng giữa Tô Dịch và nguyện vọng, thì cô sẽ chọn Tô Dịch không chút do dự!

“Không làm bác sĩ cũng không sao, cũng đều là công việc, chúng ta ngang hàng.” Ôn Hâm thấy nụ cười của cô khựng lại, cho là cô thấy mất mát vì ước mơ vụt mất.

“Dạ.”

Lúc trở về thì trăng đã lên cao sáng nóc nhà, ánh sáng rạng rỡ nhờ đêm tối. Từ sau lần thi lại của cô thì bọn họ đã không gặp mặt sáu mươi ngày rồi, trong sáu mươi ngày này mỗi một giây cô đều nhớ đến anh, đến cả trong giấc mơ cũng không chạy thoát khỏi vòng cùm xiềng xích của tình yêu.

“Hôm nay em có chút không tập trung.” Ôn Hâm nói khẳng định, nhưng anh ta cũng không có tính toán gì, chỉ là ân cần chỉ ra vấn đề.

“Thật sao? Chắc là do em xấu hổ.”

“Không có gì, anh đưa em về!”

Cô lắc đầu một cái: “Không cần, em muốn thưởng thức cảnh đêm một chút.”

Ôn Hâm gật đầu một cái, đưa tay chỉ về phía ký túc xá bên trong bệnh viện ở cách đó không xa nói: “Đó là ký túc xá dành cho nhân viên bệnh viện, anh cũng sống trong đó, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh.” Dứt lời anh ta móc giấy bút ở trong túi ra, viết soạn soạn rồi đưa cho cô, cũng không mở miệng hỏi số điện thoại của cô.

“Dạ.” Sau khi lưu số điện thoại của Ôn Hâm xong thì cô mới phát hiện anh ta đã sớm đi xa, cô đi một đoạn ngắn xem chừng anh ta đã về đến nhà, nên nhắn tin hỏi thăm anh ta về đến nhà chưa, phép lịch sự cơ bản không thể bỏ qua.

Cô thở dài một tiếng, leo lên nhà, ở trường đại học chỉ cần leo bộ năm tầng, bây giờ phải bò lên tận tầng sáu, nếu như chắc chắn ở đây đi làm, thì cả đời này cũng phải bò lên lầu sáu.

Lúc đi ngang qua phòng 501 cô mơ hồ nghĩ thấy một luồng Tử Đan Hương, cô lập tức dừng chân lại cẩn thận ghé mũi vào khe cửa thì lại không nghe thấy mùi đó nữa. Cô gõ đầu một cái, gần đây sao cô cứ có cảm giác Tô Dịch đang ở gần đây, thật là muốn chết mà.

“Không ngờ hàng xóm mới lại là một cô gái trẻ như vậy.....”

Mục Tiểu Tuệ quay đầu lại thấy một bà lão đang đứng ở nhà đối diện cười híp mắt nhìn cô, mồ hôi lạnh ứa ra, cô cố ý ra vẻ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn số phòng 501, cười ha ha nói: “Coi cháu hồ đồ không bà, nhà cháu là 601.” Nói xong chuẩn bị rời khỏi trước cửa phòng 501, thì cánh cửa bất ngờ kéo kẹt một tiếng mở ra.

Cô không dám ngẩng đầu lên nhìn, khẽ nghiêng người rồi nói xin lỗi: “Xin lỗi, tôi nhầm nhà.”

Có một lực cánh tay kéo cô lại cường chế ôm cô vào lòng, cô ngẩng đầu lên muốn xem là ai, thì một khuôn mặt quen thuộc đập vào trong mắt cô. Hàng lông mày đen rậm, con ngươi đen láy, khuôn mặt chứa nụ cười nửa có nửa không, trong nháy mắt đầu cô như muốn nổ tung, cô nháy nháy mắt mấy cái nhìn anh không thể tưởng tượng nổi.

“Ngốc quá ngốc, nhà mình mà cũng không nhận ra.” Sau đó khẽ mỉm cười với bà lão ở nhà đối diện, giải thích: “Bọn cháu là vợ chồng mới cưới, nhà trên nhà dưới đều là của bọn cháu.”

Cô kích động nói không ra lời, trái tim nhảy thình thịch. Còn chưa kịp mở miệng đã bị Tô Dịch kéo vào trong phòng 501, đóng cửa rồi kéo cô đến ghế salon đặt cô nằm ngang đùi anh, sau đó dùng tay “Bóp” một cái nặng nề lên mông cô.

“To gan quá ha, dám lên anh đi xem mắt. Sao? Muốn anh trừng phạt em thế nào đây?”

Mục Tiểu Tuệ bị đánh vào mông đau đến mức muốn gào khóc, xem ra Tô Dịch thật sự nổi giận, vội xin tha: “Là mẹ em sắp xếp cho em, chuyện này không liên quan đến em.”

Tô Dịch thờ hờn hèn nâng mặt cô lên, con ngươi đen láy như trở thành cái lưới, bắt hết tất cả thần trí của cô trong đó: “Anh đã không được chạm vào em 110 ngày rồi.” Dứt lời anh dùng đôi môi mềm mại sát môi cô, cạy hàm răng cô ra, khiến đầu lưỡi xâm chiếm khoang miệng cô, đôi tay anh bắt đầu cởi quần áo cô, ba lô lệch vai cũng trượt xuống đất theo quần áo, đôi tay tấn công cơ thể mềm mại của cô, xoa nắn nụ hoa.

Tâm trí Mục Tiểu Tuệ mơ hồ, mắt hơi híp lại nhìn anh chăm chú, cố gắng đáp lại, tay không tự chủ lần mở nút áo sơ mi của anh.

Từ ghế salon đến phòng ngủ, cuối cùng là ngủ thật say, trong đầu Mục Tiểu Tuệ là một mảnh rối loạn.

Hôm sau ánh mặt trời lên cao thì mí mắt cô mới giật giật, nhìn ánh mặt trời màu vàng chiếu qua rèm cửa, cô trở mình, mộng xuân mà cơ thể cũng bị ỉm sao?

Đợi chút, tại sao rèm cửa sổ này lại là màu xanh ngọc? Không đúng, cô mới mua tấm rèm cửa sổ màu vàng nhạt mà!

Cô còn chưa kịp suy nghĩ, thì giọng nói của Tô Dịch đã vang lên ở đỉnh đầu: “Có phải đói bụng rồi không?” Lại ôm lấy cô vào trong ngực một lần nữa.

Cô cố gắng nghĩ mới hiểu được, chuyện tối hôm qua vốn không phải nằm mơ, cô càng hoang mang hơn: “Anh đến nơi này làm gì?”

Hai mắt anh còn chưa mở, bữu môi lầm bầm lâu bầu, đáng yêu nói: “Tôi tìm bà xã của anh.”

“Còn Hong Kong? Không phải anh đi Hong Kong nhậm chức sao?” Cô lo lắng hỏi, thấy anh nhắm mắt không nói lời nào, lật người ngồi lên người anh, đôi tay nín lấy hai lỗ tai của anh, cực kỳ tức giận quát: “Tô Dịch, anh không thể ném một cơ hội tốt như vậy được.”

Anh dùng hai tay ôm cô vào ngực, xoa dịu cái gương nanh múa vuốt của cô, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cô, hôn sâu lên trán cô một cái: “Ngoan, thay đổi công việc cũng không tồi.”

Cô nằm trong lòng ngực anh, dùng tay nghịch quần áo ngủ của anh, vui vẻ hỏi: “Anh không muốn đi Mỹ nữa đúng không?”

Anh “Ừ” một tiếng, rồi lại rử mí mắt xuống ngủ tiếp.

Mục Tiểu Tuệ cao hứng, đứng dậy thay quần áo đi làm bữa sáng, phải nắm chặt từng giây từng phút bên nhau.

Tô Dịch của cô mãi mãi lóe sáng như vậy.

Sau bữa cơm trưa, hai người vui trên ghế salon, Mục Tiểu Tuệ dùng chân ngoắc ngoắc ống quần của Tô Dịch, chớp chớp mắt vô tội, cẩn thận hỏi: “Anh không giận sao?” Cô không nói lời nào đã vứt bỏ anh, cho dù là ai thì cũng để lại vết sẹo.

Anh đành mặt gât đầu một cái, mặc dù trên mặt rất nghiêm túc, nhưng lại dịu dàng vuốt ve cô: “Sao không giận? Cũng định quên em luôn rồi.”

Tần số trái tim cô đột ngột tăng nhanh, nhảy thình thịch không ngừng.

Anh nói tiếp: “Hiện tại coi như chưa có chuyện gì xảy ra đi.” Bốn mắt nhìn nhau, “Em vẫn tin tưởng đi theo anh chứ?”

Mục Tiểu Tuệ vòng tay qua cổ anh, nước mắt rơi là chảy, nước nức nở nói: “Lần trước buông tay anh là sai lầm lớn nhất đời em. Mặc dù anh có đi Mỹ hay em ở đây thì cũng không cần chia tay, em có thể chờ anh, cho dù một năm chúng ta chỉ có thể ở gần nhau mười ngày, thì mười ngày này cũng đủ để lấy tinh thần chờ đợi 355 ngày còn lại rồi.” Cô nhỏ giọng thút thít, giọng nói đã sớm lạc đi: “Em yêu anh.”

Tình tình của cô có chút miệng cộp gang thò, gặp chuyện thì cũng không còn tâm trạng, nội tâm yếu ớt, lại hay xấu hổ đỏ mặt. Trừ lần tỏ tình đó thì hầu như cô chỉ hướng thụ sự chủ động và sủng ái của Tô Dịch, thì cũng không nói mấy lời tình cảm.

Anh đã cưng chiều cô đến vô biên rồi, lần thứ hai gặp lại cô trong phòng thi thì anh đã có hứng thú với cô rồi, bây giờ nghĩ lại, có lẽ là hai lần định mệnh rồi! Ánh mắt trong sáng không trộn lẫn tạp chất, thuần khiết mà sáng ngời, chiếu sáng nội tâm u ám của anh.

“Anh cũng yêu em.” Nói ra lời này, thì những chuyện không vui trước đó coi như chưa từng xảy ra rồi.

Trước giờ cơm tối, hai người nắm tay nhau đi dạo chợ, tâm tình vui vẻ.

“Anh xem ở huyện thành nhỏ cũng tốt, cái gì cũng gần, anh cũng đỡ phải đi xe.”

Anh hòa theo ý của cô: “Ừ, đúng vậy, cũng tiết kiệm được tiền xăng.”

Tô Dịch càng thuận theo ý cô, thì câu sau đương nhiên sẽ phản lại ý của cô. Cô chờ một hồi lâu cũng không thấy anh nói gì, kỳ quái “Ồ” lên một tiếng, chẳng lẽ chia xa chưa bao lâu, thì anh đã bớt độc miệng hơn rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Chương 42

Editor: Trà Đá.

Anh thấy ánh mắt dò xét của cô vẫn dính chặt trên người anh, anh đưa tay khoác qua vai cô, giọng nói nặng nề mang theo khẳng định: “Trước kia cảm thấy em cứ nhất định phải phân cao thấp, thành tựu cao thấp cũng chỉ là tiêu chuẩn nhắc nhở em về giá trị cuộc đời. Bây giờ nghĩ lại, có thể là tuổi trẻ hiếu chiến thắng thua, không chấp nhận chịu thua, người khác có thì ta cũng phải có, người khác không có thì ta cũng muốn có. Từng trải rồi mới hiểu, cuộc sống như thế nào mới gọi là vừa lòng, người không thể bức mình vào đường chết, đi một đoạn phải quay đầu lại nhìn, mới biết điều này có phải là điều

mà bản thân muốn hay không. Nếu như không phải, thì đổi con đường đi thích hợp là được.”

Mục Tiểu Tuệ ở trong lòng Tô Dịch nghe mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy lời anh nói cực kỳ sâu sắc, sau đó lại có thêm một lý do để ngưỡng mộ Tô Dịch.

“Buổi tối anh muốn ăn cái gì?”

Anh mỉm cười không nghĩ ngợi, lập tức thốt lên: “Em thích ăn gì thì anh cũng thích ăn cái đó.”

Cô tựa trong ngực anh vuốt ve vạt áo sơ mi trắng của anh, hiểu rõ hàm ý trong lời nói của anh. Quân Tinh Di nói rất đúng, có một số việc nếu không nói, chỉ có thể thấy được một mặt dễ hiểu nhất, vĩnh viễn không bao giờ nhìn thấy mặt khác. Người nhà họ Tô đối lập với nhau, một mình anh đảm đương một phía khiến cô khó chịu, hi vọng anh có thể cân nhắc giữa mơ ước và tình yêu.

Cô ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào cằm anh: “Phải lòng anh, không cầu siêu thoát xuất trần, chỉ cầu quyền luyến ôn tình.”

Tô Dịch đưa tay nhắc cằm cô lên, tiến đến gần nhỏ giọng nói: “Em đi đến chợ mua đồ ăn, còn ngâm thơ làm câu đối nữa sao? Hà? Chỗ quầy hàng phía trước có người nhìn chúng ta từ nãy giờ, có phải người quen của em không?”

Tầm mắt Mục Tiểu Tuệ nhìn về phía trước thấy Viên Mỹ Ngọc đang đứng nhìn cô nín cười, cô nhất thời lúng túng, vội gọi chị Viên.

Viên Mỹ Ngọc đứng thẳng người quan sát Tô Dịch, một lúc sau thì cười ha ha: “Chị còn tưởng rằng cô ngốc này không có ai thèm để mắt đến, vậy mà không nghĩ tới là chất lượng cũng cao cấp đấy nhì.”

Tô Dịch lịch sự gật đầu: “Ồ chung một chỗ có mấy ngày thôi, nơi làm việc cũng khác nhau, nên thời gian gặp mặt cũng ít.”

“Vậy thời gian này hiếm lắm mới có được, hai người đừng để ý đến tôi, chỉ là vô tình thấy nên có chút ngạc nhiên.”

Mục Tiểu Tuệ “Đạ” một tiếng rồi lập tức lôi tay anh chạy đi, buổi tối thức ăn ở chợ cũng không phải là quá mới mẻ, chọn tới chọn lui được mấy thứ cũng được, Tô Dịch thích ăn sườn nên cô mua rất nhiều, tính toán khi anh còn ở đây thì làm sườn kho tàu, sườn xào chua ngọt, nấu tất cả những món liên quan đến sườn cho anh ăn.

Bệnh viện nhân dân nằm giữa khu chung cư và chợ địa phương, khi Tô Dịch vừa giờ món ăn lên, thì Mục Tiểu Tuệ đã nhanh chóng kéo cánh tay anh đi ngang qua bệnh viện nhân dân, vừa đúng lúc Ôn Hâm tan làm đi ra ngoài, thì nhìn thấy Tô Dịch đi bên cạnh cô nhưng anh ta cũng không hiện ra bất kì biểu hiện kinh ngạc nào.

Chỉ là ở giữa là đường cái nên xe chạy qua lại rất ồn ào, anh ta khẽ vuốt cằm, Ôn Hâm bình tĩnh lạnh nhạt lại khiến cho Mục Tiểu Tuệ cảm thấy cực kỳ hoảng hốt. Ngày hôm qua cô còn là đối tượng xem mắt của Ôn Hâm, sang ngày hôm sau lại nắm tay Tô Dịch đi dạo phố rất thân mật, rõ ràng cũng có cảm giác là đang đùa giỡn Ôn Hâm.

Tô Dịch điều chỉnh lại tầm nhìn, anh hơi híp mắt quan sát Ôn Hâm đang mặc một cái áo choàng dài màu trắng đứng trước cửa bệnh viện nhân dân, anh định ngày mai mới xuất hiện, lại không nghĩ mẹ Mục sắp xếp cho Mục Tiểu Tuệ đi xem mắt Ôn Hâm.

Cô thấy mặt anh lạnh nhạt nguy hiểm, nhớ tới lời nói của anh tối hôm qua, kinh ngạc nói: “Sao anh biết ngày hôm qua em đi xem mắt?”

Lúc này anh mới lộ ra chút cười: “Đi ngang qua tiệm cà phê thấy.”

“Ồ.” Ngày hôm qua chỗ ngồi nằm ngay cửa sổ, đi ngang qua cũng có thể nhìn thấy cô và Ôn Hâm, chỉ cần để ý một chút, thì chuyện phát hiện ra cũng không khó khăn.

Mục Tiểu Tuệ mấp máy đôi môi khô khốc, chân mày nhíu chặt lại một chỗ: “Anh ấy là anh trai của Ôn Đại, nên em mới phải miễn cưỡng đến gặp, nếu là người khác, thì em chắc chắn không đi.”

Anh cười không nói, nhưng nếu đổi thành người khác, anh cũng sẽ không để ý. Nhưng Ôn Hâm lại là một đối thủ rất mạnh, lần đầu tiên Tô Dịch thấy anh ta đã có dự cảm mãnh liệt. Chỉ tiếc Ôn Hâm là kiểu người chấp nhận chờ đợi, còn anh lại là kiểu người tấn công.

Chậu hoa sơn chi màu trắng thuần khiết trên ban công ở căn hộ của Mục Tiểu Tuệ đã nở rộ, mùi thơm ngào ngạt bay vào từng góc ngách trong gian phòng, nhưng Tô Dịch lại hơi nhíu mày, dung khăn tay bịt mũi nói: “Anh bị dị ứng với mùi này.”

Cô sững sờ, mang dép lê đi thẳng đến đóng cửa ban công ngăn cách mùi thơm, mở cửa sổ để bớt mùi. Mặc dù cô rất yêu chậu hoa này, nhưng sao có thể so sánh được với Tô Dịch đây?

Cuối cùng cô phát hiện ra đóng cửa lại cũng chưa được, trên cổ Tô Dịch đã nổi lên mấy chấm đỏ li ti, không đợi anh mở miệng, cô lập tức bê chậu hoa chạy xuống lầu dưới, tặng cho bà lão ở căn hộ 502 đối diện.

Đến lúc cơm chiều lại phát hiện ra Tô Dịch không ăn được thịt bò hầm khoai tây, cô sợ mẩn đỏ càng ngày càng nhiều, cho nên chỉ có thể ăn cơm cùng sườn kho tàu.

Sau bữa cơm, những nốt mẩn đỏ trên cổ Tô Dịch cũng bớt đi một chút, lòng cô coi như cũng nhẹ nhõm, chỉ cảm thấy thời gian trôi qua quá nhanh, còn

chưa chơi đủ thì mặt trời đã lặn ở phía tây rồi.

Tô Dịch ngồi trên ghế salon xem tạp chí, quét mắt một lượt qua căn phòng trống rỗng, nói: “Ngày mai đi tiệm sách mua chút sách.”

Mục Tiểu Tuệ gãi gãi đầu, không biết xấu hổ, trước kia trên giá sách nhà Tô Dịch đầy các loại sách, ở đây cô chỉ có tạp chí và tiểu thuyết ngôn tình thôi.

“Ngày mai em phải đi làm, chắc không có thời gian đi với anh được rồi.” Cô rũ mĩ mắt điềm điềm theo dõi anh.

Anh bị cô quấy nhiễu đến mức không cách nào tập trung được, định khép sách lại: “Không sao, ngày mai anh cũng có việc.”

“Căn hộ ở lâu dưới cũng là anh mua sao?”

“Ừ.”

Cô không khỏi hiếu kỳ, nói: “Anh mua căn hộ ở phía dưới làm gì?”

Anh còn chưa kịp trả lời cô thì điện thoại di động của anh rung lên, anh cúi đầu quét mắt qua màn hình điện thoại, nụ cười đã sớm đọng lại nơi khóe môi, anh dùng tay xoa xoa hai huyệt thái dương rồi nhấn nút tắt máy, vẫn không quên trả lời câu hỏi của cô: “Tặng giá trị tài sản.”

Cô liếc mắt thấy nét mặt anh trở nên u ám, vội quỳ trên ghế salon xoa bóp vai cho anh, mặc dù cô tò mò nội dung tin nhắn, nhưng cũng không hỏi tới, có lẽ là tin nhắn hối thúc anh trở về!

Cô vòng cánh tay quay cổ anh, bàn tay nhỏ bé rũ xuống ngực anh, nghiêng người tựa lên lưng anh đã có thể nghe rõ nhịp tim của anh, sau đó cô hôn vành tai anh một cái, nói: “Nếu là tin nhắc giục anh trở về, thì anh nên về đi!”

“Sao, mới ở chung với nhau có một ngày đã muốn đuổi anh về rồi hả?”

Cô ngửi mùi từ đàn hương trên người anh, tay trái đã sớm lần vào trong vạt áo dò xét, lòng ngón tay cô xẹt qua xẹt lại vết sẹo trên người anh, lắc đầu nói: “Không phải, nếu em qua đời ở tuổi tám mươi, thì vẫn còn dư lại 58 năm, 696 tháng, 21,170 ngày đêm ở với anh cũng không chán. Nhưng có một số việc bất đắc dĩ, giống như anh đi công tác, một năm ở cùng với anh được mười ngày cũng đủ để em thỏa mãn rồi, huống chi sau khi anh về hưu, thì chúng ta có thể ở bên nhau từng giây từng phút, vậy bây giờ chúng ta dồn hết những năm tháng này dành cho lúc về già đi.”

Mục Tiểu Tuệ đứng phía sau nói nhưng Tô Dịch lại không nghe lọt tai được nửa chữ, chỉ biết là lòng bàn tay mềm mại của cô đang trượt qua trượt lại phía trong áo anh, huyết mạch toàn thân rần rần, lý trí hoàn toàn biến mất.

Khi mặt trăng lên cao tiến về phía chân trời thì lúc đó Tô Dịch đang nhìn chăm chăm vào cổ của Mục Tiểu Tuệ đang ngủ say vì mệt mỏi, anh bất giác cười khẽ một tiếng. Tại sao vừa đụng đến cô, là anh lại giống như một đứa bé không bao giờ lớn lên nổi?

Mặt trời mọc, ánh bình minh tràn khắp bầu trời.

Mục Tiểu Tuệ nghiêng đầu chống đỡ cái lưng đang mỏi, cô đứng dậy đánh răng rửa mặt thay quần áo đi làm, lúc ra khỏi phòng tắm đã thấy Tô Dịch thức dậy, cô cho là anh đi tiệm sách mua vài quyển sách, nên cũng không hỏi tới, chỉ nhón chân lên hôn một cái lên trán anh rồi nói: “Em đi làm, buổi trưa về nấu cơm cho anh ăn.”

Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, đáp lại cô bằng giọng trầm thấp.

Mục Tiểu Tuệ không nhịn được phì cười một tiếng, che miệng cười: “Anh yêu, tự dung em lại có cảm giác rất mãnh liệt.”

“Hả? Cảm giác gì?”

“Anh là mặt trăng nhỏ mà em đang bao nuôi.”

Trong mắt anh lộ ra vẻ dịu dàng nhu tình, gật gật đầu phụ họa, nói: “Cái này được gọi là *Kim Ốc Tàn Kiêu.”

*Kim Ốc Tàn Kiêu: nhà vàng cất người đẹp.

Mục Tiểu Tuệ không quên hôn anh một cái thật sâu rồi mới đi làm, hôm nay là ngày tân chủ tịch ngân hàng đến nhậm chức, đang không rõ tính khí thì nên đến sớm vẫn tốt hơn. Lúc cô vào ngân hàng thì những người khác đã có mặt đông đủ, đại khái tất cả đều có ít nhiều kiêng kỵ đối với tân chủ tịch ngân hàng sắp đến.

Cô ở trong phòng nhân viên chỉnh lại áo sơ mi, buộc lại khăn quàng cổ rồi đeo bảng tên lên áo ngay ngắn, soi gương sửa sang lại đầu tóc, sau khi cảm thấy mọi thứ đều ổn rồi thì ra ngoài, nghĩ đến tân chủ tịch đến đây nhậm chức, cũng đều có báo cáo về nhân viên trong công ty rồi.

Viên Mỹ Ngọc chọc chọc cánh tay cô, hỏi: “Chàng trai đi với em ngày hôm qua là bạn trai hay chồng sắp cưới? Hay là em đã kết hôn rồi hả?”

Giọng nói của Viên Mỹ Ngọc không nhỏ, toàn bộ nhân viên trong ngân hàng tò mò quay lại tập trung nhìn Mục Tiểu Tuệ, trong nháy mắt hai má cô đỏ lên, giọng nói mềm mại: “Bạn trai!”

“Phải bạn trai không? Đã gặp cha mẹ hai bên chưa?”

Viên Mỹ Ngọc vừa hỏi, thì Mục Tiểu Tuệ lập tức cảm thấy mắt mác, lăm bầm lâu bầu nói: “Gặp thì gặp, nhưng bọn em chênh lệch tương đối lớn, bên nhà anh ấy không đồng ý.”

“Chênh lệch? Chị thấy em với cậu ta cũng đâu có sai biệt lắm?”

Cô lắc đầu một cái: “Tuổi kém còn có thể chấp nhận, anh ấy hơn em bảy tuổi. Nguyên nhân chủ yếu là vì công việc, anh ấy đang là ngôi sao mới nổi ở thành phố W, được điều đi Mỹ làm việc, đoán chừng mẹ anh ấy càng nhìn em không khá hơn.”

Thấy cô có tâm sự, Viên Mỹ Ngọc vội vàng an ủi: “Em cũng đừng nên nghĩ quá nhiều, cậu ta vẫn yêu em là tốt rồi, chỉ là khoảng cách hơi xa một chút.”

Đâu chỉ là hơi xa, cũng phải hơn nửa quả địa cầu, lại là hai đầu khoảng cách xa nhất nữa.

“Không cần an ủi em đâu, hiện tại em chỉ muốn quý trọng từng giây từng phút ở bên cạnh nhau, những thứ khác em không nghĩ nhiều. Nếu phiền não, cũng không cần thể hiện ra ngoài, sau này mọi thứ khác đi, nói không chừng đến cuối cùng bọn em còn chưa chạm được vào nhau thì đã mục nát rồi.”

Viên Mỹ Ngọc vỗ vỗ vai cô nói: “Đứa bé ngoan.”

Cô không phải là một đứa bé ngoan, chỉ là lừa mình dối người so với người khác mà thôi.

Tiếng gầy da nện lên sàn gạch ở bên ngoài phòng quản lý tài vụ truyền đến rõ ràng, hai người một gầy da một cao gót, vậy chủ tịch mới là đàn ông rồi. Trong phòng quản lý tài vụ lập tức trở nên im lặng, hô hấp của mọi người cũng trở nên nhẹ nhàng chậm chạp hơn, tính tình của cấp trên trực tiếp ảnh hưởng đến lợi ích của bọn họ, nên có thể không khẩn trương sao?

Cô ngồi ở vị trí sát tường, cửa kiếng phản quan, có muốn tiến lên phía trước nhìn ngắm chân dung của chủ tịch mới cũng không được, chỉ có cảm giác trên mặt Viên Mỹ Ngọc và mọi người ở trong phòng đều thể hiện sự kinh ngạc. Cô nhướn mắt lên nhìn mọi người, thì thấy lão Hành vươn người về phía người đàn ông mặc một bộ âu phục màu đen, mặt mày rõ ràng, bên môi cong lên một đường cong.

Trong đầu cô bắt đầu hò hét điên loạn, rốt cuộc cũng hiểu rõ vì sao Viên Mỹ Ngọc lại lộ ra vẻ kinh ngạc, bởi vì tân chủ tịch không phải ai khác mà chính là Tô Dịch.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Chương 43

Editor: Trà Đá.

Ánh mắt cô không hề rời khỏi người Tô Dịch, anh cũng nhận ra, nhưng anh chỉ dùng nụ cười chuyên nghiệp mỉm cười với cô, sau đó xoay người đi lên nói rất nhiều, đơn giản chỉ là giới thiệu về bản thân và yêu cầu cơ bản đối với nhân viên.

Trong tai cô ù ù không nghe lọt bất kỳ một chữ nào, chợt cảm thấy tay chân phát run, cả người cũng khẽ run rẩy, sự thật này đối với cô mà nói không phải may mắn, mà là đã kích.

Viên Mỹ Ngọc khôi phục lại thái độ bình thường sau khi thấy sắc mặt Mục Tiểu Tuệ tái xanh, kết hợp mọi thứ lại thì Viên Mỹ Ngọc cũng hiểu sắp có chuyện gì đó xảy ra, ngọa nguậy đôi môi như muốn nói gì đó, cuối cùng lại thôi.

Sau khi mọi chuyện kết thúc, thì Mục Tiểu Tuệ vẫn nhìn chằm chằm Tô Dịch đang đi ngày càng gần đến chỗ cô, sắc mặt cô trắng bệch, trong lòng sụp đổ không nói ra được một lời.

Anh dừng lại bên cạnh cô, biết cô nhất thời khó có thể tiếp nhận được, giọng điệu cũng giảm đi vài phần, dịu dàng nói: “Đừng làm mất thời gian của mọi người, làm việc trước đi, có chuyện gì thì về nhà nói.”

Cô lập tức đứng lên, lôi kéo Tô Dịch đi thẳng vào phòng làm việc của chủ tịch, lại phát hiện chủ tịch cũ đang thu dọn đồ đạc, nên cô lại kéo anh đi vào trong sân sau. Phía trước là ngân hàng, ba mặt phía sau là khu dân cư, nhìn lên vừa đúng vị trí ngồi làm việc của cô, lúc này Viên Mỹ Ngọc đã sớm đứng đó rồi.

“Tại sao chủ tịch mới của ngân hàng lại là anh?”

Anh thấy thái độ nghiêm trọng của cô nên không dám kháng cự, thẳng thắn thì được khoan hồng, cho nên anh thành thật: “Dựa vào quan hệ nên được điều đến đây.”

Ánh mắt cô đỏ lên như sắp khóc, lo lắng lôi kéo tay anh run rẩy, hỏi: “Không phải ở Hong Kong đã sắp xếp xong việc anh đi Mỹ làm việc sao? Anh mau chóng báo lại với người ta, nói là cơ thể anh không thoải mái nên nghỉ mấy ngày, anh nên quay về lại đó đi.”

Tô Dịch cầm lấy tay cô đặt lên ngực anh, nhỏ giọng mềm mại giải thích: “Anh không đi Hong Kong, sau khi giải quyết xong chuyện ở MY thì lập tức đến đây.”

Nước mắt nóng bỏng chảy dài xuống trên gương mặt cô, cô đẩy Tô Dịch ra, đầu ngón tay run rẩy chỉ vào phòng của chủ tịch ngân hàng, cuống loạn nói: “Tô Dịch, rốt cuộc là anh muốn như thế nào? Một chủ tịch ngân hàng ở tỉnh nhỏ, so với trình độ học vấn của anh thì như một trời một vực, anh ở chỗ này làm gì? Văn phòng không ra cái dạng gì hết, không có tủ cao tủ thấp, không có phòng VIP. Phó chủ tịch ngân hàng, quản lý tài vụ và chủ nhiệm, ai cũng có thể đảm nhiệm chức vụ chủ tịch ngân hàng, có sao phải là anh chứ?”

Cảm xúc của Mục Tiểu Tuệ hoàn toàn bị mất kiểm soát, cuối câu còn cố ý cao giọng đến quăng tám. Nội tâm Viên Mỹ Ngọc run lên, xúc động bùi ngùi, cô ta cũng không thể có cái bản lĩnh như vậy.

“Bởi vì em ở đây, nên anh cũng ở đây với em.”

“Mẹ anh biết không? Bà đồng ý cho anh đến đây sao?” Cô thấy Tô Dịch trầm mặc không trả lời, đáp án lập tức rõ ràng, nước mắt cô trào ra nhiều hơn, tiến lên lôi kéo tay anh, nhỏ giọng cầu khẩn: “Anh về lại đó có được không? Nếu vì em mà khiến anh mất đi sự nghiệp, thì em sẽ hận bản thân cả đời mất.”

“Đến đây là quyết định của anh, không liên quan gì đến em hết.”

Mục Tiểu Tuệ bàng hoàng lui về phía sau mấy bước, biết Tô Dịch vì an ủi cô nên mới nói như vậy, cô hạ quyết tâm, gương mặt chống lại trông mắt đen của anh, mấp máy môi: “Đúng, không liên quan đến em, vậy coi như chúng ta chưa từng có bất cứ mối quan hệ liên quan nào hết.”

Mục Tiểu Tuệ dứt lời xoay người, mở cửa quay về chỗ ngồi, sắp xếp xong tâm trạng rồi bắt đầu làm việc.

So với thái độ bình tĩnh của cô thì Viên Mỹ Ngọc lại có vẻ nóng lòng, thỉnh thoảng thừa dịp không có người thì gương mặt lên cẩn thận theo dõi nét mặt của cô, không thấy cô hưng phấn hay vui vẻ như thường ngày nữa, thay vào đó là mất mát.

Gần tới giờ cơm trưa thì hai mắt Mục Tiểu Tuệ đều sưng, cô thu dọn đồ đạc về nhà, Tô Dịch đi sau cô không gần không xa, cô không quay đầu lại, về đến nhà rồi trực tiếp khóa cửa lại. Trong lòng cô rối loạn, đầu tiên là xác định được vị trí của cô ở trong lòng Tô Dịch, thứ hai là vì tiền đồ của Tô Dịch.

Thời gian nghỉ trưa không nghỉ ngơi, cũng không ăn cơm, chỉ ngồi trên giường mơ màng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đây chính là một câu hỏi trắc nghiệm, chọn a thì không chọn b: Nếu như chọn a, mở cửa xuống lầu gõ cửa, sau đó nói với Tô Dịch: “Em thật sự vui mừng vì anh đã chọn em, chúng ta kết hôn đi!”

Như vậy là quá ích kỷ chỉ thấy lợi cho mình, nhốt chặt Tô Dịch, để cho anh cả đời này chỉ ở huyện thành nhỏ, bình thường đến già, cả đời không có tiếng tăm.

Nếu như chọn b, buông tay đoạn tình cảm này, hoàn toàn phủ sạch mối quan hệ của hai người, về sau ai đi đường người đó, thiếu cô, thì Tô Dịch không có lý do gì để ở lại chỗ này.

Nhưng cô vẫn muốn chọn c, tham lam muốn có được Tô Dịch nhưng vẫn để cho anh thực hiện được ước mơ, được hai cái thì càng tốt, nhưng vẫn không cần phải rời khỏi quê hương.

Mặc dù ở ngoài mặt Tô Dịch rất dễ chịu, nhưng tận trong xương tủy lại cố chấp muốn chết, việc gì đã hạ quyết tâm, thì ai cũng không thể thay đổi được.

Mục Tiểu Tuệ suy nghĩ thật lâu, cuối cùng quyết định chọn b. Cô gỡ lòng bàn tay ra, trong lòng bàn tay có một vết sẹo mờ mờ, mặc dù thời gian kéo dài, vết sẹo lúc trước cũng đã từ từ nhạt đi, nhưng nhìn kỹ vẫn thấy vết tích hung tợn như trước kia.

Tuyến tình cảm ngay trước mắt, nói đại khái là cô và Tô Dịch! Mơ hồ mà gian nan, liều mạng vùng vẫy cùng một chỗ.

Gần tới hai giờ cô chậm rãi mở cửa, lúc kéo cửa ra có mang theo một chút gió, lẫn vào trong gió là mùi từ đàn hương bay vào chóp mũi cô, thấm vào ruột gan, để tinh thần cô có một chút sáng ngời, quyết định mới vừa rồi cũng có một chút lung lay.

Không ngờ anh lại đợi cô ở ngoài cửa.

Cô nghiêng người né anh đi xuống lầu, lại bị anh níu tay lại kéo vào trong ngực anh, sắc mặt anh không thay đổi, chỉ là đôi lông mày rậm nhíu lại, trầm giọng nói: “Ngoan, đừng bướng nữa.”

Thoáng sau đó Mục Tiểu Tuệ lùi lại hai bước, gương mặt không biến sắc kéo giãn khoảng cách giữa hai người, trầm mặc không nói gì, xuống lầu đi đến ngân hàng.

Vì buổi sáng hai người gây gỗ quá lớn, nên lúc hai người đi vào thì hầu hết những ánh mắt đều rơi trên người bọn họ, Viên Mỹ Ngọc nhìn chằm chằm trông mắt đỏ ngầu của cô, đi đến gần nhỏ giọng nói: “Lúc sáng chị thấy em ngồi ngoài rồi mà, lúc trưa về còn khóc nữa hả?”

Cô không lên tiếng, chỉ yên lặng thu dọn đồ đạc. Tô Dịch cũng không dây dưa nữa, đi thẳng vào văn phòng chủ tịch làm việc.

Buổi chiều công việc cũng tương đối bận rộn, mãi cho đến lúc tan việc vẫn còn việc, thậm chí phải làm thêm chút giờ mới xong.

Tô Dịch đứng ở trước quầy vô vô tay, cười nói: “Hôm nay là ngày đầu tiên tôi nhậm chức, cảm ơn mọi người đã chăm sóc cho tôi, tôi có đặt phòng ở khách sạn, hi vọng mọi người nỗ lực tôi đến ăn một bữa cơm.”

“Ay da, nhất định đi.....” Quản lý Đăng Hạo vui vẻ cởi nút áo sơ mi trên cổ ra kêu mấy tiếng, dứt lời lập tức lôi kéo mọi người tập hợp ở sân sau, trên mặt những người khác cũng ít nhiều có chút hưng phấn.

Lúc Mục Tiểu Tuệ thu dọn đồ đạc xong thì cửa chính đã đóng, cô chỉ có thể đi ra ngoài bằng cửa sau, lúc ra cửa thì mười mấy cặp mắt rơi trên người cô, cô cúi đầu nhìn chăm chăm mũi giày nói: “Em có chút không thoải mái, mọi người cứ đi chơi đi.”

Lời này vừa nói ra, không khí lập tức trầm đi.

Về mặt của Tô Dịch cũng đen đi ba phần, cô miễn cưỡng cười, còn chưa bước ra đã bị Viên Mỹ Ngọc kéo tay lại, cao giọng tuyên bố: “Mới vừa rồi Mục Tiểu Tuệ chỉ là đùa giỡn với mọi người thôi, được bữa ăn miễn phí mà sao không chịu đi? Đi!”

Mọi người lập tức ồ ồ ào, kéo cô đến quảng trường, không cho cô nửa điểm phản kháng.

Mùa hè năm giờ rưỡi vẫn còn chưa xuống núi, lơ lửng giữa không trung ở phía tây, xưa nay Tô Dịch rất rộng rãi, dẫn theo cả đoàn người đi dạo khu mua sắm, thích mua gì cứ mua, anh trả tiền.

Chỉ có một ngày này.

Mục Tiểu Tuệ quyết định không thêm đề ý đến anh, đi theo mọi người vào khu mua sắm, Viên Mỹ Ngọc và chủ nhiệm liên tiếp thử quần áo mùa hè, ánh mắt cô lơ đãng xẹt qua khu giày dép của trẻ con. Đã tiến vào mùa hè, nhân viên trong các quầy hàng đang sắp xếp quần áo mùa hè, lấy giày dép mùa hè ra đặt trên kệ, cô nhìn chăm chăm chiếc giày màu vàng đậm thật lâu, nhỏ như vậy, nằm gọn trong lòng bàn tay cô, vô cùng dễ thương.

“Em thích thì chúng ta sinh một đứa.” Hơi thở cộng với giọng nói dịu dàng của anh phảng phất bên tai cô, khiến tâm trí cô bị chậm mất nửa nhịp, ngẩng đầu nhìn cái cằm được cạo râu sạch sẽ, giọng nói cô nặng nề: “Lập nghiệp trước, lập gia đình sau.”

Tô Dịch cười dịu dàng với cô, anh dùng tay vuốt ve mái tóc đuôi ngựa: “Anh chính là mỏ vàng tốt nhất nè, cô phiếu đầy tay, sự nghiệp ổn định.”

Cô không nhận được mà lộ ra một nụ cười, anh dám khẳng định với người yêu như vậy, ngay sau đó cô lập tức giận dữ nói: “Anh chơi cô phiếu nhiều năm như vậy, sao em không nghe tiếng tăm của anh? Cũng không nghe ai khen anh là giàu nhất Trung Quốc cả?”

Cô mím môi đi tới quầy hàng khác, trong lòng cô không ngừng lặp đi lặp lại, nhận được nhận được, không thể bị dao động bởi anh được.

Cát Y, Viên Mỹ Ngọc và chủ nhiệm ở quầy hàng bên kia, Đăng Hạo nhìn ba người phụ nữ đang điên cuồng vui mừng mua sắm, chần chờ chốc lát mới nói: “Các cô làm vậy là không nên đâu, với số lượng đồ đạc mà các cô sắm, chưa chắc ba bốn tháng tiền lương của chủ tịch đã đủ trả cho các cô nữa.”

Đôi tay đang chọn quần áo của Cát Y dừng lại nửa giây, sau đó không đề ý nói: “Anh thì biết cái gì, buổi sáng lúc chủ tịch Tô đến ra mắt là tôi đã nhận ra rồi, chủ tịch là ngôi sao sáng giá nhất của thị trường chứng khoán ở thành phố W, đã đứng trên đỉnh cao nhiều năm rồi, tùy tiện giao dịch một vụ thôi là đã có đủ tiền lương cả đời rồi. Những thứ này chỉ là muối, nếu chủ tịch không giàu, thì anh nghĩ chủ tịch dám nói ra những lời này sao?”

Đăng Hạo không hiểu hỏi: “Nếu cô nói vậy, thì coi như chủ tịch muốn chuyển sang nghề ngân hàng, thì cũng không thể làm cấp thấp được, tối thiểu phải là chủ tịch chi nhánh ngân hàng ở thành phố.”

Chủ nhiệm đầy gọng kính trên sống mũi một cái, gật đầu khẳng định, nói: “Giết gà sao dùng dao một trâu được.” Mặc dù những lời nói này của chủ nhiệm có chút đậm nhạt, nhưng lại là chân lý, Tô Dịch tới nơi này, chính là phạm nhân tài.

Cát Y làm bộ không hiểu mọi người đang nói chuyện gì, nói: “Tiểu Tuệ của chúng ta bình thường đều mang dáng vẻ dịu dàng điềm tĩnh, đi làm tan việc cũng rất quy củ, đừng phải khách hàng không phân biệt phải trái thì vẫn kiên nhẫn. Vậy mà sáng nay Tô Dịch vừa xuất hiện, thì hỏa khí bốc lên rần rần, áp chế cũng không được. Đoạn thời gian trước, Tô Dịch công khai lên truyền hình nói sẽ đi Hong Kong nhậm chức, sao tự dưng mới chớp mắt lại đến đây làm chủ tịch ở một ngân hàng tỉnh nhỏ. Khái niệm về chủ tịch ngân hàng cấp tỉnh thì sao, tốt nghiệp thạc sĩ đã được bổ nhiệm làm chủ nhiệm rồi, vậy thì học cao hơn thì làm chủ tịch ngân hàng. Lai lịch và kinh nghiệm trên thương trường của Tô Dịch làm gì có chuyện chấp nhận về đây làm việc, giải thích duy nhất đó chính là Mục Tiểu Tuệ. Hi hi, giang sơn và mỹ nhân, chủ tịch ngân hàng của chúng ta chọn mỹ nhân rồi.”

Viên Mỹ Ngọc tiến đến gần tỏ rõ thái độ: “Cứ coi như trước kia Tô Dịch là thương nhân đi, nhưng để được ngồi vào chức chủ tịch ngân hàng thì đều là bí thư đảng ủy, dứt tiền thay đổi đường đi cũng không sai.”

“Điều này có thể so sánh được sao? Em thích tiền, càng nhiều tiền em càng thích.”

Đăng Hạo sờ sờ cằm trầm tư nói: “Tôi cảm thấy là đàn ông mà nói, có tiền không nhất định có quyền, có quyền thì nhất định có tiền, cho nên dứt tiền để ngồi vào vị trí đó thật sự cũng không tệ, tôi đứng về phía Mỹ Ngọc.”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Chương 44

Editor: Trà Đá.

Cát Y liếc mắt Đàng Hạo một cái, không khỏi khinh bỉ nói: “Huyện thành này toàn là nông dân đi ngoài đường, được bao nhiêu người là chủ tịch ngân hàng? Coi như có chút lót thì cũng nên tìm một khối đầu cao hơn mới phải.”

Lời nói của Cát Y cũng có lý, Viên Mỹ Ngọc và Đàng Hạo muốn đáp trả lại cũng khó, vì bọn họ đang mải mê cúi đầu tìm kiếm quần áo.

Mục Tiểu Tuệ đi thang máy xuống lầu một, từ quầy tính tiền đi ra quảng trường. Đường phố trong huyện thành cũng rất phồn hoa, ánh đèn rực rỡ, chỉ là nhà cao tầng không giống thành phố W, các công ty cũng đều thấp thấp, phía trên đa số là khu dân cư.

Không khí ban đêm mát mẻ, đã là giờ tan tầm, bạn tốt tụ ba tụ năm hẹn hò dạo phố, ngựa xe như nước, lúc này đường phố mới lộ ra sức sống.

Mục Tiểu Tuệ đi một đoạn mới phát hiện ra cô đã đến Thành Tây, khoảng cách cũng khá xa, cô ngồi xuống ghế dài trong công viên, nhìn quạt gió xoay. Hoa Tulip, hoa Hồ Điệp đã sớm tàn, trên hàng rào chỉ còn lại những tán lá xanh; cúc vàng thì đang đua nhau khoe sắc, màu da cam phủ kín bồn hoa rất bắt mắt.

Cô không quá quyết, thì đoạn tình cảm của hai người cứ vương vấn không dứt được. Cô không bỏ xuống được, khiến cho anh cũng không bỏ xuống được.

Hai tấm vải bạt trắng được dựng lên trong công viên, có đôi có cặp như một đôi tình nhân dựa sát vào nhau nhìn những ánh đèn lấp lánh trên mặt hồ ở phía xa xa.

Suy nghĩ của cô có chút mơ hồ, càng ngày càng xa, từ lúc hai người quen biết nhau cho đến lúc hai người thân mật, quá khứ rồi đến hiện tại. Chuyện cũ giống như phim truyền hình tái hiện lại trong đầu cô, từng đoạn từng đoạn ám áp.

“Mục Tiểu Tuệ.”

Giọng nói phá tan suy nghĩ của cô, cô ngẩng đầu, thấy Ôn Hâm đang đứng trước mặt cô, khoảng cách của hai người chưa tới một mét. Mượn ánh đèn đường sau lưng, cô đại khái có thể nhìn thấy hình dáng của anh ta, không giống hình dáng kiên cường của Tô Dịch, mà là hình dáng rất nhu hòa dịu dàng, tỏa ra sự ấm áp bao quanh.

“Anh cũng ở đây hả!” Cô cố gắng nở nụ cười chào hỏi.

Ghế dài cũ kỹ trong công viên phát ra một tiếng kẽo kẹt, Ôn Hâm đã ngồi xuống chỗ trống bên cạnh cô.

“Com nước chưa?”

Cô gãi gãi đầu che giấu tiếng kêu ầm ĩ trong bụng, buổi trưa cô đã không ăn, hiện giờ quả thật quá đói bụng, cô cười hai tiếng hắc hắc không trả lời.

“Anh mời em ăn com, bỏ bớt chút canh xương ở Vị Mỹ Hiên cũng ngon.”

Cô cũng có chút xấu hổ, vội nói: “Để em mời anh, lần trước đã để anh mời rồi.”

Vị Mỹ Hiên cũng không phải nhà hàng sang trọng, nhưng lại có phong cách riêng, mùi vị không tồi, buôn bán rất được, Ôn Hâm tìm một vị trí gần cửa sổ. Ngoài cửa sổ đối diện là công viên Hà Lan, mặt hồ trong công viên như hòa vào cùng với màn đêm, thỉnh thoảng có ngọn sóng lăn tăn, cây liễu rủ bên bờ, không có chỗ nào là không đẹp.

Có thể Ôn Hâm thiên về yên tĩnh, cho nên hai người lúc ăn com cũng đều yên lặng. Thỉnh thoảng chỉ có chén bát phản hồi lại tin tức, cho đến khi bữa com gần xong thì Ôn Hâm nói: “Anh muốn hỏi em là em có chút gì với anh không?”

Trên tay cô đang cầm muỗng canh, cô giương mắt lên không hiểu nhìn thẳng vào con người ấm áp của Ôn Hâm: “Cái gì ạ?”

Ôn Hâm rút giấy lau ra, nhẹ nhàng lau mỡ dính hai bên khóe miệng cô, nói thêm: “Anh là đối tượng hẹn hò của em, nếu em thấy anh không tệ, thì chúng ta có thể thử suy tính đến chuyện kết hôn.”

Mục Tiểu Tuệ bị lời nói của Ôn Hâm làm cả kinh, tròn to hai mắt, sau đó cẩn thận nghĩ ngợi chốc lát, hỏi: “Anh đang cầu hôn em sao?”

“Đúng.” Ôn Hâm kiên định gật đầu, giữa hai hàng lông mày vẫn dịu dàng như trước: “Anh cũng đã đến tuổi kết hôn rồi, giữa anh và em coi như cũng có quen biết trước đó, hai nhà cũng không xa, em chính xác là đối tượng kết hôn của anh. Mà anh, cũng chính xác là đối tượng kết hôn của em.”

Trong lòng cô lập tức trở nên rối loạn, tay phải cầm muỗng canh suy ngẫm thật lâu, cho đến khi bát canh nguội lạnh cũng không biết. Ôn Hâm đứng dậy giúp cô đổi một chén canh nóng hổi khác, vẫn giữ bộ dáng cười tủn tủn như cũ.

Nhưng nếu cô và Ôn Hâm kết hôn, thì Tô Dịch hoàn toàn không cần thiết ở lại đây.

Thế nhưng đối với Ôn Hâm mà nói, thì chuyện này rất không công bằng.

“Anh cho em thời gian suy nghĩ được không?”

Lòng khoan dung của Ôn Hâm đã đến độ vô biên rồi, ôn hòa gật đầu một cái. Hai người đi dạo trong công viên Hà Lan tiêu hóa thức ăn trong bụng rồi anh ta mới đưa cô về, trong đầu cô toàn là lời Ôn Hâm nói lúc này, xen lẫn với những lời Mễ Khả nói.

“Em không cần phải áp lực, loại chuyện như vậy, thì nên từ từ suy nghĩ.”

Cô trầm mặc một hồi lâu, ngẩng đầu hỏi Ôn Hâm: “Em từng có bạn trai.” Dứt lời mấp máy đôi môi khô khốc, “Anh hiểu ý em không?”

Phong tục ở huyện thành cũng không quá cởi mở, cô và Tô Dịch đã từng thân thiết, nhưng lại không thấy rõ tương lai, cô lại không hối hận một chút nào, thân thể và tâm hồn kết hợp đến cảnh giới tối cao của tình yêu.

Ôn Hâm giờ tay lên sờ sờ cánh mũi, tầm mắt vẫn lộ ra sự ảm áp như gió xuân, nói: “Anh cũng từng có không ít bạn gái.”

Cô “Dạ” một tiếng, cũng hiểu ý tứ trong lời nói của Ôn Hâm, chỉ chỉ đầu hành lang: “Anh muốn lên trên nhà một chút không?”

“Em vẫn chưa quyết định, anh không nên lên nhà thì tốt hơn.” Ôn Hâm vẫy tay tạm biệt rồi sau đó dần dần hòa vào với bóng đêm, biến mất ở trước cửa chung cư.

Mục Tiểu Tuệ đi qua năm tầng lầu thì tự dừng đi chậm lại, xác định anh còn chưa về nhà nên cô cũng lên lầu trên không chút do dự, tắm rửa xong cô cố gắng phân tích cô và Ôn Hâm kết hôn có lợi có hại như thế nào.

Dường như ngoại trừ việc cô không thể ở cùng với Tô Dịch cho đến khi về già, thì cũng chẳng còn chỗ nào xấu hết.

Buổi sáng nao loạn như vậy, buổi trưa lại không thể ngủ ngon giấc, cô sấy tóc rồi quay ngược đầu lại ngủ, trong cơn mơ mơ màng màng thì nghe được giọng nói của Tô Dịch, sau đó từ từ đi vào trong giấc ngủ. Trong mơ, Tô Dịch đang ôm quyền kinh thánh nằm ngửa trên đường ray, ở đằng xa là tiếng xình xịch ngày càng tiến lại gần, xe lửa từ đằng xa tới, cô kêu khóc đẩy mọi người ra rồi chạy tới, nhưng lại phát hiện cô có chạy bao lâu thì cũng không tới chỗ anh, cô tuyệt vọng gọi tên anh.

Một giây kế tiếp, cả người cô đầy mồ hôi ngồi trên giường, xung quanh tối đen như mực, căn phòng yên lặng đến mức cô nghe được cả tiếng hô hấp nặng nề của bản thân, nhịp tim rối loạn, tuyệt vọng trong giấc mơ khắc sâu vào trong lòng cô, xua đi không được.

Cô ôm chân co rúc ở trên giường, lật người mở đèn bàn, ánh sáng vàng từ đèn trần đầy cả căn phòng, lúc này cô mới cảm thấy bình tĩnh được một chút.

Nhờ ánh sáng, cô mới nhìn thấy đồng hồ treo tường chỉ đúng mười hai giờ khuya.

“Bà xã, mở cửa. .... Mở cửa mau. ...., anh không có uống rượu đâu.” Tiếng đập cửa cùng với tiếng gào mồm hồ của Tô Dịch hòa lẫn vào nhau truyền đến tai cô.

Mục Tiểu Tuệ sững sờ, cô cau mày suy tư người say rượu mà tần số đập cửa cũng có thể đều đến vậy sao?

Cô mang giày mở đèn trước cửa, nhìn xuyên qua con mắt nhỏ trên cửa thì lập tức thấy một con người đen nhánh đang di chuyển qua lại, Mục Tiểu Tuệ bị dọa đến thất kinh thét lên chói tai. Sau đó mới phát hiện ánh mắt này rất quen, đúng, là ánh mắt của Tô Dịch.

Cô có chút bức bối, vừa kéo cửa ra, còn chưa kịp mở miệng thì cả thân hình to lớn của Tô Dịch đã nhanh chóng ngã vào người cô, cô phản xạ có điều kiện lập tức tránh né, sau đó tỉnh ngộ vội vàng vươn tay ra đỡ anh để anh không phải ngã xuống đất mạnh quá.

Trọng lượng của Tô Dịch so với cô, cô vừa nghiêng người đỡ anh, lại có vách tường phía sau chống đỡ, thật đúng là không chống đỡ nổi sức nặng này mà. Mùi rượu nồng nặc đập vào mặt cô, uống đến mức này có thể không say sao?

“Tô Dịch, nhà anh là 501, nhà em là 601, anh đi nhầm nhà rồi.” Cô đỡ Tô Dịch, chuẩn bị kéo anh xuống lầu dưới.

Anh lắc đầu một cái, ánh mắt có chút mê man, quơ quơ ngón trỏ ra trước mặt cô, sau đó tiến đến gần hôn lên gò má cô một cái.

Cô tránh không kịp, bị mùi rượu nồng nặc sộc vào mũi.

“Em là bà xã của anh, cho nên chỗ này mới là nhà của anh.”

Tiếng bước chân dồn dập thịch thịch trên sàn nhà, một cô gái trẻ ở cửa phòng đối diện lộ đầu ra, giật dứ quát mắng Mục Tiểu Tuệ: “Quản chồng cô cho tốt, khuya khoắt không lo ngủ đi còn làm gì vậy hả!”

“Xin lỗi, xin lỗi chị, không có lần sau đâu ạ.” Dứt lời giờ hai ngón tay chỉ lên trời, “Tôi thề.”

Mặc dù cô đang nổi giận, nhưng người gây ra mọi chuyện lại là Tô Dịch mà không phải là người khác, cô không thể coi anh như người qua đường được, rơi vào cảnh khó khăn lại bỏ mặc.

Cô gái trẻ ở cửa đối diện vẫn ung dung khoanh hai tay lại, giọng nói khinh miệt hỏi ngược lại: “Lần sau?”

Sau đó xoay người “Rầm” một tiếng đóng cửa lại, ba mươi giây sau cả chung cư đều nghe thấy tiếng một cô gái thét chói tai: “Phòng 601 nửa đêm không ngủ được rồi quấy rối hả?”

Mục Tiểu Tuệ cố gắng kéo vai anh vào nhà, nhìn cánh cửa màu đỏ nhà đối diện đã đóng chặt, ngoài ra còn có hàng loạt tiếng oán giận của lầu dưới, cô quay đầu lại nhìn chằm chằm Tô Dịch đang cười ngây ngô, cô đưa tay chọc chọc gương mặt anh, oán giận nói: “Anh đó, đứng là ngồi sao gây họa mà.”

“Em hôn anh một cái được không?” Tô Dịch dí mặt gần mặt cô, được voi đòi tiên.

Mục Tiểu Tuệ biểu mô: “Hôi như vậy, còn lâu em mới hôn.” Dứt lời rồi in một nụ hôn thật sâu lên trên gương mặt anh.

Đầu óc của cô rất đơn giản, dù sao thì anh cũng đã say rồi, hôn hay không cũng có sao đâu.

“Có cần bà giúp một tay không?”

Mục Tiểu Tuệ nghe thấy tiếng nói thì quay đầu nhìn về phía cửa, thấy bà lão ở phòng 502 mặc áo khoác dày, gương mặt lúng túng đến ửng đỏ, cô vội vàng lắc đầu nói: “Không có việc gì đâu ạ, nửa đêm đánh thức bà dậy, cháu xin lỗi.”

“Bà già rồi, buổi tối cũng không ngủ được nhiều.” Đoạn vừa nói chuyện vừa chạy tới, thấy vẻ mặt cô cũng có vẻ đang cố gắng hết sức, nên bà lão muốn giúp cô đưa Tô Dịch vào nhà.

Mục Tiểu Tuệ cũng cảm thấy tình huống hơi lúng túng, nên cô vội vàng ôm thắt lưng của Tô Dịch dúi vào trong, sau đó nói với bà lão: “Phiền bà giúp cháu đóng cửa, sau đó bà vào xem có cái gì có thể giải rượu được ạ, những thứ này cháu không rõ lắm.”

Bà lão thuận tay đóng cửa lại, cởi giày để trước cửa rồi chân trần trên nền gạch đi thẳng vào phòng bếp. Cô nhẹ nhàng đặt Tô Dịch lên ghế salon, cởi vài nút áo sơ mi của anh, cởi giày ra khỏi chân anh.

Lúc cô quay trở lại cùng đôi dép lê, thì lúc đó bà lão đã cho Tô Dịch uống xong ly trà đặc.

“Thật ra nhà cháu cũng không sạch cho lắm.” Cô đặt đôi dép xuống đất để bà lão mang vào.

Bà lão dứt khoát khoát tay ý bảo không cần: “Người trẻ tuổi cũng thích sạch sẽ, bà sợ mang rồi cháu lại phải mua đôi mới, như vậy cũng tốt rồi.”

Có lẽ là tuổi của bà nội Mục và bà lão này tương tự nhau, có lẽ lời nói của bà lão đã vô tình chạm vào tận sâu đáy lòng cô, cô chậm rãi ngồi chồm hổm xuống, giúp bà lão mang dép vào.

“Không đâu ạ, nếu bà nội cháu chưa mất, thì chắc cũng bằng tuổi bà ạ. Cháu không kịp nhìn bà nội lần cuối, không biết trước khi bà nội cháu đi, rốt cuộc là muốn nói gì với cháu.” Nước mắt lặng lẽ chảy xuống gương mặt cô, “Đó là chuyện cháu hối hận cả đời bà ạ.”

“Cuộc sống phải luôn luôn nhìn về phía trước, không thể bởi vì chuyện này mà dừng bước.” Cô đưa tay gạt nước mắt, ngẩng đầu nhìn bà lão rồi khẽ cười, sau đó cô lâm ra vẻ kiên cường.

Sau đó cô xoay người đặt tách trà đặc lên khay trà, vốn định hỏi tại sao bà lão lại sống một mình ở đây, nhưng nghĩ lại có lẽ điều đó cũng là điều khó tâm, cho nên cô không hỏi nữa.

“Hai vợ chồng cháu cãi nhau sao?” Bà lão đoán rất lâu mới cẩn thận hỏi.

Mục Tiểu Tuệ lắc đầu một cái, cười khổ nói: “Dạ không, bọn cháu không phải là vợ chồng.”

“Bà thấy cậu trai này vô cùng tốt.”

Cô âm ỉ “Dạ” một tiếng, không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại ngẩng đầu lên hỏi: “Bà nói xem tình yêu và sự nghiệp, cái nào quan trọng hơn ạ?”

“Tình yêu và sự nghiệp không phải điều duy nhất trong cuộc đời, nhưng nếu nói một chút, thì chính là tình yêu, phải hội tụ đủ ba yếu tố, đúng thời gian, đúng địa điểm, và đúng người thì mới hạnh phúc cả đời với nhau được. Nhưng lại có đặc điểm giống nhau, giống như tất cả mọi người đều có cơ hội nắm bắt việc làm, nếu bỏ qua lần này, lần sau sẽ rất khó kiếm được công việc phù hợp.”

Khó người Tô Dịch to lớn, thời tiết cuối tháng năm cũng không quá lạnh, Mục Tiểu Tuệ giúp đỡ Tô Dịch nằm trên ghế salon lau người cho anh, tìm cái mền đắp trên người anh, nhìn ngắm hình dáng của anh thật lâu.

Cô cảm thấy có nhìn cả đời cũng không chán.

Mục Tiểu Tuệ trầm mặc một hồi lâu sau mới lấy điện thoại đi động ra, bấm số điện thoại của Ôn Hâm.

“Anh ngủ chưa?” Lúc điện thoại vừa thông thì cô mới nhớ ra đã đêm khuya, bỗng nhiên có chút áy náy.

“Hôm nay anh trực đêm, có bệnh nhân.” Sau đó hỏi: “Tìm anh có việc gì sao?”

Cô trầm ngâm chốc lát lại nói: “Em nghĩ kĩ rồi, chiều mai em rảnh, nếu anh rảnh thì chúng ta đi đăng ký kết hôn.”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Chương 45

Editor: Trà Đá.

“Ngày mai anh rảnh, buổi chiều mấy giờ?”

Cô bẽ ngón tay suy nghĩ một chút: “Hai giờ.” Cô vốn đang do dự, nhưng chuyện này kéo dài thì không được, kéo dài thì thất bại.

Trên ghế salon, Tô Dịch vẫn đang duy trì tư thế ngủ như cũ, chỉ là hai mắt nhắm chặt đột ngột mở ra, con ngươi đen nhánh sạch sẽ không hề có chút mù mịt nào, nhìn chăm chăm sau gáy Mục Tiểu Tuệ.

Sau khi Mục Tiểu Tuệ cúp điện thoại thì cảm thấy không thật, ngày mai cô đi đăng kí kết hôn rồi sao? Cùng với Ôn Hâm sao?

Cô quay đầu dời lực chú ý lên Tô Dịch, đứng ở bên cạnh salon vươn tay dịu dàng vuốt ve khuôn mặt anh, cúi xuống nhẹ nhàng đặt lên trán anh một nụ hôn, lầm bầm nói: “Sau khi bà nội mất thì cô em có nói cho em biết, trong khoảng thời gian đó, ba em cũng bị tai nạn xe cộ hai lần. Cuộc sống việc đời khó đoán, em sợ đến lúc đó trong nhà có chuyện gì khẩn cấp thì lại không thể ở bên cạnh bọn họ, giống như bà nội em vậy. Ba mẹ em ở đây, không đi xa. Có lẽ những điều này chỉ là cái cớ, chỉ vì em đau lòng nên bị trói chặt không thể thoát ra được. Nếu em có nhiều dũng khí hơn một chút, thì em đã cho phép bản thân đi New York với anh, nhưng em xin lỗi, xin anh tha thứ cho sự yếu mềm của em.”

Lần này cô không khóc, chỉ là trong lòng đã sớm nguội lạnh, trăm ngàn vết thương, sau đó dịu dàng nói: “Mặc kệ anh có trở thành người giàu nhất thế giới hay không, nhưng anh đã là người giàu nhất trong lòng em rồi. Chúc anh mọi chuyện thuận lợi.”

Cô đứng dậy tắt đèn phòng khách, sau đó sợ nửa đêm anh muốn đi vệ sinh, nên để lại một chiếc đèn mờ tối, rồi nhẹ nhàng khép cửa phòng.

Lông mi của Tô Dịch khẽ run, sau đó đưa tay gối sau gáy, đứng đưa chân nhìn chăm chăm lên trần nhà, lầm bầm: “Thì ra hình tượng của mình bị hủy hoại chỉ vì say rượu sao?”

Khí trời ngày thứ hai nắng ráo sáng sủa, có gió nhẹ.

Sau khi Mục Tiểu Tuệ tỉnh lại thì vừa đúng lúc Tô Dịch đi mua đồ ăn sáng về, cô thần thờ nhận lấy chén bát từ Tô Dịch, khuấy khuấy chút mì trong bát, sau đó nói: “Hôm nay em đi đăng kí kết hôn.”

Anh hoàn toàn không lộ ra chút kinh ngạc nào, chỉ bình thản “Ừ” một tiếng.

“Anh cũng mau về đó sớm để nhận việc đi, đừng ở đây dây dưa thêm nữa.”

“Ừ.”

“Hôm nay em không đi làm, ở nhà nghỉ ngơi.”

“Được, anh đi làm cho em ở nhà nghỉ ngơi.”

Tô Dịch càng bình tĩnh thì cô càng cảm thấy bất an, nhưng cũng chỉ dám đè nén sự bối rối ở trong lòng, ăn sáng xong thì Tô Dịch đi làm. Mục Tiểu Tuệ đứng ngồi không yên, vất vả chờ đợi đến hai giờ, sau khi nhận được điện thoại của Ôn Hâm thì lập tức lấy sổ hộ khẩu từ trong ngăn tủ ra, lấy chìa khóa khóa cửa sổ cũng như cửa chính.

Lúc tới trước cửa cục dân chính, thì Ôn Hâm mới mỉm cười nặng nề hỏi: “Em chắc là em đã suy nghĩ kĩ chưa?”

“Dạ, nghĩ kĩ rồi ạ.”

Hai người một trước một sau đi vào cục dân chính, lác đác không có mấy người, đa số nhân viên làm việc ở đây đang tán gẫu. Mục Tiểu Tuệ mỉm cười

để bớt căng thẳng, cười giong nói: “Anh xem cục dân chính giống như nhà ở, đến một người khách cũng không có.”

“Hôm nay có lẽ không phải là ngày đặc biệt gì, lại cũng mới qua giờ nghỉ trưa cho nên mới tiêu điều vậy thôi.” Nói xong còn nghiêm túc bổ sung thêm: “Cùng lắm thì khi không phải giờ làm việc, nơi này cũng không cần mở cửa.”

Mục Tiểu Tuệ và Ôn Hâm ngồi vào chỗ của mình, đưa những giấy tờ cần thiết cho nhân viên. Không mừng rỡ, tim cũng không đập rộn ràng, chỉ có kiên định, kiên định muốn làm xong những trình tự này, sau đó Tô Dịch sẽ được giải phóng.

Cô không đủ kiên nhẫn nên muốn chuyện này kết thúc nhanh chóng, nhưng một lát sau nhân viên làm việc lại khinh bỉ ném sổ hộ khẩu lại cho cô, quát tháo: “Về làm thủ tục ly hôn đi rồi mới kết hôn được, phiền phức quá.”

Cả người cô bị bối rối, quay đầu lại nhìn Ôn Hâm hỏi: “Anh kết hôn rồi hả?”

“Không có.” Trên mặt Ôn Hâm cũng tỏ vẻ không hiểu.

“Cô gái à, là cô đó.” Nhân viên làm việc bình tĩnh giải thích.

“Không thể nào!” Cô cầm sổ hộ khẩu lật tới tở cuối cùng, đột nhiên thấy ở cuối tờ giấy được đóng dấu đỏ ‘Đã kết hôn’. Cô như bị sét đánh ngang tai, đầu óc trống rỗng, kích động đứng lên, lại lần nữa đưa sổ hộ khẩu cho nhân viên làm việc, lo lắng nói: “Phiên anh giúp tôi kiểm tra một chút, đôi phương kết hôn với tôi là ai?”

Hai hàng lông mày của Ôn Hâm cũng nhíu chặt.

Nhân viên làm việc tra xét một lát rồi đưa lại sổ hộ khẩu cho cô, giọng nói lạnh lùng: “Không phải khu vực này, tôi chỉ có thể tra ra địa điểm đăng ký kết hôn là ở thành phố W, thời gian là vào ngày 25 tháng 3.”

Mục Tiểu Tuệ nhận lại sổ hộ khẩu, hàng trăm câu hỏi trong đầu cô không cách nào giải thích được, sao đột nhiên cô lại trở thành người đã kết hôn vậy?

Hai người bực tức đi ra khỏi cửa cục dân chính, dọc đường về, suy nghĩ bẽ bộn, đầu đau muốn nứt, dù sao nghĩ nát óc cũng không ra nguyên nhân. Ôn Hâm đương nhiên tỉnh táo hơn cô rất nhiều, bình tĩnh thông dong.

“Em nhớ lại xem ngày 25 tháng 3 vừa rồi sổ hộ khẩu của em ở đâu?” Anh ta dễ dàng tìm ra được điểm mấu chốt.

Trong đầu cô chợt xẹt qua một tia điện, cô phần uất dậm chân một cái, nói: “Em biết là ai rồi.” Thời gian đó vừa đúng lúc cô gọi chứng minh nhân dân và sổ hộ khẩu cho Tô Dịch, để anh giúp cô gửi bằng tốt nghiệp.

Cô thật đúng là ngốc mà, sao lại mắc sai lầm để cho sói xám ăn thịt thỏ trắng đơn giản như vậy chứ?

“Là ai?”

“Tô Dịch.”

Ôn Hâm trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới nói: “Trước tiên em cứ tìm cậu ta nói chuyện cho rõ ràng đi rồi tính!”

“Cảm ơn anh!” Đối với sự tha thứ vô điều kiện của Ôn Hâm càng làm cho cô thêm lúng túng, cảm thấy đau lòng rất nhiều.

Sau khi đến cổng bệnh viện thì Ôn Hâm không tiễn cô nữa, cô cũng biết cô và Ôn Hâm chỉ có thể đến đây thôi. Cô rất cảm kích Ôn Hâm, cho dù về sau có thể nào cũng sẽ gặp mặt vui vẻ.

Cô không chạy đi hỏi Tô Dịch rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ lẳng lặng ngồi trước ban công cho đến khi mặt trời đi dần về phía Tây, cô vẫn cuộn mình trên ghế mây nhìn giàn hoa phía trước, không hề động dậy.

Bốn giờ bốn mươi, bên ngoài cửa truyền đến tiếng huyền ảo, Tô Dịch không ngần ngại dùng chìa khóa dự phòng để mở cửa, tùy tiện ném áo vest lên ghế salon, sau đó cởi hai nút trên cửa áo sơ mi ra, rồi nhìn về phía ban công: “Bà xã, buổi tối em muốn ăn gì?”

“Em muốn phòng ngủ, bệ cửa sổ, phòng bếp, phòng khách, thậm chí ngay cả phòng tắm cũng để một chậu hoa son chi.”

Tô Dịch ngạc nhiên, đoán chừng biết cô đang nổi giận, kéo ống tay áo sơ mi đi ra ngoài ban công. Anh cho là sẽ thấy khuôn mặt tràn đầy tức giận của cô, nhưng lại không ngờ trên mặt cô không có biểu cảm gì.

“Được được, em thích như thế nào thì làm thế đó, tùy em”

Tô Dịch vừa dứt lời, thì nước mắt bắt đầu chảy xuống trên gương mặt nhỏ nhắn của cô, rơi trên đùi cô, thấm vào trong quần.

“Đừng khóc.....” Anh dịu dàng lau nước mắt trên má cô, rồi ôm cô vào lòng, nhỏ giọng an ủi: “Anh biết anh sai rồi.....”

Từng chữ của anh vừa nói ra như đánh vào lồng ngực Mục Tiểu Tuệ, nước mắt cũng theo đó chảy nhiều hơn. Anh bắt đầu đỡ, đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ nhàng, cho đến khi Mục Tiểu Tuệ nín khóc, thì anh mới buông đôi môi hơi sưng đỏ của cô ra.

Tô Dịch thở dài thành thật khai báo: “Thật ra phía bên kia không muốn anh đi Hong Kong, mà là đi New York ----- Wall Street.”

“Đúng, mơ ước rất quan trọng, nhưng Tiểu Tuệ, cho dù có là ngôi sao sáng chói nhất, cũng có thể yếu, cam nguyện trở nên bình thường.” Mà anh, vừa đúng lúc chịu an phận ở một chỗ vì cô.

Mục Tiểu Tuệ gạt đầu một cái, giọng nói nghẹn ngào như gió mát mở toang cửa sổ, cô ngửa đầu ngưng mắt nhìn chằm chằm gò má của Tô Dịch, nước mắt rơi như mưa: “Em đi với anh, cho dù có là Hong Kong hay New York thì em cũng đi.”

Đây là cô, hạ quyết tâm có gia đình là mục tiêu đầu tiên.

Nếu, có một vì sao yêu bụi rậm.

Nếu, sao nguyện ý rời xa bầu trời.

Nếu, hai người thật sự yêu nhau.

Như vậy, cô có thể có nhiều dũng khí hơn một chút, thử sánh vai cùng anh.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chương 46

Editor: Trà Đá.

Ba Mục mẹ Mục thật ra cũng không phản đối bọn họ, chẳng qua là cảm thấy giữ ở bên mình thì yên tâm hơn, lúc này lại thấy quyết tâm của Mục Tiểu Tuệ kiên định không dễ bị lay động, và lại ván đã đóng thuyền, nên cũng không ngăn cản. Chỉ là trong lòng vẫn cảm thấy bức, vì Tô Dịch và Mục Tiểu Tuệ dám tự ý hành động mà không hỏi qua gia đình.

Mẹ Mục liếc mắt xẹt qua người Tô Dịch, vừa nghĩ tới Mục Tiểu Tuệ đi Mỹ thì oán khí lập tức tăng lên, hắt tách trà ngã ra bàn, vẻ mặt không tốt: “Mấy ngày nay khí huyết của mẹ không tốt nên rất dễ giận, Tiểu Tuệ ở lại chăm sóc cho mẹ đi! Về chuyện công việc, cũng không quan trọng, còn ba con ở đây, không lo phải chết đói.”

Công việc, hừ, còn có thể ở lại đây làm việc sao?

Mục Tiểu Tuệ lo lắng ngồi trên ghế salon xoắn ngón tay vào với nhau, Tô Dịch thì bình tĩnh hơn rất nhiều, chỉ mỉm cười đồng ý, cũng lơ đãng nói: “Cứ làm theo ý mẹ muốn ạ.”

“Hừ, theo ý tôi? Hai đứa đi đăng kí kết hôn mà không bàn bạc nói với ba mẹ một tiếng là làm theo ý tôi đó hả?”

Tô Dịch vừa định mở miệng ra giải thích, thì bị Mục Tiểu Tuệ kéo kéo vạt áo, ý bảo để cô nói, cũng tiện thể ném cho anh một ánh mắt an tâm. Anh cũng không ngăn cản, nắm lấy tay cô cực kỳ tự nhiên.

“Con và Tô Dịch ---- Chuẩn bị tháng sau đi New York. ....” Để cô nói ra được câu này thì không biết cô đã chuẩn bị bao nhiêu dũng khí, tháng bảy năm ngoái, lúc cô đi Bhuta và Nepal đã ý thức được việc thiếu vốn tiếng anh trầm trọng.

Còn lần này cô hoàn toàn không có suy nghĩ gì đặc biệt, chỉ nghĩ làm cách nào để đáp lại Tô Dịch thôi.

Thật ra thì cô cảm thấy trong lòng Tô Dịch cũng tỉnh táo giống như cô, Wall Street đã trải qua nhiều biến cô thăng trầm lắng đọng, đã có nhiều cơ quan tài chính và những người chuyên nghiệp rút khỏi Wall Street, rời khỏi Manhattan một cách đau lòng lao lực mệt mỏi.

Nhưng trong lòng mỗi người luôn có chấp một lần như vậy, đã từng hướng tới, mặc kệ trong lòng hiểu rõ nó đã biến chất đến mức nào, nhưng nếu không thử một lần, thì vĩnh viễn không biết được nó đã tồn tại như thế nào.

Wall Street thật sự tồn tại trong lòng Tô Dịch, chẳng qua người sau thì kiên định hơn người trước.

“Mẹ không biết, con phải ở lại đây mấy ngày với mẹ, chuyến đi này chưa biết khi nào con về lại.” Càng nói đến phía sau, giọng mẹ Mục càng thấp dần, cố gắng kiềm chế nước mắt nhưng ánh mắt lại lộ ra vẻ khổ sở.

“Mẹ.....” Mục Tiểu Tuệ khẽ cắn răng, vẫn kìm nén không cho nước mắt rơi xuống, chỉ hít mũi nặng nề mấy cái, mới chột cảm nhận được cảm giác lập gia đình, mang theo ngọt ngào và chua xót.

Đau cũng vui về.

Dựa theo sự chỉ đạo của mẹ Mực, Tô Dịch về lại thành phố W dọn hành lý, còn cô ở nhà nghỉ ngơi một thời gian, coi như trước khi đi xa nhà, còn Mực Vũ thì ở trong ký túc xá của trường, cho nên cũng không thấy người đâu.

Buổi chiều lúc cô đi ngang qua lầu hai, Mực Tiểu Tuệ chợt nghe một giọng tiếng anh phát ra đâu đây, cô tò mò vén bức rèm phòng khách lầu hai ra xem thì thấy ba Mực mẹ Mực đang ngồi trước cái tivi cũ kỹ, trong tivi đang phát hình ảnh náo nhiệt.

Cô nhìn chăm chú, nhận ra đó là CD dạy tiếng anh lúc Mực Vũ đi nhà trẻ.

Mẹ Mực nhìn tivi đọc hai tiếng: “Duck, duck. ....” Dứt lời quay đầu hỏi ba Mực, “Ông có học tiếng anh lúc đi học cấp ba, ông xem tôi đọc đúng tiêu chuẩn hay không. ....”

“Cũng lâu lắm rồi, với lại tôi học chuyên văn chứ không phải chuyên anh, làm gì còn nhớ nổi mấy thứ này.” Trong giọng nói của ba Mực lộ vẻ bất đắc dĩ.

Mực Tiểu Tuệ hiểu rõ vì sao ba mẹ cô lại tìm kiếm đĩa CD của mười mấy năm trước ra xem, ba mẹ cô sợ với vốn tiếng anh của bản thân, thì sẽ cách xa cô hơn một chút! Trong lòng cô cực kỳ buồn, lúc này mới âm thầm đi lên lầu ba, nhìn ánh mặt trời ảm áp ngoài cửa sổ.

Thì ra cuộc sống của mỗi người đều gắn liền với ánh mặt trời ảm áp, không thể nào đạt được toàn bộ ảm áp, chỉ nhận được một phần ánh nắng, nhận được lại dễ dàng mất đi.

Bản thân Tô Dịch có thể xanh, chỉ là visa của cô có vẻ phiền phức hơn, nguyên nhân vì thời gian quá gấp, chỉ có thể làm visa du lịch, đợi bên kia trả lời. Khi cô đang ở nhà gặm nhấm tài liệu tiếng anh để chuẩn bị làm visa, thì Tô Dịch đã sắp xếp xong mọi chuyện.

Lúc này cô mới hoàn toàn tỉnh ngộ, thì ra thực lực của ông xã cô rất lớn, sau đó suy nghĩ cẩn thận lại, thì phát hiện ra nếu Tô Dịch chán cô, thì cô lập tức bị đá về nước.

Về điểm này, cô hoàn toàn không thích.

Nhưng cũng rất dễ nhận thấy, Tô Dịch sẽ không làm như vậy.

Trước khi xuất phát mấy ngày, Tô Dịch quay về nhà họ Mực, trong lòng ba Mực mẹ Mực không còn khúc mắc nữa, sống cả đời cũng chỉ là muốn nhìn thấy con cái mình được hạnh phúc, con cháu đầy nhà thôi.

Bọn nhỏ tự mình lựa chọn, tự mình đi trên con đường, đương nhiên cũng có quyền hạn như nhau.

Bữa tối Tô Dịch ở trong bếp trợ giúp mẹ Mực, Mực Tiểu Tuệ cũng ló đầu vào bếp nóng lòng muốn xem sao. Tô Dịch đang nhặt rau, lại còn đang tán gẫu với mẹ Mực, cô che miệng cười khanh khách, cái này thật giống một gia đình phụ nam mã.

“Tiểu Tuệ, con cứ ở sát sát bên cạnh Tô Dịch làm gì vậy?” Mẹ Mực quát lớn một tiếng.

Cô vội rút cổ một cái, phần nộ rút tay về, nhưng giữa chừng giật mình nhớ lại bọn họ đã là vợ chồng, nên vội vàng rướn cổ lên nói: “Lục soát xem chồng con có bao nhiêu tiền riêng.”

Mẹ Mực không khách khí trợn mắt nhìn thẳng cô: “Con thấy ai giấu tiền riêng mà để trong túi quần không?” Dứt lời nháy mắt với Tô Dịch, ho khan hai tiếng: “Tiểu Dịch, con ra ngoài chơi cò với ba đi, mẹ muốn nói chuyện riêng với Tiểu Tuệ một chút.”

“Đã được.” Tô Dịch lên tiếng rồi đi ra khỏi bếp, trong nháy mắt lướt qua nhau anh nhanh chóng bóp tay cô một cái.

Cô nhìn bóng lưng Tô Dịch vén tấm rèm cửa đi ra ngoài phòng khách, bất giác đỏ mặt, đợi đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng của anh đâu nữa thì mới xoay người lại nhặt rau.

Cô phát hiện anh đặc biệt thích bóp tay cô?

Cho dù Mực Tiểu Tuệ có cố gắng đè nén đến cỡ nào, thì mẹ Mực cũng có thể trông thấy khóe môi của con gái cong đến mức nào. Mặc dù không thừa nhận, nhưng năm tháng vẫn thôi thúc bà, bảo bối cục cưng được nuôi lớn khỏe mạnh chín chắn.

“Nói cho con biết, kết hôn rồi thì tất cả quyền hành tài chính phải ở trong tay mình, hàng tháng phát tiền lương, biểu hiện tốt thì có thưởng, biểu hiện không tốt thì bị trừ lương. Trong lòng phải kiên quyết, một lòng quản lý nghiêm khắc, hôn nhân là một công trình vĩ đại, ngộ nhớ ngày nào đó sụp đổ, con còn có thể lên cuôm tiền trốn đi.” Mẹ Mực ở bên kia vừa nấu ăn, vừa không quên giáo dục con gái.

Chân mày của Mực Tiểu Tuệ chau lại, gất giọng: “Ôi trời, sao mẹ có thể nói vậy chứ, mẹ tính dạy con gái mẹ thành kẻ lừa gạt bịp bợm sao?”

“Nè nè, mẹ đang dạy con cách để quản lý Tô Dịch đó.”

Cô bĩu môi suy tư lời nói của mẹ Mực, sau đó nói: “Nếu Tô Dịch thật sự không đàng hoàng, thì con sẽ không tiếp tục ở bên cạnh anh ấy. Về phần tiền, cũng là tiền của anh ấy, nếu chuyện sụp đổ hoàn toàn xảy ra, thì con càng không cần tiền.”

Mẹ Mộc thấy cảm xúc của cô có chút trầm xuống khó hiểu, đưa tay gõ gõ đầu cô, khinh bỉ nói: “Nhìn con kia, mẹ chỉ ví dụ thôi mà con đã xì mặt ra rồi.....”

Cô không lên tiếng, cô muốn cũng chỉ muốn mỗi Tô Dịch mà thôi, những thứ khác chỉ là thứ yếu.

“Con thành thật nói cho mẹ biết, bình thường hai đứa dùng những biện pháp gì?”

Cô sững sờ ngẩng đầu: “Biện pháp? Biện pháp gì ạ?”

Mẹ Mộc thở dài, trên mặt lộ vẻ ‘gỗ mộc không thể dẻo’: “Biện pháp tránh thai!”

Cô như bị sét đánh chết đứng, loại chuyện như vậy mà mẹ cô cũng có thể dễ dàng nói ra như vậy sao? Khuôn mặt cô hơi nóng, rau cải trong tay cũng đều rớt hết vào chậu nước, cô vội vàng hốt hoảng che giấu lúng túng: “Dạ có.”

“Vậy hai đứa có tính đến chuyện có em bé chưa?”

“Cái này để tính sau ạ.”

Buổi tối, bốn người ngồi vào bàn ăn, màu sắc đồ ăn đa dạng, mùi thơm từng đợt từng đợt bay lên không trung. Mộc Tiểu Tuệ vui đầu ăn lấy ăn để, mẹ Mộc thỉnh thoảng gấp thức ăn cho Tô Dịch, trong lòng Mộc Tiểu Tuệ tràn ra chút ngọt ngào, cũng hiểu nhà họ Mộc đã chấp nhận Tô Dịch là con rể.

Nhưng nghĩ lại, nhà họ Mộc chấp nhận Tô Dịch, nhưng nhà họ Tô thì sao, mặc dù hai người đã đi đăng ký kết hôn, nhưng vẫn không đề cập đến, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có.

Cô tắm xong rồi trở về phòng ngủ, Tô Dịch đang tựa đầu giường dùng Ipad, anh cũng vừa tắm xong, mái tóc màu đen có chút ẩm ướt, mí mắt rũ xuống, tầm mắt rơi vào màn hình.

Cô nhảy phốc một cái lên giường, mặc váy ngủ thoải mái chui vào trong chăn, giường mắt nhìn Tô Dịch, đưa tay siết chặt mặt anh: “Bộ dạng anh bây giờ trông khổ sở giống như mới bị em bắt nạt xong không bằng.”

Anh dời tầm mắt từ Ipad qua khuôn mặt trong trắng thuần khiết của cô, bất mãn nhíu mày: “Em có thể đừng mặc mấy cái áo ngủ ngây thơ như vậy nữa được không?”

“Tại sao? Cái này dễ thương mà.” Cô liếc mắt kéo váy ngủ, rồi nhìn chăm chăm con thỏ trắng trên váy ngủ, đáng yêu như thế này, anh thật không biết ngắm cái đẹp gì cả.

Tô Dịch đặt Ipad lên tủ đầu giường, lật người đè cô xuống dưới thân thể anh, bàn tay anh đã sớm mò vào trong váy ngủ của cô, anh cúi người cố ý phả hơi thở lên cổ cô, môi mơn như cỏ như không lướt qua vài tai cô.

Anh biết rõ nơi nào là nơi nhạy cảm nhất của cô.

“Em mặc quần áo như thế này khiến anh có cảm giác như đang bắt cóc trẻ vị thành niên.”

Bên tai Mộc Tiểu Tuệ nóng lên, vành tai có cảm giác tê dại khiến cô hơi khó chịu, không tự chủ được uốn éo cơ thể, bàn tay của Tô Dịch đã nhanh chóng phủ lên bộ ngực mềm mại của cô, cô khàn khàn đến nỗi cả lăm: “Cái đó.... .... Cái đó.... .... Váy ngủ này là.... .... Là em mua lúc còn học cấp ba đó.”

“Ừ, rồi sao?” Anh nhanh chóng đáp trả, rồi kéo quần cô xuống, anh rất hài lòng với bộ dạng nức nở đỏ mặt đến mang tai của cô.

Tô Dịch bắt được đôi tay đang tán loạn của cô, nhịp tim cô đập nhanh như sấm, giống như có vô số tiếng vọng ở bên tai.

Anh cũng không nóng nảy, động tác cời bỏ váy ngủ cũng không nhanh không chậm, cúi người hôn nhẹ lên cổ cô, nói: “Anh có rất nhiều thẻ ngân hàng, em quản sẽ rất phiền phức.”

“Hả?” Đại não của cô bắt đầu mờ mịt.

Anh cười nhỏ một tiếng, rồi tiếp tục nói: “Không phải em muốn tìm chỗ anh giấu tiền riêng sao? Toàn bộ tiền của anh đều để trong năm ngân hàng của nhà nước, nếu là tiền mặt, bình thường anh sẽ giấu ở phía dưới tủ lạnh hoặc trong tủ đông.”

Cô không hiểu, tất cả cảm xúc đều tập trung ở trên tay anh, cố nén để không rên thành tiếng, kiềm chế bản thân, làm ra vẻ bình tĩnh nói: “Tại sao lại giấu tiền trong tủ lạnh?”

“Nếu có ăn trộm, mở tủ lạnh ra, thì chỉ có nhắm đèn đồ ăn thức uống, mọi thứ ăn uống được đều ở tầng giữ tươi, còn tầng đông lạnh, hoàn toàn chẳng dễ tìm đến.” Dứt lời, nhẹ nhàng ném quần cô qua một bên, thông thả ung dung nói: “Mẹ em nói, anh cũng đến tuổi nên có một đứa con rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Chương 47

Editor: Trà Đá.

Trong đầu Mục Tiểu Tuệ hò hét loạn cả lên, không ngừng lặp đi lặp lại hai chữ “đứa con”, Tô Dịch cũng vì thế mà ra sức lao động, lần qua lần lại chơi đùa cho đến khi cô ứa nước mắt, chịu không nổi nên ôm cánh tay anh cầu xin tha thứ.

Ngược lại Tô Dịch rất hào phóng, mồ hôi chảy xuống theo gương mặt anh, anh hung hăng bóp gương mặt nhỏ nhắn của cô, chợt thờ hồn hèn nói: “Gọi tên anh.”

Hai mắt cô mờ mịt, khẽ gọi run rẩy: “Tô..... Tô Dịch.... ..”

Anh mạnh mẽ chạy nước rút, hành hạ cô nước mắt chảy ròng ròng: “Sai, là giáo sư Tô.”

“Giáo sư Tô.... ..” Cô cảm thấy nếu tiếp tục như vậy nữa thì cô chắc chắn sẽ ngất đi mất, nhưng cũng chỉ làm được theo ý của anh, suy nghĩ cầu xin tha thứ cũng bay đi mất.

Mục Tiểu Tuệ lại không nghĩ rằng ba chữ này lại khiến cho Tô Dịch càng bộc phát không thể khống chế nổi, trước khi Mục Tiểu Tuệ ngất đi mới ý thức được, Tô Dịch biến thái, đối với ba chữ ‘Giáo sư Tô’ lại có thể thoải mái hưởng thụ ở trên giường như vậy.

Một ngày ở lại thành phố W, mẹ Tô chẳng những không nhiệt tình với con dâu, mà ngay cả gặp mặt cũng không muốn nhìn, trong lòng Mục Tiểu Tuệ canh cánh khó chịu, nhưng Tô Dịch lại cực kỳ bình thản tiếp nhận tất cả.

Thành phố W không có chuyến bay thẳng đến New York, hai người phải quá cảnh ở phi trường Hong Kong, nghỉ khoảng ba tiếng, sau đó phải bay 16 tiếng 55 phút, tới được New York đang buổi tối 7 giờ 15 phút.

Mục Tiểu Tuệ còn đang buồn ngủ nhìn đám đông cuộn cuộn ở xung quanh, người nước ngoài tóc vàng mắt xanh, tốc độ nói tiếng anh quá nhanh, trong nháy mắt cả người cô bối rối.

Tập đoàn MY phái người tới đón, địa điểm cũng đã xác định rồi, hai tháng trước trong thành phố xảy ra một vụ nổ, gần chỗ Morgan Stanley cũng rất nhiều cơ quan hành chính khác, tốc độ dọn dẹp kinh người khiến người ta chất lưỡi hít hà, trong tưởng tượng của cô, chắc vụ nổ cũng không lớn lắm.

Mà bọn họ cũng được an bài chỗ ở cách không xa lắm, nước Mỹ thật sự tối ưu tân tiến.

Cô thật sự muốn nói chuyện trao đổi với người khác, người đến đón bọn họ cũng là người Mỹ, cô từng sống nghe thật lâu cũng không nghe ra được nguyên do, chỉ có thể mơ hồ nghe được từng từ đơn.

Cô lập tức đau buồn, ai nói học qua tiếng anh cấp bốn thì sẽ không có vấn đề gì chứ?

Sau khi chờ người nước ngoài mắt xanh biếc nói chuyện với Tô Dịch xong, cô mới thận trọng kéo kéo ống tay áo của anh, khẽ hỏi: “Người đó vừa nói gì với anh vậy?” Vừa dứt lời chỉ thấy người đàn ông nước ngoài nhìn về phía cô khẽ mỉm cười, rõ ràng là có ý thân thiện, nhưng cô lại cảm thấy lạnh cả tim: “Anh anh..... Tôi không có tiền, hai..... hai người bọn tôi.....”

Tô Dịch trong nháy mắt bị cô chọc cười, xoa xoa đỉnh đầu mềm mại của cô, kiên nhẫn giải thích: “Anh ta nói về vấn đề ăn mặc, trong mỗi công ty chuyên nghiệp ở Wall Street đều có chuyên gia thiết kế thời trang. Mỗi một người trong công ty đều ăn mặc xa hoa tinh tế, tiền lương bình thường đều cao hơn nhân viên bình thường 12% đến 18%.”

“Hừ, đi làm mà sao giống như đi trình diễn thời trang vậy?” Đối với chuyện này cô bĩu môi coi thường.

“Không, phái nữ đi làm đều đeo đồ trang sức trang nhã, đó là phép lịch sự cơ bản, càng chăm chút về bề ngoài thì càng biểu hiện sự tôn trọng khách hàng.”

Cô chỉ bĩu môi không nói gì, đoạn thời gian trước Tô Dịch đề nghị cô luyện tiếng anh cùng với anh, như vậy vừa có thể luyện nói và luyện nghe cho cô. Nhưng với mức tiếng anh cơ bản của cô thì sao có thể chịu được sự chuyên nghiệp của anh, càng không muốn bị mất thể diện trước mặt anh, nên nhất định cần chặt rằng, một chữ cũng không nói, cả abc cũng không đụng tới.

Ngày thứ hai đến Mahattan, Tô Dịch lập tức điên cuồng làm việc, Mục Tiểu Tuệ cẩn thận ôm bản đồ Manhattan nghiên cứu, không dám bước ra khỏi nhà nửa bước, ăn uống ngủ nghỉ đều giải quyết trong căn hộ, tất cả lấy giờ tan việc của Tô Dịch làm chuẩn.

Cuộc sống vô vị như vậy khiến tính khí của cô trở nên nóng nảy, thậm chí lúc tức giận sẽ nói lời độc ác với Tô Dịch, sau khi tỉnh táo lại thì thật sự muốn tát bản thân mấy bạt tai. Chẳng lẽ đây chính là lời mẹ Mục nói, cho dù hôn nhân có tươi đẹp đến đâu, đều có thời điểm muốn bóp chết đối phương sao?

Cô dần dần ý thức được tính khí trở nên nóng nảy dễ giận của mình, không có điểm nào được. Sau khi trầm mặc suy xét một tuần, thì cô quyết định nghe

theo ý kiến của Tô Dịch, thử thu thập thêm kiến thức.

Rất cuộc vào một hôm, cô quyết định cầm bản đồ đi ra khỏi nhà, muốn đi quan sát và hưởng thụ xung quanh trường đại học ở New York, để cho cô càng có thêm động lực chuẩn bị cho kỳ thi sắp tới, cũng muốn đầu óc thoải mái.

Mặc dù cô thuộc nằm lòng bản đồ của Manhattan, nhưng vẫn cẩn thận sợ lạc đường, chỉ có thể đợi xe taxi. Ôm bản đồ làm theo lời Tô Dịch căn dặn, chỉ có thể bắt xe taxi màu vàng.

Thời tiết tháng bảy ở Manhattan nóng nhất, cao nhất cũng chỉ 30 độ, còn ở thành phố W lên tới tận 38 độ, thỉnh thoảng còn bùng nổ đến 40 độ, nên thời tiết ở Manhattan giống như thiên đường ở nhân gian vậy.

Cô đứng ở trước cửa trường đại học nhìn ngắm khuôn viên trường, hàng cây xanh thẳng tắp, cỏ xanh biếc không ngừng. Cô đi tới đi lui chen lấn trong những khuôn mặt phương Đông, để cho cô cảm thấy quen thuộc.

Cô đứng ở chính giữa khuôn viên không có mục đích, sau đó lại đi được một lúc lâu thì tiện tay quẹo vào một siêu thị, tiền bạc ở phương tây cũng không khác biệt nhiều. Lần trước cô ra ngoài mua đồ, tổng giá trị là 135.3 dollar, cô đưa cho nhân viên tính tiền 150.3 dollar, hi vọng nhân viên thối lại cho cô 15 dollar, nhưng hình như nhân viên tính tiền cũng bị nhầm lẫn tiền xu, cho nên chỉ thối cho cô 14.7 dollar.

Cô mua một chút đồ dùng hàng ngày sau đó thì đi đến quầy tính tiền, nhân viên tính tiền là một cô gái xấp xỉ cô, mặt dài cằm nhọn, da tái nhợt giống như một tờ giấy mỏng. Cô nhớ Tô Dịch có nói qua, người Mỹ có nhiều dòng máu lai tạp lắm, nên những nét đặc trưng như vậy cũng có thể là người Anh.

Lúc nhân viên tính tiền đang quét qua những vật phẩm thì Tô Dịch cũng vừa gọi điện thoại tới, cô nghiêng đầu kẹp điện thoại, vừa nói vừa bỏ đồ vừa mua vào trong túi.

“Sao anh lại gọi điện thoại cho em vào giờ này?” Thị trường chứng khoán bận rộn không ngừng, anh làm gì có giờ nghỉ.

Tô Dịch đứng ở cửa sổ sát đất nhìn ngắm những tòa nhà cao ốc đối diện, anh dừng lại một lúc lâu sau mới nói: “Không hiểu sao anh cảm thấy không an tâm, nên muốn gọi điện thoại xem em đang ở đâu.”

“Hôm nay em ra ngoài đi dạo, rồi đi mua chút đồ, sau đó sẽ về nhà, anh làm việc đi! Đừng lo cho em, dù sao tiếng anh của em cũng hơn cấp bốn mà.”

Anh khẽ mỉm cười một cái, nhắc nhở: “Đúng là tiếng anh của em hơn cấp bốn, nhưng chỉ cần có cái gì đó hỗn loạn là em lại không phân biệt được, trái phải cũng không phân biệt được.....” Thậm chí cũng không phân biệt được 14 và 40.

“Ai da biết biết, em cũng đâu còn là con nít nữa, em đang tính tiền rồi, mua sườn anh thích ăn đó, buổi tối em nấu cơm, trước tiên cứ vậy đi, bái bai.”

Anh chần chờ một lát, mới vừa chuẩn bị dặn dò 14 và 40 khác nhau, thì đầu bên kia điện thoại đã cúp máy. Đối diện với ánh sáng khúc xạ khác thường của tòa cao ốc màu xanh dương, anh xoa xoa hai bên huyệt thái dương, mặt mũi mang theo một chút mệt mỏi.

Mục Tiểu Tuệ cắt điện thoại đi, thì nghe được cô nhân viên nói: “Tổng cộng 14 dollar.”

Cô kinh ngạc nhìn chằm chằm một túi hàng tràn đầy đồ dùng, cảm nhận đồng dollar thật sự có sức nặng, 14 dollar mà có thể mua được nhiều thức ăn như vậy, cô móc một xấp tiền lẻ ra đếm xong rồi đặt ở quầy tính tiền, xách túi lên rồi đi ra cửa hàng, vận khí tốt nên vừa ra được khỏi cửa hàng thì đã bắt được taxi.

Cô mơ hồ cảm thấy trên đường đi trở nên ồn ào hơn, nhưng cũng không để ý nhiều, lúc sau đến gần khu nhà thì nghe ra xung quanh có tiếng còi cảnh sát inh ỏi, cô dùng vốn tiếng anh ít ỏi để hỏi tài xế xảy ra chuyện gì, sau khi nhiều lần nhờ vả tài xế nói chậm lại thì cô mới nghe hiểu, chính là tài xế cũng không biết thế nào.

Lát sau một cảnh sát mập mạp mặc cảnh phục màu đen đến ra lệnh cưỡng chế bắt tài xế taxi đậu xe vào một bên đường, sau đó mở cửa xe sau ra nói huyền thuyên với cô một tràng, cô chỉ nghe ra rõ một từ đơn: Passport.

Cô đứt quãng giải thích thật lâu nói mình sống gần đây, nhưng lại vẫn không hiểu rõ tại sao cảnh sát lại giữ cô lại, tiếp sau đó anh vẫn xen lẫn trung văn, sau đó lại khoa tay múa chân rồi ông nói gà bà nói vịt, cho đến khi cô chỉ nghe được một từ đơn: Steal.

Trong đầu cô cực kỳ hỗn loạn, cảnh sát thấy cô cũng mơ màng, cho đến dẫn cô đến đồn cảnh sát.

Từ lúc vào đồn cảnh sát, thần kinh của cô vẫn đang ở trạng thái căng thẳng cực độ, cô co rúc ở góc tường, vùi mặt vào trong khuỷu tay muốn hưởng thụ một chút ấm áp, nhưng tay chân thì lại lạnh lẽo.

Tô Dịch chạy tới đồn cảnh sát, liếc mắt một cái đã thấy được cô đang ngồi co ro ở một góc, mặt chôn trong khuỷu tay nhìn không rõ lắm, sau khi anh nói chuyện với cảnh sát xong thì chậm rãi tiến đến trước mặt cô. Anh đưa tay ra vuốt ve cơ thể mềm nhũn của cô, dịu dàng nói: “Tiểu Tuệ, chúng ta về nhà thôi.”

Cô giương mắt lên nhìn Tô Dịch, vốn đang đè nén khủng hoảng trong lòng lại để không khóc, nhưng không hiểu sao lại cảm thấy uất ức, nháy mắt một cái, hai cái thì nước mắt bắt đầu rơi xuống trên gương mặt nõn nà của cô.

“Em muốn về nhà, không muốn sống ở chỗ này.... ....” Ánh mắt của cô đỏ bừng, quệt miệng làm bộ đáng thương nhìn anh, chỉ cảm thấy bụng dưới có

một trận nhiệt chảy ra.

Anh ôm cô vào lòng, đầu đón nhắm mắt lại, một lúc sau thì kiên định nói: “Được, chúng ta về nhà.”

Thần kinh vừa được thư giãn thì một giây sau, cô lập tức choáng váng gục vào trong ngực anh.

Mục Tiểu Tuệ còn chưa mở mắt ra thì đã ngửi được mùi nước sát trùng nồng nặc, sau khi tỉnh lại cũng không phát hiện ra cơ thể có chỗ nào không tốt không, đại não vẫn trống rỗng như cũ, không hiểu những chuyện xảy ra là thật hay là mơ.

“Em tỉnh rồi hả?” Tô Dịch tiến lên phía trước, vui vẻ nói.

Cô gạt đầu một cái, dựa vào sức giúp đỡ của anh ngồi dậy, vẻ mặt không hiểu: “Sao em lại ở bệnh viện?”

“Bác sĩ nói em bị căng thẳng quá độ.”

Cô mếu mặt nhìn con người đen nhánh của Tô Dịch, lúng túng hỏi: “Vậy em thật sự bị bắt đến đồn cảnh sát à?”

Sự vui mừng trong mắt anh lập tức trở nên ảm đạm, trầm mặc một lúc lâu sau mới nói: “Tuần sau chúng ta về lại thành phố W đi!”

Dọa người! Cô tròn to hai mắt nhìn Tô Dịch không thể tin nổi, lo lắng nói: “Anh điên sao? Chúng ta ở đây chưa tới hai tháng mà.”

Ánh mắt của anh sáng quắc nhìn cô chăm chăm, nghiêm túc nói: “Em mang thai được 45 ngày rồi, vì chuyện đến đồn công an nên bị kích động, cộng thêm việc uống nước nha đam, cho nên bị xuất huyết, đã có dấu hiệu sinh non.”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Chương 48

Editor: Trà Đá.

Cô sững sờ chốc lát, từ kinh ngạc chuyển thành mừng rỡ, sờ sờ cái bụng bằng phẳng của mình, cảm thấy cực kỳ thần kỳ, nơi này đang chứa đựng một sinh linh nhỏ bé có cùng dòng máu của hai người.

“Vậy em về, anh ở lại đây làm việc, rảnh rồi thì bay về thăm em là được rồi.” Cô nghĩ đây là biện pháp tốt nhất.

Anh lắc đầu, ánh mắt trở nên thâm thúy kiên định: “Wall Street đúng là một nơi thử thách nhân tài ở khắp nơi, chỉ có người thật sự giỏi mới có thể cầm rế lại đây. Cái này giống như trại lính, doanh trại quân đội làm bằng sắt. Mà đối với anh cũng giống như em trước đó muốn ăn bánh ngọt sâu riêng, đến khi thật sự đến miệng rồi, thì hương vị cũng không giống trong tưởng tượng, Wall Street cũng chính là như vậy đối với anh.”

Cô do dự, chỉ sợ Tô Dịch lấy lý do đó để cô khỏi áy náy, cô chỉ có thể nhìn chăm chăm vào ga giường thuần trắng. Cô không thông minh giống anh, không thể đoán được tâm tư của cô cho dù cô không nói lời nào.

Anh thấy nét mặt cô lộ vẻ nghi ngờ, khẽ cười một tiếng chậm rãi nói: “Hiện tại Wall Street cũng giống như nơi chứa đựng lòng tham không đáy, lỡ như một ngày nào đó anh không giữ vững được phong tuyến, nói không chừng lại bị ngồi tù một gông, hoặc có thể là anh cảm thấy tòa cao ốc đó thích hợp, nhảy xuống một cái là chết, hoặc là.....”

“Được rồi được rồi, về thì về.....” Cô nhanh chóng cắt ngang anh, nếu anh cứ tiếp tục nói như vậy, thì sao trái tim của cô có thể chịu đựng nổi đây.

Vừa nghĩ tới chuyện mất anh, lòng cô chột đau như dao cắt.

Một tuần lễ sau rút khỏi Manhatta, tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, Tô Dịch nhìn chăm chăm bầu trời đầy mây trắng ngoài cửa sổ một hồi lâu, sau đó mới quay đầu lại chậm rãi nói với Mục Tiểu Tuệ: “Sợ rằng đây là vết nhơ duy nhất cả đời anh.”

Cô giống như chuột túi treo trên người anh, khẽ hừ nhẹ mấy tiếng, ngẩng đầu lên hôn lên gương mặt anh một cái: “Không, em mới là vết nhơ lớn nhất của anh.”

Anh lắc đầu, lần này anh rất không đồng tình: “Em là sinh mệnh của anh, là điểm sáng lớn nhất đời anh.”

Cô cười hi hi, sau đó chui vào trong ngực anh cọ xát, tham lam hít đầy mùi Tử Đàn Hương trên người anh: “Vậy xin hỏi giáo sư Tô, đối với hành động lần này của Tô phu nhân thì ngài có ý kiến gì hay không?”

Anh banh mặt thâm trầm, cứng ngắc gật đầu một cái, nặng nề trả lời: “Có.”

“Mới vừa rồi anh nói em là điểm sáng nhất đời anh, lần này lại đổi chủ đề, tên lửa đảo.” Cô bĩu môi, lần này lại chê cô không có tiền đồ? Cô quay đầu đi không nói lời nào.

“Ý anh là, em không có tiền đồ cũng không sao.”

“Hả?” Cô không hiểu.

Anh cười một tiếng, ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu rọi trên gương mặt anh sáng ngời, tỏa ra vàng sáng nhàn nhạt, khóe môi cười cũng dịu dàng: “Vì tất cả đã có anh ở đây.”

Mũi Mực Tiểu Tuệ cay xè, nghiêng đầu về một bên cổ nén nước mắt trở lại, sau đó điều chỉnh lại tâm tư rồi gất giọng nói: “Từ lúc nào mà miệng lưỡi độc ác biến thành miệng lưỡi tron tru rồi hả?”

Tầm mắt êm ái của anh ngừng lại trên mặt cô, anh nhếch miệng mỉm cười.

Còn căn hộ ở gần trường học, từ ban đầu Tô Dịch đã không có ý định bán, hôm đó chỉ là anh lấy lý do để được gặp mặt cô một lần.

Tô Dịch chính thức tiếp nhận tập đoàn MY, trở thành tổng giám đốc MY, kênh kinh tế và tài chính của thành phố tiến hành phỏng vấn anh, anh ứng phó rất tự nhiên, khi người phỏng vấn đặt vấn đề tại sao anh lại vứt bỏ một cơ hội tiến thân sáng lạng thì anh cười nhạt một tiếng, sau đó nói: “Chẳng lẽ công việc ở tập đoàn MY không phải là cơ hội tiến thân sáng lạng sao? Công việc của mỗi người khác nhau, tôi là chuyên gia phân tích, lợi ích và nguy hiểm có quan hệ trực tiếp với nhau, làm được và bỏ được cũng có quan hệ trực tiếp với nhau. Huống hồ có một số việc, vứt bỏ được cũng đã là một phần đầu rồi.”

Người phỏng vấn sững sờ, con người sáng rực nhìn chằm chằm Tô Dịch, rồi sau đó giống như chó săn tiếp tục bới móc: “Ví dụ như?”

“Phong Hóa Hí Chư Hầu*.”

*Một sử tích về một danh nhân lịch sử của Trung Quốc.

Người phỏng vấn gật đầu, cũng hiểu trong lời nói của Tô Dịch có chứa hàm ý, mỉm cười không hỏi nữa, sau đó lại chuyển hướng câu chuyện, muốn Tô Dịch đề cử mấy ngôi sao cổ phiếu đang sáng giá.

Từ đài truyền hình về đến nhà thì trời đã khuya, Tô Dịch cởi áo vest đen khoác lên cánh tay trái, mượn ánh đèn trần nhà ngoài phòng khách, anh nhìn thấy cô đang vui mình ngủ trên ghế salon.

Có thể nghe được tiếng động huyền ảo phát ra từ ngoài cửa nên cô thức dậy, nửa vàng trăng tỏa sáng trên cao, khiến cho vạn vật như được choàng lên một tấm lụa mỏng. Mượn ánh sáng yếu ớt, có thể nhìn thấy cái bụng hơi nhô lên của Tiểu Tuệ, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt sáng bóng, bộ dáng trước là sau khi mang thai cũng không có khác biệt lắm, chỉ là cái cằm nhọn bây giờ đã trở nên hơi mờ tròn, nhưng cũng không mập như trong tưởng tượng.

Cô tiến lên nhận lấy áo vest trong tay anh, nhưng lại bị anh khoác áo lên giá trước, sau đó anh cúi đầu nhẹ giọng hỏi: “Hôm nay cảm giác thế nào? Vẫn thích ngủ như mấy hôm trước hả?”

“Tạm được, cũng giống mấy hôm trước!” Dứt lời cô đẩy anh một cái, nói: “Anh tắm trước đi.”

Anh có vẻ hơi mệt mỏi nên day day huyết thái dương: “Em đi ngủ đi.” Công việc bận rộn, phải đến rạng sáng anh mới có thể về đến nhà, đã nói cô nhiều lần không cần chờ anh về, nhưng cô cũng mặc kệ.

Cô “Ừm” một tiếng rồi chui vào chăn, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước rào rào trong giấy lát thì cô mới nhớ tới, cô mang dép lê đi chuyển đến ngồi trước cửa phòng tắm, nhìn chằm chằm cửa thủy tinh mờ hơi nước, dùng hai tay chống cằm nói:

“Buổi sáng mẹ chồng có tới.” Gần đây trí nhớ cô càng lúc càng kém, rất nhiều chuyện chưa gì đã quên, mẹ Mực ở đầu bên kia điện thoại không ngừng an ủi, nói hiện tượng này khi mang thai rất tự nhiên.

Cái này giống như đại não kịch liệt phản đối nhồi nhét chuyện đông chuyện tây, cô cũng bình tĩnh tiếp nhận phụ nữ khi mang thai thì trí nhớ thật sự giảm sút.

Sau khi nghe rõ lời cô nói thì tiếng nước chảy bên trong chợt dừng lại, anh có chút bối rối hỏi ngược lại: “Mẹ anh tới làm gì?” Từ lúc về nước đến nay cũng gần ba tháng, mặc dù biết rõ Mực Tiểu Tuệ có thai, nhưng mẹ Tô cũng chưa bao giờ đặt chân đến căn hộ này nữa bước.

“Mẹ nói là muốn chúng ta chuyển qua bên kia ở, thứ nhất là dễ dàng chăm sóc cho em, thứ hai là anh đi làm cũng gần hơn.” Đây là bước đầu tiên của mẹ Tô.

Bọn họ sống ở tuyến trên phía Nam, còn công ty tài chính lại nằm ở phía Bắc, mỗi ngày Tô Dịch lái xe đi làm cũng mất hết ba tiếng. Mà biệt thự của mẹ Tô và Tôn Trác lại ở phía Bắc, Tô Dịch đi làm chỉ mất hai mươi phút đi xe, quả thật thuận tiện không ít.

“Anh cần suy nghĩ một chút.” Anh đáp lời, lại mở vòi sen một lần nữa.

Đôi mắt hạnh nhân của cô trong trẻo lóe sáng, lông mày hơi nhíu nhịu, sau đó ngoan ngoãn bò lên giường. Ban ngày được phép ngủ nhiều, mặc dù nhắm hai mắt, nhưng thần kinh cũng rất tỉnh táo. Tô Dịch tắm xong cũng chui vào chăn, theo thói quen giúp cô dịch dịch góc chăn.

Cô lật người mở to hai mắt nhìn chằm chằm Tô Dịch: “Đã nghĩ xong chưa?”

Anh trầm ngâm chốc lát, hỏi: “Em ở một chỗ với mẹ anh được không?”

Cô gật đầu một cái, hiểu sự lo lắng của anh, không có gì khó hơn lịch sử Trung Quốc bằng vấn đề mẹ chồng nàng dâu: “Ở một chỗ cùng với mẹ chồng cũng tốt, ở nhà một mình rất bức bối.”

“Vậy thì đi!”

Cô nghe anh nói vậy cũng thở dài nhẹ nhõm, cô nghĩ, thật ra thì anh cũng mong mẹ Tô chúc phúc. Lúc mẹ Tô tới thì cô cũng rất ngạc nhiên, rồi sau đó mới biết đầu đuôi, theo như giọng điệu của mẹ Tô thì đã là người một nhà, coi như không muốn tiếp nhận cô, cũng phải tiếp nhận đứa bé trong bụng cô. Cho nên mới quyết định lùi một bước, tâm bình khí hòa tiếp nhận sự thật này.

Thật ra thì lúc ấy Mục Tiểu Tuệ muốn nói, cô luôn luôn lùi một bước! Chỉ là ngẫm nghĩ lại, lúc này vừa mới ngừng chiến tranh, nói ra sợ rằng lại châm ngòi nổ một lần nữa.

Vào ngày lễ quốc khánh, Tô Dịch đưa Mục Tiểu Tuệ bước vào nhà mẹ Tô lần thứ hai. Mẹ Khả vì tình yêu đơn phương thất bại nên đi du học học chuyên sâu, cô xem như cũng đỡ đi một chuyện, tối thiểu cũng không cần đối mặt với Mẹ Khả.

Dáng vẻ của mẹ Tô vẫn cao cao tại thượng như cũ, cũng may Tôn Trác lại nói chuyện tương đối khéo léo, cũng không khiến Mục Tiểu Tuệ chán ghét, khi đó mối quan hệ cũng dịu đi không ít.

Cuối thu, tiết trời se lạnh. Một người phụ nữ đang mang thai ngồi trên xích đu ở trong vườn hoa bên ngoài biệt thự, dây hoa ở hai bên đường đá đang nở rộ đua nhau khoe sắc, mẹ Tô mặc váy đầm thu đông cao quý đoan trang chậm chậm đi tới, trên mặt vẫn nghiêm khắc như cũ, váy đầm liền thân màu tối suông dài, quanh cổ áo tròn được thêu chỉ vàng.

Thấy cô ngồi xích đu đu tới đu lui, mẹ Tô hơi cau mày, chỉ chỉ bên bàn ghế đá nói: “Không nghĩ cho mình thì cũng phải nghĩ đến đứa bé trong bụng chứ, đừng khiến người khác lo lắng nữa.”

“Dạ.” Cô đáp lời, cẩn thận dời sang ghế đá. Mẹ Tô vì cô, nên ghế đá trong sân cũng lót nệm.

Thật ra thì cô cảm thấy, mẹ Tô thật ra đối với cô rất được, chỉ là trong nóng ngoài lạnh thôi.

“Vẫn giống y lời Khả Nhi (Mẽ Khả) nói, ngoại trừ việc hơi kém thông minh một chút, nhưng cũng biết nghe lời.” Cô làm theo khiến mẹ Tô hài lòng.

Mục Tiểu Tuệ rồi rầm ngẩng đầu, rót cuộc lời này là khen hay chê?

Thôi kệ, cứ cho là khích lệ đi.

“Chỉ số thông minh của con..... Thật ra thì cũng không thấp.....” Mặc dù thuận theo, cũng không thể nào trở thành người có chỉ số thông minh thấp nhất cái nhà này được, dù thế nào cũng phải phản bác.

Mẹ Tô hơi ngạc nhiên nói: “Nghe Tô Dịch nói con học hết cấp hai rồi cấp ba cũng chưa từng yêu đương, nên mới cố gắng học tập thi đại học sao, cái này cũng không tính là thấp sao?”

Mục Tiểu Tuệ giận, hận nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng tính toán đợi Tô Dịch về rồi sẽ trừng trị anh.

“Cái này..... Cũng cần phải có kỹ thuật chứ ạ ha ha.....” Tuyệt đối không thể thừa nhận mình kém thông minh.

Mẹ Tô hơi đồng ý, sau đó nói: “Nếu vậy thì mẹ đâu cần cho con ăn nhiều như vậy.”

Trong đầu cô đầy vạch đen, cô ăn cho hai người có được hay không.

Mẹ Tô giống như hiểu rõ tâm sự của cô, nên bổ sung: “Hèn gì mẹ cứ thấy sức ăn của Tô Dịch chỉ được một nửa của con.”

Cô oán giận đến tức chết mà, khó trách được vì sao miệng lưỡi Tô Dịch lại cay độc như vậy, thì ra là giống y mẹ Tô, cũng cái kiểu giết người không thấy máu.

“Thôi thôi không đùa nữa, mẹ hỏi con, có muốn đưa mẹ ruột con lên đây chăm sóc cho con không?”

“Hà?” Suy nghĩ của cô còn chưa dừng lại ở nửa câu đầu, có đùa giỡn kiểu này nữa sao? Có sao?

Thật sao, mẹ chồng của cô không phải là?

Mẹ Tô thấy cô không nói lời nào thì cho là cô ngại, tiếp tục giải thích: “Mẹ hỏi như vậy cũng không có ý gì khác. Thân thể con càng ngày càng nặng, mẹ cũng không thể chăm sóc con kỹ được, huống chi còn là phụ nữ có thai, cho nên muốn mẹ ruột con lên đây chăm sóc con; còn nữa hai đứa cũng kết hôn hơn nửa năm rồi, mà gia đình hai bên cũng chưa gặp mặt là lỗi của mẹ, nhân cơ hội này cũng muốn xin lỗi, để tránh sau này trong lòng có vướng mắc.”

Không biết có phải khi mang thai thì cảm xúc rất hỗn loạn hay không, mà chuyện nhỏ như hạt vừng cũng có thể phóng đại đến mức kinh thiên động địa, sau khi nghe mẹ Tô nói thì trong hốc mắt cô đầy nước.

“Đừng khóc, đợi lát nữa Tiểu Dịch về thấy, lại tưởng mẹ khi đẻ con.”

Cô thấy sắc mặt của mẹ Tô không còn cứng nhắc nữa, nên cô không cầm được nước mắt chảy xuống, khóe môi khẽ cong cong, ánh nắng buổi chiều chiếu lên khuôn mặt cô làm nổi bật lên làn da trắng trẻo mướt mướt. Thật ra thì cô hiểu rõ, không phải là do cảm xúc khi mang thai hỗn loạn, mà là cảm động, cảm động vì rốt cuộc mẹ Tô cũng tiếp nhận cô.

Tình yêu của cô và Tô Dịch đã đầy đủ.

Sau khi mẹ Tô nghe câu trả lời từ cô, thì đứng dậy đi an bài chỗ ở cho nhà họ Mộc, hốc mắt ửng đỏ còn chưa hết thì Tô Dịch đã trở lại, đi xuyên qua vườn hoa thẳng đến ghế đá ngồi đối diện cô, nhìn thấy hốc mắt ửng đỏ của cô cũng có một chút kinh ngạc.

Anh nói không mặn không nhạt: “Nghe nói em tìm anh?”

Cô liếc anh một cái xem thường, sau đó trừng mắt lạnh giọng hỏi: “Anh nói với mẹ chồng là em kém thông minh hả?”

“Đâu có đâu có, anh chỉ nói một chút sự thật thôi mà.” Đối với màn chất vấn của cô thì anh cũng không cảm thấy hốt hoảng.

“Hừ.....” Cô cong môi quay đầu nhìn hoa tím Tề Phóng, quyết định không để ý tới anh nữa.

Tô Dịch chỉnh sửa quần áo ngay ngắn, sau đó đi tới trước mặt cô thấp người ngồi xổm xuống, ngón tay thon dài hướng về phía hoa Tề Phóng, sau đó nhẹ nhàng lay động cán chuôi hoa hái hoa xuống, rồi kết hoa và cán chuôi hoa lại thành đôi khuyên tai màu tím.

Anh giơ tay, đeo đôi hoa tai màu tím lên tai cô, màu sắc tím của hoa làm nổi bật lên làn da trắng như tuyết của cô, theo gió khẽ đung đưa, tựa như trong mộng.

Anh nói: “Mẹ anh thích hoa tím, đến nỗi mỗi cuối thu cả vườn đều đầy hoa tím. Khi còn bé anh thường thấy chú Tôn đeo bông tai hoa tím cho mẹ, khi đó anh còn rất ngây thơ, còn cho là giữa hai người thân mật nhất mới có thể đeo bông tai hoa tím. Lần thứ hai làm giám thị đứng phòng em thi, thì anh đã muốn đeo đôi bông tai hoa tím này cho em rồi.”

Cô cúi đầu ngưng mắt nhìn Tô Dịch, con người trong suốt tràn đầy sự kinh ngạc, chần chờ chốc lát mới hỏi: “Vây..... Anh, lần thứ hai gặp em đã yêu em rồi sao?” Như vậy là anh còn động tình trước cả cô nữa.

Tô Dịch gạt đầu một cái, lòng ngón tay từ bên má cô trượt đến cằm cô, động tình nhưng không dám nói.

Mục Tiểu Tuệ nhìn ánh mắt tràn đầy sự dịu dàng của anh, chột mím cười, cô thật sự rất hạnh phúc, Tô Dịch là người rất chung tình, là cô, mà không phải là ai khác.

Cô ngẩng đầu nhìn trời, ừ, hôm nay thời tiết rất tốt, rất tốt.

Hoàn chính văn.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Giáo Sư Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.